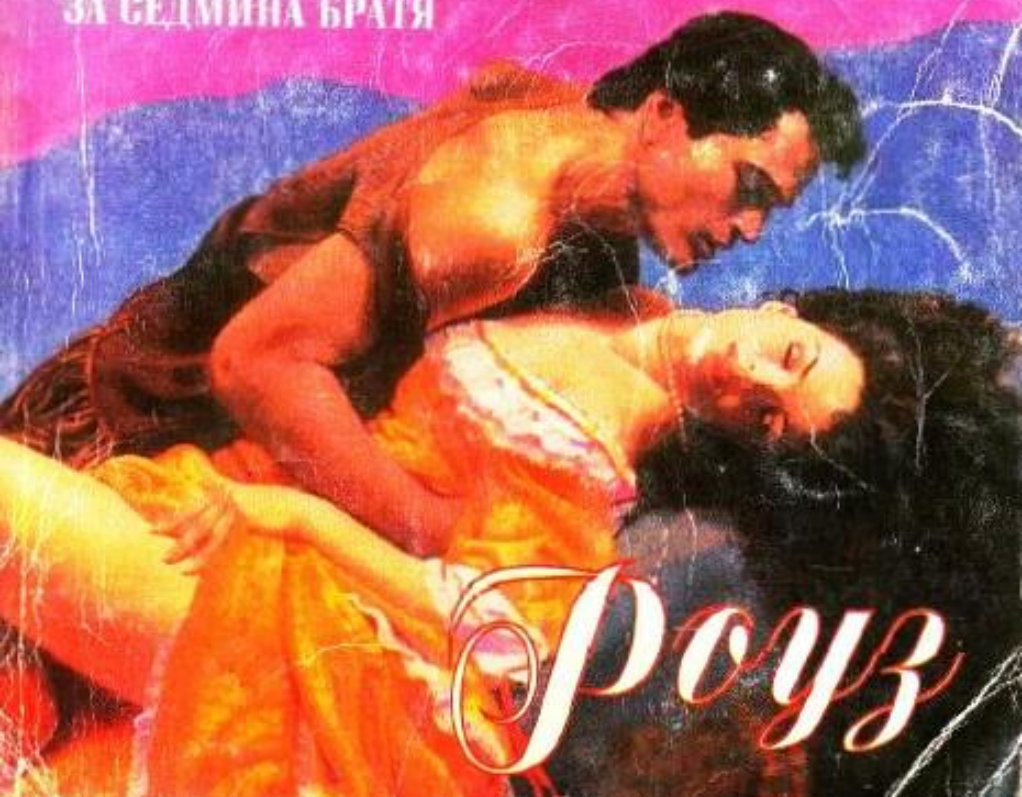

СЕДЕМ БРАТЯ, КОИТО ПОКОРЯВАТ ЗАПАДА
И ЖЕНИТЕ, КОИТО ПОКОРЯВАТ ТЕХНИТЕ СЪРЦА.

ЛЕЙ ГРИЙНУД СЕДЕМ НЕВЕСТИ

ЗА СЕДМИНА БРАТЯ

Роз

Лей Грийнууд

Роуз

ПЪРВА ГЛАВА

Остин, Тексас, пролетта на 1866 година

ТЪРСИ СЕ жена:

да готви, да чисти и да пере за седмина мъже, в ранчо на около седемдесет мили югозападно от Остин.

ЖЕНИТЕ:

– Не бих вършила това за седмина мъже, дори и да ми предложат всички крави отгук до Рио Гранде.

– В тази дива пустош има прекалено много индианци и конекрадци.

– В Тексас живеят много бедни вдовици от войната. Те трябва да намерят начин да изкарват прехраната си.

– Седем мъже! Ами ако имат нещо друго наум, а не точно къщна работа?

МЪЖЕТЕ:

– Доста ще му е трудно да различи тези жени от рогата на добитъка си.

– Те биха отишли при който и да е мъж, стига да има една ръка и един крак.

– По-добре да си намери индианка.

Роуз Торнтън го забеляза в мига, в който той влезе в ресторант „Бон Тон“. Всяка жена би забелязала такъв мъж. Не само защото беше висок повече от шест фута или изглеждаше толкова хубав, че не можеше да си жена и да не го забележиш. Нещо у него говореше, че пред нея стои истински мъж.

– Не познавам по-муден човек от теб. Има ли някой отзад в кухнята? – попита нетърпеливо Люк Кърни.

Роуз не отместваше поглед от непознатия. Забеляза панталона му. Сивият цвят на Конфедералната армия на южните щати. Забеляза и шапката му, когато я окачи на един пирон до вратата. Каубоите не свалят шапките си в помещения. Но бившите офицери от Конфедералната армия го правят. Той седна на една маса до стената отсреща. Не показва

признаци на нетърпение.

– Цяла сутрин ли ще висиш с тази чиния, или ще я оставиш? – попита пак Люк.

Роуз постави чинията пред Люк. Докато се обръщаше да види какво иска непознатият, Люк я сграбчи за китката.

– Не бързай толкова – китката я заболя. – Какво ще кажеш за малко компания?

– Имам друг клиент – отвърна Роуз. – Тихият й, нисък глас остро контрастираше с носовия му тенор.

– Остави го да чака. Още не съм свършил разговора си с теб.

Приятелите на Люк – Джеб и Чарли – спряха да ядат и по брадясалите им лица се появиха усмивки на очакване.

– Нямам време за разговори – отговори тя, като се опитваше да се отскубне от него. Мисълта, че се държат грубо с нея пред очите на който и да е, особено пред очите на непознатия, я ужасяваше. – Доти не ме взе на работа, за да карам хората да чакат.

– Ти ме накара да чакам прекалено дълго, по дяволите – викна Люк, а грубият му тон и погледът му ясно изразяваха онова, което не бе изказал с думи – поне не още. – И няма да се откажа от правата си заради някакъв бивш войник.

– Нямах никакви права над мене, Люк Кърни – заяви Роуз, а неловкостта й отстъпи място на гняв.

– Няма да се дърпаш вечно – рече той, като се опита да обгърне кръста на Роуз със свободната си ръка. – Много скоро ще разбереш, че си създадена за нещо по-добро, отколкото да сервираш храна.

– По-добре да давам помия на свинете, отколкото да имам нещо общо с теб – отговори тя, като се дърпаше. – А сега ме пусни.

Джеб и Чарли се захиха. Това вбеси Люк. Той дръпна ръката на Роуз толкова силно, че тя едва не падна отгоре му.

– Няма да те пусна, ако не ми обещаеш нещо друго освен чиния с гореща пържола.

– А не искаш ли малко мазнина отпред?

Джеб и Чарли се изсмяха.

– Внимавай какво говориш. Може да ми хрумне да те науча как трябва да се държи една дама от Юга.

– Ти пък откъде знаеш как се държат дамите? – викна в отговор тя. – Една истинска дама не би прекосила улицата, ако те види, че се задаваш.

Смехът на Джеб и Чарли прерасна в силен кикот.

– Наумил съм си да...

– Съмнявам се дали изобщо имаш ум – обади се тихо и ненадейно непознатият. – Той сигурно не е изпълнен с добри намерения.

Роуз се обърна и втренчи поглед в него, твърде смаяна от намесата му, за да си припомни, че не бива да зяпа така. Дори и облегнат на стената, той оказваше силно въздействие. Никой не можеше да не забележи колко са широки раменете му или как изпъкват мускулите му под ризата. Големите му ръце и дебели пръсти говореха за безгранична сила.

Но изражението му я поразил още по-силно. Черните му дълбоки очи, които предразполагаха към доверие, гледаха втренчено Люк с ледено презрение. Нито един мускул по слепоочията му не трепна; нито един мускул не изкриви очертанията на брадичката му; нито един мускул не сви челюстта му. Лицето му беше непроницаемо.

С изключение на очите.

– Стой настрана, мистър – предупреди го Люк. – Това засяга само мен и дамата.

– Ако се отнасяше с нея като с дама, между вас нямаше да има нищо – отвърна непознатият.

Той се усмихна на Роуз. Омаяна, тя извърна поглед.

– Бях търпелив с теб, защото си бил войник – рече Люк, – само че не търпя някой да ми се бърка в работата.

– Твоята работа изобщо не ме интересува – увери го онзи. – Интересува ме единствено младата дама. Тя те помоли да я пуснеш.

– Тази тука не е никаква дама.

– Ти каза, че е дама. Значи, освен че си кавгаджия, ти си и лъжец.

Роуз преглътна. Да наречеш Люк лъжец, означаваше да му отпратиш открито предизвикателство.

– Никой досега не ме е наричал лъжец – изръмжа той.

– Изглежда, добрите хора в Остин не са обърнали внимание на това – добави младият мъж, като изви устни в подигравателна усмивка.

Люк скочи от стола си.

– Люк, не мисля, че трябва...

Но той не обърна внимание на Роуз. Докато се придвижваше към него, той я повлече със себе си, като я блъскаше в столовете и още я държеше за китката.

– Слушай сега, мистър и си отваряй добре ушите. Ти си чужденец в този град и затова, естествено, не знаеш, че не обичам да ми се бъркат.

– Тогава би трябвало да разбираш защо мис... не знам как се казваш – обърна се непознатият към Роуз и отново се усмихна.

Въпреки болката, тя също се усмихна.

– Роуз...

– Няма значение как се казва – намеси се Люк. – Тя не те засяга.

Непознатият отново втренчи черните си очи в него.

– Четири години се сражавах за каузата на Конфедералната армия, но не съм пропилял и минута, за да се бия с мъже, които се държат лошо с жените, или ги прекъсват, когато говорят.

Люк се зачерви от ярост. Отблъсна Роуз и протегна ръка към пистолета на бедрото си. Но преди да го вдигне, за да стреля, ръката на странника го стисна за китката толкова силно, че всеки нерв по пръстите на Люк се парализира.

Пистолетът падна на пода.

– Остави дамата на мира.

След като се съвзе от шока, той изкрещя:

– Проклет да съм, ако я оставя – и се хвърли.

Непознатият го удари с юмрук така, че Люк се стовари върху масата зад него. Докато Роуз отскачаше, за да се предпази от падащ стол, той се изправи на крака, като се олюляваше стъписан, но твърде разярен, за да осъзнае, че няма никакъв шанс срещу този човек.

Все още с наведена глава, той се хвърли отново.

Онзи само отстъпи встрани. Люк се заби в масата, сетне в стената. Строши масата, стола и ключицата си.

Планина от плът, увенчана със закръглено лице, се втурна откъм кухнята: Доти, собственичката на „Бон Тон“.

– Няма да позволя на никого да съсипва ресторанта ми – пронизително изпищя тя, като се засили към повода за неприятностите. – Ще си платиш за това.

– Да ти плати от джоба си – рече с безразличен глас непознатият, като посочи към проснатия на пода Люк. – И донеси на младата дама... Роуз... чаша силно кафе.

Тя не разбра защо като чу името си от устата на този човек, стоеше скована. Може би заради усмивката, която още играеше по устните му? Или топлината в очите му?

– Не й плащам, за да седи – писна Доти.

– Нито пък за да бъде обиждана от клиентите ти, предполагам – противопостави се непознатият, като погледна така строго Доти, както бе погледнал Люк само преди няколко минути. – Тя има нужда от малко време, за да се съвземе.

– Ами ако откажа?

Той погледна към счупения стол.

– Сигурно няма да имаш много клиенти, ако всичките ти столове станат на трески.

Доти изгледа непознатия със злоба, но за изненада на Роуз явно реши, че ще постъпи по-умно, ако се погрижи за изпадналия в несвят Люк, отколкото да се занимава с този невъзмутим мъж. Тя пребърка джобовете му и взе малко повече пари, отколкото ѝ бяха необходими, за да плати за изчупените си мебели.

– Разкарай го, а аз ще донеса кафето – рече тя и излезе, без да поглежда назад.

– Негови приятели ли сте? – обърна се непознатият към Джеб и Чарли.

Двамата се заловиха отново с яденето си, без да му отговорят. Трети мъж се втурна през вратата, очевидно решил да разбере каква е причината за неразборията. Само един поглед към лицето на непознатия го накара да се отпусне на някакъв стол в отсрещната страна на помещението.

– Познаваш ли го? – попита младият мъж новодошлия.

– Никога не съм го виждал.

Непознатият улови Люк за задната част на панталона му, повлече го към отворената врата и го пусна в средата на дъсчената пътека отвън. Сетне отново влезе в ресторанта, затвори вратата след себе си, избра си друга маса и придърпа един стол към нея.

– Ще се радвам, ако седнеш при мен, мис – обърна се той към Роуз.
– Добре се държиш, но ще се почувстваш още по-добре, ако поседнеш за малко.

Тя се колебаеше.

– Името ми е Джордж Рандолф. Пристигнах в града едва тази сутрин, но ще се радвам, ако ми правиш компания.

Как би могла Роуз да му каже, че колебанието ѝ няма нищо общо с факта, че той е странник в града? След драматичното си избавление, тя трудно можеше да го възприеме като обикновен човек.

– Не мога... не е редно – запелтечи Роуз, когато най-после съумя да изрече нещо. Тя погледна към строшените мебели. – Трябва да разчистя. Скоро ще започнат да идват клиенти.

– Не се притеснявай за това. Имаш десет минути – успокои я Джордж. – Приятелите на Люк ще разтребят.

Джеб и Чарли вдигнаха поглед от чиниите си, но беше невъзможно да се разгадае изражението на лицата им.

– Не! – възпротиви се Роуз. Тя долови страха в собствения си глас.
– Те не са направили нищо.

– Знам – потвърди Джордж. – И затова сега искат да поправят грешката си.

Никой не изтъква погрешно думите му. Пъхнатият в пояса му пистолет не беше необходим, за да подкрепи казаното. Но не беше и за подценяване.

Без да проронят дума, двамата отново се заеха с яденето.

Джордж още държеше стола. Доти се появи от кухнята и тръсна две чаши кафе на масата.

– Имаш десет минути – каза тя на Роуз. – Имаш ли намерение да ядеш, или си тук само за да създаваш неприятности? – попита тя Джордж.

– Бих желал говеждо и картофи. Горещи. И бъркани яйца, ако има.

– Снесени тази сутрин. Нещо друго?

Той се обърна към Роуз.

– Яла ли си?

– Тя няма време за ядене – озъби се Доти.

Джордж вдигна стола над главата си с една ръка.

– Ще й донеса яйца – отстъпи Доти, – но това е всичко. Не й плащам, за да си пилее времето с клиенти.

– Чудесно – рече Джордж, преди Роуз да може да отговори. Той остави стола на пода. – Колкото по-бързо ги донесеш, толкова по-скоро тя ще може да се върне на работа.

Доти се изчерви, но се измъкна от стаята като отливна вълна.

– По-добре седни – каза Джордж, а усмивка на извинение смекчи чертите на лицето му. – Имам чувството, че господарката ти ще отброи десетте минути до секундата.

Гласът му – спокоен, уверен, предразполагащ – я убеди да седне.

– Доти не е лоша – започна да обяснява Роуз, докато пристъпваше към масата. – Тя наистина се държи добре с мен, но трябва да нахрани онези мъже бързо, ако не иска да отидат в другото заведение на улицата.

Докато сядаше, ръката на Джордж леко докосна рамото ѝ. И през ум не ѝ беше минавало, че нещо толкова леко може да предизвика такава силна реакция. Той всъщност не бе докоснал нея, а диплите на роклята ѝ, но тя изпита усещането, че нежно я бе погалил. Тялото ѝ отвърна като се скоба като желязо. Мисълта ѝ реагира, като изгуби нишката на разговора.

– Тяхната храна по-добра ли е?

– На Доти не ѝ е никак лесно да поддържа това място.

– Другите ресторанти по-добри ястия ли предлагат от „Бон Тон“? – повтори въпроса си Джордж.

– Не – отговори Роуз, след като умът ѝ изведнъж разбра значението на думите на Джордж. – Доти е най-добрата готвачка в града.

– Тогава какво предлагат?

– Момичета.

– Трябва ли да съдя от държанието на Люк, че те...

Роуз кимна.

– И те очакват от теб...

– Не и Доти. Тя знае, че не бих го направила.

– Тогава защо не накара и клиентите си да го проумеят?

– Няма време, непрекъснато е заета с готвене. Освен това аз мога да се грижа за себе си.

Джордж вдигна вежди.

– Знам, че не изглежда така, но Доти не е единствената, която би приела „не“ за отговор. Джеб и Чарли биха се намесили, ако имам нужда от помощ.

Тя проследи погледа му, отправен към двамата мъже, които се хранеха, почти забили носове в чиниите си, без да поглеждат ни надясно, ни наляво.

– Не бих желал да разчитам на тях – отбеляза Джордж.

Доти излезе от кухнята, като носеше две чинии с бъркани яйца.

– Пържолата ще бъде готова, щом свършиш с това – съобщи тя на Джордж. Тръсна чиниите на масата и отново се измъкна.

– По-добре започвай – рече Джордж. – Четири от десетте ти минути вече изтекоха.

Известно време се храниха мълчаливо.

– Откога живееш в Остин? – попита той.

– Тук съм прекарала по-голямата част от живота си.

– Защо някой от семейството ти не се погрижи за хората като Люк?

Роуз наведе глава.

– Нямам семейство.

– А приятелите ти? Една млада, привлекателна жена като теб сигурно...

Тя сведе очи.

– И приятели нямам. Семейството, с което живеех, се премести в Орегон заради войната – Роуз дръпна стола си назад и се изправи. – По-добре да тръгвам. Благодаря за закуската. И за Люк.

Джордж се бе изправил на крака заедно с нея.

– Не е необходимо да ми благодариш. Една дама не би трябвало да търпи такова отношение.

Тя бавно се извърна.

– Какво те кара да мислиш, че съм дама? Та ти не знаеш нищо за мен.

– Ей-така, знам – отвърна Джордж. – Майка ми беше дама.

Погледите им се срещнаха. Това бяха най-хубавите думи, които Роуз беше чувала. А че ги казваше един непознат, мъж, който не знаеше нищо за нея (той се сви с Люк, значи наистина мисли така) – това я караше да се хвърли в краката му.

Тя бързо наведе очи и се разбърза. След минута се върна с пържолата на Джордж. Без да го поглежда в очите, тя започна да разчиства помещението. Той я спря.

– Те ще го направят – рече той, като гледаше към Джеб и Чарли.

Роуз погледна нервно към тях, но нито един от двамата мъже не проговори.

– Мисля, че ще е по-добре...

– По-добре виж какво иска онзи в ъгъла. Той чака търпеливо от доста време.

Роуз сви примирено рамене и отиде да вземе поръчката. Влязоха още двама мъже.

Джеб и Чарли свършиха с яденето точно когато Роуз взе и последната поръчка. Без да проронят нито дума, двамата станаха и започнаха да събират парчетата от строшеното. Не вдигнаха очи, докато не събраха всичко.

– Сложете ги при цепениците за огъня – нареди Доти, докато влизаеше с метла в ръка. – Ще ми послужат за разпалването на огъня – тя връчи метлата на Чарли. – И да сметеш треските. Не искам клиентите да говорят, че заведението ми е мръсно.

Дълбока въздишка би достигнала до ушите на Роуз, ако някои от двамата мъже се бе осмелил да въздъхне, докато метяха пода и подреждаха масите. Сетне излязоха мълчешком, без дори да погледнат към Джордж.

– Нали ти е ясно, че тази сутрин си спечели трима врагове? – попита го Доти.

Джордж довърши пържолата си и стана. После я измери със студен поглед.

– През войната имах няколко милиона врагове. Трима повече или

по-малко нямат никакво значение – той се насочи към пироните в стената и нахлупи смачканата си шапка над очите. – Довиждане, дами – сбогува се той и излезе на улицата.

– Ще го убият – отбеляза Доти.

– Преживял е войната – рече Роуз. – От какво да се плаши в Остин?

– От хора, които ще го застрелят в гръб и ще бъдат доволни, че са го сторили – отговори Доти, възмутена, че Роуз не проумява очевидната истина. – А Люк ще бъде начело.

– Мисля, че Люк не го интересува – настоя Роуз. – Той е джентълмен.

Доти се обърна към нея ядосана.

– Може и да е джентълмен, макар че не познавам мъж, който да не мисли само за себе си, но това няма да ти помогне да си намериш работа.

– Какво искаш да кажеш?

– Не мога да те държа повече тук. Веднага щом свършиш със сервирането, ела да си получиш парите.

Ненадейното известие поразява Роуз.

– Не можеш да го направиш. Никой няма да ме наеме на работа.

– Това не ме засяга – отсеке Доти, без да поглежда Роуз в очите. – Не мога да си позволя разни каубои да идват и да рушат заведението ми. Едва ли ще има друг като него, за да бъде сигурна, че ще ми се заплати. Впрочем, кой беше той? – настоя да узнае Доти, като се обърна към клиентите си.

– Никога не сме го виждали – обади се един от мъжете. – Пристигнал е тази сутрин в града, за да търси жена, която да се грижи за домакинството му и за още шестима мъже.

– Ето на. Върви да си предложиш услугите, след като го намираш за толкова чудесен.

И тя се заклатушка към кухнята.

Със замъглено от шока и изумлението съзнание, Роуз се улови за единствената спасителна сламка, която виждаше.

– Искаш да кажеш, че е дал обява за икономка?

– Така мисля. Сложи обява пред вратата на шерифа.

– Защо не си наеме готвачка?

– Иди го питай – ухили се подигравателно мъжът. – Изглежда ти е хвърлил око.

Роуз усети, че ѝ става горещо, ала реши да не обръща внимание на хапливия език на Досън. Трябваше да поразмисли.

В продължение на два часа изобщо не можа да мисли за Джордж Рандолф или за самата себе си. Препирнята му с Люк бе превърнала „Бон Тон“ в най-известното заведение в града. Всеки искаше да знае къде е седал и колко маси е счупил Люк. Много преди да спре напливът от хора, тя започна да съжالياва, че не е отишъл да обядва в друг ресторант.

Но докато вървеше към стаята си, тя усети, че мечтае за Джордж Рандолф, от което се чувстваше някак по-спокойна и сигурна за бъдещето си.

„Не бъди глупава, – рече си тя, докато се отпусна на твърдото тясно легло в стаята, която бе наела. – Той дори не знае фамилията ти. И забрави за всички вълишебни приказки, които си чела за рицари, спасяващи дами. Ако желаеш бъдещето ти да бъде спокойно, трябва да си го направиш сама такава.“

Но как?

Тя отвори чекмеджето и преброи скромния си запас от монети. По-малко от двадесет и пет долара. За колко време щяха да ѝ стигнат? Какво ще прави, като свършат?

Мъжете бяха започнали да стават все по-смели в ухаждането си, по-груби в предложенията си, по-настоятелни в исканията си. Тя нямаше представа къде би могла да си намери друга работа, но по-добре да гладува, отколкото да позволи на някой да я превърне в проститутка.

Роуз потрепера при тази дума. Никога не я беше изричала на глас, нито дори си я бе помисляла. Би могла да напусне Остин, но дали положението в друг град щеше да бъде по-различно? Отново щеше да си остане самотна жена, без семейство, без пари, подкрепа или защита.

Помисли си за спестяванията на баща си, единственото ѝ наследство, което бе пропаднало поради блокирането на банката от Съюзниците. Помисли си колко студено и надменно се бе държало семейството на чичо ѝ, когато баща ѝ отказа да я пусне да живее с тях във фермата им в Ню Хампшър след смъртта на майка ѝ; за мълчанието и безгрижието им, след като отказа да напусне Тексас, щом избухна войната; за огорчението и раздразнението им след смъртта на чичо ѝ при Бул Рън.

Почувства се по-самотна и по-уязвима от когато и да било.

Роуз се приближи до масичката и взе огледалото. Какво ли бе видял Люк в лицето ѝ, за да е толкова сигурен, че тя ще му отдаде тялото си?

Не беше красива. Непрекъснато беше преуморена, за да изглежда

добре. Освен това, правеше всичко възможно, за да изглежда обикновена. Роклите ѝ бяха тъмни и раздърпани. Тя раздели гъстата си кестенява коса на път по средата, отметна я назад, започна да я приглажда, докато всякакви следи от естествените къдрици изчезнаха, и я сплете на плитка.

Дали според него отчаянието ѝ щеше да я принуди да отстъпи? Опита се да се усмихне, но страхът в зениците ѝ, малките бръчки в гълчетата на очите и в стиснатите ѝ устни останаха.

В главата на Люк сигурно не се въртят похотливи мисли в момента. Той сега мисли как да си отмъсти. Ами Джеб и Чарли? Мистър Рандолф ще се върне в затънтеното си ранчо, а тя ще остане с трима мъже, готови да съсипят живота ѝ.

Освен ако не се отзове на обявата на мистър Рандолф.

Роуз не беше в състояние да повярва на вълнението, наелектризиращо тялото ѝ. Никога не бе срещала мъж, който да ѝ харесва толкова много, или да е толкова учтив, но той беше непознат. Как е възможно да се вълнува от мисълта, че би могла да се грижи за домакинството му?

Не можеше да отрече, че цялото ѝ тяло потрепера при мисълта за неговата близост, но тя не знаеше нищо за него. Жена, която заминава с мъж, залага на карта съдбата си. Жена, която заминава с непознат, залага на карта живота си.

Но Джордж беше различен.

Спомни си какво изпитваше, докато седеше до него на масата. Не се беше чувствала така, откакто семейство Робинсън замина за Орегон. Щом той защитава непозната жена, няма ли с още по-голяма готовност да защитава някоя, която работи за него?

Тя си спомни сивия войнишки цвят на дрехите му и усети как тялото ѝ се скова, а надеждите ѝ избледняха. Той е бил офицер. Никога не би я взел на работа, ако разбере, че баща ѝ се е сражавал на страната на съюзниците.

Но тя не можеше да остане в Остин, особено след като нямаше работа. Още малко и щеше да започне да прося.

Или...

Достатъчно беше отчаяна, за да се улови и за последната сламка.

Ще пише още веднъж до жената на чичо си, въпреки че тя не беше отговорила на нито едно от писмата ѝ от пет години насам, нито дори когато Роуз ѝ съобщи за смъртта на баща си.

Може би някой от бойните другари на баща ѝ ще помогне. Ако отново прегледа писмата му, може би ще открие някои имена.

Необходимо ѝ беше само едно.

Но дори и някой да се реши да ѝ помогне, тя знаеше, че нищо нямаше да излезе от това. Глупаво беше да седи със скръстени ръце – не можеше да чака два-три месеца за отговор. Имаше нужда от помощ незабавно. Двадесет и петте ѝ долара нямаше да ѝ стигнат за дълго. Трябваше да направи нещо още сега.

Днес.

– Не знам дали ще намериш подходяща жена – обърна се шерифът Блокър към Джордж по-късно следобед. – Идват много хора, но идеята да живеят в дивата пустош не им допада заради конекрадците и мексиканските бандити.

– Около нас нямаме неприятности – рече Джордж. – Момчетата се грижат за това.

– Може и да е така, ала трудно ще убедиш в това хората тук. И месец не минава, без да се чуе за някое нападение на Кортина или хората му.

– Който го е страх, да не идва.

Шерифът го изгледа от главата до петите.

– Виждам, че добре се грижиш за себе си. А момчетата ти?

– Те са ми братя. Всички си приличаме.

– Това има значение за дамите. Те много държат на семейството.

Няколко мъже се бяха насъбрали пред стаята на шерифа. Един от тях, дърт глупак с оредяла брада и нацупени устни, от които се процеждаше тютюнев сок, се изкачи на дъсчената пътека до стаята. Изглеждаше прекалено стар и мършав, за да се крепи на краката си, но Джордж забеляза искрици живот в очите му и дяволитото изражение на лицето му.

Старецът с мъка прочете обявата, погледна Джордж, изкиска се весело, а после избълва плюнка тютюнев сок над главата на най-близкия жапач.

– Няма да намери никоя сваятна – отбеляза той.

– Хайде, Жълтия Том, разкарай се – рече шерифът. – Няма какво да дразниш хората.

– Чуй какво ще ти кажа – обърна се старецът към Джордж. – Тук няма нищо сваятно за леглото. Освен ако преди това не се напиеш.

– Стига толкова – прекъсна го шерифът. – Няма да позволя да дрънкаш врели-некипели. Това е почтен млад мъж, който притежава

ранчо и много глави добитък.

– Това няма значение. Няма да намери никоя, която да отиде при индианците. Като нищо ще я убият или ще ѝ вземат скалпа.

– Той не живее при индианците. А сега се омитай, преди да съм те натикал в затвора.

– Няма да помогне – продължи непоправимият Том. – Ще се измъкна през решетките.

С приближаването на уречения час Джордж се чудеше дали Жълтия Том не знае повече за жените от Остин, отколкото шерифът.

Няколко жени се смесиха с тълпата, но никоя не пристъпи напред. За голямо огорчение на Джордж, той осъзна, че търси Роуз. Дори нещо по-обезпокоително – беше разочарован, че не я вижда. *И много хубаво. Тя не бе икономката, която му трябваше.*

Джордж знаеше, че това е истината, но това не заличаваше разочарованието му.

Точно в пет шерифът се обърна към тълпата.

– Има ли някой тук във връзка с обявата?

Три жени пристъпиха напред.

Единствено военната подготовка попречи на Джордж да не им обърне гръб веднага.

– Това е мисис Мери Ханкс – представи шерифът първата слабоватата жена, която изглеждаше достатъчно възрастна, за да бъде майка на Джордж. – Тя загуби съпруга си по време на войната.

– Имам седем деца – съобщи мисис Ханкс. – Едва ли ще усетя разликата, ако започна да се грижа за още седем.

Но външният вид на мисис Ханкс, както и двете хлапета, които явно бяха част от домоцаядието ѝ, му подсказаха, че нейната представа за семейни грижи е твърде различна от неговата.

Шерифът Блокър се обърна към следващата жена, яка блондинка на неопределена възраст, с видимо непривлекателни черти и грозна широка усмивка.

– Това е Бертилда Хубер. Тя е германка. Загубила е семейството си тази зима.

– Я – потвърди Бертилда.

– Не говори ли английски? – запита Джордж обезпокоен.

– Нито дума като за пред хората – обясни шерифът.

– Я – потвърди Бертилда.

Джордж се обърна към третата кандидатка.

– Името ми е Пийчис Макклауд – съобщи една едра жена, като

излезе напред, за да се представи по начин, който Джордж свърза повече с командващ офицер, отколкото с икономка. – Силна съм и имам желание да работя. Ще готвя и ще чистя за колкото мъже искате, но ако влезете в стаята ми посред нощ, ще ви заколя.

Насъбралите се хора се изсмяха. Някои от мъжете се сбутаха с лакти. Няколко жени кимнаха одобрително.

Джордж знаеше, че е попаднал точно на такава, каквато искаше – едра, силна жена, която ще работи като вол и няма да очаква нищо в замяна освен покрив над главата си.

Не се и съмняваше, че яденето ще бъде готово навреме, къщата чиста като аптека, а дрехите прилежно изгладени всяка седмица. И все пак, в мига, в които разбра, че е намерил онова, което търсеше, той реши, че не я иска. Безчувствена жена като Пийчис лесно би разкъсала крехките връзки в семейството му.

Но къде да търси друга? Дали нещата ще са по-различни в Сан Антонио, Виктория или Браунсвил?

Не. Роуз не беше в нито един от тези градове.

Джордж изруга. Колкото и да не можеше да забрави големите ѝ кафяви очи, той нямаше нужда от Роуз. Онова, което искаше и търсеше, нямаше нищо общо с нея.

– Нали ти казах, че тука има само боклуци – изкудкудяка Жълтия Том от тълпата. – Пийчис е най-сгодна, но за шест месеца ще ти стопи лагерите.

– Млъквай, старче, или ще ти извия врата – заплаши го Пийчис.

Жълтия Том избълва слюнка тютюнев сок в краката на Пийчис, за да ѝ покаже какво мисли за заплахите ѝ. Тя се нахвърли срещу него и тълпата се отдръпна със смях.

– Вземи чужденката – посъветва го Том. – Поне няма да говори.

– Мисля, че нито една от вас няма да се чувства добре при нас – започна Джордж. Не можеше да се върне без икономика, но пък не можеше и да наеме никоя от тези жени.

– Бих била доволна навсякъде, където реша, че съм доволна – оповести Пийчис с войнствено изражение.

– Я – повтори като ехо фройлайн Хубер.

– Съжалявам, ако съм ви създал неприятности... – продължи Джордж.

– Няма какво да ни създаваш неприятности – заяви Пийчис. – Дал си обява за икономка и ние дойдохме. Сега трябва да избереш една от нас.

- Може да не сме точно такива, каквито търсиш – добави вдовицата Ханкс, – но сме единствените тук, измежду които можеш да избираш.
- Има и още една възможност.

ВТОРА ГЛАВА

– Омитай се – заповяда Пийчис. – Той не иска да има нищо общо с такива като теб.

– Твърде късно идваш – обади се вдовицата Ханкс.

– Я – добави Бертилда Хубер.

– Моля ви, дами – нервно ги зауспокоява шерифът Блокър, – всеки, който иска, може да разговаря с мистър Рандолф. Това е свободна страна.

– Не трябва да е такава. Не е за такива като нея – заяви Пийчис, а в очите и святкаше омраза или дори нещо още по-силно. – Ако в тази страна имаше закони, отдавна да сме я изгонили от града.

– Не ме е страх от теб, Пийчис Макклауд, нито пък от приказките ти – рече Роуз.

Тя изглеждаше толкова мъничка в сравнение с Пийчис и Бертилда, а дрехите ѝ бяха окъсани, дрипави. Продължаваше да стои между двете жени, без да съзнава колко дребна изглежда до тях, и загледа Джордж право в очите като кукла, без да мига.

Той усети, че нещо го тегли към нея, но инстинктивно сподави чувствата си. Бе наследил тази способност от баща си. Макар че се стараше да прилича на него колкото може по-малко, точно в този момент му бяха необходими неговите хитрини, за да се противопостави на почти непреодолимото си влечение към тази жена.

– Чух, че търсиш икономка – рече Роуз. – Искам да се кандидатирам за тази длъжност.

След като реши, че Пийчис би била идеалният избор, Джордж си каза, че няма смисъл изобщо да се спира на Роуз. До другите две жени тя изглеждаше толкова крехка, сякаш всеки момент щеше да се прекърши. Беше висока едва пет фута и три-четири инча. Но у нея имаше изящност, която липсваше у другите две жени.

Трябваше да ѝ откаже. Влечението към домашната помощница не предвещаващо нищо добро.

– Предполагам, че при нас няма да се чувстваш по-добре от останалите жени – започна той.

– Но ти не можеш да ми откажеш, без дори да ме прецениш – замоли се тя.

– Разбира се, че може – увери я вдовицата Ханкс.

– Сигурна ли си, че знаеш какви са изискванията? – запита я Джордж, като се опитваше да спечели време, за да размисли. – Къщата не е голяма, по-скоро би я нарекла кучешка колиба, а ние сме седмина.

– Разбирам. Ще сключим договор. Ще изпълнявам определени задължения срещу заплащане.

– Момиче! – възкликна вдовицата Ханкс. – От устата ти това напълно почтено споразумение прозвуча отвратително.

– Откъде да знаят такива като нея какво означава почтено споразумение между мъж и жена? – подхвърли Пийчис.

– Я – добави Бертилда.

Роуз се огледа, а по лицето ѝ се мяркаха безнадеждност, нетърпение и отчаяние.

– Може ли да поговорим насаме няколко минути? – попита тя Джордж. – Вълнуват ме някои въпроси от личен характер, които искам да си разясня.

– Аз нямам такива въпроси – заяви Пийчис.

– Аз пък няма да чакам вечно – извести вдовицата Ханкс.

– Я – добави Бертилда.

Джордж си помисли, че няма никаква причина да иска да говори насаме с Роуз и че би било най-добре, ако сложи край на всичко още сега. Но колкото и да се мъчеше, не можеше да ѝ откаже пред тези враждебно настроени хора.

Освен това не можеше да пренебрегне молбата в големите ѝ кафяви очи.

Имаше и още нещо, което го накара да се отзове на искането ѝ. Тя смело се беше изправила пред останалите, но в очите ѝ се четеше страх. Той проличаваше, когато някоя реплика я свареше неподготвена; пробягваше по лицето ѝ, когато някоя от жените се опитваше да го настрои срещу нея; лудешки проблясваше, когато той се канеше да откаже на молбата ѝ.

Инстинктите, които Джордж бе придобил по време на четиригодишната си служба в армията, го предупреждаваха за опасност и той застана нащрек, готов за сражение.

Заради Роуз.

Същевременно беше възмутен от слабостта си. Никога нямаше да стане добър офицер, щом не можеше да взима решения, без да позволява на чувствата си да повлияят на мислите му.

– В „Бон Тон“ добре ли ще бъде?

Роуз кимна.

– Недей да си имаш работа с нея – подвикна Жълтия Том, когато Джордж пристъпи към края на дъсчената пътека. – Тя е дете на янки.

Янки! Джордж застина за миг. После импулсивно се обърна към Жълтия Том.

– Повечето от нас сме дошли в Тексас от другаде. Ти къде си роден?

Старецът изплю тютюн в краката си вместо отговор.

Джордж се подсмихна успокоен.

– Нагоре от Мейсън Диксън, предполагам.

Тълпата се раздели, за да мине.

Пътят до „Бон Тон“ се стори безкраен на Роуз. Тя непрекъснато си повтаряше наум думите, които бе намислила да му каже, като се опитваше да ги подреди по най-подходящия начин. Бъдещето ѝ зависеше от решението на този мъж, който сега се държеше студено и официално.

Дали не бе сгрешила? Сега той изобщо не приличаше на прекрасния, силен, енергичен кавалер, който повали Люк Кърни, нито пък на нежния мъж, който я бе успокоявал и настоявал да седне на неговата маса, и я бе накарал да се нахрани, докато се възвръщаше спокойствието ѝ.

Сега той по-скоро приличаше на страховития мъж, който бе принудил Доти да ѝ сервира, а Джеб и Чарли да разчистят заведението.

Но все пак тя го бе видяла и от другата му страна. *Знаеше*, че у него живее и друг човек. *Знаеше*, че другият се появява от време на време. Може би далече от Остин той ще се появява по-често.

– Предполагам, че се чудиш, защо исках да разговаряме насаме – започна тя, докато се настаняваха край една от масите.

Той се усмихна.

– Реших, че се дължи на нежеланието ти да обсъждаш проблемите си пред целия град.

Роуз се поотпусна. Сега той не изглеждаше толкова страшен.

– Исках само да ти задам няколко въпроса относно работата.

– Няма какво толкова да ти обяснявам.

– За тебе може и да е така, но за една жена е малко по-различно.

Джордж не отговори.

– Искаш икономка, която да готви, да чисти и да пере дрехите.

– Да, но откъде да знам, че ще се справиш с работата? Сервирането в ресторант не е същото като поддържането на една къща.

Роуз въздъхна отегчено.

– Цял живот съм вършила тези неща. След като майка ми почина, живях при едно семейство на име Робинсън. Мисис Робинсън

непрекъснато раждаше деца и затова цялата късна работа падаше на моите плещи. Не беше необходимо да я върша, защото баща ми й плащаше, за да ме изхранват, но тя беше много любезна. Освен това ме научи да готвя. Беше чудесна готвачка. В цял Остин нямаше равна на нея. Когато постъпих на работа в „Бон Тон“, и аз готвех, но Доти ме направи сервитьорка, като се надяваше, че ще привлече повече клиенти.

Не можеше да му каже за унижението, което бе изтърпяла при мисълта, че служи за примамка на такива като Люк. Не искаше да му каже и че Доти беше единственият човек в Остин, който й предложи работа.

– Струва ми се достатъчно – рече Джордж.

– Имам няколко изисквания – предпазливо добави Роуз. – Нищо, на което би възразил – поясни тя, като видя, че той замръзна на мястото си. – Естествено е да имам своя стая. Искам да ми се плаща всеки месец в злато. Искам да идвам в града поне три пъти в годината. И се надявам, че ще ме върнеш в Остин, щом изтече договорот.

– Не виждам нищо неприемливо в това – каза Джордж и се надигна да става.

– Още не съм свършила.

– Какво друго желаш?

– Помислих си, че ще поискаш обяснение за подмятането на Том.

– Не е необходимо.

Роуз се изправи на крака.

– Тогава си решил да не ме вземаш на работа.

Джордж отвори уста, за да се противопостави на обвинението, но думите не излизаха от устата му.

– Знам, че си се сражавал във войната – започна Роуз с разтреперана долна устна, – но мисля, че няма да ме осъдиш, без да чуеш какво имам да ти кажа.

Той седна отново.

– Слушам.

Тя също седна.

– Баща ми беше офицер в армията – гордо изрече тя, – завършил бе „Уест Пойнт“. – Роуз забеляза, че лицето на Джордж се скова и сърцето й се сви. Добре де, нямаше никакъв шанс, но поне да му разкаже всичко. Поне ще знае истината, преди да й откаже работата.

– Изпратиха го в Тексас по време на войната с Мексико. Хареса му много повече, отколкото в Ню Хампшър, и той се установи да живее там. Но когато избухна войната, той се сражаваше на страната на Съюзническата армия. Отличи се в битката при Виксбург. Там намери и

смъртта си.

– Значи си нямаш никого.

– Да.

– Защо искаш да напуснеш Остин?

В очите ѝ проблесна ирония.

– Откакто почина баща ми, в този град ме имат за робиня. Нито една почтена жена не разговаря с мен, камо ли да ме покани на гости. Всеки мъж се отнася с мен по начина, по който Люк се държа с мен тази сутрин. Никой в този град не би си мръднал пръста, дори и да умирам от глад.

– Но това не бива да те притеснява, докато имаш работа.

Роуз бе решила да не разказва всичко на Джордж – искаше да запази срама само за себе си, но разбираше, че той е решил да ѝ откаже работата. Разбираше още, че тя го привлича. Чувстваше го.

– Доти ме уволни тази сутрин. Заяви, че не искала повече побоища заради мен.

Джордж изруга тихо, но гневно.

– Искаш да кажеш, че те уволни заради мен ли?

Роуз кимна колебливо. Не искаше да го каже по този начин, но крайният резултат бе същият. Никак не ѝ се искаше да използва инстинктите на Джордж срещу самия него, но те бяха единственото ѝ оръжие.

– Каза, че не можела да си позволи хората да рушат заведението ѝ.

Джордж изруга още няколко пъти и се замисли. Изправен беше пред необикновена дилема. Чувството му за дълг и желанието му говореха да направи едно и също – да наеме на работа Роуз.

Но разумът, който му бе помогнал да оцелее през четирите години на кървави сражения, му подсказваше да наеме Пийчис Макклауд, вдовицата Ханкс, дори Бертилда Хубер. Избереше ли Роуз, щеше да бъде захвърлен в емоционален водовъртеж, откъдето нямаше спасение.

– Има ли още нещо, което трябва да знам? – Въпросът беше по-скоро риторичен, за да може да спечели време, докато се опитваше да си припомни всички причини, поради които би трябвало да избере Пийчис.

Роуз изглеждаше малко объркана.

– Искам да напишем онова, за което се договорихме.

Роуз се сви, сякаш се боеше, че той ще стане и ще излезе. Нещо го подтикваше да стори точно това. Защо продължаваше да си губи времето с тази жена?

– Не ми ли вярваш?

– Вярвам ти – отвърна Роуз, леко изненадана, защото наистина

беше така.

– И все пак искаш писмен договор?

– Да.

Защо настояваше? Ако беше решил да наеме друга, това нямаше да има никакво значение. Ако реши да не спазва договора, тя вероятно няма да може да му се противопостави. И все пак искаше да има нещо написано черно на бяло; нещо, което да види с очите си. Когато му даде писалка и хартия, които намери в кухнята на Доти, той ги прие без колебание.

– Да видим сега. „Аз, Джордж Уошингтън Рандолф“... – така, да, кръстен съм на президента – „съм съгласен да наема на работа Роуз...“

– Торнтън. Роуз Елизабет Торнтън.

– „... Елизабет Торнтън на петнадесети юни...“

– Пиши от утре.

– „... шестнадесети юни хиляда осемстотин шестдесет и шеста година, да домакинства на седмината мъже Рандолф. От нея се иска да готви, да чисти, да пере и да върши цялата късна работа“ – Джордж спря да пише, но Роуз нямаше никакви забележки. – „В замяна тя ще има своя собствена стая, ще ѝ се плаща всеки месец в злато, ще може да ходи до Остин на всеки три месеца и ще бъде върната в града, ако договорът бъде развален.“ – той обърна листа така, че Роуз да може да види какво е написал.

– Сега запиши моите задължения – рече тя.

– Защо?

– Не мога да искам от теб обещания, след като аз не съм готова да направя същото.

– По-добре ги напиши сама – рече Джордж, като побутна листа хартия към нея.

– „Аз, Роуз Елизабет Торнтън, съм съгласна да готвя, да чистя, да пера и да върша останалата късна работа на Джордж Уошингтън Рандолф и неговите шестима братя.“ – тя се подписа и сложи датата. – Ето – обърна се тя към Джордж.

– Мисля, че това е всичко.

– Има още нещо – продължи Роуз.

– Сега пък какво?

В гласа му прозвуча нетърпение и безпокойство. Само погледът ѝ му попречи да скъса листа хартия на парченца.

Тя се почувства унижена, но беше и отчаяна.

– Дълга пари.

– На кого?

– На собственика на погребалното бюро.

Исканията на тази жена нямаха край.

– Колко?

– Петдесет долара.

– Как си задлъжняла толкова много?

– Исках да погребат баща ми до майка ми. Армията не желаше да заплати за това.

По дяволите тези големи очи! Защо всяко едно обяснение го кара да се усеща една пета по-висок отпреди?

– Ако те наема на работа, ще уредя дълговете ти – рече той, стана и ѝ подаде писменото споразумение, като този път внимаваше да не я гледа в очите.

Беше я отхвърлил. Роуз го чувстваше. Той изчака тя да излезе първа от ресторанта, но се държеше така, сякаш не беше с него. Прииска ѝ се да избяга, да направи всичко друго само за да не изтърпи унижението да го види как избира Бертилда или Пийчис вместо нея.

Но гордостта я накара да тръгне с него. Гордостта ѝ даде сили да изправи чело. Гордостта превърна нервите ѝ в желязо, за да чуе решението, което щеше да разруши и последната ѝ надежда.

– Много се забавихте – отбеляза Пийчис, когато стигнаха до стаята на шерифа.

– Да не ти е наговорила някакви лъжи за нас? – полюбопитства вдовицата Ханкс.

– Я – потвърди Бертилда Хубер.

– Мис Торнтън само ми зададе няколко въпроса, които не искаше да задава пред целия град. Аз също я поразпитах за някои неща.

– Обзалагам се, че има неколцина младежи в града, които биха ти отговорили – подметна заядливо Жълтия Том.

Джордж не можа да определи какво точно го накара да реагира толкова остро на бръщоловенето на стареца. Но каквото и да беше, Жълтия Том получи неочакван отговор.

– Естествено уважавам всеки, достигнал до напреднала възраст като твоята – започна Джордж, като отправи леден поглед към непочтителния Том, – въпреки очевидните поражения, които сам си си нанесъл – околните, както и самият Том нададоха одобрителни викове. – Но дълголетие то ти ще бъде силно застрашено, ако отново обидиш мис

Торнтън. А сега ми подай споразумението – обърна се той към Роуз. – Ще подпиша пред всички тези свидетели.

Тя му подаде споразумението, а изненадата ѝ се стопи сред гневните подвиквания на насъбралите се хора, особено на мис Пийчис Макклауд.

Но никой не беше по-смаян от самия Джордж.

Роуз не си спомняше да е била по-нешастна. Цялото тяло я болеше. След като прекара нощта в Остин, Джордж бе настоял да потеглят на зазоряване, за да могат да пристигнат до вечерта. Попита я дали иска да язди на коня с него, или да седи в каруцата. Тя отговори, без да се замисли. Ще язди с него. А сега се чудеше дали не бе сгрещила още веднъж.

Освен че беше сигурна, че няма да може да седне цяла седмица, тя не успя да поведе никакъв разговор. Пътуването беше скучно. Джордж нямаше настроение, беше студен и необщителен. Бе отговорил на всичките ѝ въпроси, но не скри, че предпочита да язди мълчаливо. Понякога думите му граничеха с грубост. Той явно имаше друго лице, съвсем не толкова приятно, колкото онова, което показва в Остин.

А и сякаш го бяха хванали дяволите. Тя беше сигурна, че той се бори с нещо през последните два часа. Отначало си помисли, че може да ѝ каже, но после разбра, че това няма да стане. Джордж не беше от онези, които лесно се доверяват на хората. Яздеше, вперил поглед напред, забравил за всичко около себе си.

Дори и за нея.

Роуз беше чувала за дивата пустош, но не я беше виждала. Чудеше се как човек или животно би могло да живее на такова място. Минаваха през почти непроходими гъсталаци, които се простираха додето стигне поглед. Понякога изминаваха мили наред, преди да стигнат до някоя полянка, малка савана с преплетени мескит, гъстак, бодливи круши, див касис, котешки нокът и дузина други нискостеблени дървета, храсти и увивни растения. Всички с благоуханни цветчета и сочни плодове, и почти всички въоръжени със зловещи тръни. Роуз нямаше представа колко крави, елени, дори прасета и пуйки се крият в тези трънаци. Не можеше да проумее как човек и кон могат да преминават през тези гъсталаци и да излязат живи.

Цял живот бе живяла в град и самотата в шубраците я изнервяше. Цял ден не видя нито една къща. Двамата като че ли бяха единствените

хора на земята. Не знаеше как щеше да живее толкова далече от хората. Не и с Джордж, който сякаш беше от камък.

Един разширяващ се път привлече вниманието ѝ. Роуз различи очертанията на сграда в далечината. Усети, че пулсът ѝ се учестява.

– Къщата не е нещо особено – предупреди я Джордж. – Тъкмо се преместихме да живеем тук и войната избухна. След като баща ми и двама от по-големите ми братя починаха, мама се грижеше за всичко.

Роуз с изненада установи, че досега той не бе споменавал за родителите си.

– Аз мислех... Не си ми казвал... Накара ме да мисля, че...

– Мама почина преди три години. Ти ще се грижиш за къщата изцяло.

Ако се съдеше по равния му тон, все едно, че обсъждаха някаква военна маневра. Той дори не я поглеждаше.

– А баща ти?

Последва едва забележимо колебание.

– Предполагам, че е убит в Джорджия, наскоро след битката за Атланта.

Роуз не знаеше какво да отговори. Гласът му издаваше такава смесица от чувства – от безпристрастна наблюдателност до пулсиращ гняв, – та тя реши, че ще е по-добре да не задава въпроси.

Видът на ранчото не подобри настроението ѝ. То се състоеше от една къща, която, изглежда, имаше две големи стаи с тесен коридор между тях и от два оградени двора за добитък. В единия имаше расов бик.

Джордж проследи погледа ѝ.

– Едно семейство от Алабама ни даде бика, защото им помогнахме. Джеф и аз го водехме между нас из целия път, за да сме сигурни, че никой няма да го открадне. Нощем спяхме на смени. С поколението от него ще забогатеем.

С приближаването им къщата изглеждаше още по-окаяна. Мръсните пилета, които ровеха наоколо, за да изчоплят нещо за ядене, не подобряваха гледката. Жалкият ѝ вид напълно съответстваше на обстановката. Човек можеше да загине от глад тук, без никой да разбере за това.

– Страхувам се, че всичко се занемари, откакто мама умря. Близнаците са твърде заети със стадото, а малките все правят бели.

– Малките ли? Ти каза седмина мъже.

– Сега сме само шестима. Няма вест от Мадисън – гласът му потрепери, но само за миг. – Близнаците са на седемнадесет години, Тейлър е на тринадесет, а Зак е почти на седем.

– Но той е още дете – възкликна Роуз в израз на съчувствие към всяко дете, принудено да израсне в тази дива пустош.

– Да, но ти не му го казвай – предупреди я Джордж и първата усмивка от часове насам разчупи сериозното му изражение. – Той мисли, че е голям като всички нас.

– Има и още един.

– Джеф.

Той изрече името, като че ли човекът заслужаваше нещо специално и правилата не се отнасяха за него.

– Джеф загуби ръката си в Гетисбърг. Гюле от оръдие я откъсна от лакътя.

Защо всяка изречена дума прозвучаваше като обвинение срещу нея? Той нито я бе погледнал, нито в тона му се долавяха укорителни нотки, но тя го чувстваше.

– До края на войната беше в затворнически лагер.

Роуз не знаеше какво да каже.

– Преструва се, че се е примирил, но всъщност не е. Гледай да не се изтървеш, че баща ти е бил герой от Съюзническата армия.

– Искаш да запазя това в тайна?

– Споменаването му би предизвикало само неприятности.

Роуз трябваше да се съгласи, но ненавиждаше лъжите, дори онези, които още не беше изрекла.

– Разкажи ми за другите.

– Не ги познавам много добре. Зак беше бебе, когато заминах, а Тейлър беше само на осем години.

– А близнаците?

– Те са млади мъже, които много не разбирам.

Никой не излезе от къщата, за да ги поздрави. Тишината в междинното помещение беше потискаща. Изнервящата лятна жегата щеше да настъпи след месец, но Роуз имаше чувството, че животът тук е застинал. Нищо не помръдваше. Нищо не издаваше звук.

Джордж слезе от коня, но тя не можеше да се помръдне. Не чувстваше дори краката си.

Помогна ѝ да слезе като истински джентълмен. Правеше каквото трябва, казваше каквото трябва, но в докосването му нямаше топлина. Отначало тя се облегна на него, но после реши, че предпочита коня. Можеше и да я ритне, но това поне щеше да бъде проява на някакво

чувство.

– Ние спим тук – рече Джордж, като посочи лявата половина на къщата, докато Роуз се мъчеше да раздвижи мускулите си. – А там е кухнята.

Тя разбра това по комина. Дворът и мястото около къщата биха оправдали името си, ако бяха изметени. Не бяха почиствани от седмици. Роуз се чудеше дали изобщо някога са били метени. Освен че там държаха седлата и хамутите, в междинното помещение изглежда изхвърляха и всичко непотребно. На прозорците имаше стъкла, но Роуз се съмняваше, дали през тях се виждаше нещо повече от дневната светлина или мрака.

Тогава Джордж отвори вратата на кухнята.

Коленете на Роуз едва не се подкосиха. Стаята беше в такова състояние, че изобщо не личеше, че е кухня. Имаше огромна желязна печка, отрупана с всевъзможни съдове, във всеки – остатъци от храна. Масата беше покрита с мръсни чинии и чаши. Като се вгледа по-отблизо, тя установи, че повечето бяха нащърбени и евтини, с изключение на няколко рядко красиви порцеланови и кристални изделия. Около грубата дървена маса имаше осем стола с облегалки от хоризонтални пръчки, напукани летви, протъркани от употреба стъпенки и разхлабени бамбукови седалки. Захвърлени едно до друго, на пода се въргаляха дървени ведрa, ръждясала пиринчена лампа, смачкан кафеник, грубо издялана работна маса и купчина празни консервени кутии. Пердетата бяха посивели от мръсотия. В сандъка за дърва нямаше нищо друго освен трески. Цялото помещение бе просмукано от силна миризма на застояла мазнина.

– Тейлър готви, но много не разбира от това. Страхувам се, че нито един от нас не е особено силен по чистенето.

– Къде е стаята ми? – попита Роуз. Не легнеше ли веднага, щеше да се строполи на място.

– Горe – посочи Джордж към една стълба, която бодеше към тавана. Тя съвсем се отчая. Представата ѝ за слънчева стая с басмени пердета и меко легло, с много светлина и свеж въздух, се изпари.

През отворената врата Роуз прецени, че таванът едва ли е толкова висок, за да може да ходи изправена. Надяваше се само мишките да не са стигнали дотам. Сигурна беше, че гълъбите и бухалите вече бяха изявили претенции към леглото.

Той отиде да вземе багажа ѝ, а Роуз се зае да оглежда печката. Дюзини мръсни съдове бяха натрупани в голямо метално корито. Не искаше и да знае от колко време са там. Търпението ѝ се изчерпа при вида на

червеите.

Джордж се върна с чантите ѝ.

– Знам, че е пълна бъркотия, но Тейлър никога не измива нещо, освен ако не му потрябва.

– Както и всички останали – добави тя, докато Джордж пренасяше багажа ѝ в таванското помещение.

– Случва се да ни няма тук с дни наред – викна той.

– В гъсталака сигурно е по-чисто. Навън поне вали сегиз-тогиз.

Джордж се усмихна едва доловимо, но широко се усмихна, докато слизаше по стълбите.

– Изглежда доста обезсърчаващо, но съм сигурен, че много скоро ти ще сложиш всичко в ред.

– Някои от тези съдове изглеждат ценни – отбеляза тя, като държеше в ръка чиния от костен порцелан с изящни цветни мотиви. – Не може ли да използваме другите?

Ледената учтивост, на която често бе ставала свидетел по време на пътуването, отново обзе Джордж.

– Нямаме други. Обикновено вечеряме към седем. Ще кажа на момчетата, че си тук.

Той се обърна и тръгна.

– Излизаш ли?

Никак не ѝ се искаше да остава сама точно сега.

– Не се притеснявай. Тейлър и Зак са някъде тъдява. Ще видя как ще ги накарам да дойдат при теб. Те ще ти кажат всичко, което те интересува.

– Но яденето... Какво да сготвя? Къде е килерът?

– Не знам. Тейлър има грижата за тези неща.

– Но какво да правя, докато той дойде?

Към нарастващия у нея гняв се добави и паника.

– Можеш да започнеш да чистиш. Тук е такава мръсотия.

И изчезна. Роуз остана като закована за миг, сетне се втурна към вратата, като възнамеряваше да го повика, да го помоли да почака малко.

Твърде късно. Видя го да язди сред всепоглъщащия храсталак. След няколко минути заглъхна и звукът от копитата на коня му. После настъпи пълна тишина. Никой. Нищо.

Беше съвсем сама.

Роуз се насочи към кухнята, но спря, преди да отвори вратата. Не можеше да погледне отново всичко онова, не още. Отвори вратата на

помещението, където всички спяха. Там цареше още по-голям хаос.

Огромната стая бе изпълнена с безразборно поставени грубо издялани легла, шкафове и столове. Навсякъде имаше дрехи, дори в умивалника за бръснене.

Тя затръшна вратата и се запрепъва към кухнята. Единственото, което установи в тази бъркотия, беше, че краката и гърбът вече не я боляха. Известна истина е, че не усещаш нищо, ако целият си изтръпнал.

Внезапно я обзе ужас от онова, което се беше случило. Тя седна на един стол, сложи ръце на масата, отпусна глава върху тях и сърцераздирателно се разрида.

Каква глупачка се бе оказала. Кръгла глупачка, идеалистка, оптимистка, заровила глава в пясъка като щраус. След като години наред се бе грижила сама за себе си, научила се бе да различава истината от лъжата, искреността от измамата, бе претръпнала към подигравките и обидите, сега бе допуснала да се увлече по първия човек, отнесъл се добре с нея.

Джордж Уошингтън Рандолф можеше и да бъде любезен от време на време, когато си спомнеш, че е възпитан да бъде джентълмен и член на човешката раса, но явно нямаше никакво намерение да пропилява това си качество в отношението си към домашната помощница. От нея се искаше да работи като робиня от изгрев слънце до мрак, после да изпълзи до таванчето си и да си почива, за да стане на следващата сутрин и да започне всичко отначало. Това ли е бъдещето, което я очакваше? Никога ли нямаше да бъде весела и щастлива, както в мечтите си?

Шумно и съвсем не по женски Роуз подсмъркна, издуха носа си и се огледа наоколо. Сигурно имаше и по-лоши кухни в ада, макар че беше трудно да се повярва. Впрочем, това беше личният ѝ ад, който Джордж очакваше от нея да почисти. Нещо повече, тя бе настояла за писмен договор. Този договор я обвързваше толкова, колкото обвързваше и него. Можеше да страда и да плаче, но нямаше да даде възможност на никой да каже, че не е устояла на думата си.

Роуз чу пантите на вратата леко да изскърцват. Във въображението ѝ нахлуха образи на диви индианци, мародерстващи мексикански бандити и вилнеещи конекрадци. Може пък и да не ѝ се наложи да бъхти усилено в продължение на години. Можеше и да умре след малко.

ТРЕТА ГЛАВА

Роуз се обърна и застана лице в лице с едно изключително очарователно, макар и доста мръсно момченце. То я гледаше подигравателно, с широко отворени очи, защото се беше изплашила.

– Ти ли си жената, която ще ни готви? – попита детето, без да влиза в кухнята, само провряло глава през вратата.

– Да, аз съм – отвърна тя и бързо избърса очите си.

– Няма за какво да плачеш. Джордж няма да ти стори нищо лошо. Понякога е зъл, но не мисля, че ще те удари. Монти твърди, че той е... – детето замълча и се замисли за миг. – Мисля, че не трябва да ти съобщавам, какво говори Монти. Джордж казва, че не е чувал такъв мръсен език, а се е сражавал във войната.

– Не плача, защото се страхувам от Джордж.

– Тогава защо ревеш? Нали не си ранена?

То се приближи по-близо, но още държеше вратата открената.

Роуз разбра, че си оставя път за бягство.

– Плача заради къщата.

– Не е толкова зле. Беше по-лошо, преди Джордж да се върне.

– Не му ли харесва кухнята да е мръсна?

Това поне говореше в негова полза.

– Каза, че щом няма да я чистим ние, ще наеме някого. Ти обичаш ли да чистиш?

– Не особено.

– Тейлър казва, че чистенето е тъпотия. И аз не разбирам как би могло да доставя удоволствие на някого, дори и на една жена.

– Жените имат навика да вършат необясними неща – рече Роуз, като се почувства малко по-добре, че има с кого да си поговори. – Но се опасявам, че се налага да ми помогнеш.

Момчето бързо отстъпи към вратата.

– Името ти е Зак, нали? – попита тя, като се приближи покрай масата към него.

Само главата му се показваше.

– И така, Зак, трябва да почистя кухнята, ако искам да приготвя вечерята. Ще ми трябва голямо корито, кофа, дърва за огъня и вода. Ще ми помогнеш ли?

– Ще ти покажа къде е кладенецът.

– Надявах се на нещо повече.

– Това е работа на Тейлър – рече Зак, а долната му устна започна да увисва. – Аз трябва само да доя кравите, да нося яйцата, и то чак, като се мръкне.

– Добре тогава, да сключим една сделка с тебе. Ако ми покажеш къде да намеря онова, което ми е нужно, няма да ми помагаш. Но ще трябва да намериш Тейлър.

– Добре – съгласи се Зак.

Излезе, като подскачаше, и почти веднага се върна с едно дървено ведро.

– Върви след мене – подвикна той и я поведе покрай къщата към един кладенец, изкопан под продълговатата сянка на голям дъб. – Ще трябва да извадиш чиниите от коритото. Нямаме друго, освен ако не искаш да използваш съда за миене.

Роуз се бе надявала, че няма да се наложи да се докосва до съдове-те, докато не преседят поне час в гореща сапунена вода, но не се получи. Докато пълнеше ведрото, Зак събра наръч дърва.

– Аз разпалвам и огъня – призна той, когато се връщаха в къщата. – Джордж не трябваше да ме кара да работя толкова много, но когато си малък, никой не те слуша. Особено Монти. Той не слуша никого. Дори и Джордж.

Зак остави Роуз да му държи вратата отворена, за да мине.

Роуз сложи на пода ведрото с вода и започна да изпразва коритото.

– Разкажи ми още нещо за братята си.

Ако искаше да си извоюва място в това семейство, трябваше да научи нещо за тях. Освен това с радост би се поразсеяла от гледката на тези отвратителни чинии.

– За Джордж и Джеф не знам нищо. Нито пък за Мадисън. Той замина, след като мама почина, и оттогава не сме чували нищо за него.

– Не сме имали вест от него – поправи го автоматично Роуз.

– Все ще ми правиш забележки като Джеф ли? – поиска да разбере Зак, като спря да подрежда дървата за огъня под коритото.

– Съжалявам, навик – извини се тя.

По вида му личеше, че много не ѝ вярва и че се съмнява в нея.

– Джеф казва, че се изразявам ужасно. Казва, че Хен и Монти би трябвало да ме научат да говоря по-добре.

– Сигурна съм, че са направили всичко възможно – оправи положението Роуз, като се чудеше в какъв капан ще попадне следващия път.

– Хен и Монти все ги няма – продължи Зак. – Те стрелят по хората.

И аз искам да стрелям по хора, но Хен казва, че първо трябва да порасна.

– Стрелят по хората ли? – изненада се тя, докато изливаше водата от ведрото във вече празното корито и го нагласяваше точно над огнището, където Зак редеше дървата за огъня. – Няма ли да ми помогнеш да приготвя вечерята?

– Тейлър не помага на никого да направи нещо.

Роуз прехапа език, за да не го поправи.

„Това означава, че ти трябва да измислиш какво да сготвиш. Момченцето няма никакво намерение да увеличава броя на задълженията си.“

Зак се отдалечи от печката.

– Огънят е запален.

– Излизаш ли?

– Да. Само го подклаждай.

– Но аз не знам къде стоят нещата.

– Ще ги намериш, ако потърсиш.

– Месо – почти отчаяно изрече Роуз.

– В килера. Картофите са под къщата. Там има и моркови – той започна да отстъпва към вратата. – В кладенеца има масло и мляко. Джордж не го пие, ако не е подсладено. Монти и Хен обичат мътеница, но Тейлър го иска кисело.

– А ти?

– Аз мразя мляко. Пия уиски – и с тези думи се измъкна през вратата.

Роуз стисна устни, но после прихна да се смее. Чудеше се дали в Тексас има закон, който разрешава на двадесетгодишни жени да се омъжват за малки момчета. Зак беше десет пъти по-чаровен от големия си брат.

Но колкото и забавно да беше детето, тя трябваше да признае, че за нея Джордж беше много по-интересен. Още не го познаваше – налагаше се да се примири с това и да започне отначало, но когато беше с него изпитваше нещо, което не бе изпитвала с никой друг. Някакво спокойствие. Може би чувството, че е попаднала там, където ѝ е мястото. Макар че не разбираше как би могла да изпитва такива чувства, след като той се беше държал толкова студено с нея, като с рибена чорба от вчера.

Не можеше да забрави онези десет минути в „Бон Тон“. Бе предложила да работи за Джордж Рандолф, с когото се запозна там. Някъде, по някакъв начин, беше изгубила този човек. Трябваше отново да го

намери, защото в лицето на непознатия в ресторанта бе видяла мъжа, за когото искаше да се омъжи.

Никога нямаше да забрави колко нещастна беше майка ѝ през дългите месеци, докато отсъстваше баща ѝ. Още виждаше сълзите по бузите ѝ, когато седеше, вперила поглед в снимката му. Още си спомняше колко плака тя самата, когато майка ѝ почина, а баща ѝ не беше при нея, за да я утеши. Съпругата и дъщерята винаги бяха на второ място след кариерата му.

Може би беше чела прекалено много приказки, но винаги бе мечтала да намери мъж, който никога няма да я остави сама, за когото да бъде център на живота и който винаги ще я предпазва от всичко.

Точно такъв мислеше, че е Джордж. Досега не ѝ бе минавало през ума, че може да е влюбена в него. Но коя жена би му устояла? Той я беше спасил, когато я заплашваше опасност. Бе проявил загриженост за състоянието ѝ. Бе зачел чувствата ѝ. Беше я обградил със защита, която никой не би могъл да пробие. Беше се почувствала закриляна. Може би беше силно казано, но имаше усещането, че някой я цени и държи на нея.

Но всички следи от този мъж бяха изчезнали. Не знаеше дали Джордж не бе играл ролята на джентълмен от Юга, или имаше някаква причина да се преструва на много по-сдържан, отколкото всъщност беше. Всички в това семейство бяха малко особени. А от онова, което бе чула от двамата, с които се бе запознала, стигна до заключението, че не се разбираха. Може би Джордж наистина бе играл някаква роля. Не, първоначалното ѝ усещане трябва да е било вярно. Нещо го бе принудило да се държи студено с нея. Само да можеше да разбере какво е то, може би щеше да върне мъжа, който бе покорил сърцето ѝ.

Междувременно обаче, тя трябваше да измие съдовете, да почисти кухнята и да приготви вечерята. И трябваше да бърза, ако искаше всичко да бъде готово в седем часа. Беше убедена, че Джордж и многобройните му братя ще почукат на вратата в шест и петдесет и девет.

Никога не се бе чувствала толкова изморена. Въпреки това обаче, усмивка играеше по устните ѝ, докато шеташе из кухнята. Беше успяла да измие съдовете, да изтърка всички тенджери и тигани, да изчисти печката и да подреди нещата в килера.

Бе успяла също така да сготви вечеря за седмица.

Върху печката цвъртеше говеждо печено и ароматът му се

примесваше с миризмата на морковите и картофите в гъстия, питателен сос. Две тави с бисквити, едната във фурната, а другата в очакване да бъде сложена там, можеха да бъдат потопени или в соса, или в голяма купа със сметана. Беше сготвила и малко грах от градината на Тейлър. Сама го набра, защото той така и не се появи. В добавка към яденето имаше домати и компот от праскови, които бе намерила в килера. Млякото – подсладено, кисело и мътеница – беше приготвено според предпочитанията на всеки. Както и вода, в случай че Зак действително не обича мляко.

Роуз огледа масата за последен път. Беше я почистила, колкото можа по-добре, но следите от разлятото олио и изгорените места бяха останали. Искаше ѝ се да я застеле, но не можа да намери никъде покривка. Пиринчената лампа, окачена над масата с искрящ от чистота глобус, озаряваше стаята с кехлибарена светлина.

Щеше да стане още по-добре, когато ѝ останеше време да измие прозорците, да изпере и изглади пердетата, да изтърка стените и пода, но беше доволна и от онова, което бе успяла да свърши за един ден. То беше много повече, отколкото бе мислила за възможно, когато влезе в тази кухня преди шест часа.

Ушите ѝ доловиха звука на конски копита. Тя хвърли поглед към часовника – едно от нещата, които работеха. Някой бе излъскал стъклото му, почистил външните части и смазал механизма. Тя се надяваше, че наистина е седем без три минути. Бързо изчисти част от стъклото на прозореца и погледна навън. Бяха пристигнали четирима мъже и две кучета. Явно Джордж държеше на точността. Отнякъде дотича и Зак. Очевидно се беше отдалечил само на такова разстояние от къщата, колкото да избяга от задълженията си. Не виждаше момче на около тринадесет години. Надяваше се Тейлър да не стигне чак дотам в омразата си към жените, че да не се появи за вечеря.

Тя се разбърза за последните приготовления. Ще сложи печеното пред Джордж точно преди да влязат в кухнята. След молитвата, докато си сипват от гарнитурата, ще сервира бисквитите и ще пъкне втората тава във фурната. Зак може да сипе млякото. Явно знаеше кой как го предпочита.

Опита се да прецени с колко време ще разполага, преди да седнат да вечерят. Първо трябваше да свалят седлата от конете. Не знаеше дали ги хранят или ги пускат да пасат на воля, но трябваше да ги изтъркат. После щяха да се измият и преоблекат. Това щеше да им отнеме най-малко петнадесет минути. Вероятно половин час. Оставаше ѝ

достатъчно време.

Роуз седна и зачака.

Едва се отпусна на стола, когато вратата се отвори и в стаята нахлу множество мъже, кучета и воня на пот и коне.

– Казах ли ти, че ми замириса на печено – рече един от близнаците.

И преди Роуз да се помръдне от стола, той грабна тепсията от печката и я сложи на масата пред себе си. Мигновено започна да си сипва с една от чашите, която тя бе наредила за кафето.

– Бисквити! – изписка високо, болезнено слабо момче, което сигурно беше изчезналият Тейлър.

То извади тавата от фурната и постави златистокафявите бисквити в средата на масата, така че да ги достига лесно.

След секунди всички, с изключение на Джордж, бяха започнали да грабят от храната. Подаваха си съдовете през масата и всеки крещеше какво иска. Един от близнаците подхвърли натопена в соса бисквита на едно мършаво куче, което бе влязло с него. Второ куче, което явно не искаше да чака реда си, качи лапи на масата и започна да яде от чинията на другия близък. Той се засмя весело и сложи чинията на пода за кучето, а за себе си взе чинията на Джордж.

Никой не забелязваше присъствието на Роуз.

Обзе я непознат досега гняв, който премахна умората ѝ. Тя скочи на крака и застана пред масата.

– Незабавно спрете! – изкрещя тя с писклив от ярост глас. – Да не сте посмели да сложите и хапка в устата си, докато не се приближите до масата като човешки същества.

Все едно говореше на вятъра. Тя блъсна едно от кучетата, което ядеше на мястото на Джордж и тупна с юмрук по масата.

– Слушайте – викна тя. – Няма да позволя да се държите така.

Никой не ѝ обръщаше внимание. С изключение на русокосия млад мъж с поразително сини очи и една ръка. Възмутеният му поглед сякаш питаше, с какво право се оплаква от държанието им.

Разтреперана от гняв, водена единствено от инстинкта си, Роуз пристъпи към действие. Тя хвана здраво масата, наклони я и я преобърна. Печеното, сосът и горещите зеленчуци се изсипаха на пода между близнаците. Докато мъжете я гледаха стъписани, кучетата се нахвърлиха върху храната.

Точно в този момент Джордж влезе в кухнята. Само той бе намерил време да се измие.

Всички закрепяха в един глас.

– Престанете – извика Роуз.

Глас в пустиня. Кучетата продължаваха да ядат от пода.

Тя се обърна, сграбчи пълния кафеник и го вдигна нагоре, като че ли се канеше да изсипе съдържанието върху главите им.

Мъртва тишина.

– А сега чуйте – започна тя, задъхана от гняв – или, кълна се в Бога, втори път няма да ви сготвя нищо, докато съм жива.

– Смахната глупачка такава – рече един от близнаците. – Джордж, не можеш...

Роуз вдигна заплашително кафеника.

– Монти, учили са те да не прекъсваш дамите, когато говорят.

Джордж може и да беше решил да не намесва чувствата си във взаимоотношенията си с Роуз, но тя ясно виждаше блесналата ярост в черните му очи. Дали някога бе удрял жена? Никога не бе виждала някой толкова вбесен. Не и такъв като него. Открит, хладнокръвен и опасен.

– Но ти няма да й позволиш...

Джордж отправи пламтящ поглед към брат си.

– Първо тя да говори. После може да обясните и вие.

Роуз нямаше представа как би различавала Монти и Хен, но в момента не я интересуваше дали изобщо ще види някой от тях отново. Изглежда, само гневът на Джордж можеше да ги обуздае.

– Добре, а сега ми кажи какво стана.

Той беше издал заповед, точно като на редник от армията, и очакваше тя да подскочи. Добре де, щеше да подскочи, но едва ли по начина, по който Джордж очакваше. Преди всичко щеше да разясни някои неща. Може и да беше преценила погрешно характера на Джордж, но нямаше намерение да допуска повече грешки.

– Името ми е Роуз Торнтън – обяви тя, след като изчака да овладее гнева си, който не й позволяваше да говори спокойно. – Вчера вашият брат ме нае на работа с изричното условие да се грижа за домакинството на седмина – тя се опитваше да намери най-подходящата дума – мъже.

Погледът на Джордж предвещаваше още един изблик на гняв, но Роуз не беше сигурна дали ще е предназначен за нея, или за семейството му.

– За малко не се върнах в Остин, когато видях това място. Но вече бях сключила договор и имах намерение да го спазвам. Сега обаче отказвам да работя в дом, където хората не са достатъчно любезни да ми кажат две думи, преди да забият нос в храната си. Вашият брат ме накара да мисля, че сте възпитани като джентълмени – тя посочи към

бъркотията на пода. – Виждам, че съм сгрещила.

– Ние не сме виновни – заоправдава се Тейлър пред брат си. – Тя преобърна масата.

Онзи, дето мрази жените, помисли си Роуз. Но тя бе успяла да превзмогне неприязънта си дълго преди да се приближи до масата.

– Не можех да привлека вниманието ви по друг начин – подчерта Роуз. – Нищо друго не бе в състояние да ви спре да не грабите от яденето.

– Някой от вас представи ли се? – попита Джордж.

Роуз виждаше, че гневът е останал, но бе намален. Нещо ново се прокрадваше в очите му. Нямаше представа какво може да е то.

– Ами бяхме прекалено развълнувани от вида и миризмата на готвеното, което предстоеше да ядем.

Онзи с едната ръка. Джеф. Онзи, който бе прекарал две години в североамерикански затвор. И дума не би й проговорил, ако узнаеше, че баща ѝ се е сражавал на страната на Съюзническата армия.

– Дори не изчакаха молитвата – обади се Зак малко фарисейски според Роуз.

Тя реши, че той притежава дарбата да отгатва накъде духа вятърът и да се снишава, за да избегне бурята.

– Заради яденето беше – добави единият близък. Хен.

Той правеше впечатление на по-кротък от братята си, но може би беше по-опасен от тях. Зак бе казал, че Хен обича да стреля по хора.

– Но тя нямаше право да обръща масата. Сега кучетата изядоха всичко.

Другият близък. Монти, който обичаше кравите. Той изглеждаше по-агресивен от Хен, но можеше ли да каже нещо в полза на човек, който наистина обича едрия рогат добитък – най-грозните животни, създадени от Бога?

– Предполагам, че си имала основателна причина, за да искаш толкова настоятелно да привлечеш вниманието им – рече Джордж.

Баща му е трябвало да го кръсти Соломон, помисли си тя. Вероятно ще предложи да ме разполовят, за да запази спокойствието в семейството.

– Да, имах – отговори Роуз, като изостави всички предварителни представи за Джордж и за семейството му. Ако искаше да се бори за някакво признание, трябваше да започне още сега. Те трябваше да са наясно, че тя очаква от тях да се отнасят с нея като с човек. – Ако ще готвя, чиста и пера за това семейство, очаквам някои любезности в замяна.

– Какви например?

– Искам да ме уважавате. Няма да обяснявам на всеки какво да казва, но едно „Добър ден“ ще бъде достатъчно, ако не се сещате за друго. Второ, искам всеки от вас да се измива и да сменя ризата си, преди да седне на масата. Вие очаквате храната ви да бъде прясна и ароматна. Не виждам защо и вие да не бъдете такива.

– Ти си луда – Възрази Монти. – Скапан съм като се върна. Нямам време да се мия и да сменям ризите си.

– Нито пък има чиста риза – добави сподавено Хен.

Монти погледна лошо брат си, но не каза нищо.

– Някакви други изисквания?

– Да. Искам всички да стоят прави, докато седна аз. И да си казвате молитвата преди ядене. След това започвате да си подавате храната от дясно, така че всеки да може да си вземе от всичко, без да се пресяга над масата и да крещи. Ще се храните прилично. Сигурна съм, че са ви учили как. А кучетата ще оставяте навън.

– Няма да търпя това! – избухна Монти.

– Казах ти да не водиш жена тук – добави Тейлър. – Аз нямам нищо против да готвя.

– Но и ние нямаме нищо против да ядем – напомни му Джеф.

– Жената остава – отсъди Монти, – но няма да се бърка.

– Жената си има име – процеди Роуз през зъби. – Ако искате да се храните отново на тази маса, трябва да го научите.

– Вие гласувахте да наемем домашна помощница – рече Джордж. – От вас зависи как ще вървят нещата.

Роуз се завъртя на пети и се обърна към Джордж.

– Гласували сте?

– Джордж постоянно говореше как трябва да поеме отговорността за семейството, защото е най-възрастният – обясни Монти. – Затова Хен и аз му казахме, щом толкова настоява да поеме отговорността, да намери някой да се грижи за къщата. Не обичам той да ми заповядва, но спознанието си е спознание.

– И аз мисля така – обърна се Джордж към Роуз, – ти се съгласи да готвиш.

– Но не и ако не се спазват моите условия.

Втораченият му поглед я изнервяше. Искаше ѝ се да се скрие, да му каже нещо, за да не я гледа така, но знаеше, че не спечели ли сега, никога няма да спечели. Освен това новото изражение в очите му бе надмогнало гнева. Беше го смекчило.

– Учтивост, добри обноски и измиване преди ядем – заключи Джордж.

– И кучетата навън – допълни Роуз.

Не беше доволна от краткото обобщение на Джордж, но не искаше да прекалява. Желаше много повече и в момента беше достатъчно ядосана, за да направи всичко възможно да го постигне. Но може би щеше да е по-добре да се договорят по принцип сега, подробностите да уточнят по-късно.

– А тази вечер? – попита Монти. – Още съм гладен.

Роуз понечи да откаже, но един поглед към Джордж я накара да промени решението си. Изглежда, беше решил да уважи изискванията ѝ, но очевидно очакваше ядене, в края на краищата.

– Ако почистите, ще се помъча да приготвя нещо за около час.

– Ние да чистим! – избухна Тейлър. – Ти обърна масата.

– Няма какво толкова да се чисти – отбеляза Хен. – Поне кучетата напълниха стомасите.

Монти. Неговият характер беше най-тежък.

– Мисля, че не започнахме както трябва – рече Джордж с напрегнато изражение. – Предлагам да започнем отначало и да се опитаме да забравим за случилото се.

– Аз няма да го забравя и няма да чистя – настоя Монти.

– Ще сториш и двете – отсеке Джордж, – защото иначе няма да ядеш.

Погледите им се срещнаха – двама силни, упорити мъже. Монти не отмести очи, но не направи опит да се противопостави на Джордж.

– Бяхме непросто груби – заяви Джордж, като спираше поглед на всеки. – За зла участ, аз се държах най-грубо от всички. Как бих могъл да очаквам от вас да се държите учтиво с Роуз, след като не бях достатъчно любезен да ви я представя?

– Те всички започнаха да ядат, преди ти да влезеш. – Отново Зак. Тя не можеше да определи дали иска да предразположи Джордж, или да го обвини, че се е забавил.

Джордж не му обърна внимание.

– Това е Роуз Торнтън – продължи той. – От Остин. Тя се съгласи да се грижи за нашето домакинство. Това е Томас Джеферсън Рандолф – посочи той към най-срамежливото от момчетата в семейство Рандолф. – Джеф и аз се сражавахме във Вирджиния. Не знаем какво се е случило с Джеймс Мадисън Рандолф, но веднага ще го познаеш, щом го видиш. Той е нещо средно между мен и Зак. Близнаците са Джеймс Мънро

Рандолф и Уилям Хенри Харисън Рандолф. Те се грижеха за ранчото по време на войната. Малко са диви, но няма да те оставят сама. Тази намушена върлина е Джон Тейлър Рандолф. Той не прилича на никого. Не обича и никого. А този малък негодник, който предугажда настроенятия ми, е...

– Не съм малък – възрази Зак.

– ... Закари Тейлър Рандолф, най-младият и последен от фамилията Рандолф. Не знам какво би правил татко, ако имаше още синове. Нямаше да му стигнат президентите.

Роуз не посмя да се засмее. Не е било лесно да отглеждаш момчета като си обременен с президентски имена. Нищо чудно, че Хен и Монти използваша прякори.

– Очаквах с нетърпение да се запозная с вас – рече Роуз, като се опитваше да изглади нещата. – Може и да не ви се вярва, но аз обикновено съм доста кратка.

Никакъв смях, нито дори усмивка. Само мълчалив, стоически принудителен прием. Е, все трябваше да започнат отнякъде.

– Хен, двамата с Джеф изправете масата и столовете – разпoredи Джордж. – Зак, ти и Тейлър почистете пода. Монти, кучетата са твои, затова ти ги разкарай. Аз ще разчистя ступените чинии. Когато се върнете, всички да сте измити и с чисти ризи. И ще се храните, както сте научени.

– Как не – вилнееше Монти, а ядът му се възпламени толкова бързо, колкото беше угаснал. Той подсвирна на кучетата, докато излизаше с тежки стъпки от стаята. Животните не бяха изяли храната, но Тейлър взе една метла и скоро ги убеди, че навън ще се чувстват по-добре.

– Няма нужда да мием пода – каза Зак, докато взимаше ведро, за да донесе вода. – Нали пак ще се изцапа.

– Не, няма – настоя Роуз. – Следващия път ще си избършете ботушите, преди да влезете.

– Искаш да лишиш яденето от всичките му удоволствия ли? – попита Хен.

– Би ли седнал на масата до майка си, ако вониш на коне и пръскаш кал наоколо?

Хен не отговори, но Роуз разбра, че несъзнателно е докоснала чувствителна струна. Нищо у Хен не се промени, само лицето му сякаш се вкамени. Роуз се опита да запомни, че не бива да споменава за покойната мисис Рандолф, докато не й се удаде възможност да поговори с Джордж за майка му.

Погледна го как събира счупените чинии и чаши. Не знаеше какви мисли се въртят в главата му, но долови чувство за справедливост, желание да я подкрепя, когато тя имаше право. Не изглеждаше доволен, но не беше и ядосан. Изглежда не изпитваше нищо. Нима този човек беше лишен от чувства?

Е, нямаше време да се притеснява за това точно сега. Трябваше да готви нещо. Ще мисли за него утре, но Джордж Уошингтън Рандолф си оставаше загадка, която тя възнамеряваше да разреши много скоро.

Джордж почувства, че и последната капка гняв се изцежда от него. Не беше очаквал, че идването на Роуз ще премине без инциденти, но далеч бе и от мисълта, че тя ще предизвика всички още първата вечер.

Действията ѝ го бяха изненадали и ядосали. Те не са вместили в представите му как трябва да се държи една истинска жена. Фактът, че тя се бе отнесла към семейството му като с банда грубияни без всякакви обноски, го вбеси. Та те бяха роднини на губернатори, декани на колежи, министри от кабинета, на председателя на Върховния съд и на президента на Съединените щати.

Дори и на Робърт И. Лий.

А тя беше само дъщеря на някакъв офицер янки; момиче, което бе спасил от добродушие. Хак ще ѝ е, ако я накара да си събере багажа. Няма да го командва една жена, която е наел да готви и да се грижи за домакинството.

Само че начинът, по който тя го бе погледнала, когато влезе в стаята, бе стопил голяма част от гнева му. Беше разярена като уловен в капан див звяр, но същевременно се страхуваше от онова, което той ще направи и каже и какво ще се случи, ако я изгони. Но не бе и отстъпила. Както и с Люк Кърни, тя знаеше добре как иска да се отнасят с нея, и нямаше да се задоволи с по-малко. Не можеше да не се възхити от смелостта ѝ.

Не можеше да върви против волята ѝ. Твърдото му решение да се държи на разстояние от нея, го бе накарало да бъде безразсъдно груб. Нарочно закъсня. Мислеше, че нейното присъствие ще му въздейства по-слабо, ако момчетата са вече около масата.

Но бе сгрешил.

Когато ги видя настръхнали срещу Роуз, му се прииска да я защити, да я предпази с тялото си. Трябваше да положи усилия, за да не я вземе в прегръдките си.

Силата на чувствата му толкова го бе изненадала, че му се прищя да излезе и да ги остави да се карат, докато възвърне самообладанието си. Но именно това бе причинило сегашната неприятност. Нямаше друг начин, освен да бъде справедлив с Роуз, да бъде обективен спрямо братята си и да потиска чувствата си. Правил го бе в армията. Трудно се живееше с братята му. Още по-трудно – с Роуз.

Хората, които бе командвал, не го бяха поглеждали с копнеж, не го бяха занимавали с безнадеждното си положение и не бяха събуждали физическо желание със съблазнителните извивки на телата си.

Ролята на умиротворител между Роуз и братята му беше трудна. Ще трябва да обясни на момчетата какво изпитва тя. Те бяха добри. Беше убеден, че ще променят отношението си, след като разберат как стоят нещата.

А през това време ще разговаря с нея.

Тя не знаеше колко трудно им е било. А и не можеше да го знае. Не би го разбрала, ако не проумее какво са преживели, откъснати от родния си дом във Вирджиния и захвърлени в чуждия за тях свят на Южен Тексас. Ако не проумее сътресението и ужаса от факта, че са били оставени да се грижат за едно ранчо в пълната с бандити околност, където трябваше да убиват, за да останат живи. Ако не проумее болката и яростта, обзели ги при вида на нежната им благородна майка – умираща, изоставена и почти бедстваща в дивата и враждебна пустош, която никога не бе харесвала или разбирала.

Роуз не знаеше, че да си син на Уилям Хенри Рандолф беше извинение за почти всичко.

Джордж затвори вратата след себе си.

– Момчетата ще бъдат готови, когато и ти си готова – обърна се той към Роуз.

Тя отмести поглед от тенджерата върху печката, за да провери хляба във фурната.

– Само още няколко минути. Бисквитите още не са станали.

– Те са притеснени от онова, което се случи.

Роуз вдигна очи.

– Съмнявам се дали са притеснени повече от мене.

– Не трябваше да ги оставям да влизат сами.

– Достатъчно са големи, за да знаят как да се държат и когато те няма.

– Знам, но прекалено дълго време бяха сами.

– Това не е извинение.

Джордж знаеше, че не е, но се ядоса на Роуз, че го казва тя. Чудеше се какви мисли са минали през главата ѝ, докато приготвяше трапезата за втори път тази вечер. Бе говорила много малко, докато момчетата бяха в стаята. Нищо не каза, след като излязоха.

– Да ти помогна ли с нещо? – попита той. Не обичаше да стои със скръстени ръце. Дори и четирите години в армията не го бяха научили на търпение.

– Седни. Плащаш ми, за да ти готвя.

Значи още беше ядосана.

– Сега е различно. Наех те, за да готвиш само по веднъж на ден.

Тя заля със сос второто печено преди да го сложи на масата пред стола на Джордж.

– Можеш да сипеш млякото. Зак каза, че всеки го обича по различен начин.

Той започна да пълни чашите от различните съдове и да ги слага на определеното за всекиго място.

– Братята ми наистина не са толкова лоши – рече той. – Момчетата на тяхната възраст не са особено дисциплинирани, дори и при най-благоприятни обстоятелства.

– Аз откъде да знам? – отговори Роуз, като изваждаше бисквитите от фурната. Сложи ги в дълбока купа и ги покри с кърпа. – Момчетата на семейство Робинсън бяха доста по-малки.

– В такъв случай нашето семейство ще трябва да придобива навици.

– Изгарям от нетърпение да ги видя.

Не отстъпваше. Винаги беше подготвена за неприятности, но той не можеше да я вини за това.

Роуз сложи маслото на масата, пропъди една муха, която прояви интерес към печеното, изправи се, оправи роклята си и прибра една непослушна къдрица зад ухото си.

– Всичко е готово. Можеш да ги извикаш.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Влязоха като осъдени.

Бяха се измили и преоблекли, но Роуз забеляза, че ризите им не са нито чисти, нито нови. Те се приближиха до местата си и зачакаха тя да седне, но не я гледаха гневно – изобщо не я поглеждаха. Роуз седна, но погледна за втори път лицата им, а столът ѝ изскърца сърдито върху още влажния под.

– Мисля, че ще е по-добре, ако вечерям по-късно.

– А, не, няма да стане – избухна Монти и цялата му скованост се изпари. – Ти вдигна цялата тази врява да се измием и преоблечем. Щом ние ще се чувстваме неудобно, ти също ще се чувстваш така.

– Не съм имала намерение да карам някого да се чувства неудобно – опита се да обясни Роуз. – Прието е джентълмените да имат добри обноски на масата. Ако продължавате да се храните както преди малко, никой няма да повярва, че сте възпитани правилно.

– Спала ли си поне една нощ в шубраците? – поиска да узнае Монти. – Виждала ли си хората на Кортина да се приближават? Виждала ли си приятелите ти да падат мъртви от седлото и да тъпчат телата им, така че да не можеш да ги познаеш? – Той крещеше, но това на намаляваше сериозността на въпросите му.

– Не.

– Джентълмените не живеят така. Само животните. Не е лесно да се променим, само защото ти си дошла тук.

Дори и изражението на Джордж се промени. Сигурно беше виждал много по-ужасяващи и брутални сцени по време на войната. Ала той успя да се овладее, когато се приближи до масата. Но Роуз не можеше да каже това на едно момче, което се е сражавало срещу безмилостни, зли хора от дванадесетгодишна възраст.

– Убеден съм, че не е необходимо да описвате дословно на мис Торнтън какво означава да се живее в Южен Тексас – намеси се Джордж, – но мъжете трябва да забравят за поведението си на бойното поле, когато се приберат у дома. Правят го от векове.

– Да не сме искали да убиваме онези нещастни фермери... – започна Джеф.

– Млъкни, двуличник такъв! – избухна Монти. – Ако ти се беше наложило да пълзиш по корем в хралациите, или да преплуваш гъмжащ

от гадини поток, за да се спасиш да не те убият точно *онези нещастни фермери*, щеше да пееш друга песен.

– Достатъчно – рече Джордж.

– Да не би да искаш да слушаш блеенето му?

– Не, но мисля, че мис Торнтън не иска да слуша.

– По-добре да слуша.

– Нашите пушки е единственото нещо, което ще я пази да спи спокойно.

– Са – поправи го Джеф.

Монти хвърли млякото през масата. Целеше се в главата на Джеф, но брат му се наведе и чашата се разби в стената. Парчетата паднаха в сандъка за дърва и се разпиляха под печката.

– Ако не затвориш устата на този негодник, аз ще му я затворя.

– Джеф, казах ти да не поправяш момчетата.

– Не мога да ги слушам, как говорят като невежи тъпанари.

– Тогава не слушай. След като баща ни е преценил, че образование не е толкова важно за тях и не се е погрижил за това, ти не се бъркай. Какво мислиш са изпитвали, като знаеха, че ние имаме специални домашни учители, а те нямаха? – Джордж погледна многозначително Роуз.

Тя разбра, че той предупреждава Джеф да не изкарва кирливите ризи на семейството пред нея.

– Монти, извини се на мис Торнтън.

Роуз се стресна и хвърли на Джордж негодуващ поглед. Не искаше да участва в разправията.

– Проклет да бъда, ако го направя! – изруга Монти. – Нека Джеф се извини.

– Извини се, или излез. Вече съсипахме първата й вечеря. Непростимо е, ако съсипем и втората.

– Върви по дяволите! – изкрещя Монти и изскочи от стаята.

Хен се надигна от стола си и вторачи разярен леден поглед в Джеф.

Джордж му направи знак да седне на мястото си.

– Джеф, ако не можеш да оставиш Монти на мира по време на вечеря, ще се наложи да се храниш по друго време. Може и да не ти харесва начина, по който близнаците се грижеха за майка ни или за това място, но нямаш право да се оплакваш. Ти не си бил тук.

– Разбира се, нищо особено не правех, само защищавах страната си и си изгубих ръката – заяви Джеф разярен.

Роуз не знаеше на кого да съчувства повече. Близнаците сигурно са

се чувствали ужасно, непрекъснато измъчвани от мисълта за малоценност, но това не беше нищо в сравнение със загубата на Джеф.

– Почисти млякото – нареди Джордж на Джеф. – Ти си виновен, че се разля.

А ти си виновна, че Монти остана без вечеря, помисли си Роуз.

Довършиха вечерята мълчаливо.

Тейлър стана пръв.

– Ако си свършил, попитай мис Торнтън дали може да те извини – каза Джордж.

– Защо пък да я питам? – възпротиви се Тейлър, като погледна Джордж така, сякаш си бе изгубил ума. – Та тя е само една готвачка.

– Тя е много повече от теб – отговори той. – Ако ти е харесала вечерята, кажи й го. После я помоли да те извини.

– Можеш да излезеш, ако си свършил – обади се Роуз, без да чака мълчаливеца да проговори. Не искаше да го чака да каже нещо, защото си мислеше, че не би издържала още една кавга тази вечер.

– Всичко беше страхотно вкусно – рече Хен, докато Тейлър забързано излизаше от стаята. – Имаш ли нещо против, ако изляза?

– Съвсем не – отговори Роуз.

– И аз – скочи Зак. – Не обръщай внимание на Тейлър – прошепна той в ухото й. – Бесен е, че му отне задължението. Сега трябва да гони кравите, а той ги мрази повече от всичко на света.

– Не забравяй да напълниш сандъка за дърва – напомни Роуз на Зак, преди да се е измъкнал. – Ще ми трябват повече дърва, ако искам да приготвя закуска сутринта.

Зак като че ли се канеше да поспори, но един поглед към строгото лице на Джордж, свъсил гъстите си вежди, му беше достатъчен, за да промени решението си.

– По-добре и аз да ставам – рече Джеф. – Храната беше отлична. Джордж е направил добре, че те е наел на работа.

Все едно, че съм крава или кон. Джеф беше по-голям сноб, отколкото всичките си братя, взети заедно. За него тя никога нямаше да бъде нищо повече от една наемна работничка.

– Надявам се, че няма да имаш нищо против, ако поостана.

– Стой, колкото искаш – отговори Роуз, като се надяваше, че по гласа й не беше проличало, че се задъхва. И какво огромно облекчение бе за нея, че ужасната вечер свърши.

Какво имаше у този мъж, което толкова я привличаше, че тя съвсем забрави за най-нещастната вечеря в живота си? Той не бе извършил

нищо романтично, откакто излязоха от „Бон Тон“. Нито пък се беше развълнувал или позволил на чувствата си да го завладеят. Беше я подкрепил, но тя беше сигурна, че го е сторил от практични подбуди, а не защото я харесваше.

Въпреки всичко той я привличаше. Караше я да се чувства в безопасност. Беше справедлив, дори когато тя не искаше това от него. А след годините, прекарани в Остин, тя знаеше, колко са важни тези качества.

Чудесно. Шампанско за него, ако се кандидатира за губернатор, но ти мислиш за чувства, а не за престиж.

– Искаш ли кафе? – попита го Роуз.

– Не, благодаря. Но бих желал още малко мляко – той се усмихна на изненадата ѝ. – Страхувам се, че никога няма да стана истински жител на Тексас. Не пия кафе. Не бих пил силно, черно кафе, дори и ако от това зависи живота ми.

– Не е необходимо.

– Извинявам се за начина, по който се държаха момчетата. Боя се, че вечерта не премина никак приятно.

– В края на един тежък ден човек обикновено е изнервен. Пък и аз се появих и развалих всичко.

– Не е така.

– А как?

– Не знам дали ще мога да ти обясня. Трябва да си член на семейството, за да разбереш.

– Опитай.

Не желаше да я изолират толкова лесно. Не знаеше дали ако разбере какво ги измъчва, нещо ще се промени, но искаше да узнае защо непрекъснато се заяждаха един с друг дори и само за да не предизвика незнателно кавга.

– Преместихме се в Тексас шест месеца преди да избухне войната – започна Джордж. – Татко изпрати Джеф и мен да се сражаваме. На седемнадесет години Мадисън остана да се грижи за по-малките си братя и за ранчото, което мразеше. Крехкото здраве на мама не ѝ позволяваше да му помага.

– Какво се случи с майка ти?

– Почина година след това. Мадисън замина веднага след като я погребяха. Това означаваше, че Хен и Монти трябваше да поемат нещата в свои ръце. Те никога не простиха на татко, че остави мама. Мисля, че не са простили и на Мадисън.

– Той къде отиде?

– Никой не е чувал нищо за него.

Роуз си представяше каква болка изпитва Джордж, особено ако се прибави към страха, че може да е загинал през войната.

– От време на време конекрадците ставаха доста нагли – продължи той. – Не знам как са се справяли близнаците. Трябвало е да преживеят неща, които не са за четиринадесетгодишни момчета. Борили са се за живота си и за това място. Естествено е, че не им хареса, когато се върнах и започнах да им нареждам какво да правят. Знам, че Джеф не бива да ги предизвиква, но той е станал раздразнителен от загубата на ръката си. За него каквото и да са преживяли близнаците, то не може да се сравни с годините, които е прекарал в затворническия лагер.

Роуз се замисли за окаяните си години в Остин. Те вероятно изобщо не бяха такива в сравнение с опасностите от една война или конекрадци и все пак за нея бяха ужасни. Дали, според Джеф тя не би трябвало да се оплаква? Навярно, но тя знаеше, че в някои отношения по-скоро би живяла в страх за живота си, отколкото да се изправи отново срещу омразата и гнева на жителите на Остин.

– Никой от нас не може да прецени колко са страдали другите – каза Роуз. – Онова, което изглежда лесно за един, може да е невъзможно за друг.

– Мисля, че Джеф няма да проумее това, докато не се примири със загубата на ръката си.

– Надявам се да не стане твърде късно. Няма да се почувства по-добре, ако се примири със загубата си, когато никой вече няма да го интересува.

– Може би трябва да поговориш с него.

– Ще измия чиниите – рече Роуз и стана. – Струва ми се, че това ще е най-лесната ми задача.

– Аз не съм пазач на брат си.

– Такъв си. Не знам дали го съзнаваш, но ти си единственият, който действително има желание да събере отново всичките шестима в едно семейство.

– Седмина.

Роуз си спомни, че трябва да внимава и да говори за Мадисън като за един от тях. Макар да беше убеден, че е мъртъв или че никога няма да се върне, Джордж очакваше появата му.

Искаше й се да направи нещо, за да разтовари бремето от плещите му. Толкова много работи не знаеше и за толкова много работи не

смееше да попита.

Но едно знаеше. У Джордж имаше нещо, от което той се страхуваше. Прекалено зает беше със семейството си, за да се справи с него, но то си оставаше в него. Тя нямаше представа какво е то, но бе сигурна, че то го караше да се държи настрана от нея.

Отговорността за братята му тегнеше над Джордж като тъмен облак. Понякога се изкушаваше да я отхвърли и да се отправи към най-близкия форт или военна мисия, където знаеше, че веднага ще го приемат. Там бяха призиванието му, офицерският чин, заповедите и кариерата, към които винаги се бе стремил, особено след последния скандал на баща му, който бе предизвикал назначението му в Уест Пойнт.

Войната му бе предоставила още една възможност. Ако отидеше в армията сега, той щеше да заповядва, както намери за добре. Ако изчакаше, докато момчетата се задомят и Зак порасне дотолкова, че да може да се грижи сам за себе си, вероятно щеше да бъде твърде стар, за да се издигне в по-висок чин.

Но не можеше да ги остави. Единствените хора, на които наистина държеше, бяха тук.

А Роуз?

Нямаше намерение да ѝ казва толкова много неща.

Още повече че не очакваше такова разбиране от нейна страна. Беше успял да овладее увлечението си по нея, само като се държеше настрана.

Но само една вечер бе променила всичко това.

Ех, защо не беше в стаята, когато тя бе преобърнала масата? Представяше си лицата на братята си. Джеф бе свикнал с безволеви жени, които никога не възразяваха на мъжете. И нямаше начин да не бъде такъв. Майка им никога не бе възразявала на баща им. Монти очакваше хората да му се подчиняват, но уважаваше всеки, който му се противопоставяше. Джордж не знаеше какво да мисли за Хен. Никога не бе знаел.

Щеше да им трябва известно време, докато свикнат, че Роуз умее да отстоява исканията си.

Спомни си за профила ѝ, докато нареждаше чиниите. Усети, че го облива позната топлина. Странно защо тя го бе отпратила толкова лесно. Срещал бе стотици жени преди и по време на войната, някои красиви, друг готови да направят всичко за сина на високия, хубав прословут Уилям Хенри Рандолф, но бе успял да устои на изкушенията.

Но на Роуз не можеше да устои.

Спомни си за безкрайното пътуване от Остин, за часовете, прекарани в опити да съсредоточи мислите си върху ранчото, колко често я бе

търсил с поглед, усилията да потисне вълнението си, когато говореше, държанието си, мислите си.

Но сега всичко беше различно. Всичко друго избледня. Не виждаше нищо друго освен Роуз, не мислеше за нищо друго освен за нея, не искаше нищо друго освен нея. Тя сякаш го бе омагьосала и го караше да върши неща, които той не искаше.

Колко лесно можеше да протегне ръка и да я докосне.

И колко глупаво!

– Знае ли Джордж, че си тук, навън?

– Казах му.

– Той какво отговори?

– Не го попитах.

Монти се ухили.

– Харесва ти да се забъркваш в препирни, а?

– Не обичам препирните – отвърна Роуз, изненадана, че той казва такова нещо.

Монти отново се засмя.

– Изхвърли цялата вечеря на пода само защото не ти харесаха нашите обноски. После ми носиш вечеря, след като Джордж и Джеф ме изгониха, и твърдиш, че не обичаш препирните.

– Джордж не те е изгонил.

– Точно това направи – той и онзи самодоволен лицемер.

– Трябва да се опиташ да бъдеш търпелив с Джеф.

Монти изсумтя.

– Да понесеш загубата на ръката си сигурно е ужасно тежко. А що се отнася до Джордж, той само искаше да се увери, че се отнасяте с мене както трябва. Не му беше приятно да те отпраща навън.

– Не го вярвам.

– А трябва. Той ми каза, къде да те намеря.

– Защо го е направил? Изобщо не го интересува дали си лягам гладен, или не.

– Грещиш. Той ми каза също така, че е по-добре да ти донеса вечерята в дълбок съд, защото иначе кучетата ще я нападнат, преди още да съм извървяла и половината път до тебе.

Макар да беше изтощена, Роуз не можеше да заспи. Въртеше се и се обръщаше в леглото, докато чаршафите се усукаха, а тънкото одеяло

падна на земята. Вслушваше се във всеки звук, но къщата бе потънала в тишина още преди повече от час. Съмняваше се дали би чула мъжете, дори и ако разговаряха на висок глас. Къщата не изглеждаше нещо особено, но явно бе здраво построена.

Бе заключила вратата долу. Не беше сигурна дали иска да държи мъжете вън или себе си вътре, но ѝ беше необходимо да знае, че е в безопасност от конекрадците.

Монти спеше навън. Явно момчетата се редуваха да спят някъде в шубрака. Нещо като пост за наблюдение. Тази мисъл я накара да се почувства по-добре, но и я разтревожи. Никога не се бе плашила от нападения, дори по време на войната. А сега между ужасния Кортина и тях стоеше само Монти. И Хен, който стреляше по онези, които се опитваха да крадат кравите им.

И Джордж. Роуз не смяташе, че той обича да стреля по хора, но знаеше, че не би позволил на никого да нарани семейството му или да му отнеме собствеността. А в момента тя беше част от семейството. Мисълта за това я накара да се чувства в още по-голяма безопасност, отколкото преди баща ѝ да замине за бойното поле.

Джордж беше много привързан към семейството си – доколкото ѝ бе известно, то беше единственото нещо, към което беше привързан, но не виждаше подобна преданост от страна на останалите. Те не съзнаваха, че имат запазено място в сърцето му; че всичко, което правят, всичко, което искат, всичко, което ги наранява, дълбоко въздейства на Джордж, понякога много повече, отколкото въздейства на тях. Джеф и Монти скоро щяха да забравят за препирнята си. Щяха да се спречат още много пъти. И скоро щяха да забравят за това.

Но Джордж нямаше да забрави. Той мъчително щеше да търси начини да обедини семейството, докато те безразсъдно щяха да продължават да го разбиват. Толкова се ядоса, та ѝ се прииска да им каже, че ако не положат усилия да се помирят заради себе си, то поне да опитат да го сторят заради Джордж.

Но тя нямаше право. Тя беше външен човек. Само щеше да влоши нещата.

И без това вече бе говорила прекалено много. Потръпна, като си помисли какво бе надрънкала на Джордж и собствените му братя. Извади късмет, че той не я застреля на място.

Роуз стана от леглото и отиде до мъничкия прозорец. Погледна навън. Нямаше много за гледане. Непроходима стена от храсталаци се простираше в продължение на мили във всички посоки. Там би могло да

има какво ли не и тя изобщо нямаше да разбере.

Полазиха я ледени тръпки.

Луната осветяваше земята с изумително силна светлина. Странно. В града винаги беше толкова тъмно нощем. Другите сгради се виждаха само на светлината на някой прозорец. А тук можеше да види дори неподвижните листа на дърветата в топлата нощ. Всичко беше абсолютно неподвижно, толкова спокойно и тихо, толкова отдалечено от нещата, които я заплашваха.

Хората в Остин не изглеждаха страшни сега. Чудеше се защо се е притеснявала от начина, по който жените я гледаха, когато вървеше по улицата; за това, че си шушукаха зад гърба ѝ; за нещата, които Люк и приятелите му биха могли да направят.

Нищо не я плашеше вече. Не ѝ беше приятно, ядосваше се, но не се плашеше. Поне докато беше тук. Поне докато Джордж беше тук и я закриляше.

Дори и изминалата вечер не изглеждаше толкова неприятна. Това бяха силни, упорити мъже, които вършеха трудна работа, опитваха се да привикнат към нравите на други силни мъже, да обуздаят буйния им темперамент и да пречупят волята им за доброто на всички. Това, разбира се, усложняваше нещата, но беше вълнуващо. Това не бяха безобидни кавгаджии. Те не бяха измамници, мошеници, обърнали се срещу закона и идеите, а привърженици на новото. Добри, силни мъже, които се опитваха да разберат кое е най-доброто за тях.

Не можеше да си представи по-голяма награда от това да бъде част от едно голямо семейство, което работи заедно за доброто на всички. Би могла да понесе пререканията, но не можеше да стои настрана. Тя сама-та обичаше предизвикателствата.

Трите години след смъртта на баща ѝ бяха заличали всякаква сантименталност в нея. Последвалите сътресения след заминаването на семейство Робинсън от Орегон, смъртта на баща ѝ, след която обществото се отдръпна от нея и фалитът на банката, оставил я без пукнат грош, сигурно биха сломили всеки друг на нейно място.

Но дори когато нещата изглеждаха най-мрачни, тя не бе престанала да се надява, че един ден ще има свой собствен дом и семейство.

А това тук беше мястото, което искаше да направи свой дом.

Ти си само домашната помощница, помни си тя.

Роуз почувства, че вълнението ѝ намалява. Как стана така, че толкова бързо се привърза към това семейство? Не я бяха посрещнали добре. Не чувстваше вече гнева им, а по-скоро страха, който се таеше в

самата нея.

Бяха безстрашни. Не се бояха от нищо и от никого. Може би точно заради това ги харесваше. Дори Зак се бе втурнал в гъсталака, където прекара почти целия ден, без да се поколебае нито за миг. Колко е хубаво да си така уверен, така сигурен. Не можеше да си спомни, какво означава да живееш, без да се страхуваш, да си абсолютно убеден, че утрото ще настъпи и че ти предстои още един хубав ден. Тези мъже не съзнаваха каква голяма благословия е това.

Но тя го съзнаваше, както и истината, че ако устои на своето, никога няма да напусне това място.

Джордж реши, че още няма да става. Необходимо му беше малко време за размисъл. Сънят му го беше разтревожил.

Той смяташе, че е много разумен човек. Гордееше се, че гледа критично на нещата и взима обективни решения. От време на време се налагаше да внася неочаквани изменения в плановете за живота си, но никога не се бе оставял да го носи течението и да изпуска от поглед целите си.

Докато не се появи Роуз.

Не че беше направила нещо особено. Освен че изглеждаше пленителна, както никоя друга срещана от него, противеше се като петле, ако се почувстваше пренебрегната и готвеше най-вкусните ястия, които някога бе ял.

И караше кръвта във вените му да лудува.

Може би именно това беше причината за съня. Често бе сънувал жени. Понякога сънищата му бяха предизвикани от разговорите около огъня. А друг път, защото тялото му се опитваше да му напомни, че природата не му е отредила да живее сам. Само че никога не бе сънувал нещо подобно.

Беше женен. За Роуз. Не можеше да определи къде точно живееха. Къщата представляваше нещо средно между Ашбърн, родния дом на семейство Рандолф във Вирджиния, и няколко от къщите, в които бе живял на квартира по време на войната. Доколкото си спомняше, живееха във Вирджиния. Странно, но братята му им бяха деца. Непрекъснато се караха, но сънят като цяло беше приятен. Доволен беше, че е женен за Роуз, че се грижеше за голямото си имение и че има много синове. Този сън отразяваше всичко, от което Джордж се боеше най-много на света.

Това го накара да се събуди преди зазоряване, а сърцето му да

тупти учестено. Това го накара да лежи в леглото и да се мъчи да намери обяснение.

Единствено Роуз бе причината. Трябваше много да внимава съблазнителното ѝ присъствие да не го подведе да си въобрази, че иска именно онова, което впоследствие би го направило нещастен. Никога не беше и помислял, че може да си изгуби ума до такава степен, дори и по толкова привлекателна жена като Роуз. Нямахше да има голям успех като глава на семейство, ако не се научеше да бъде по-малко емоционален.

Скръцването на вратата сложи край на вътрешния му кръстосан разпит.

– Време е да ставаш – каза Хен, който влезе в стаята с леген гореща вода и кофа студена.

Сетне стана и Тейлър. Зак не помръдваше. Джеф се надигна и затътри крака по пода. Монти скочи и се отправи към вратата, като очевидно възнамеряваше да отиде право в кухнята. Хен му подаде легена.

– Това пък за какво е? – раздражено попита той.

– Мис Торнтън ти го изпраща заедно с поздравите си. Навярно това означава, че трябва да се обръснем, преди да седнем около масата.

– Да бъда проклет, ако...

– Вероятно ще бъдеш – прекъсна го Джордж, – ако не овладееш темперамента си. Защо не се сдобриш с мис Торнтън, вместо да съсипваш всичко, което тя направи.

– По дяволите, Джордж, мислех, че си наел домашна помощница. Тази жена е по-лоша и от бавачка.

– На тебе изглежда действително ти трябва бавачка – отговори Джордж. – Гледал ли си се напоследък в огледалото?

Хен услужливо откачи огледалото от стената и го задържа пред Монти.

– Господи – възкликна той. – Ще изплаша дори испанска проститутка.

– Говоря ти го от години – рече Хен. – Ето затова не можеш да си намериш...

Монти скочи върху брат си и двамата се сборичкаха на пода. Джордж едва успя да вземе огледалото.

– Тейлър, тъй като ти и Зак не се бръснете, можете да се облечете и да помогнете на мис Торнтън.

– Аз имам брада – рече Тейлър. – И аз трябва да се избръсна.

Джордж протегна ръка, за да попречи на Джеф да произнесе думите, които се канеше.

– Добре, излиза, че само Зак ще помага на Роуз. Тейлър и аз ще използваме един леген.

– Няма да отида там самичък – заяви Зак.

– Ако разтървеш Монти и Хен, можеш да използваш моя леген – рече Джеф.

Зак погледна боричкащите се на пода момчета. Те бяха доста по-едри от него и много по-силни. Преди Джордж да успее да го спре, Зак грабна ведрото със студената вода и го изля върху главите им.

Грубиянски викове отекнаха из стаята.

– Донеси още вода, преди да са те разкъсали на парчета – нареди Джордж, като едва се удържаше да не прихне. – И потърси някое друго огледало. Не можем всички едновременно да се гледаме в едно.

– Ти го накара да го направи – каза Монти на Джеф.

– Джеф не е виновен – намеси се Джордж. – Зак би сторил какво ли не, за да остане с нас. И още – иска да се отнасяме с него като с мъж.

– Не си е направил добре сметката – рече Монти. – Аз нямам нищо против да помогна в приготвянето на закуската.

– Мислиш ли, че тя ще те иска? – запита Джордж. – Снощи й причини доста неприятности.

– Мисля, че не й пукаше.

– Ами – възрази Джеф. – Жените са крехки. Те не могат да изтърпят неща, които мъжете дори не забелязват.

– Не всяка е толкова крехка – рече Джордж, като се опасяваше, че ще изтръгне от Монти зле подбран отговор. – Според мен мис Торнтън умее да се грижи за себе си.

– Има само още едно огледало – съобщи Зак, като влезе в стаята и тръшна вратата под носа на кучетата, които се канеха да го последват. – Нейно е и каза, че не го предава.

– Не се казва „предава“ – поправи го Джеф.

– Роуз не ме поправя, а знае много повече от теб – сопна се на брат си Зак.

– Как така не те поправя? – учуди се Джордж.

По изражението на Зак пролича, че е говорил прекалено много.

– Вчера беше, след като вие излязохте. Заявих, че не ми харесва, де-то Джеф непрекъснато ме поправя и тя обеща никога вече да не ме поправя – обърна се той към Джеф. – Казах някои направо ужасни неща само за да видя дали ще удържи на обещанието си и тя удържа.

– Роуз винаги удържа на думата си – рече Джордж по-скоро на себе си, отколкото на братята си. – Изглежда жена с чисти идеали и силен

характер.

– Ние искахме някой само да готви и да чисти – отбеляза Джеф.

– Вероятно един ден ще се радваме, че сме получили нещо повече – отговори Джордж.

– Кое те кара да мислиш така?

– Не знам. Чувствам го.

– Престанете да дрънкате, а се бръснете – прекъсна ги Монти. – Умирам от глад и се обзалагам, че тя няма да пусне никой в кухнята, ако не е избръснат гладко като бебешко дупе.

– И да си облечете чисти ризи – напомни им Зак.

– Нямаме чисти – изтъкна Хен.

– Облечете си онези, с които бяхте снощи – посъветва ги Джордж. – Няма да е лошо.

– А довечера и утре вечер? – попита Хен.

– За това ще мислим по-късно.

– Не беше необходимо да се притесняваме за бръснене и чисти ризи, докато готвех аз – отбеляза Тейлър.

– Само се притеснявахме да не пукнем – озъби се Монти.

– Оценяваме старанието ти – каза Джордж, като се надяваше, че Тейлър действително му вярва, – но трябва да признаеш, че Роуз е много по-добра готвачка.

– И е по-хубава – добави Монти, комуто явно доставяше удоволствие да дразни по-малкия си брат.

– Всички въвн – нареди Джордж. – Няма да отлагам закуската си, ако смятате да се сбивате.

– Среши си косата, Зак – каза Джеф. – Тя няма да те търпи на масата с този вид на настръхнал от ужас рис.

– Не ме е страх от рисове.

– Стига сте се заяждали – намеси се Джордж. – Гладен съм.

Шестимата се изнизаха през вратата и след малко видяха Роуз да нарежда дърва за огън под казана за пране.

– Преди да седнете на масата, искам да напълните този казан с вода. И искам да сложите вътре всичко, освен дрехите на гърба си.

– По дяволите! – изруга Монти.

ПЕТА ГЛАВА

– Не може ли след закуска? – попита Джордж. Беше гладен не помалко от Монти и заповедта да напълнят с вода казана за прането и да донесат всичките си дрехи, преди да се нахранят, го ядоса.

– Помислих си го – отговори Роуз, – но как да ги задържа, след като се нахранят?

– Можеше да ги попиташ.

– Можех – призна Роуз, – но така е по-лесно.

– Да не би да я оставиш да и се размине? – поиска да разбере Монти.

– Какво да ѝ се размине? – сопна се разгневен Джордж. – Вие гласувахте да наемем домашна помощница. Прането влиза в задълженията ѝ. Щом искаш да свърши работа, дай ѝ възможност.

– Да си го свърши сама. Нямам намерение да я спирам.

– Няма ли да ти е неприятно да рови из нещата ти?

Очевидно тази мисъл не бе минавала през главата на Монти.

– Аз не искам никой да ми рови из нещата – заяви Хен.

– Може да прави каквото си иска с моите дрехи – рече Зак. – Аз дори не ги харесвам.

– Никоя жена не може да пипа нещата ми – отсече Тейлър.

– Сигурен съм, че тя не иска да го прави – каза Джеф. – Вероятно ще използва пръчка.

– Момчета, донесете си дрехите – рече Джордж. – Джеф и аз ще се заемем с водата.

– Имаш ли нещо против да ми донесеш нещата? – обърна се Джордж към Хен.

– Не. Ще ти помогна веднага, щом свърша.

– О, по дяволите, ще дойда с теб за вода – рече Монти.

– Джеф ще го направи – каза Джордж, като погледна особено изпитателно Монти. – Ти виж дали Зак и Тейлър няма да оставят половината си дрехи под някоя дъска на пода.

– Не трябваше да оставяш да ѝ се размине – настоя Джеф, докато отиваха към кладенеца.

– Какво да ѝ се размине? – попита Джордж.

– Това, че ни командва, сякаш е някой генерал, а ние сме редници.

– Предполагам, че няма да го прави, когато почувства, че искате да

й помагате – отговори Джордж.

– Не бива да я поощряваш да издава заповеди. Ти трябва да го правиш.

– По дяволите, нали затова я наех – сопна се Джордж, като пусна ведрото в кладенеца. Щом чу плисънка на вода на дъното, започна да го изтегля. – Не искам да се безпокоя за готвенето, чистенето и другата домакинска работа.

– Да, но тя започна да се самозабравя.

– Щом е така, можем да я уволним и да наемем друга.

Джордж подаде първото ведро на Джеф и пусна второто в кладенеца. Водата се разплиска отново и той пак издърпа ведрото.

– Това е нашият дом, Джеф, и ние решаваме какво да стане. Но когато наемеш някого на работа, не може да му вадиш душата и да очакваш той да бъде доволен.

– Изобщо не ме интересува дали е доволна.

– В такъв случай допускаш голяма грешка – Джордж извади ведро от кладенеца. – Хайде. Колкото по-бързо напълним казана за прането, толкова по-скоро ще ядем.

– Ще трябва още няколко пъти да ходите да пълните вода – отбеляза Монти, след като изляха водата в казана. Той още стоеше там, където го бяха оставили и гледаше втренчено Роуз.

– Тогава вземи едно ведро и помогни.

– Мислиш, че е приготвила закуската и я държи топла, докато чака да свършим всичко това? – запита Монти, докато се връщаха заедно към кладенеца.

– Да.

– По дяволите. И Хен каза същото.

– Струва ми се, че не искаш да чакаш още двадесет минути, а? – попита Джордж.

– Не, но като знам, че закуската е там и ни чака, докато тя ни кара да търчим като роби, коремът ме свива.

Роуз наблюдаваше как Джордж и брат му изливат последните ведра вода в казана за прането. Хен помагаше на Зак да разпределят дървата така, че огънят да обхване казана от всички страни. Тейлър с настървение търсеше мръсните дрехи. Вероятно се надяваше, че ако ѝ намира повече работа, ще я принуди да се върне в Остин.

Роуз беше спокойна. Те вършеха всичко в много по-добро настроение, отколкото бе предполагала. Съзнаваше, че го дължи на Джордж.

Чудеше се какво мисли той за нея. Бе забелязала пронизващия,

сърдит поглед, който ѝ отправи, когато издаде заповедта си. Беше я подкрепил, но беше ясно, че привързаността му към семейството си оставаше непроменена.

Роуз обичаше да го наблюдава заедно с брат му. Толкова много ѝ напомняха за семейство Робинсън. Живяла бе с тях до седемнадесетгодишната си възраст – достатъчно дълго, за да отгледат от три до осем деца. Вечно нямаха пари, но единственото, което ги правеше щастливи, беше да се съберат около мистър Робинсън, да разговарят, да се смеят и да се надпреварват кой да привлече вниманието му.

„Катерят се по него като кученца по майка си“, често казваше мис Робинсън.

Роуз често мислеше с копнеж за семейството, което искаше да има, когато порасне. Три момчета и три момичета. Първо момчетата, за да могат да помагат на баща си, а момичетата по-късно, за да може да ги глези. Не искаше да има голяма разлика помежду им. Нали трябваше да играят заедно, докато пораснат. Мисълта за самотното ѝ детство ѝ причиняваше болка. Естествено, всички щяха да бъдат самостоятелни да се борят за своето място под слънцето, но и всяко щеше да разчита на баща си, ако нещата се усложняха. А той винаги ще е при тях. Винаги. Защото семейството ще бъде много по-важно за него от всичко останало на света.

Джордж щеше да бъде точно такъв баща. Той забравяше за вътрешното си безпокойство само когато се занимаваше с проблемите на братята си. Не го съзнаваше, но семейството беше единственото му спасение. Роуз се чудеше как да му го каже. Но се съмняваше, че ще ѝ повярва, дори и да му го кажеше.

Чудеше се дали момчетата имаха представа, колко много означаваха те за него. Вероятно не. Изглеждаха прекалено заети със собствените си ядове. Само Джордж беше в състояние да забрави за грижите си и да се съсредоточи върху проблемите на другите.

Ах, защо не съсредоточи вниманието си върху мен.

Опитала се бе да не мисли за това. Излишна загуба на време. Тя се бе обвързала със семейството му поради нуждата, която изпитваша един от друг. Не трябваше да допуска грешката да си въобразява, че може да остане при тях по други причини. Но каква болка само ѝ причиняваше мисълта, че той се интересува от нея единствено, защото работи за него.

Щом не можеш да понесеш това, кажи му да те върне в Остин. Но преди да го сторши, си припомни, че колкото и лошо да се държат, това е нищо в сравнение с Остин.

Само че тя искаше повече. Чудеше се дали някой щеше да я погледне с онази обич и загриженост, която се четеше в очите на Джордж, когато погледнеште братята си. Чудеше се дали някой би се отказал от нещо, което силно желаеше, или поне от част от него, заради нея.

Не и в Тексас. Не и там, където тя винаги щеше да бъде онази проклета янки.

– Много си досадна, но готвиш добре – каза Монти, като лапаше закуската толкова въодушевено, че Джордж трябваше да му напомни да внимава за обноските си.

– Затова не трябва да готви толкова вкусно – отговори той с пълна уста. – Никога не съм мислил, че яденето може да бъде такова удоволствие.

– Ако се тъпчеш така всеки ден, конят ти скоро ще откаже да те носи – рече Джеф.

– По дяволите, бих вървял пеша до Рио Гранде, за да ям такава храна.

– А ти, Хен?

– Храната е хубава, но не бих отишъл пеша толкова далече. Ще ми излязат мазоли, големи колкото яйца на опосум.

– Нали знаеш, че не съществува такава нещо – каза Зак.

– Разбира се, че знам, но може би Роуз не знае. Канех се да я помоля утре да ни изпържи омлет от яйца на опосум, а ти развали номера.

Зак се засмя весело.

– Дори и едно градско момиче знае, че опосумът не снася яйца. А ти знаеш ли, Роуз?

– Мис Торнтън, млади човече – поправи го Джордж.

– По-лесно за всички ще е да ме наричат Роуз – рече тя. – И... да, знам, че опосумът не снася яйца. А ти знаеш ли, че любимата храна на мечката е свинското?

– Нещо ме занасяш.

– Съвсем не – увери го Роуз. – Изяж си закуската. Ако се наложи да я изхвърля, мечките ще бъдат тук още преди да е дошло време за вечеря.

– Тук не съм виждал мечки.

– Не ти и трябва да виждаш мечка, която яде свинско. Те обичат да хрускат момченца.

– Пак ме занасяш – оплака се Зак.

– Малко. Но ще сключим с теб една сделка. Ти ще ми кажеш кога Хен се занася с мен, а аз вече няма да ти разказвам небивалици.

– Хен няма да го направи, но Монти ще го направи.

– Тогава да се съюзим срещу Монти.

– Ако продължаваш да готвиш така, можеш да правиш каквото искаш – рече Монти, като пхна последното парче бисквита в устата си, преглътна и последната капка мляко и се надигна от мястото си. – В седем ще се върна гладен като мечка.

– Забрави да помолиш да те извини – изчурулика Зак.

– Кравешка фъшкия – измърмори под носа си Монти, докато сядаше отново. – Може ли да ме извиниш, мис?

– Да. А „Роуз“ би било още по-добре.

– И аз трябва да ставам – надигна се Хен. – Не мога да оставя Монти сам срещу всички онези конекрадци.

– Онези Макклендън постоянно се опитват да изхранват семейства си, като крадат нашите крави – обясни Джеф.

– Имате ли някакви по-специални желания за вечеря? – попита бързо Роуз, като видя, че двамата близнаци поглеждат към Джеф свирепо.

– Пуйка – обяви Монти. – Знам едни дъбове край реката, където живеят сума ти пуйки.

– Ако довечера донесеш няколко, за утре сутринта ви обещавам печена пуйка.

– По дяволите, може и да не си толкова лоша, в края на краищата.

– Видя ли, че не е трудно човек да се спогажда с нас?

– Само докато ви тъпча с храна.

– Ако искаш, направи списък на продуктите, които ще ти бъдат необходими – обърна се Джордж към Роуз. – Монти не може да носи пуйки всяка вечер. Следващата седмица ще изпратя някого в града. Джеф, искам да поговоря с теб – той отново се обърна към Роуз. – Зак и Тейлър ще останат и ще ти помогнат за прането.

– Няма да мъкна вода като някое бебе – избухна Тейлър.

– Ти се занимаваш с домашната работа от години – каза Джеф. – Какво разбираш от яздене и стрелба?

– Много повече, отколкото ти си научил в онзи североамерикански затвор – озъби се в отговор Тейлър.

Джеф пребледня като смъртник.

Монти и Хен тихо се измъкнаха.

– Необходим ми е само един помощник – обади се Роуз. – Зак ще свърши работа.

– Защо все аз? – проплака той.

– Защото трябва да измислим някакъв номер на Хен заради яйцата

на опосума – каза Роуз, – а не можем да го направим, ако теб те няма целия ден. Освен това, аз нямам представа от живота на открито. Трябва да науча много неща. Току виж съм се опитала да издоя бика.

Зак реагира на думите на Роуз с презрение.

– Нали няма да стоя в къщи всеки ден? – обърна се той към Джордж.

– Не.

– Добре. И въпреки това тази работа не ми харесва.

– Тейлър, ти и Джеф оседлайте конете. Идвам веднага, след като поговоря с мис Торнтън.

– Да ти оседлая ли коня? – попита Зак.

– Но ти не можеш... – започна Джеф.

– Разбира се – отговори Джордж. – Само не оседлавай онзи, буйния. След случилото се вчера, той вероятно само чака удобен случай да ме захапе за крака.

– Кой ще стигне пръв до оградата – викна Зак и хукна навън. Тейлър се стрелна по петите му.

– По-добре ги дръж под око, Джеф.

– Защо? Те няма да ме слушат за нищо.

– Наблюдавай ги отблизо. Създаваш неприятности само като си отвориш устата.

– Знам, че го прави несъзнателно – каза Роуз, след като Джеф излезе, – но като че ли търси онова, което ще ги засегне най-много.

Джордж се намръщи и тя прехапа език. Пак забрави, че не бива да говори толкова откровено. И без това все ги командваше, все им нареждаше какво да правят. Никой не обича непознат човек да критикува братята му, дори и да има основание.

– Не се ли чувстваш добре близо до него?

– Да, но не заради ръката му. Ти обичаш братята си дори когато не одобряваш поведението им или си им ядосан. А с Джеф не е така.

Отново допусна грешка. Ще се научи ли някога да не избъбря всичко, което мисли?

– Грещиш. Джеф държи на семейството повече от мен. Всъщност аз нямаше да се върна тук, ако не беше той.

– А къде щеше да отидеш?

– Щях да се запиша в армията и щях да се бия срещу индианците.

Роуз остана толкова изумена от думите му, че не знаеше какво да каже.

– Но това означава, че ще бъдеш в Съюзническата армия – тя не

можеше да повярва, че той би направил такова нещо, след като четири години се бе сражавал в Конфедералната армия.

– Армията на *Съединените щати* – поправи я Джордж. – Винаги съм мечтал за военна кариера. И мисля отново да постъпя в армията, ако се махна оттук.

– Няма ли да ти бъде трудно да издържаш жена и семейство при това положение?

– Нямам намерение да се женя и да създавам семейство.

Все едно й изкара въздуха с юмручен удар. Мислите му бяха заети изключително със семейството му. Съвсем естествено беше да иска да създаде собствено семейство.

– Мислех си само... С толкова много братя... Поел си такава отговорност...

– Именно затова не искам семейство – рече Джордж. – Съзнавам какво бреме бяхме за родителите ни. И за какво? Седмина сина, които не могат да се понасят. Това изобщо не ме привлича.

– Но защо избра армията? – попита Роуз, неспособна да възприеме нито думите, нито съкрушителното им значение.

– Това е работата, за която ме бива. Освен това ми позволява да правя, каквото поискам.

– Но няма ли да ти липсва семейната обич и приятелството?

– Ти не си била в армията и не знаеш, че сраженията създават изключителни приятелства между мъжете. Там поверяваш живота си на някой приятел, защото знаеш, че и той ще даде живота си за тебе. Тези чувства са силни като чувствата между мъж и жена, но не те задушават. Съпругата и децата се държат здраво за теб и изсмукват силите ти. Те се хранят от теб както животно с жертвата си. А мъжете не го правят.

Зак дотърча с коня му.

– Добре ли го оседлах? – попита той с блеснали от възлнение очи.

– Отлично – отговори Джордж, като не спомена за един хлабав ремък и за гънките по покривалото на седлото.

– Хен му сложи юздата, но останалото направих аз.

– Явно трябва да дам кон и на теб.

– Наистина ли?

Момчето толкова се развълнува, че пусна юздите и се хвърли в обятията на Джордж. Хен се възползва от възможността и затегна ремъка. А Роуз си помисли, че Джордж ще спре точно зад първия храст и ще оправи покривалото на седлото.

– Веднага щом ни се удаде сгоден случай и ще подгоним мустанги.

Монти каза, че видял голямо стадо от другата страна на реката.

– Може ли и аз да дойда с вас? Искам сам да си избира кон.

– Разбира се, че можеш... – започна Джеф.

– Ще видим – прекъсна го Джордж. – Но някой трябва да стои тук, за да пази Роуз, ако се появят бандитите, докато ни няма.

– Искам да е черен – продължи Зак, явно безразличен към евентуалната опасност, застрашаваща Роуз. – Тогавя никой няма да може да ме види, като се промъквам нощем.

– Ще поговорим за това по-късно – каза Джордж.

– Щом говориш така, значи няма да ме вземеш – рече плачливо Зак.

– Наистина няма да те взема, ако непрекъснато хленчиш – строго каза Джордж. – А сега трябва да тръгвам. Прави всичко, каквото ти нареди Роуз. Ще говорим за коня ти довечера.

Докато ги гледаше как се отдалечават с конете, Роуз се чувстваше като удавница, която се потапя за трети път. Джордж ѝ бе казал, че се стреми към военна кариера. Освен това беше настроен зле към всичко, което намирисваше на дом и семейни задължения. Не желаше да се обвързва. А Роуз се бе заклела да не се омъжва за военен. Баща ѝ рядко се свърташе у дома. Не вземаше семейството си със себе си, защото казваше, че е опасно и ще го разсейва. Целият ѝ живот бе преминал в очакване той да се върне за малко у дома и в броене на дните, оставащи до пристигането му. А сега разбра, че Джордж желае военна кариера, а не семейство.

Изненада се, че това така силно я обезсърчи. Знаеше, че го харесва, че разчита на него и че той е заел централно място в мечтите, ума и сърцето ѝ. Но едва сега разбра, че това не бяха само мечти, а надежди. Несъзнателно бе заложила бъдещето си в ръцете му. А той по най-категоричен начин ѝ го бе върнал обратно. Разбра, че всичко е изгубено. Като кораб, чийто кормчия е изхвърлен зад борда при сблъсък с подводна скала. Бъдещето ѝ зееше пред нея, пусто и изпълнено с опасности.

– Голям куп мръсни дрехи натрупахме – отбеляза Зак, като прекъсна мислите ѝ. – Всичките ли ще изпереш днес?

– Да – отговори Роуз.

– Не е необходимо. Няма да ти се сърдят.

– Искаш да кажеш, че на тебе не ти се работи – продължи тя. Почувства се малко по-добре. Винаги, когато разговаряше със Зак, се чувстваше добре.

– Е, така е – призна Зак с нагла усмивка. – Прането изглежда страшно много.

– Изперем ли го веднъж, после няма да го оставяме да се замърсява до такава степен.

– Защо жените винаги държат толкова много на чистотата? И мама все ми вадеше душата за това. След като умря, не се къпя повече от веднъж в месеца и пак пораснах жив и здрав.

– Да, но миришеш – рече Роуз и сбърчи нос. – А сега се размърдай и ми донеси още дърва. За да се смъкне тази мръсотия, е необходима вряла вода.

– Аз не виждам нищо лошо в мръсотията – мърмореше той, докато излизаше. – И на Господ сигурно му е харесвала. Защото е създал доста от нея.

Роуз огледа кухнята. Нещо в стаята я притесняваше, но не можеше да определи точно какво. И това започна да я безпокои. Беше първият ѝ пълен ден в ранчото и имаше прекалено много работа, за да се разсейва с неясни усещания. Трябваше да работи всяка минута, ако искаше да е готова, когато се върнат мъжете. Ако намеренията ѝ се осъществяха, тя щеше да има преднина пред тях.

И все пак, когато влезе в килера, за да потърси консервираната храна, тя изпита същото усещане. В мига, в който се върна в кухнята, разбра на какво се дължи то. Помещението беше твърде малко, за да заеме цялото пространство в тази половина на кухнята. Беше толкова очевидно, че се зачуди как не го е забелязала досега.

Защото беше прекалено заета, разтревожена, разстроена и изплашена, за да забележиш каквото и да е, ако не ти го тикнат под носа. Тя се загледа в междинната стена и моментално видя вратата. Почти цялата беше покрита с дебели палта и мушамы, окачени на множество дървени гвоздеи. Трябваше да направи някакви промени. Кухнята не беше място за връхни дрехи.

Роуз откачи едно от палтата и натисна дръжката на вратата. Не беше заключена, но трябваше да свали още две палта, преди да отвори широко вратата.

Озова се в спалнята на мисис Рандолф. Стаята беше голяма колкото кухнята и пълна с мебели, каквито Роуз не бе виждала през живота си. Няколкото порцеланови и кристални изделия ѝ бяха подсказали, че на времето семейство Рандолф са били богати. Тази стая ѝ показва какво е

представлявал интериорът в дома им във Вирджиния. Очевидно мисис Рандолф бе донесла всичко от спалнята си там – от покритото със сатен и отрупано с възглавници огромно легло с балдахин до няколко килимчета, които покриваха грубия дъсчен под. Някой дори се бе опитвал да постави тапети на стените, но се беше отказал, след облепянето на гладките вътрешни стени. Външната стена от дърво и хоросан беше закритата от натрупани мебели и пердета. Брокатени пердета и гирлянди висяха по тесните и високи прозорци, предназначени по-скоро за отбрана, отколкото за красота. Столове, шкафове, гардероби и едно канапе се съревноваваха за ограниченото пространство в стаята. В другия, плътно долепен до килера ъгъл на стаята, имаше врата, която сигурно водеше към складовото помещение.

Роуз застана в средата на стаята, въпреки че имаше чувството, че нарушава някаква неписана забрана. Всичко бе покрито с прах и фин тексаски пясък. Момчетата сигурно не бяха влизали тук, откакто бе починала майка им. Тя си помисли, че това е един вид светилище или само част от живота им, която бяха запазили непокътната. Не трябваше да разпитва Джордж. Ако искаше, той сам щеше да ѝ каже.

Мина ѝ през ума, че това би могло да бъде нейната стая, но знаеше, че никога няма да спи тука. Стаята щеше да си остане затворена като паметник на всичко, което се е провалило в миналото на семейство Рандолф.

- На хоризонта се виеше тънка струя дим.
- Мислех, че е свършила с прането отдавна – отбеляза Хен.
- Вероятно не е имала време, защото е гледала Зак – рече Джеф.
- Имахме доста мръсни дрехи – изтъкна Джордж.
- Ако ни чака да ги прострем вместо нея, аз се махам – заяви Монти.
- Господи – възкликна Джордж. – Та ние нямаме вече за пране. Не може да е изсушила всичко.
- Исусе Христе! Това означава, че всичко, което притежавам, е мокро – изстена Монти. – Какво ще облека?
- Какво им има на дрехите, с които си облечен сега? – попита Джеф. – Носил си ги само една седмица.
- Я млъквай – изръмжа Монти. – Ти да не би да миришеш по-добре.
- Ако вие двамата започнете да се карате отново, ще стоите навън,

докато се слобрите – каза Джордж. – Стига ми толкова за днес.

– На мене също – добави Тейлър. – По-лоши сте и от момчетата.

Монти насочи коня си към Тейлър, но момчето вече отиваше към ограденото място за добитъка.

– Няма да има караници, ако Джеф остави на мира Монти – рече Хен.

– Не бих го закачал, ако мислеше, преди да си отвори устата – възпротиви се Джеф.

– Трябваше да останеш във Вирджиния – рече Хен с блеснали от гняв очи. – Мисля, че Тексас никога няма да ти хареса. А и той няма да те хареса.

Той пришпори коня си и се понесе в галоп след Монти и Тейлър.

Джеф и Джордж яздиха мълчаливо около минута.

– Ти съгласен ли си с тях? – троснато попита Джеф.

– По дяволите, Джеф, кога ще престанеш да отравяш всичко, което кажеш? Момчетата са убедени, че ги мразиш.

– Нямах да говоря така, ако не ме интересуваха. Би трябвало да го знаят.

– Но не го знаят. Дори и Роуз го забеляза.

Изведнъж Джеф се смути и се скова. Джордж разбра, че е допуснал грешка, като е намесил Роуз в спора.

– Можеш да се пъчиш като крастава жаба, колкото си искаш, но ако някой непознат те види само веднъж, отстрани изглежда много по-неприятно, отколкото си мислиш – продължи Джордж.

– Нямам намерение тя да ми бъде съдник.

– Нито пък аз или момчетата.

– Нямах предвид...

– Не ти е било лесно, Джеф, никой не го отрича, но си жив. Можеш да вървиш. Има стотици хиляди мъже, които биха се считали за щастливци, ако можеха да го правят.

Но сърдитият, мълчалив Джеф скоро престана да занимава мислите на Джордж. Докато яздеше през двора, той видя, че Монти и Тейлър яростно крещят на Роуз. Хен и Зак явно също бяха срещу нея. Той въздъхна ядосан и пришпори коня си.

ШЕСТА ГЛАВА

- Трябва да се отгървеш от нея! – изкрещя Монти.
- Тя е луда! – добави Тейлър.
- Направих, каквото ми каза, попитах ги – обърна се Роуз към Джордж, – но нищо не излезе.
- Как ли пък не – избухна Монти.
- Какво ги попита? – поиска да разбере Джордж.
- Тя иска да се изкъпят и да си облекат чисти дрехи преди вечерята – съобщи Зак. – И ти трябва да ги накараш да го направят. Мене вече ме накара.

Колкото и да беше ядосан, Джордж не можа да не се усмихне на възмущението на Зак. Малкият никога нямаше да му прости, ако остане ше единственият, които се е изкъпал.

- Ваната вече е пълна с гореща вода – рече Роуз, – и има още достатъчно в легените за миене. Дрехите ви са сгънати на леглата.
- А къде ги простря да съхнат? – запита Джордж.
- Зак намери парче тел. Опънахме я между две дървета, но прането щеше да изсъхне по-бързо, ако имаше слънце.

Тази жена явно беше гениална. Вярно обичаше да командва, но можеше да се разчита на нея да свърши работа без излишно суетене и отегчение.

Не бе като майка им. С нея почти всичко придобиваше измеренията на криза. Необходима ѝ беше помощ дори за да реши какво да облече. Мисълта за майка му го накара да се почувства виновен, че не е бил у дома да се грижи за нея или да поеме от близнаците известна част от отговорността, която сигурно е била прекалено тежка за крехките им плещи.

– Трябва ли наистина да се къпем? – попита Тейлър, като откъсна Джордж от мислите му и го върна към действителността.

– Аз ще се изкъпя – отговори Джордж. – Като си спомня само колко пъти по време на войната бих дал почти всичко за една хубава баня! Не мога да устоя на изкушението да се изкъпя в горещата вода, особено когато тя вече чака в стаята ми.

– По дяволите! – изруга Тейлър, като очевидно прие желанието на Джордж да се изкъпе и за свое.

– Почакай малко – рече Монти и тръгна към кухнята. Върна се след

минута, изненадан и възмутен. – Не си приготвила вечерята. Наистина имаш намерение да ни умориш от глад, ако не се изкъпем.

– Ако я бях приготвила толкова рано, щеше да изстине преди всичките да са се изкъпали – обясни Роуз.

– Не, нямаше да изстине, защото аз щях да ям сега.

Джордж видя, че изразът „*Нали ти казах*“ е изписан на лицето на Роуз.

– Аз ще се изкъпя пръв – заяви Хен и перна другия близък да се отпрати към къщата без повече коментар.

– Аз съм след теб – извика Тейлър, очевидно примирен с неизбежното. – Преди водата да е станала много мръсна.

Джордж едва не прихна да се смее: едно толкова мръсно момче като Тейлър се притеснява, че водата може да е мръсна.

– А ти? – запита Монти.

– Какво аз? – попита в отговор Роуз.

– И ти трябва да се изкъпеш.

– Аз ще се изкъпя в кухнята, след като почистя.

– А ние откъде да знаем, че наистина ще се изкъпеш? Никой няма да те види.

– Щом казва, значи ще го направи – намеси се Джордж, ядосан, че той я дразни.

Поне така си мислеше. Изглеждаше истински ядосан, отмъстителен, но в края на краищата, Монти не обичаше да го принуждават да прави нещо, което не желае.

– Мисля, че един от нас трябва да се увери, че ще се изкъпеш – продължи Монти.

– Не ставай глупав – скара му се Джордж.

– Ще я гледаме един по един. Аз ще бъда пръв. Задължението няма да е от неприятните – Монти улови Роуз за ръката. – Хайде. Да свършим тази работа.

Тя се задържа, но той беше по-силен. Помъкна я към къщата.

– Мисля, че на Роуз това никак не ѝ е забавно – каза Джордж, като се учуди, че едва съдържа гнева си.

– На мен пък ми е забавно – отвърна Монти.

– Пусни я. В договора ѝ не пише, че трябва да се къпе.

– А трябва – възрази той, като не я пускаше.

– Може би трябва да се изкъпеш след Хен – предложи Джордж, а спокойният му глас контрастираше със строгите му абаносови очи.

– Ти ли ще ме накараш? – попита Монти.

– Изобщо не ме интересува дали ще се къпеш, или не – отговори Джордж, – но се страхувам, че трябва да пуснеш Роуз.

– А ако не я пусна?

– Не ставай глупав. Може да негодуваш срещу мен колкото си искаш, но не бива да се отнасяш така с жените. В това семейство вече са се отнасяли достатъчно зле с тях.

Монти пусна Роуз, като изруга, хвърли яростен поглед на Джордж и закричи към къщата.

– Аз ще бъда следващият – настоя Тейлър, толкова загрижен да запази реда си, колкото преди няколко минути упорстваше да не се къпе.

Монти го избута настрана.

– Ще изхвърлим водата след Монти – каза Джордж – Защо не видите дали Зак няма нужда от помощ при доенето, или събирането на яйцата? Може да попитате Роуз дали не ѝ трябва нещо от градината.

– Това не е мое задължение.

– Направи го, или утре ще стоиш въщи – озъби се Джордж.

По-малките момчета се отдалечиха, като Тейлър се оплакваше на висок глас, а Зак ликуваше победоносно. Джеф се понесе към оградата за добитъка.

– Ти наистина притежаваш таланта да преобръщаш всичко с краката нагоре – отбеляза Джордж. Гневът му към Монти го накара да говори остро на Роуз.

– Но аз ги попитах – защити се Роуз.

– Знам – отговори Джордж, разстроен, че си го изкарва на нея. Но още повече го разстройваше подозрението, че се бе ядосал на Монти не защото се държа грубо, а защото бе заплашил Роуз. Беше готов да се сбие със собствения си брат. Не желаше да изпитва такива силни чувства към когото и да е, особено към нея.

– Много усилено работиш, откакто си тук. Сигурно си изтощена.

– Малко съм изморена.

– Защо не си починеш утре?

– Да не искаш Тейлър да готви?

Би се заклел, че видя дяволити пламъчета в очите ѝ.

– Нямах предвид готвенето.

– Мислиш, че това не е работа ли?

Сега пък тя го дразнеше.

– Предполагам, че не се изразих правилно. Защо не вземеш книга и не седнеш под някое дърво? Ще оставя момчетата тук и те ще свършат работата.

– Ще видим.

Усмивката ѝ го озадачи. Зачуди се как е възможно в една усмивка да смеси и кокетство, и невинност. Зачуди се също така как едно леко движение на мускулите може да му окаже толкова силно въздействие.

– Междувременно трябва да приготвя вечерята.

– Ако Монти не се нахрани веднага след като свърши банята си, сигурно ще ме хвърли във ваната.

Опитът ѝ да се пошегува не успокои вътрешното напрежение, което го бе обзело.

– Благодаря ти, че запазваш чувството си за хумор, въпреки голямата съпротива срещу теб. А сега по-добре да накарам близнаците да побързат, или ще излезеш от кухнята чак в полунощ.

Роуз почувства разочарование, докато наблюдаваше как Джордж отива към къщата. Сигурна беше, че повече е притеснен да не остане насаме с нея, отколкото кога ще седне да вечеря. Готов беше да ѝ благодари, да похвали работата ѝ, да подкрепи решенията ѝ, но нищо повече.

Избий си от главата мисълта, че някога ще бъдеш нещо повече за него от една домашна помощница. Вече ти каза какво иска.

Но надеждата умира последна. Независимо че братята на Джордж съвсем не приличаха на децата на Робинсън, тя ги чувстваше близки. Те бяха самотни души, търсещи топлина. С радост би им помогнала, ако ѝ позволяха.

– Трябва да сложим край на всичко още сега! – изкрещя Монти.

– Този път отиде наистина доста далече – съгласи се Джеф.

– Нямам нищо против да сменям завивките и да проветрявам одеялата – обясни им Роуз, – но не мога да вдигна дюшеците.

– Кой каза, че трябва да се вдигат? – попита Монти.

– Трябва да се проветряват.

– Ами отвори прозореца.

Глъчката от сърдити гласове навън събуди Джордж. Той разбра, че Монти и Джеф отдавна са гразявали враждебността си един към друг, за да се съюзят за нов спор с Роуз. Прииска му се, да се измъкне през задната врата и да се отправи към някой военен форт на запад от Мисисипи и на север от река Арканзас. Защо поне веднъж Монти не направи онава, което искат от него, без да предизвиква скандал? И защо, за Бога, Джеф също трябва да се включва? Какво имаше у Роуз, че ги караше да се карат така?

Джордж не намираше нищо лошо у Роуз. Освен че мислеше прекалено често за нея. Познаваше я едва от четири дни, а непрекъснато мислеше за нея. И нямаше предвид готвенето или сегашната ѝ препирня с Монти. Имаше предвид самата Роуз. Сънуваше я. А онова, което правеха в сънищата, би я накарало да се изчерви до уши. Джордж се бе опитал да гледа на нея само като на домашна помощница, но още няколко съня като снощния, и той нямаше да може да мисли за нея, без тялото му да се сковава напълно. Случило му се беше три пъти вчера: два пъти, докато яздеше и веднъж на вечеря. По време на принудителното му въздържание през войната тялото му рядко му бе напомняло за незадоволените си потребности. А сега се чувстваше почти толкова разгонен, колкото през пубертета. Ако Джеф или Монти забележеха, свършено беше с него. Хен вероятно нямаше да каже нищо, а Тейлър едва ли щеше да разбере. На Зак нямаше да му пука, дори и да знаеше.

И, разбира се, не искаше Роуз да знае за това. Какво друго би си помислила освен, че я е примамил в дивата пустош на Южен Тексас, за да се възползва от нея? Джордж нямаше такова намерение, но и не знаеше какво иска. Понякога не искаше нищо друго освен да бъде сам с нея, за да може да ѝ се нарадва. Друг път искаше да бъде далеч от всякакви жени, особено от такива привързани към семейството като Роуз. По очите ѝ четеше, че мечтае за деца. А да стане баща беше последното нещо на земята, което той искаше.

– Ще попитам Джордж.

Това беше гласът на Тейлър. Малката напаст.

– Ставай, Хен – обърна се Джордж към брат си.

– Време е да потушиш поредния семеен скандал ли? – усмихна му се като никога Хен.

– Така изглежда. Освен ако ти не искаш да го направиш.

– Не. Чувам гласа на Джеф.

– И той ти е брат. Не се дръж с него като с прокажен.

– Кажу ми го ти.

– Казвал съм му го.

– Не е променило нещата.

– Изглежда нищо, което съм направил тук, не е променило нещата.

По-добре да бях останал в армията.

– Радвам се, че не го стори.

Джордж беше с гръб към Хен, но се обърна и го погледна в очите.

– Зак трябва да взима пример от някого – обясни Хен.

Сетне, за голяма изненада на Джордж, Хен обу панталоните си,

вдигна дюшека си и го понесе навън.

– Затвори си устата, Монти, и си изнеси дюшека обърна се Хен към брат си. – Започваш да ставаш истинско словесно разстройство. Къде да го сложа, мис?

– Върху оградата за добитъка – отговори кратко Роуз.

– Все такъв тъпанар ли ще си останеш? – сръза го Монти.

– Ако бяхме помагали повече на майка си, тя може би нямаше да умре – отбеляза Хен, като мина покрай тях.

– Да бъда проклет, дважди проклет – измърмори Монти.

Точно в този миг се появи Джордж, метнал дюшека си през рамо. Монти го погледна и се ухили до уши.

– По дяволите, Роуз, пак ме надхитри. Промъкна се покрай левия ми фланг и показа маршрута на цялата колона, без дори да се усетя. Май трябваше да ти донеса една дузина пуйки, а не само три.

Той отиде до коня си и отвърза от седлото трите големи птици, които бе застрелял сутринта след нощната си смяна.

– Три са напълно достатъчни – каза Роуз, учудена от успеха си с Монти. – Друг път ще ми донесеш повече.

– Като нищо – отговори той и окачи пуйките на един гвоздей близо до покрива, за да не ги стигат кучетата.

– Добре, негодници – обърна се Джордж към Тейлър и Зак. – Ако искате помощ за дюшеците, по-добре се размърдайте.

– Но, Джордж... – започна Тейлър.

– Откажи се – намеси се Монти. – Ще претърпиш пълно поражение. Победени сме от по-силния.

– Тя не ми прилича на мъж – рече натъртено Зак.

– Именно затова сме победени – отговори Монти, като погледна с любопитно пламъче в очите първо Джордж, после Хен. – Допуснах грешка, като пренебрегнах най-силното й оръжие.

– Какви ги дрънкаш? – попита Тейлър.

Монти прегърна брат си през раменете.

– Струва ми се, че сериозно пренебрегнахме образованието ти, момчето ми. По-добре да яздиш с мен днес.

– Няма да е лошо да дойде с мен – каза Джордж. – Съмнявам се дали познанията му ще се обогатят много от онова, което ти ще му кажеш.

– Зак, сложи чаршафите в казана за пране – рече Роуз. – Тейлър, ти прости одеялата. Като свършите, ще съм сложила закуската на масата.

– Не мога да си донеса дюшека и чаршафите – каза Джеф, като показа осакатената си ръка на Роуз.

Тя разбра, че по този начин той изразява протеста си срещу победата ѝ, а не срещу недъга си.

– Сигурна съм, че можеш да го направиш, ако решиш – съвсем спокойно наруши Роуз създалото се неудобно мълчание. – Но можеш да ми донесеш вода от кладенеца, ако искаш. Ще ми трябва още вода, за да измия пода.

Джордж не очакваше, че тя ще се противопостави на Джеф по този начин или че ще разбере какво иска да каже, фактът, че така умело се справи с неговото негодувание, засили уважението му към нея.

– Хайде – обърна се Джордж към Джеф. – Колкото по-бързо донесем водата, толкова по-скоро ще ядем.

Веднага щом се отдалечиха дотолкова, че другите да не могат да ги чуят, Джордж каза сърдито на брат си:

– Мисля, че е време да решиш какво искаш. Казвам ти да започнеш да се приобщаваш към семейството, а не да го разединяваш. А докато Роуз работи за семейството, имам предвид да се държиш добре и с нея.

– Предполагам, че ще поискаш да се махна, ако откажа.

Джордж изруга ядосано.

– Не искам такова нещо. Този дом е и твой.

– Той *никога* няма да бъде мой дом. Трябва да се върнем във Вирджиния. Можем да си вземем Ашбърн, ако се опитаме.

– За какво ни е? Къщата е почти развалина. Земята е опустошена от войната до такава степен, че се съмнявам дали са останали хамбар, ограда или някое дърво. Сега тук е нашият дом. Трябва да го приемеш.

– Не мога.

– Сам си създаваш проблеми, Джеф. Хайде. Роуз чака за водата.

– Ще ми трябва помощник за тежката работа тук – оповести Роуз. Мъжете почти бяха свършили със закуската. Бяха се натъпкали с шунка, сос, овесени ядки и мляко. Бяха прекалено доволни, за да се ядосват. Все още поне.

– Каква работа? – попита Зак, а в очите му се четеше опасение.

– Някой трябва да направи курник за кокошките. Чудя се как още койотите не са ги изяли.

– Щяха да ги изядат, ако не ги пазеха кучетата – рече Монти.

– Освен това трябва да се прекопае градината – продължи Роуз. – Има достатъчно време, за да се засадят царевица, картофи, фасул, грах, тикви, ягоди...

– Мразя тикви – уведоми я Зак.

– ... домати, и тиквички. Искам да ми наберете плодове и орехи, ако има такива дървета наоколо. Мога да направя сладка.

– Покрай потоците има диви къпини – каза Монти, – както и диви орехи.

– Зак и Тейлър могат да ти помогнат – рече Джордж.

– Не виждам защо трябва да бера къпини – възпротиви се Тейлър.

– А месото? – попита Роуз. – Купувате ли го, животни ли отглеждате, или ловувате?

– Защо не останеш вкъщи днес? – предложи Монти на Джордж. – Ще имате достатъчно време да обсъдите нещата, които тя иска да бъдат свършени.

– Опитваш да се измъкнеш – отговори Джордж.

– Разбира се – намеси се Хен, – но предложението си го бива. Няма да свършим нищо, ако продължаваме да седим около масата. А нощем сме твърде изморени.

– Добре, но на двама ви ще възложи най-неприятните задачи.

– Няма да стане – възрази Монти с най-чаровната си усмивка. – Не мога да си служа с брадвата, без да се нараня и не мога да използвам чук, без да си ударя палеца.

– Тогава ще доиш кравата – предложи Зак. – На нея не й пука колко си непохватен.

Монти се хвърли към него, но той се скри зад Джордж.

– Довечера очаквам печена пуйка – напомни Монти на Роуз, докато той и Хен се приготвяха да излизат. – Обичам я пълнена и с много сос.

– Ще я ядеш, както я приготвя – рече Роуз.

– Виж дали можеш да донесеш няколко яйца – каза тя на Зак, когато той се канеше да се измъкне с близнаците.

– Не събирам яйцата, докато не е наближил обяд – съобщи той.

– Използвах всичките яйца, за да приготвя закуската, а ще ми трябва за пълнката. Трябва да започна да готвя пуйката по-отрано.

– Онези глупави стари кокошки не съснесли нищо още – негодуваше той.

– *Не са* – поправи го Джордж. – Пък и откъде знаеш, като не си проверил. Тръгвай.

– Когато порасна, няма да ходя за яйца – закле се Зак.

– Няма да те обвиня – изрази състраданието си Джордж. – А сега ще стопля вода, за да попарим пуйките. Искам те тук с яйцата, преди да сме ги оскубали.

Като се преструваше, че търси кошницата за яйцата, Зак се промъкна зад Джордж.

– Ще отида в Ню Орлиънз, когато порасна – извести той шепнешком, като че ли споделяше с Роуз някаква важна тайна.

– Баща ми твърдеше, че това е най-хубавият град, в който е ходил – отвърна тя. – Ако искаш да помогнеш на Джордж да оскубе пуйките, аз ще отида за яйцата.

– Аз съм единственият, който знае, къде са полозите им – каза той без никакво чувство на гордост.

– И аз ще се науча.

– Едно момиче не може да ходи по такива места. Ще се изцапа.

– Голяма работа.

– Как не. Момичетата мразят мръсотията повече от всичко на света.

– Надявам се, че няма да заминеш за Ню Орлиънз, преди да ме научиш, къде са полозите.

– Нали каза на Джордж, че искаш кокошарник. Само трябва да погледнеш вътре.

– Ами забравих. По-добре побързай да донесеш яйцата, докато не съм забравила за какво ги искам.

– Нищо не си забравила – рече Зак. – Искаш да ме накараш да се чувствам добре, че съм малък и всеки ми казва какво да правя. Джордж го прави същото.

– Мисля, че е хубаво от негова страна, нали?

– Да, така предполагам, но аз нямам нужда от специални грижи. Ще му кажа да престане.

– Не бих му казала, ако бях на твое място.

– Защо?

– Ами големите братя обичат да се грижат за някого. Няма да му е приятно, ако го лишиш от грижата за теб.

– Монти и Хен не го правят. Нито пък Джеф.

– Разбира се, че не. Малко по-големите братя само те тормозят. А най-големият брат трябва да те закриля. Пише го в учебника на големите братя, който те дават на малките момчета, когато се родят.

– На мен не са ми дали никакъв учебник.

– На малките братя не им се полага.

– Мисля, че това е гадно.

– И на момичетата не им се полага.

– И това е гадно.

– И аз така мисля, но така стоят нещата. А сега трябва да помогна

на Джордж за пуйките, затова ти по-добре иди да донесеш яйцата. Обзалагам се, че ще съм приготвила гарнитурата, преди да се върнеш.

– Не, няма да си я приготвила – рече Зак и се втурна навън.

– Малък негодник – отбеляза Роуз пред Джордж, когато излезе от къщата.

– Той е единственият, когото баща ни и войната не развалиха – отговори Джордж. – Поне аз мисля, че не е развален.

– Не разбирам.

– Няма значение. Водата е гореща. Подай ми една от пуйките.

– Момчетата често ли носят дивеч? – попита Роуз.

Тя откачи пуйките от куката, като ги претегли внимателно на око и на ръка.

– Не мога да ти кажа. Вероятно зависи от това какво Тейлър може да приготви от месото. Ще се опитаме да носим повече дивеч, ако искаш.

– Няма да е лошо. Диетата на бекон и сушено говеждо е доста еднообразна.

Джордж потопи пуйката в горещата вода, за да омекне перушината. После подаде капещата птица на Роуз. Потопи втората и сам се зае с нея.

– Искам да запазя всички пера, освен тези по крилето и опашката – рече Роуз и посочи към плетената кошница, която бе донесла от кухнята. – Смятам да направя още няколко възглавници.

– Винаги ли мислиш за практични неща? – попита Джордж.

– Нали затова ми плащаш.

– Смятах, че жените обичат да мечтаят.

– Някои може и да обичат, но аз мразя да мечтая за неща, които не мога да имам. Това ме дразни.

– Но въпреки това, не мислиш ли за тези неща?

– Разбира се – отвърна Роуз, като хвърли шепа мокри пера във ведрото. – Само че предпочитам да се съсредоточа върху нещо друго, преди да съм забравила.

– На колко години си?

– Не ме попита, преди да ме вземеш на работа. Защо искаш да знаеш сега?

– От любопитство, предполагам. Мисля, че си на двадесет и все още си достатъчно млада, за да мечтаеш пък и достатъчно красива, за да се надяваш, че мечтите ти могат да се сбъднат.

Роуз задържа упоритите пера от крилата. Здравата ѝ се опъваха.

Беше принудена да ги отскубва едно по едно. Въпреки това трябваше да дърпа с всички сили.

– По-рано мечтаех – призна тя, – преди войната. Мъжете изглеждаха толкова хубави с униформи, че беше трудно да не си мислиш за тях. Но всичко това свърши, когато баща ми реши да се сражава на страната на Съюзническата армия.

Роуз си спомни с болезнена яснота какво бе изпитала, когато баща ѝ съобщи за решението си. Беше я съсипало. Тя уважаваше предаността му към армията, предоставила му възможност за кариера, както и надеждата, че Съюзът няма да се раздели, но не можеше да понесе мисълта, че това ще я отдалечи от хората, с които бе израснала.

Той никога не бе разбирал чувствата ѝ към Тексас. Може би, защото беше възпитан като истински син на Нова Англия. Беше толкова уверен, че ще може да уреди всичко след войната. Само че го нямаше, за да види какво се бе случило.

Но в края на краищата него все го нямаше.

– Добрите хора в Остин скоро ми дадоха да разбере, че нито те, нито техните синове някога ще бъдат част от мечтите ми.

Тя свърши със скубането на пуйката. Хвана я за врата и краката и я сложи над пламъците, за да я опърли. После я потопи във ведро с чиста вода и започна да изстъргва кожата.

– Работите вървяха все по на зле и аз започнах да имам кошмари, като си представях какви ужасни неща могат да ми се случат.

– Не си ли мечтала, че някой млад войник може да дойде да те спаси?

– Разбира се. Майка ми веднъж ми прочете една приказка за английски рицар, който заклал ужасния змей, за да спаси една принцеса. Естествено, съзнавах, че това са измислици, но когато нещата вървяха зле, аз си представях, че той ще дойде и ще ме спаси – тя спря да работи и го погледна. – Рицарят беше Свети Георги. Не можеш да си представиш колко бях изумена, след като ти наби Люк, когато научих, че името ти е Джордж.

Той се усмихна.

– Свети Георги спасява принцеса Роуз.

Тя се засмя малко глуповато.

– Нещо такова.

Джордж ѝ подаде оскубаната птица, за да я опърли и почисти. После потопи последната пуйка във врялата вода и започна да скубе перата.

– Затова ли прие тази работа – за да се махнеш от Остин?

– Да – отвърна Роуз. Не му каза, че това е съвсем лично.

– Не те ли плашеше неизвестността и онова, което може да ти се случи тук? Аз ти казах, че става дума за седмина мъже.

– Знаех, че ще ме закриляш.

– Откъде разбра? – попита изненадан Джордж.

– От мига, в който влезе в „Бон Тон“.

– Как? – настоя той, смаян, че някой може да го опознае само с един поглед.

– Не знам, но една жена винаги разбира тези неща.

Джордж не можеше да определи дали му харесва, че е толкова прозрачен. Трудно е да се отбраняваш, когато останалите могат да те разберат така лесно, а той криеше толкова много тайни.

– Какво друго разбират жените?

– Кога е време да спрат да говорят – рече Роуз с усмивка, която извади от равновесие Джордж. – Току-що казах на Зак, че момичетата не получават учебник, когато се родят, но не е така. Получават учебник за момчетата. А първото нещо, което е написано там, още на първата страница, е да не казваш всичко, което знаеш. Подай ми последната пуйка. Ако не ги почистят, няма да мога да ги напълня преди да се върне Зак. А той няма да ми позволи да го забравя.

– Не е необходимо да му отделяш толкова много време – рече Джордж. – Той може да бъде ужасно досаден.

– Нямам нищо против. Освен това, той ме разсмява. Това е една приятна отмора след цялата шетня.

Роуз не искаше да каже точно това. Беше решила да не ги критикува толкова много.

– Съжалявам. Предполагам, че ние не го съзнаваме. Трябваше да познаваш баща ми, за да го осъзнаеш. Дори Монти не е наполовина толкова лош.

Роуз се почувства наказана.

* * *

Оказа се един от най-заетите дни в живота на Джордж. Докато Роуз пълнеше пуйките, приготвяше вътрешностите за соса и слагаше подправките, той и Зак изтупаха одеялата, изнесоха дюшеците и килимчетата и измиха пода на спалнята. Сетне той избра място за кокошарник и го почисти. После отсече четири големи клона и ги заби в земята, за да оформи четирите ъгъла на кокошарника. След това отсече няколко вейки от брега на реката, оплете ги около големите клони и направи

полози. После взе молив и като направи груба скица, прецени колко дървен материал ще му трябва за покрива и стените.

По-късно заедно с Роуз обходиха всеки фут земя на разстояние половин миля около къщата, като се мъчеха да намерят най-подходящото място за градината. Градината на Тейлър беше досами хребета. Мястото беше защитено от наводнения, но почвата беше твърда и суха, а зеленчуците изложени на вятъра. Роуз имаше намерение да засади градината си в плодородната почва близо до потока.

Попаднаха на гроба на мисис Рандолф, който се намираще в дъбовата горичка точно зад кладенеца. Върху съсипания от природните условия дървен кръст бяха издълбани само името и датата на смъртта ѝ, които отбелязваха последното ѝ място на покой.

– Един ден ще пренеса останките ѝ във Вирджиния – рече Джордж. – Мисля, че изгуби желание за живот, след като дойде тук.

Роуз се зачуди как е възможно майката на седем толкова жизнени и енергични синове да се откаже от живота си. Тя би дала всичко, за да има такива синове. И би се борила до последен дъх да ги види как възмъжават. Но не беше справедливо да съди мисис Рандолф. Имаше толкова много неща за семейството, които тя не знаеше. Освен това, всяка жена, вдъхновила децата си да облепят с тапети една дървена къща, заслужаваше уважение.

Докато двамата с Джордж обсъждаха повече от час какво ще засадят и колко лехи и семена ще им трябва, стана късен следобед. Чаршафите бяха изсъхнали и Джордж внесе дюшеците, за да може Роуз да оправи леглата. После, докато Зак отиде за втори път да търси яйца, той се опита да издои кравата. Животното може би нямаше нищо против непохватността, но явно имаше нещо против Джордж. Зак довърши доенето, докато той цепеше дърва за печката.

– Щеше да ми е по-лесно, ако бях отишъл с момчетата – рече Джордж, като седна на стола си в началото на масата.

Роуз приключваше приготвянето на вечерята. Той не беше много гладен, но миризмата на печената пуйка беше достатъчна, за да изостри апетита му.

– Тук има още работа, която не мога да свърша сама – рече тя.

– Направи списък и ние ще започнем работа – каза ѝ Джордж, но без въодушевление.

Не мислеше за неприятните задължения. Мислеше за нея. От години не беше оставал с жена за повече от няколко минути. Не си спомняше точно какво въздействие му бяха оказвали, но знаеше, че не би го

сравнил с въздействието на Роуз.

Не изпитваше кавалерско желание да я защитава от бандити или конекрадци. Искаше да я заведе в леглото си и да я люби, докато парещата болка у него не стихнеше. Искаше да се отдаде на чувствата си, докато сковаността, която изпитваше, когато минаваше близо до нея, не изчезнеше. Искаше да зарови глава в тялото ѝ, докато се убедеше, че повече никога няма да желае толкова много една жена.

Освен това, отчаяно се съпротивляваше на властта ѝ върху него. Искаше да се освободи от всякаква обвързаност, която не му позволяваше да отиде където иска, да прави каквото иска и да бъде онова, което иска. Не искаше да понесе същите трудности и разочарования като баща си. Вярно, че баща му беше отстъпчив и егоист, но Джордж беше свидетел как безкрайните му капризи го бяха съсипали, докато бе изгубил контрол, достойнство и самочувствие.

А Джордж беше син на баща си.

Дори и преди войната той знаеше, че притежава неговите слабости. Закле се да не допуска същите грешки. Съзнаваше, че това означава да се откаже от много удоволствия, но знаеше също така, че един мъж трябва да остане верен на себе си.

Момчетата не му пречеха. Поне за известно време. Но Роуз... Именно от нея се опасяваше. Именно с нея трябваше да внимава.

Опита се да установи какво у нея го привличаше толкова силно. Как бе възможно една жена да изглежда съвършено красива с вдигната на тила коса, с потънало в пот чело и с тяло, облечено в раздърпана кафява дреха, покриваща всичко, от брадичката до пръстите на краката и ръцете? Роклята дори не беше хубава, нито пък прилягаше предизвикателно на тялото ѝ.

Беше с гръб към него, а вниманието ѝ беше съсредоточено върху яденето, което приготвяше. Въпреки това, той толкова много искаше да бъде с нея, че беше готов да сложи масата. Не знаеше как да го направи. Никога не беше вършил нещо повече, освен да си налее чаша мляко.

СЕДМА ГЛАВА

– Зак заслужава да си почине малко. Накарах го да работи толкова много днес.

Това беше само извинение, за да остане насаме с нея.

– Покрий чиниите – каза му Роуз. – Не искам да ги накачат мухите.

Джордж установи, че гърбът може да бъде една много привлекателна част от тялото на жената, макар и скрит с вехта кафява дреха. Дантелената якичка стигаше почти до косата ѝ. Тъничката ивица бяла кожа с нежен мъх, останал извън кока ѝ, засилваше желанието му да види още. Не знаеше какво му бе попречило да я забележи онази сутрин в Остин, но тя имаше много стегната фигура. Личеше дори и под опърпаната рокля. А беше и хубава. Повече от хубава. Не можеше да се сети за точната дума, но, в края на краищата, не беше свикнал да общува с жени.

– Захлупи и чашите.

– А какво да направя с всички тези вилици и ножове?

– Първо сложи кърпите за хранене.

Тя бръкна в чекмеджето на един от скриновете и извади кърпите за хранене – изпрани, изгладени и сгънати.

– Момчетата няма да знаят как да ги използват. Съмнявам се дори дали Зак е виждал такова нещо.

– Тогава е време да види.

Апетитна. Точно тази дума търсеше. Хубава, но и апетитна. У нея имаше някаква живост и чар, които упражняваха по-голяма притегателна сила от красотата ѝ. Не че красотата не беше от значение за Джордж. Но той бе открил, че тя има нужда от пикантна добавка, за да се оживи. Преди войната бе срещал много момичета, които бяха научени, че да бъдеш красив, трябва де си овладял изкуството *да съществуваш*. Масите, столовете и килимчетата пред камината също бяха красиви, ала няма да видиш мъж, който се спъва, за да ги погледне още веднъж. Но апетитната жена караше мъжете да се заглеждат, да задават въпроси и да я запомнят.

– Може би смяташ, че една домашна прислужница не бива да се занимава с добрите обноски и кърпите за хранене – подметна Роуз.

– Защо не? Идеята е добра. Момчетата трябва да се научат как да се държат. Съпругите им ще ти благодарят един ден.

– Няма да съм тук, за да се запозная със съпругите им.

За голямо учудване на Джордж думите ѝ го накараха да се сепне. Преди пет дни той дори не беше чувал за нея. Сега с изненада откри, че идилията и за него някога ще свърши.

– Ако искаш да направиш Зак и Тейлър истински джентълмени, ще трябва да останеш тук завинаги.

– Зак ще се справи чудесно – рече Роуз и отвори фурната, за да види пуйките. – Момчето е достатъчно умно и го бива за всичко. А чарът му те кара да му прощаваш грешките. За Тейлър не знам. Той стои колкото може по-далеч от мене, но мисля, че хората не го интересуват. Нито пък какво другите мислят за него.

– Доста добре си преценила характерите на момчетата. А Джеф и близнаците?

Тя току-що бе нарушила поетото пред себе си обещание.

– Засега говорих достатъчно – отвърна Роуз. Опита се да извади пуйките от фурната, но не беше толкова лесно да хване горещата тава.

– Чакай, нека да ти помогна – предложи Джордж. Но когато се опита да вземе тавата от нея, видя, че няма място да я хване за дръжките. Сложи ръце върху нейните.

Той едва ли би усетил болката, ако парещите дръжки бяха изгорили пръстите му. Докосването до Роуз беше по-силно от изгаряне.

– Не мога да я пусна – рече тя.

И аз не мога, помисли си Джордж. Мускулите отказваха да се подчиняват на заповедите му. Но разумът му говореше, че трябва да предприеме нещо, преди да изтърват пуйката и да залаят себе си и пода с горещия сос.

Джордж бе принуден да се съсредоточи по-скоро върху тавата, отколкото върху Роуз. Той отмести ръце от нейните.

– Хванах я. Измъкни си ръцете.

– Не слагай тавата направо на масата – извика Роуз, като го видя, че се насочва натам. – Сложи я върху печката. Трябва да ѝ намеря дървена подложка.

Джордж ѝ помогна да вдигне пуйката и да я постави върху една дъска за хляб. Раменете, лактите и бедрата им се допираха. Малко му трябваше, за да пусне птиците и да грабне Роуз в обятията си. Никога през живота си не бе изпитвал толкова силен, завладяващ и неконтролируем импулс. Приличаше на физическа сила, много по-мощна от него, която го влечеше да прави, каквото тя си иска. Едва успя да се овладее, за да извади от фурната втората пуйка и да я прехвърли върху дъската.

Вгледа се в лицето на Роуз и моментално разбра, че тя е

почувствала силата от близостта им толкова осезателно, колкото и той. Изглеждаше зашеметена, дори малко уплашена. Стоеше неподвижна и явно не беше в състояние да помръдне.

Като хипнотизиран Джордж протегна ръка и докосне бузата ѝ. Беше мека и топла, точно както очакваше. Искаше да я докосва още, да я погълне чрез пръстите си, но ръката му беше скована. Държеше бузата ѝ като нещо драгоценно.

– Чувам, че момчетата пристигат – каза Роуз, но думите ѝ прозвучаха повече като въздишка. Не помръдваше. Гледаше го в очите.

Тропотът на конски копита изтръгна Джордж от транса толкова внезапно, сякаш хипнотизатор бе щракнал с пръсти.

– По-добре се пригответи. Монти може да махне седлото от коня побързо, отколкото ти би обелила шушулка фасул.

– Да, но нали трябва да се измие и преоблече – рече Роуз, като се опитваше да излезе от вцепенението си.

Той тъкмо постави втората пуйка на масата, когато Монти се втурна в кухнята. Нито се беше измил, нито се бе преоблякъл. Като го видя как връхлетя, Джордж се зачуди как не влезе с коня вътре.

– Кълна се, че надуших пуйките от цяла миля – каза Монти, като тръгна право към най-близката дървена подложка.

– Измий се и тогава яж, колкото искаш.

На Роуз ѝ се стори странно, че изговаря думи, които нямаха нищо общо с обзелите я чувства, нито с мислите, които се въртяха със скоростта на ураганен вятър в главата ѝ.

– Очаквате да изляза оттук, след като миризмата на пуйката ме тегли по-силно и от вързано теле?

– И аз очаквам да се измиеш и да се преоблечеш, преди да седнеш на тази маса.

Как е възможно Джордж да се съвземе толкова бързо? Тя още не можеше да излезе от вцепенението.

– А мисля, че и конят ти иска да му махнеш седлото и да го вкараш в оградения двор – добави Джордж.

– Само залък?

– Не.

Може би само тя беше истински развълнувана. Може би той правеше същото, винаги когато останеше насаме с жена. Не мислеше, че много от тях са се противили.

– Но аз не мога да се помръдна.

– Излъгах брат ти, когато му казах, че Зак е чаровен колкото дузина

котараци – рече Роуз. – Ти си два пъти по-лош.

Казах ти да не се уповаваш толкова на тази твоя глупава мечта. Това не означаваше нищо за него. Само мимолетен миг. За момента.

Опита се да не показва разочарованието си. Взе голям остър нож и отрязва парче от златисто-кафявата кожа на пуйката. Сосът от печеното потече по пръстите ѝ.

– Ето – каза тя, като подаде димящото месо на Монти. – Но няма да получиш друго, докато не се измиеш и преоблечеш.

Едва-що той бе излязъл с наградата си, когато Зак влезе в кухнята.

– Дала си на Монти парче пуйка. Не е честно.

Не можеше да остане вгълбена в собствените си нерадостни мисли с това неуморимо, жизнено семейство, което беше на път да я повлече с прилива си от изобилна енергия.

– Може и да не е – призна Роуз, а усмивката ѝ извести, че е възвърнала самообладанието и доброто си настроение, – но пуйката е на Монти. Той я застреля.

– Но аз пък донесох яйцата за соса – настоя момчето.

– Така е. Затова ще сервирам първо на теб. Ето, слагам чинията на мястото ти.

Той се тръшна на стола си.

– Изми ли се?

– Да. Хен каза, че едва ме е познал толкова чист.

– А ще налееш ли млякото?

Зак изпъшка и стана.

– Малките деца трябва да вършат всичко. Няма да правя нищо, когато отида в Ню Орлиънс.

– Още не си тръгнал за там.

– Джордж може да налее млякото – рече Зак. – Той знае кой как го обича.

– Джордж трябва да нареже пуйката, преди Монти да я е разкъсал – каза строго Роуз. – Млякото.

Момчето направи гримаса, но сипа млякото два пъти по-бързо от обикновено, за да може да заеме мястото си, преди другите да са влезли в кухнята.

Братята Рандолф започнаха да се нахлуват през вратата като миньори, излизайки от шахтата при сигнала за край на работното време, но спокойното „Добър вечер“ на Роуз задържа устрема им. При вида на кърпите за хранене те съвсем забавиха крачка. Джеф зяпна Роуз, отмести поглед към Джордж, после отново към Роуз.

– Трябва да ги разстелите в скута си – започна да ги поучава Зак, като не можеше да се стърпи да не сподели веднага новопридобитите си познания. – Така няма да си изцапате дрехите, когато се покапете.

– Ако се покапете – поправи го Роуз.

– Но те със сигурност ще се покапят – настоя неуморимият Зак.

– Побързай и дай пуйката – каза Монти. – Вече усещам вкуса ѝ в устата си.

– Пуйката е доста голяма, за да си я подавате от ръка на ръка – обясни Роуз. – Казвайте на Джордж кой какво иска и той ще ви го отрязва.

– Но аз застрелях три. Достатъчно, за да можем двама да ядем от една пуйка.

– Джордж ще я нареже – повтори Роуз. – Ще ви подадем и всичко останало.

Монти се канеше да възрази, но след като Джордж отрязва голямо парче от гърдите и му го подаде, се отказа.

– Аз искам кълка – напомни Зак на брат си.

– Защо си сготвила и трите пуйки? – попита Джеф.

– Няма да останат – отговори Роуз, леко раздражена, че той я разпитва така.

– Какво ще ги правим?

– Ще ги изядем. Ще ядем печена пуйка на парчета, пуйка с ориз и сос и гозба от пуйка, докато свършат.

– След това ще убия още три и ще започнем отначало – рече Монти.

– Не обичам пуйки чак толкова много – каза Джеф.

– В такъв случай ще ги дам на кучетата – отговори Роуз толкова рязко, че Джордж вдигна очи от пуйката, която режеше. Момчетата може и да не забелязаха начина, по който той погледна Джеф, но Роуз го забеляза. Джеф също. Той се зае с яденето в чинията си.

– Ще трябва да изпратим някого за провизии в града – съобщи Джордж. – Някой да иска да отиде?

– Роуз трябва да отиде – предложи Хен. – Тя е единствената, която знае какво е необходимо.

– Имам прекалено много работа, за да се мотая в града няколко дни – отказа тя. – Ще направя списък.

Нямаше намерение да ги уведомява, че не смята да се връща в Остин, освен ако не ѝ се налага. Мислеше да помоли Джордж да я заведе в Сан Антонио, когато дойдеше време да отиде в града.

– Необходими са ни дъски и гвоздеи за кокошарника, както и храна за един месец – започна да изброява Джордж.

– Ще ни трябва и помещение за опушване на месо, ако смяташ сам да си сушиш месото – допълни Роуз.

– И семена – рече Зак с пълна уста. – Роуз иска в градината да има всичко.

– Трябва да изпратиш Тейлър, щом ще са необходими строителни материали – обади се Хен. – Той е ужасен готвач, но е най-опитният строител сред нас.

– Добре, но той не може да отиде сам.

– Не поглеждай към мен – рече Монти. – Аз не съм изгубил нищо в Остин.

– Нито пък аз – добави Хен.

– Значи остава Джеф.

– Мислиш, че ме бива само да карам каруцата ли? – попита той.

Роуз не разбра какво я прихвана. Може би докосването на Джордж бе разклатило нервите ѝ дотолкова, че забрави какво бе обещала пред себе си. Може би въпросът на Джеф за пуйката я бе ядосал много повече, отколкото си мислеше.

– Искаш да накараш Джордж да изпрати този, когото не трябва ли? Само защото си болезнено чувствителен относно ръката си?

Чу се ахкане и всеки замръзна на мястото си. Джордж я погледна смаяно.

– Дори и аз мога да ти кажа, че ти си най-подходящият – продължи тя. Изражението в очите му я уплаши, но вече беше късно да спре да говори. – Монти не умее да разговаря с друг освен с кравите, а Хен сигурно ще застреля някого. Остава Джордж, а вие много добре знаете, че той е единственият, който може да накара тази заядлива, упорита, твърдоглава група да действа съвместно.

Монти се ухили закачливо.

– Много ни харесваш, няма що.

– Това няма нищо общо с харесването. Така стоят нещата. Така стои и положението с ръката ти – обърна се тя към Джеф. – Ако продължаваш да мислиш, че всичко е свързано с ръката ти, ще си съсипеш целия живот. И ако не можеш да оцениш факта, че Джордж мисли повече за тебе, отколкото за ръката ти, как би повярвал и на останалите?

Е, добре, никога нямаше да се хареса на Джеф, но за него не се безпокоеше. Джордж я гледаше така, сякаш искаше да я удуши. Знаеше, че не е нейна работа да нарежда на Джеф да престане да се кара с другите,

но дори Хен и Монти, които ако можеха да убиват с поглед, биха умъртвили брат си отдавна, ходеха около него, сякаш стъпваха по яйчни черупки.

– Не ти казвах да правиш каквото и да е – обърна се Джордж към Джеф. Спокойният му глас и държание умириха напрегнатата атмосфера в стаята. – Само попитах дали искаш да отидеш.

Джеф не обърна внимание на Роуз.

– Ти трябва да идеш – обърна се той към Джордж.

– Помислих си, че би искал да се възползваш от възможността и да отидеш някъде, да се видиш с хора, дори да си купиш някои неща.

– Имаме ли достатъчно пари?

– Засега, да. Докато си там – продължи Джордж, като реши, че ще бъде по-лесно, ако приеме, че Джеф ще се съгласи, – потърси породист бик за разплод. Той ще свърши голяма работа за няколко години, но ще можем да увеличим стадото много по-бързо, ако имаме и тридесетина хубави телици.

– Породист бик за разплод ли ти трябва? – попита Роуз.

Джеф я изгледа така, сякаш искаше да ѝ каже, че не трябва да се бърка в семейните им работи, но Джордж вече беше готов с отговора си.

– Ставало е дума.

– Чувала съм, че Ричард Кинг се занимава точно с онова, което вие искате да направите. Не знам дали ще ви продаде породист бик за разплод, но ако не иска, може би познава някой друг, който продава.

– Къде живее?

– Някъде на юг от Корпъс Кристи.

– Откъде знаеш толкова много? – попита Джеф с тон, който показваше, че се съмнява дали може да се вярва на информацията ѝ.

– Посетителите на ресторантите никога не обръщат внимание на сервитьорите. Говорят най-различни неща пред тях.

– Виж дали можеш да разбереш нещо за Кинг, докато си в града – каза Джордж на Джеф. – Бихме могли да продадем няколко от нашите бикове, за да си набавим парите.

– Кога да тръгна?

– Утре.

– Нямаме муле или каруца, за да превозим дървения материал.

– Ами купи.

– Нито пък обор, където да държим мулето.

– Рано или късно ще направим обор за бика, ако не друго. Той ще е твърде ценен, за да го държим навън.

– Изведнъж започнахме да купуваме и да строим много неща – намеси се Джеф и погледна Роуз. Очевидно я смяташе виновна за това положение, което не одобряваше.

– Нормално е, като се има предвид, че нищо не е правено от пет години насам – подчерта Джордж, като явно се вкисна. – Тази вечер е мой ред да спя навън. Някой да иска дивеч?

– Еленско месо – предложи Тейлър. – Хен каза, че много елени и сърни ядат тревата ни.

– Не стреляй по нищо преди зазоряване – предупреди го Хен. – В шубраците край потока се крият пантери. Убиеш ли елен след свечеряване, три-четири пантери ще се промъкнат при тебе още преди да е настъпило полунощ.

Роуз потрепера.

– Нищо не спомена за пантери – укори тя Джордж.

– Няма да се приближат до къщата. Не обичат кучета.

– Дали Джордж да не вземе едно от кучетата със себе си? – попита тя. Мисълта, че той ще спи навън, а около него ще се разхождат пантери, я разтревожи.

– Кучетата са мои – рече Монти. – Те не ходят с никой друг освен с Хен от време на време.

– Може би трябва да си купиш и куче – обърна се Роуз към Джордж.

– И без куче мога да разбера, че наблизко има пантера – отговори Джордж, трогнат, че Роуз се притеснява за неговата безопасност. – Коят ми върши същата работа.

Само че Роуз не беше виждала кон, който би породил у нея такова доверие. Налагаше се нещо да се предприеме относно тези бандити и конекрадци, както и срещу пантерите. За предпочитане – срещу всички тях едновременно. Тя не виждаше защо е нужно да им се позволява да тероризират хората, особено нощем, когато те не виждат в мрака, за да се отбраняват.

– Трябва да предвидиш накъде ще се обърне телето – обясняваше Джордж на Зак. – То няма да стои мирно и да чака да го впримчиш в ласото.

– Какво значение има – завайка се Зак, огорчен от самия себе си. – И без това никой няма да ми даде да уловя някое теле.

Роуз наблюдаваше как Джордж учеше Зак да язди и да хвърля ласо.

Почти неуспешно. Момчето гореше от желание да язди, но нямаше търпение да се научи как точно става това.

– Ако не обърнеш повече внимание на граматиката си, ще стоиш къщи и ще се упражняваш с Роуз.

– Аз... Вече се упражнявах... Цяла седмица – започна да спори Зак.
– Не мога хич.

Джордж погледна строго брат си.

– Повече – сам се поправи Зак.

– Не би могъл да хвърляш ласото, ако не се научиш де яздиш толкова добре, че да съсредоточиш вниманието си само върху телето, което искаш да уловиш. А не можеш да яздиш по неравния планински хребет, ако не си сигурен, че умееш да седиш здраво на седлото.

– Но аз мога – увери го Зак. – Седя като залепен.

– Ами да отидем да поядим следобед и да видим.

– Обещавах ли? – попита Зак. Той беше едно изпълнено със съмнения момченце, което бе виждало как много обещания увисват във въздуха.

– Обещавам, но първо свърши възложените ти задачи и не давай на Роуз никакъв повод да се оплаква от теб.

– Аз я харесвам – рече хлапето. – Тейлър и Джеф вършат белите.

Джордж се притесни, че без да иска бе накарал Зак да каже нещо, което не искаше да стига до ушите на Роуз.

– И те ще дойдат – напомни му той.

– Джеф е гаден. Не го харесвам – заяви Зак.

– Не бива да говориш така – направи му забележка Джордж.

– Мога. Той се държи гадно с Монти и с мен. И с теб се държи гадно.

– Джеф не е гаден. Той е само нещастен. Трудно му е да понесе загубата на ръката си.

– Трудно е да си най-малкият и непрекъснато да ти нареждат какво да правиш – възропта Зак. – Но аз не се държа гадно с никого заради това.

– Аха, как да не го правиш, малък разбойнико – възрази Джордж, като грабна брат си и го качи на раменете си. – Оплакваш се от всяка задача, която ти възложи.

– Само така си говоря.

– Също като Джеф.

Дните, през които Тейлър и Джеф ги нямаше, бяха чудесни за Роуз. Отсъствието им обаче не прекрати споровете и Роуз реши, че двама члена на това семейство не могат да бъдат заедно, без да се карат, макар че гневът изчезна заедно с тях.

Разбираше негодуванието на Джеф, но нямаше представа на какво се дължи враждебността на Тейлър. Той не обичаше да ѝ помага. Особено ненавиждаше да бере къпини или да събира орехи със Зак. Тя реши, че изживява тежък период, в който се прощава с детството си, а още не е възмъжал. Вероятно не е лесно да се чувстваш голям, а да не се отнасят с тебе като с такъв. Беше висок почти колкото Джордж, но беше толкова кльощав, че приличаше на военнопленник много повече от Джеф. Дрехите му висяха на него и той се влачеше, като бързо израснало момче, изгубило координация на движенията преди година.

Другите братя бяха започнали да я приемат. Зак беше още малък и се радваше на женската нежност. Всъщност все се мотаеше из краката ѝ. Според нея, той беше единственият, на когото действително се харесваше да живее в семеен уют.

Монти и Хен се държаха с нея значително по-добре. Е, поне Монти. Почти всеки ден ѝ носеше дивеч. При положение, че трябваше да нахрани толкова много гладни гърла, тя му беше благодарна за прясното месо, макар че не ѝ беше лесно да го чисти, приготвя и готви.

Хен не говореше много, но той имаше най-добрите вродени обноски след Джордж. Не забравяше да ѝ благодари, да ѝ каже „Добро утро“ и да ѝ държи вратата. Дребни неща, които той обикновено правеше, без да говори, без да променя изражението на лицето си, но свидетелстващи за учтивост, оценена от нея.

Ала най-голяма промяна имаше у Джордж.

Отначало тя се опасяваше, че интересът му към нея е като този на Люк Кърни. Въпреки начина, по който я гледаше, въпреки характера си, той не казваше нищо, което би я накарало да си помисли, че я харесва. Работата ѝ – да, но не и нея самата. Как да разбере, че се интересува от нещо повече освен от тялото ѝ? Едно физическо докосване, случаен допир, който бе превърнал топлината в лумнал пламък. Дали не бе напуснала Остин и Люк Кърни, само за да открие, че Джордж е също като него? Ако е така, трябваше да се маха отгук. Няма да ѝ е толкова лесно да откаже на Джордж, както отказа на Люк.

Смразяваше се от ужас, като си помислеше, че е толкова безсилна, че ще се колебае не повече от минута. Няма да се даде. Ще се съпротивлява, но вече беше вкусила от поразите, които докосването на Джордж

предизвика в тялото ѝ. Не беше сигурна дали волята ѝ може да устои на една по-продължителна атака.

Но с течение на времето страховете ѝ започнаха да се изпаряват. Джордж отново я отбягваше, но вече не се владееше така безупречно. Под съдържаността му прозираха чувства, които не говореха за безразличие. Не сваляше очи от нея, когато беше в ранчото. Говореше с всеки един от братята си по време на вечеря, но през повечето време погледът му беше вперен в отсрещния край на масата, в нея. Не знаеше дали го съзнава или не, но все по-често я включваше в разговорите им.

Най-голяма промяна обаче се четеше в погледа му сякаш не можеше да ѝ се нагледа, сякаш искаше да научи всичко за нея, сякаш никога не бе виждал толкова обаятелна жена и искаше да я погълне с поглед.

Роуз се опитваше да не отдава голямо значение на това. В края на краищата, тя беше единствената жена наоколо, а и не беше грозна. И все пак се чувстваше по-добре, като си мислеше, че той не би я пренебрегнал, дори и да искаше.

Но онова, което караше сърцето ѝ да бие учестено и коленете ѝ да омекват от вълнение, беше нежността в очите на Джордж. Тя забеляза, че не става въпрос само за физическо желание. Забавляваше се при мисълта, че хладнокръвният Джордж – в мечтите си тя го бе кръстила Свети Георги от Тексаските равнини – трябваше да се бори с физическото си желание като всеки обикновен мъж. Не искаше да изгуби битката, но ако не беше малко смутен от постоянната ѝ близост, това би накърнило женската ѝ суета.

Освен това той я харесваше.

Въпреки че беше непозната и че го ядосваше най-малко веднъж на ден, той я харесваше. Долавяше го в дружелюбността, която проявяваше, когато забравяше да се държи съдържано. Долавяше го в очите му, когато я гледаше, а мислите му бяха заети с друго. Долавяше го в многобройните дребни неща, които измисляше, за да улесни труда ѝ, да направи дните ѝ по-приятни, а взаимоотношенията ѝ с братята му погладки.

Понякога се сещаше, че не бива да се държи толкова дружелюбно – забавно беше да го види как се сепва по средата на някаква проява на любезност и се бори дали да продължи, или да се измъкне вежливо, – но нежността в гласа му оставаше. Роуз се съмняваше дали я съзнава.

Тя усещаше, как твърдото ѝ решение да не се омъжва за военен отслабва. Правеше го несъзнателно и изумена установи, че най-активно мисли как да промени мечтите си съобразно с живота на съпругата на

военен. В края на краищата, стотици жени го правеха. Защо да не може и тя? Вече бе измислила дузина причини защо Джордж няма да се държи като баща ѝ. Роуз непрекъснато си напомняше, че трябва да овладее чувствата си – Джордж ѝ бе казал, че не иска да се жени, – но губеше битката. Осъзна, че я бе изгубила още онази сутрин, когато той влезе в ресторант „Бон Тон“.

– Защо си напуснала град като Остин, за да дойдеш тук? – попита Монти. Бяха свикнали да си почиват и да разговарят около масата след вечеря.

– Не всеки обича да живее в град – отговори Роуз.

– Знам. Тейлър иска да живее в планините. Но ти не си като него.

– Какво те кара да мислиш така?

– Ти си жена.

Роуз се засмя.

– А мъжете, които живеят в планината, нямат ли нужда от жени, които искат да живеят в планината?

– Разбира се, но ти си твърде хубава за там.

– Не може ли една хубава жена да харесва селския живот?

– Да, но едва след като се омъжи.

Джордж разбра, че на Роуз ѝ става неудобно от насоката, която взема разговорът, но не искаше да ги прекъсва. Проявата на любопитство от страна на момчетата беше неизбежна. И той изпитваше любопитство.

– Искаше да избягаш от някой мъж ли?

– Не точно. Ако поживееш известно време в града, ще разбереш, че мъжете не гледат на неомъжените жени по същия начин, както на омъжените.

– Така е – потвърди Монти с дяволито пламъче в очите.

– Не ставай глупав – рече Хен. – Тя не говори за мъже, които са искали да се женят за нея.

– Искаш да кажеш, че те... – той не можа да намери подходящи думи.

Джордж едва не прихна да се смее, като чу възмущението на Монти. Оказа се, че не е толкова наясно с нещата, колкото си мислеше.

– Да – потвърди Роуз, като се притече на помощ на Монти.

– Братята ти защо не са ги застреляли? – поиска да узнае Зак.

– Нямам братя – отговори тя. – Изобщо нямам семейство.

– Тогава можеш да станеш член на нашето – предложи Зак.

– Благодаря – отвърна Роуз с разтреперани устни, – само че за да стане това, един от братята ти ще трябва да се ожени за мен.

– Джордж може да те вземе.

Думите на Зак предизвикаха тръпки на вълнение и страх у Джордж. Мисълта, че Роуз би могла да остане близо до него, породила чувство на приятно очакване дълбоко в душата му. Но съзнанието, че ще бъде обвързан с един човек *до края на живота си*, го изпълни с опасения.

– Джордж не може да се ожени за мене, само за да ме закриля – започна да обяснява Роуз на Зак. – Мъжете се женят по съвсем други причини.

– Какви причини? На нея никак не ѝ се искаше да отговаря на този въпрос, особено пред Джордж.

– Защо не попиташ брат си?

– Ти го каза – рече Джордж с многозначителна усмивка. – Ти трябва да му отговориш. Освен това, изгарям от любопитство да разбере защо се женят мъжете според жените.

– Опитваш се да ме поставиш натясно – възпротиви се тя. – И тримата ще се нахвърлят върху мен, каквото и да кажа.

– Обещавам, че дори няма да се усмихнем.

– Ти говори само за себе си – рече Монти. – Аз изгарям от нетърпение да се нахвърля върху нея.

Той явно се държеше предизвикателно, но Роуз не можеше да го приеме сериозно. Как би могла една жена да се интересува от седемнадесетгодишно момче, независимо че е пораснало и красиво, когато то имаше двадесет и четири годишен брат като Джордж, намиращ се в същата стая? Раменете на Джордж бяха два пъти по-широки от тези на Монти. А и цялото му младежко въодушевление изблиднвяваше пред властното спокойствие на брат му. Монти беше прозрачен като изворна вода. Джордж представляваше плетеница от неясни загадки, потиснати страсти и едва съдържано напрежение, които са непреодолимо предизвикателство за всяка жена.

Роуз не обърна внимание на приказките на другите и погледна Зак право в очите.

– Мъжът трябва толкова много да харесва жената, че да не иска тя да си тръгва от него.

– Аз не искам да си тръгваш. Ще се омъжиш ли за мен?

Роуз трябваше да се извърне, за да скрие насълзените си очи.

– Благодаря ти, Зак, но законът не позволява на малките момчета да се женят.

– Всичко, което искам да направя, е забранено от закона – взмути се момчето. – Тогава се омъжи за Хен. Той ще застреля онези мъже в Остин.

– Тя стана.

– Сигурна съм, че ще го стори, но и той е твърде млад.

– А Джордж достатъчно ли е възрастен?

– Да.

– Тогава защо...

– Мисля, че за тази вечер зададе прекалено много въпроси – прекъсна го Роуз. – Време е за сън.

ОСМА ГЛАВА

– Чудя се защо ли не се е омъжила? – каза Монти, когато си легнаха.

– Предполагам, че не сте я питали? – отговори Джордж.

– С това лице и тяло! Ако знаеха и как готви, щяха да се наредят на опашка отгук до Остин. Самият аз се изкушавам да и предложа.

– Ти!

Джордж не можа да повярва колко много го разстрои идеята на Монти, че може да се ожени за Роуз.

– Какво се чудиш? Не съм грозен, а и тя ме харесва.

– По какво съдиш?

– Държи се добре с мен.

– Плащат й, за да се държи добре с теб.

– Знам, но има разлика.

Джордж не искаше да си признае откровено за надигашата се у него вълна на гняв.

– Няма да удостоя тази забележка с отговор, като те попитам какво имаш предвид. Освен това тя е по-възрастна от тебе.

– Няма закон, който да забранява на мъжете да се женят за по-възрастни жени. Пък и в случая с Роуз идеята не е никак лоша.

Джордж изпитваше необходимост от помощта на Хен, за да вразуми брат си, но тази нощ беше ред на Хен да спи навън.

– Съгласен съм, че е необичайно за такова хубаво момиче да не е омъжено, но не виждам защо ти искаш да се жениш за нея?

– Хубаво! – възкликна Монти. – Момиче! Та тя е жена, при това красива, и на теб много добре ти е известно. Кой знае каква приказки си й разказал, за да я доведеш тук, и ако не беше такова студенокръвно животното, сигурен съм, че самият ти щеше да я свалиш.

– Аз нямам намерение да се женя за нея. Не знаех, че ти искаш.

– Шегувах се – призна Монти, – но идеята не е лоша. Щеше да ни готви цял живот.

– Лягай си, Монти. И, за Бога, не й позволявай да разбере, че мислиш да се жениш за нея само за да ти готви.

– Че какво от това?

– Един ден ще разбереш и тогава ще се гърчиш всеки път, когато си спомниш, какво си казал.

– Стига сте говорили. Не мога да заспя – оплака се Зак.

– Свършихме вече – отговори Джордж.

Но той също не можеше да заспи. Чувствата, които го бяха обзели, бяха твърде многообразни, силни и неочаквани, за да му позволят да си откъдне. Мисълта, че някой може да се ожени за Роуз, го беше разстроила дълбоко. Но защо? Какво му влизаше в работата, за кого ще се омъжи тя? Освен това, ако се спре на Монти, това би разрешило почти всичките му проблеми.

Но това разрешение на проблемите никак не му допаднаше.

Ревнуваше. Монти му бе казал, че Роуз го харесва. Това означаваше особен вид харесване и Джордж осъзна, че иска тя да харесва него повече от останалите.

Не. Искаше тя да харесва само него и *никой друг*.

Джордж изглежда подозрително Монти, докато държеше стола на Роуз на закуска. Ядоса се, когато няколко пъти ѝ повтори колко е вкусно всичко. Вбеси се, когато ѝ каза колко е хубава.

– За Бога, Монти, затваряй си устата. Как очакваш Роуз да преглъща раздутите ти комплименти заедно със закуската си?

– Никак не е трудно за една жена да приема комплименти по всяко време на деня – обясни му тя. – И без това не ги получавам чак толкова много.

– Не мога да си обясня защо – продължи Монти, – но ти си определено най-хубавата жена, която съм виждал.

С каква скорост го измисли само, – помисли си Джордж. – Вероятно го каза, за да ме изпревари.

– Не изглеждаше толкова възторжен първата вечер – изтъкна Роуз.

– Обичам да държа на своето – призна Монти, като се ухили нервно. – Но не ми отне много време, за да разбера, че именно ти си онази, от която това семейство се нуждае.

Толкова бързо го разбра, че избухваше за всичко, което тя казваше, – помисли си Джордж.

– Спомням си точно какво каза...

– Остави какво съм казал – прекъсна я Монти. – Прозрях истината.

– Дрън-дрън – измърмори Хен.

Джордж не издържа.

– За Бога, Монти, млъкни.

– Джордж не мисли, че си хубава – продължи Монти.

– Не съм сигурен дали харесва готвенето ти дори.

На всички беше ясно, че той го предизвиква, но Джордж не можеше да търпи повече. Вилицата му издрънча в чинията.

– Ще съм ти много благодарен, ако не ме караш да говоря, особено неща, които биха отровили живота ми.

– Мислиш ли, че бих го направила? – възкликна Роуз.

– Ти ще си виновна, ако ги изрека.

– Сега пък Джордж се държи галантно – отбеляза Монти. – Аз ще се справя по-добре. Трябва да вземеш мен, а не него.

– Мис Торнтън *няма* да взима никого – обяви Джордж, като едва сдържаше гнева си. – Категорично отказвам да се съревновавам с теб за вниманието на някаква си жена.

– Джордж не може да те харесва колкото мен – настояваше Монти. – Не е възможно, след като те нарича „някаква си жена“. Той и мен не харесва – лукавото пламъче отново блесна в очите му.

– За последното си прав – процеди през зъби Джордж. – И за да се разберам веднъж завинаги, мисля, че мис Торнтън е много хубава, харесвам я и тя готви много вкусно.

– Значи ще се съревноваваш с мен за вниманието ѝ – рече Монти с дяволито задоволство.

Джордж хвърли кърпата за хранене и стана от стола.

– Онова, което няма да направя, е да стоя тук и да слушам бръщолевенето ти. Ако остана, може да ти счупя врата.

Той излезе от кухнята, като крачеше гордо. Роуз го виждаше за пръв път истински ядосан.

– Джордж не заслужаваше това – рече неодобрително Хен. – Ти го направи нарочно.

– Ако знаехте как се запознахме с него, ще се изчервите от срам – намеси се ненадейно Роуз.

Братята я загледаха в очакване.

– Джордж ме спаси от един мъж, който ме насилваше да му стана любовница – обясни тя.

– Само се е фукал – възрази Монти, а вината му го караше да се сърди сам на себе си.

– Люк извади револвер. Щеше да застреля Джордж, ако беше побърз и по-силен.

– Какво точно се случи? – попита Зак, очарован, че вижда любимия си брат в тази нова светлина.

– Джордж повали Люк и го изхвърли на улицата. А сега отиди при него и му се извини – обърна се тя към Монти. – Ако не го сториш,

много вода ще изтече, докато хапнеш отново печена пуйка.

– Джордж го е набил? – попита Зак с разширени от вълнение очи.

– Накълца го на парченца – рече Роуз, като най-безсрамно поощри надеждата на момчето за кървави подробности. – Гледката беше страхотна.

– Йе! – извика момчето. – Защо не бях там да го видя?

– Пък Джордж се оплаква от мен, че аз съм преувеличавал – промърмори Монти.

– Направи, каквото ти каза Роуз – рече Хен.

– Отивам – отвърна Монти и стана намусен, – но аз не се шегувах. Наистина мисля, че ти си най-красивата жена, която съм виждал. И най-добрата. Не разбирам защо не си имала една дузина кандидати за женитба. Ако бях от онези, които искат да се задомят, щях да се гордея да имам жена като тебе.

– Благодаря ти, Монти.

– Не беше със зла умисъл – каза Хен, след като брат му излезе. – Само искаше да подразни Джордж.

– Не бива да го прави. Джордж не мисли за нищо друго освен за вас.

– Монти го знае. Само дето не го бива да изразява благодарността си. По го бива да се кара. И аз съм такъв.

– Но ти проявяваш разбиране.

– Монти също – каза Хен и замълча за миг. – Имаш ли нещо против, ако Зак и аз постоим малко тук? Монти ще се справи по-добре, ако никои не го гледа.

– Стойте, колкото искате – отговори Роуз.

Зак протегна бисквитата си.

– Щом ще седя тук, искам още конфитюр.

Джордж трябваше да се ошипе, за да дойде на себе си. През цялото време знаеше, че Монти само го дразни, а бе си позволил да се разгневи. Държа се ревниво, като отхвърлен любовник. Откакто Монти спомена, че Роуз може да е влюбена в друг, Джордж се вкисна като ужилена по носа мечка. Не знаеше защо толкова се ядоса, не знаеше и защо ревнува, но беше така. Готов беше да се сбие с брат си.

Може би беше време да определи защо точно го интересува Роуз. Разбира се, че не беше нормално за един мъж да се разстройва толкова само защото брат му е казал, че домашната прислужница е хубава.

Освен ако не е влюбен в нея.

Не беше влюбен в Роуз, но явно не можа да си заповяда да не изпитва чувства към нея. Откакто докосна бузата ѝ, мислеше за нея. Харесваше я. Харесваше я толкова много, че искаше и тя да го харесва толкова. Очевидно бе превъзмогнал елементарното си физическо желание към нея.

Но как би могъл един почтен мъж да каже, че се е привързал толкова много към една жена за по-малко от седмица? Помисли си за многобройните любовни авантюри на баща си. Дали желаше Роуз само защото някой друг я желаше? Щеше ли да загуби интереса си към нея, ако срещнеше друга, по-привлекателна и по-вълнуваща жена?

Познавал бе много вълнуващи и привлекателни жени, но не се беше привързал емоционално към нито една. Означаваше ли това, че интересът му към Роуз е силен и истински?

Баща му се бе дуелирал за жена, която му омръзна точно шест месеца по-късно. Дали и с него нямаше да стане същото? Джордж никога не се беше заблуждавал. Всеки път, когато се погледнеше в огледалото, сякаш отново виждаше Уилям Хенри Рандолф. Виждаше същите стремежи, които съсипаха живота на баща му, същото нежелание да поема отговорност, което едва не бе разбило и семейството му. Каквито и да бяха чувствата му към Роуз сега, независимо колко силно би могла да пламне страстта, в крайна сметка тя би утихнала също както при баща му. Джордж съзнаваше това и не можеше да поеме риска да се влюби. Нещо по-лошо, не можеше да позволи на Роуз да се влюби в него. Не трябваше да причинява на никоя жена онова, което баща му бе причинил на майка му.

– Роуз твърди, че си набил някакъв тип заради нея.

Джордж проверяваше пушките на седлата.

– Мисля, че се държах глупаво, като ви разказах как мъжете се редят на опашка за нея.

– Така беше.

– Не исках да я засегна.

– Ти никога не го искаш, Монти – рече Джордж и вдигна очи. – Но не се и замисляш, преди да избухнеш и да кажеш нещо, което да вбеси хората.

– Но тя е хубава и аз наистина я харесвам. Онзи, който я вземе, ще бъде щастлив.

– Именно заради това трябва да си държиш устата затворена. Тя сигурно го съзнава, защото е на двадесет години и е неомъжена.

– Защо? Какво не ѝ е наред?

– Питай нея.

– Може да съм безчувствен и глупав, но не съм толкова тъп.

– Никога не съм те мислил за такъв – рече Джордж, а всичкият му гняв се изпари. – Мисля, че и баща ни не беше такъв, но знаеш как се държеше.

– Кучият му син! – изруга Монти. – Ако още веднъж кажеш, че съм като онзи проклет мръсник, ще те убия.

– Всички сме като него – рече Джордж. – И няма да го забравим, докато сме живи.

– Казваш го само защото знаеш, че ти не си такъв.

Джордж се изсмя горчиво и иронично.

– Аз съм точно като него и това ме плаши до смърт.

След четири дни Роуз с изненада видя, че Тейлър се връща сам с дървени материал и провизиите. Джеф бил решил да остане в града още няколко дни, за да научи нещо повече за Ричард Кинг. През следващите два дни момчетата се изредиха да орат градината. Тъй като никой не знаеше как да се справя с плуга, а мулето не знаеше повече от тях, работеха през по-голямата част от деня с помощта на Джордж, Монти и Хен. Роуз бе убедена, че този район на Тексас не бе чувал толкова много ругатни, откакто испанците бяха дошли тук преди повече от триста години да търсят злато.

Най-последно момчетата решиха да водят мулето, докато другите двама се мъчеха да държат плуга изправен. Той ги подмяташе насам-натам като парцалени кукли. Зак прекарваше по-голямата част от времето си, като замеряше с буци пръст по-големите си братя, а сетне бягаше далеч от тях. Тейлър се занимаваше с кокошарника.

Роуз умираше от смях.

Когато приключиха, не се виждаха прави редове. Из цялата градина имаше неразорани чимове, но по-голямата част от плодородната почва беше изорана и Роуз можеше да засади зеленчуците.

– Искам да засадим градината днес – обърна се Роуз към Джордж на следващата сутрин. – Имаш ли нещо против?

– Не. Какво искаш да направя?

– Да прекопаеш лехите, така че да мога да засея семената. Зак може

да ги заравя.

– Все ми даваш най-трудната работа – оплака се момчето.

– Най-трудното е да се оформят лехите – поясни Роуз.

– Ще ги прекопая – съгласи се Джордж, – и ще забия коловете, когато започнат да растат лозите, но не ме карайте да бера нищо.

– Това е задължение на Зак – рече тя.

Зак направи гримаса.

– Нито да троша, чистя или да беля черупки.

– Това е мое задължение – рече Роуз.

Момчето се поуспокои.

Джордж не беше изпитвал такова задоволство, дори и когато живееше в дом, пълен с прислуга и снабден с най-доброто, което можеше да се купи с пари. Знаеше, че ще го накарат да прекопава картофите, да бера фасул, тикви и какво ли още не, но нямаше нищо против това. Вече беше изкоренил къпини и лози и ги бе засадил до огражденията за добитъка. Имаше достатъчно диви орехи покрай потоците, които бяха много по-големи от техните в двора, но Роуз му бе предложила да засадят плодни дървета.

– Нищо не може да замени пресните плодове – бе казала тя.

– Не мислиш ли, че е ужасно голяма? – попита Джордж, като оглеждаше градината, заемаща цял акър. Бяха я разположили в старото ограждение за добитъка, за да я предпазят от хищниците, сърните, антилопите, мустангите и всякакви други животни, които можеха да нападнат сочните ѝ плодове. Щяха да преградят място за мулето и кравата, докато им направят обор. А сетне можеше да направят и навес.

– Няма те представя колко много ядете вие, мъжете – каза Роуз. – Трябва да складирам доста запаси, за да изкараме зимата.

– Можем да си купуваме необходимото от града.

– Как ще носиш тикви, домати и фасул от града? – възпротиви се тя. – Освен това, не предпочиташ ли прясна царевица пред царевична каша?

Започнаха да засяват градината. Джордж прекопаваше лехите, Роуз внимателно засаждаше семената, а Зак весело ги зариваше с босите си крака в рохката почва.

А Джордж не можеше да се начуди на задоволството, което като че ли се просмукваше в тялото му от земята. Чувстваше се по-спокоен, по-оптимистично настроен, помирнен със света, отколкото когато и да е било. Нямаше ли да е чудесно, ако нещата останеха завинаги такива?

Разбира се, нищо не траеше вечно. Понякога преминаваше за ден,

дори за няколко часа. Спокойствието щеше да изчезне, щом братята му се приберяха у дома. Енергията на Монти, жизнеността на Хен и мрачното настроение на Тейлър щяха да бъдат достатъчни, за да го заличат напълно.

Дали щеше да се чувства така утре, следващата седмица или всичко беше само мимолетно настроение?

Като си помисли за това, установи, че през изминалите седмици братята му не бяха толкова избухливи. Дали и това не се дължеше на Роуз?

– Докато Тейлър свърши с кокошарника, аз ще остана да помагам на Роуз – предложи Монти на следващия ден.

Джордж изгледа продължително брат си, а в погледа му се четеше недоверие.

– Кога разбра, че можеш да вършиш друга работа, освен да яздиш?

– Ти каза, че всички трябва да помагаме – напомни му Монти. – Двамата с Тейлър свършихте повече работа, отколкото ви се полагаше. Хен остана тук вчера. Днес е мой ред да помагам.

– Откога стана такъв филантроп? – попита Джеф. Той се бе върнал от Остин предишната нощ и нервното напрежение се бе върнало с него.

– Когато разбрах, че е по-добре да гледам Роуз, отколкото кравите – отвърна Монти. – Освен това, работата тук сигурно е по-лесна.

– Мисля, че е по-добре да се редуваме – намеси се Кан. – По този начин всеки ще разбере колко е тежка работата на другия.

– Правилно – съгласи се Джордж и стана.

– Може ли да дойда с вас? – обади се Зак.

– Не, имаш достатъчно работа тук.

– Монти ще я свърши.

– Няма да върша и твоята работа – отговори Монти.

– Тейлър да остане – предложи Зак.

– Тук съм вече цяла седмица – възрази той.

– Аз пък съм тук цял живот – отбеляза Зак.

– Скоро ще започнеш да яздиш с нас – увери го Джордж – и когато това стане, вероятно ще искаш да оставаш тук.

– Ех, защо не съм в Ню Орлиъnz – въздъхна момчето. – Там няма да доя крави и да нося яйца.

Джордж се прокле за слабостта, която го накара да се поддаде на

любопитството да узнае какво правят Роуз и Монти, но продължаваше да върви след кравите. Трябваше да ги върне при бика, но това обикновено ставаше в края на деня. Фактът, че имаха повече крави от обичайно, които току-що се бяха отелили, или скоро щяха да се отелят, не беше извинение. Той искаше да види Роуз. Нямаше съмнение по този въпрос. Дали желанието му бе свързано със способността ѝ да превръща ранчото в истински семеен кът? Напоследък бе забелязал промяна в начина, по който братята му говореха за него. Споровете им не бяха така ожесточени и те с нетърпение очакваха да се съберат на вечеря. Понякога говореха така, сякаш щяха да останат да живеят тук до края на живота си.

Тя им бе помогнала да се обединят в единно семейство.

Тя непрекъснато се стараше да прави разни неща за тях. Приготвяше дивеча, който Монти носеше въщи, и избягваше да пипа нещата на Хен. Никога не наричаше Тейлър момче и не насочваше вниманието върху върлинестото му тяло и некоординираните му движения. Все повече се привързваше към Зак. Грижеше се той да изпълнява задълженията си както трябва. Докато тя самата работеше, часове наред разговаряше с него, отговаряше на стотиците въпроси, които всички шестгодишни хлапета задават, и отделно му обръщаше внимание, когато той се почувстваше съвсем незабележим сред петимата си, извисяващи се над него братя. Тя разбираше, че Джеф не се чувства пълноценен заради ръката си. Не беше по силите ѝ да направи нещо за него, но не го и глезеше. А Джордж направо го глезеше. Той знаеше, че само да спомене за някое свое желание или дори предпочитание, и то се изпълняваше. И все го поглеждаше за одобрение. Струваше му се, че колкото повече я хвали, толкова по-усилено работи. Понякога изпитваше вина, че тя цени толкова високо мнението му.

И всичко това го правеше щастлив.

Накрая бе принуден да признае, че жадува за такова внимание. Баща му никога не бе проявявал привързаност към него, а майка му не бе в състояние да компенсира това. Тя не мислеше за никой друг освен за съпруга си. Ако Джордж се осмелеше да критикува баща си, тя го укоряваше със сълзи на очи и напомняния за собствените му неизпълнени обещания.

Роуз беше толкова различна. Тя беше силна и жизнена, готова да отстоява своето и винаги нащрек да се скара с братята му, когато сгазеха лука. И на него беше готова да каже къде греша, според нея. Двете бяха коренно различни. Отначало считаше поведението на Роуз за

нехарактерно за жена, но се оказа, че изобщо не е трудно да свикне, както си бе представял в началото. Вероятно, защото тя беше изключително разумна. Питаше се какъв ли щеше да бъде животът му, ако майка му приличаше поне малко на Роуз.

Джордж изби от главата си всички мисли за своите родители. Те бяха живели по свой начин, бяха направили избора си, бяха заплатили за грешките си.

Нищо не можеше да бъде променено сега.

– Благодаря на Бога, че се върна – каза Монти, като изскочи от къщата в мига, в който първата крава влезе в двора. – Знаеш ли какво ме накара да правя тази жена? Да пера! Пренасях и търках, докато ми се зави свят. Ако върша това още един ден, по-добре да отида при бандитите на Кортина.

Монти остана навън, за да помага на Джордж да вкара кравите в ограждението, а сетне пришпори коня си с все сила.

Роуз излезе от къщата, когато Джордж приближи. Тя носеше широкопола шапка, завързана под ухото ѝ на голяма фльонга. Съвсем непрактична за равнините на Южен Тексас, но определено хващаше око.

Беше облечена в рокля от жълта басма, обгръщаща раменете, гърдите и талията ѝ, както никоя друга рокля, която бе обличала след пристигането си в ранчото. Джордж остана като хипнотизиран при вида на едрите ѝ вирнати гърди. Той забрави какво е апетит, невинност и очарование. Загърчи се лудешки в клещите на похотливостта.

– Какво си направила с Монти? – попита Джордж, като се мъчеше да не мисли за тялото на Роуз.

– Казах му да работи толкова, колкото говори. Той се опита и едва не рухна – засмя се тя. – Никога няма да му позволя да забрави, че не се е оказал достатъчно силен, за да върши женската работа. Виждал ли си Зак? Трябваше да ми помогне да наберем къпини.

Тя носеше две плетени от тръстика кошници.

– Вероятно е използвал пристигането ми, за да се измъкне. Искаш ли да дойда с теб?

– Няма ли да те чакат момчетата?

– Монти ме замести.

– Тогавя ще се радвам, ако дойдеш.

Видя му се малко смутена.

– Къде са къпините?

– Досега слизах само надолу към потока. Но като си с мен сега, Монти ми бе казал, че има къпини и на една миля отвъд брода.

– Това е доста път.

Очакваше го с нетърпение. Искаше да ѝ помага да преминат през колкото може повече поточета, изпречили се на пътя им.

– Ще трябва да яздим, ако искам да се върна навреме, за да се заема с вечерята.

Докато оседлаваха двата коня, Джордж успя да избие от главата си мисълта за гърдите на Роуз, но в мига, в който обви с ръце талията ѝ и я повдигна да седне на седлото, тя отново го завладя. Усети как тялото му се напрегна и слабините му се издуха. Едва се качи на седлото. Там се почувства малко по-добре.

– Приятно е човек да се поразходи за няколко часа – отбеляза тя, докато язدهа. – Чувствам се като вързана за къщата, откакто съм тук.

Джордж се чудеше как е устоял да не я докосне в продължение на две седмици. Още повече се чудеше защо това желание го връхлетя така внезапно. Може би същото е било и с баща му. Ако е било така, разбираше защо баща му бе прегрешавал толкова често.

– Мога да те заведа в града, ако искаш.

– Може би след известно време. Засега ми е приятно да стоя тук.

Джордж не съзнаваше с какво нетърпение бе очаквал отговора ѝ и сега се поуспокои. Очевидно ревнуваше от всеки мъж, който би я погледнал. Очакваше чудесното чувство на задоволство, но днес то не се появи. Цялото му тяло беше напрегнато, като слабините му.

– Какво смяташ да правиш с къпините?

– Искам да приготвя сладкиш. А Зак иска конфитюр.

Разговорите за сладка и конфитюри, за консервиране на зеленчуци, за сушене на грах и фасул, за засаждане на зеле и спанак за зимата би трябвало да го отегчават.

Но те го развълнуваха. Те означаваха, че Роуз възнамерява да остане.

Джордж забрави, че прилича на баща си. Не мислеше за нищо друго освен за красотата на Роуз и как копнее да я прегръща и целува, докато двамата се слепят в едно цяло. Стори му се, че стигнаха до къпините прекалено бързо. Той скочи от седлото си и се озова до Роуз за секунди.

– Мога да сляза и сама – рече тя.

Но той вече бе обхванал талията ѝ с ръце. Те останаха там, а Роуз на седлото.

– Ще ме пуснеш ли да сляза? – попита тя.

Опита се да го подхвърли небрежно, но Джордж усети, че и тя чувства напрежението помежду им. Смъкна я от седлото. Още не бе махнал ръцете си от нея, когато тя се обърна, за да развърже кошницата от седлото.

– Цял следобед ли ще ме държиш прикована до коня?

Джордж бавно свали ръцете си.

– Ще те пусна, макар че никак не ми се иска. Не съм съзнавал досега колко си хубава.

– Трудно е да изглеждам привлекателна, докато се трудя като роб край печката или коритото за пране – отвърна Роуз и тръгна към натежалите от плод къпини. Стори му се, че му се усмихна малко кокетно. – Учудващо е какво правят една нова шапка и хубава рокля.

– Не става дума за дрехите...

– Не че шапката и роклята са нови – продължи тя, като започна да бере къпини. – Не съм си купувала нищо свястно, откакто почина татко. Вземи кошницата си и започвай да береш – нареди му тя, след като се огледа и видя, че Джордж още е до конете. – Ще стоим тук цял следобед, ако бера само аз.

Джордж отиде до конете, взе кошницата и започна да бере къпини. Само че толкова често поглеждаше към Роуз, че по пръстите му скоро се забодоха дузина трънчета.

– Уж са черни, а не червени – каза тя, като забеля за капчиците кръв по ръцете му.

– Изглежда, не притежавам твоето умение да се пазя от трънчетата.

– Ако си гледаш в ръцете...

– Предпочитам да гледам теб.

Откровеността му я смути, но тя не престана да работи.

– Може би трябваше да изчакам Зак. Той бере по-бързо от теб.

– И вероятно яде повече.

– Вероятно – съгласи се Роуз.

Ала напрежението помежду им остана. Небето беше облачно и ветрецът хладен, но кръвта на Джордж гореше.

– И не може да те оцени, както трябва.

– Не знам. Трябва да го видиш как нагъва сладкото от къпини. Чудя се какво му стана.

Джордж хвърли кошницата на земята и се приближи до Роуз. Обърна я към себе си.

– Не може да предпочиташ вниманието на едно шестгодишно хлапе пред моето.

– То не е опасно.

– Мислех, че съм Свети Георги, убиец на змейове и изключителен покровител.

– Винаги съм се чудила какво е направил с принцесата, след като е убил змея. В книгата ми не го пишеше.

– Ако е била хубава като тебе, сигурно я е отвел в замъка си.

Джордж нямаше намерение да целува Роуз. Той я желяше толкова силно, че ставите го боляха от напрежение, нервите му бяха обтегнати, дрехите го задушаваша, но не смееше да я докосне. Прегърна я като насън. Тя леко отметна глава назад, за да срещне устните му.

Всичко му се стори толкова естествено, толкова на място. Устните ѝ бяха меки и топли. Точно както ги бе сънувал толкова пъти. Потрепнаха колебливо и жадно срещнаха неговите. Колко сладки бяха. Защо не му е минавало през ум да я целуне досега? Дали и баща му е изпитвал същото?

– Мислиш ли, че принцесата е имала нещо против? – останала без дъх, попита Роуз.

ДЕВЕТА ГЛАВА

– Какво да е имала против? – попита Джордж, без да е в състояние да мисли за нищо друго освен за Роуз.

Тя се изправи на пръсти и прилепи тяло до неговото. Джордж усети, че слабините му се издуват в отговор на допира на гърдите ѝ и отгъркването на бедрата и в неговите. Как би могъл да си мисли, че е имунизиран срещу жените, когато само една целувка сломи съпротивата му? Притисна я по-силно към себе си и трескаво я зацелува.

– Да бъде отведена в замъка му – продума Роуз, когато най-сетне успя да се освободи от прегръдките му. – Може да е обичала друг.

– На принцесите е разрешено да обичат само рицаря, който ги е спасил.

– Ммм.

Роуз явно нямаше нищо против логиката на Джордж. Нито против целувките му по ъгълчетата на устните и по върха на носа ѝ. Изглежда одобряваше напълно програмата му за действие. Джордж усети, че обвива ръце около врата му.

Той усети, че нещо в него сякаш се освободи от оковите си. Не си спомняше да се е чувствал по-прекрасно през целия си живот.

Докато притискаше Роуз до гърдите си, наред с физическото желание, достигнало пределна точка, дълбоко в себе си той изпита и друго желание. Обвила ръце около врата му, тя сякаш го закриляше с прегръдката си.

Тя въздъхна доволна и отпусна глава върху гърдите на Джордж.

– Мислех, че не ме харесваш.

– Как може един мъж да не харесва такава хубава жена като тебе.

– Не си го казвал. – Опитвах се да стоя настрана от теб. – Страхувах се, че ми се сърдиш, защото ядосвам момчетата.

– Не мога да ти се сърдя, поне за дълго.

Джордж целуна косата ѝ и отново я притегли в прегръдките си.

– Трябва да берем къпини – рече Роуз и се опита да се отскубне от него.

– Ще почакат.

– Не, не може. Скоро трябва да приготвя вечерята.

– И тя ще почака – каза Джордж, стиснал я здраво в прегръдките си. – Няма да мога да мисля за храна часове наред.

– А Монти?

Но Джордж отново я зацелува и двамата престанаха да мислят за Монти.

– Джордж, защо хапеш Роуз?

Съвсем не бяха усетили кога е пристигнал Зак. Моментално се разделиха.

– Откъде се взе? – попита Джордж, като се мъчеше да се съсредоточи.

– Тръгнах след вас. Роуз обеща, че ще ме вземе да ѝ помагам в бането на къпини. Ще прави конфитюр.

– Мислех, че няма да се върнеш, за да берем заедно – смотолеви Роуз, която не беше в състояние да се съвземе толкова бързо, колкото Джордж.

– Вече няма да се отделям от теб – заяви Зак. – Защо те държеше Джордж? Падна ли?

– Зави ми се свят.

Момчето хвърли поглед към брега на поточето и застоялата, блудкава вода.

– Стои настрана. Джордж и аз ще берем до брега, а ти бери тези тук.

– Съществувал ли е Свети Зак? – обърна се развеселена Роуз към Джордж.

Кръвта във вените на Джордж още вреше. Както и раздразнението му от появата на Зак.

– Съмнявам се. Змейовете поглъщат малките момчета, които се промъкват зад гърба на по-големите си братя.

– Как ще го направят, след като току-що си го убил? – попита Роуз, а в очите ѝ заигра закачлив смях.

– Има други змейове, които са се специализирали в поглъщането на малки братя – отговори Джордж.

– Прави ли се вино от тези къпини? – попита Зак със зачервено от смущение ангелско лицеце.

– Какви ги говориш?

– Монти иска Роуз да направи вино от къпини, но тя не ще, защото то карало хората да вършат странни неща. Вие двамата наистина се държите странно.

Джордж и Роуз едва се съдържаха да не се разсмеят.

– Трябва да съм съдвквал някакво лудо биле.

Зак нямаше никакво намерение да се оставя да се държат с него

като с малко момче.

– Знам, че не си съдвквал никакво лудо биле. Сигурно си изял твърде много къпини и не искаш никой да разбере. Роуз каза, че от тях ти става лошо на стомаха.

– Сигурно е от къпините.

– Престани да ядеш, защото няма да стигнат за сладкото.

– Ако не продължим да берем, за нищо няма да стигнат – рече Роуз. Зак надникна в кошницата на брат си.

– Не си набрал много.

Джордж не поглеждаше към Роуз. Не искаше да я види как му се присмива; не сега, когато целият беше потен и напрегнат.

– Роуз вече се оплака от мен. Може би трябва да ми покажеш как да бера по-бързо.

Докато Зак оживено бърбореше и гордо обясняваше на брат си кои къпини са узрели и как да извива клонките, за да стигне до най-едрите плодове, Джордж отпрати поглед натам, където Роуз береше къпини, на безопасно място, горе на брега. Поради разсеяността му, трънчетата все така се набиваха в пръстите му, докато Зак не му нареди строго, да не гледа Роуз и да внимава какво прави.

– Нищо няма да ѝ се случи, докато стои далече от потока – обясни той на брат си.

Но Джордж не можеше да откъсне очи от нея. Онези целувки бяха пробили защитното укрепление, което бе изградил около сърцето си и той съзнаваше, че никога не ще може да го възстанови. Сега беше уязвим. Никога нямаше да забрави допира на ръцете ѝ, докато се целуваха.

Но трябваше да се държи нормално. Като начало трябваше да престане да я поглежда на всеки пет минути. Насили се да си гледа в ръцете, да слуша Зак и да внимава да не се набоде на трънчетата. Тялото му полека-лека се отпусна, а напрежението в слабините му намаля.

Не му харесваше, но трябваше да положи усилия. Както бе казала Роуз, няма смисъл да мечтаеш за нещо, което не можеш да имаш. Само ще се самосъжаляваш. А Джордж не искаше да го прави.

– Искам да се извиня за държанието си там – обърна се той към Роуз.

Бяха стигнали до къщата с пълни кошници.

– Не е необходимо – отвърна тя.

– Трябва. Наех те на работа тук. Нямам право да са възползвам от

присъствието ти по този начин.

– Но ти не...

– Ти си красива жена и аз много ти се възхищавам. Държиш се добре със Зак, сдобряваш Тейлър и Джеф, свикна с Хен и Монти. Нямам право да те карам да обръщаш внимание и на мене.

– Така ли ме възприемаш? – попита Роуз. Изглеждаше засегната. – Като любезна, търпелива и добра домакиня?

Защо му зададе този въпрос? Имаше ли представа колко усилия полагаше той, за да не мисли за начина, по който я възприема? Колко усилено се мъчеше да се преструва, че не чувства нищо?

– Изпитвам много по-силни чувства.

– Какви, например?

Би трябвало да я изпрати вътре в къщата, а той да се заеме с конете. Би трябвало да се съсредоточи върху работата си и да не мисли за чувствата си към Роуз.

– Приятно ми е да си близо до мене. Чувствам се много по-спокоен. Семейството ми е по-щастливо; нещо, което ни липсваше.

– Сега пък излиза, че съм химическа реакция.

Но Джордж не я чу. Той говореше по-скоро на себе си, отколкото на нея.

– Когато се връщаме у дома, мисля си колко е хубаво. Питам се какво ли ще бъде да те държа в обятията си през зимните вечери, когато навън вали сняг, а огънят бавно тлее. Питам се какво бих почувствал, ако стана свидетел на раждането на първото ни дете. Как ще изглеждаш, когато станеш баба. Какво е да обичаш някого, след като знаеш, че ще го обичаш още повече след четиридесет години. Питам се за най-различни непристойни неща.

Роуз преглътна.

– В мислите ти няма нищо непристойно. Всяка жена би била щастлива да има съпруг, който мисли за нея по този начин.

Роуз лежеше в леглото, без да може да заспи. Не можеше да си позволи да стои будна, след като имаше толкова много работа. И все пак безсънните нощи се превръщаха в навик.

Защо бе позволила на Джордж да я целуне? Нещо повече, защо толкова й хареса, че и тя го целуна? Защо му бе позволила да си помисли, че всичко е в реда на нещата?

Дни наред си бе повтаряла да не тълкува постъпките му другояче,

освен като прояви на вежливост. Той се интересуваше от нея единствено като от домашна прислужница. *Дори ѝ го каза*. Нямаше начин да бъде с него дълго време.

Не можеше да си наложи да не мисли за баща си. И Джордж щеше да е същият. А може би и по-лош.

Нямаше да може да понесе това.

И все пак не го бе спряла.

Нямаше да ѝ коства кой знае какво; само една дума или жест. Но тя не бе направила нищо. Напротив, беше го насърчила да си въобразява, че се радва на вниманието му. Ако сега той си мислеше, че тя ще пожертва добродетелността си за него, сама си беше виновна. Ако я мислеше за лека жена, грешката беше нейна. Още по-лошо, въпреки че съзнаваше всичко това, тя копнееше да бъде в прегръдките му.

Сигурно се бе влюбила в Джордж.

Нямаше друга причина за поведението ѝ. Трябваше да се съпротивлява, да рита и да пици, все едно, че Люк се бе осмелил да я целуне. Но тя се бе размекнала в обятията на Джордж, сякаш мястото ѝ беше точно там, и не искаше да се отделя от него.

Всичко това можеше да завърши само по един начин.

Да му се отдаде само за да я зареже след известно време, което би сломило сърцето ѝ! Длъжна беше да овладее положението. Макар че за нея нямаше нищо по-прекрасно от това да прекара дори само една нощ в обятията му. Но независимо колко блажено щеше да се почувства, не си струваше да провали остатъка от живота си.

И все пак тя хранеше крехка надежда.

От последните думи на Джордж тя най-сетне придоби нова представа за човека, помогнал ѝ в „Бон Тон“. Нито един истински мъж не би си помислил, че може да обича една и съща жена в продължение на четиридесет години, освен ако не беше мъжът на мечтите ѝ. Да ни говорим за магията на раждането.

Това беше онзи Джордж, когото бе видяла за пръв път; Джордж, заради когото бе приела тази работа; онзи Джордж, в когото се бе влюбила. Можеше ли да го спаси от самия него? Не знаеше, но докато той беше жив, щеше да се опитва.

– И да правиш всичко, каквото ти кажат братята.

Зак се инатеше.

– Няма да слушам Тейлър.

– Ще слушаш само Хен и Монти – рече Джордж, – но ако изпаднеш в беда, отивай при онзи, който е най-близо до тебе.

За пръв път Зак щеше да излиза без него и Джордж беше малко притеснен. Всичко можеше да се случи с добитъка.

Изражението на детето не се промени.

– Ако не обещаеш, оставаш вкъщи.

Тази заплаха сломи съпротивата на Зак. Джордж беше сигурен, че би се подчинил и на момиченце само за да отиде с братята си.

– Не го изпускайте от поглед – обърна се Роуз към Хен. – Знаеш, че Монти е прекалено нетърпелив, за да се грижи за него.

Джордж изпита ревност от нарастващото разбирателство между Хен и Роуз. Тя позволяваше на Монти да флиртува с нея, дори да я закача и ласкае, но разчиташе на Хен.

Тя разчита повече на теб, отколкото на всеки друг.

Знаеше го, но пак ревнуваше. Джордж изстена вътрешно. Беше се уморил да ревнува и да се измъчва от това. Дали винаги щеше да бъде така с жените, или това беше само с Роуз?

– Довиждане – викна Зак, докато се отдалечаваха с конете, а лъчезарното му настроение се възвърна, защото яздеше между Монти и Хен.

– Съзнаваш ли, че няма да можеш да го задържиш повече вкъщи, след като веднъж го пусна? – попита Роуз.

– Напротив, не биваше да го държа толкова дълго тук – отговори Джордж, като си припомни миналото. – Моят баща ми подари първия кон, когато навърших две години. Когато станах на три, той започна да ме учи да скачам. Паднах. Той наруга мен и мама, когато се разплаках.

– Учудвам се, че изобщо си се качил на кон след това – рече Роуз.

– Той ме качи на седлото преди още да съм спрял да плача и ме накара отново да скоча. Паднах около единадесет пъти в онзи следобед, но се научих да скачам. Преди да навърша четири години, яздох с баща си по едни от най-неравните местности в северна Вирджиния.

Сигурен беше, че Роуз долови омразата в гласа му. След всичкото това време тя си бе останала силна.

– Няма да позволя на моето дете да се качи на кон, докато не порасне достатъчно, за да умее да се държи здраво на седлото – разпалено рече Роуз. – И никой няма да го кара да скача, ако не иска.

– Тогава не се омъжвай за човек от Вирджиния, или за англичанин – предупреди я Джордж. – Те смятат, че мъжът се появява на белия свят, научен да скача.

Джордж се затрудняваше да се съсредоточи върху задачите, които

тя му възложи. Мислеше само за нейната близост. Външният ѝ вид се бе променил, откакто се посвикна с тях. Сега косата ѝ беше разпусната. Макар че това не му предоставяше възможност да хвърля поглед към съблазнителното петънце отзад на тила ѝ, така тя изглеждаше още по-хубава. По-млада и невинна. Още по-съблазнителна.

Усилната работа ѝ бе придала по-здравословен вид. Жаркото тексаско слънце бе осеяло носа и скулите ѝ със ситни лунички. Ушите ѝ бяха скрити под водопад от къдрици. Носеше прилепнали към тялото си дрехи от тънък плат с по-дълбоко изрязани деколтета. Очевидно бе разполагала с голям запас от дрехи преди смъртта на баща си.

Джордж забеляза, че от ситните капчици пот роклята ѝ е прилепнала към тялото и е станала почти прозрачна. В такива моменти, колкото и усилено да се опитваше да се съсредоточи върху работата си, вниманието му непрекъснато бе насочено към Роуз.

И към нейното тяло.

След като ходиха да берат къпини, всяка нощ той сънуваше устните ѝ, целувките ѝ, докосването на ръцете ѝ. Подлудяваше, че стои настрана, без да я докосва.

– Защо не отидем да се поразходим? – предложи Джордж. – Твърде горещо е за работа.

Роуз не го погледна.

– Не мога. Сложила съм задушено на печката. Трябва да прибера съдовете, да оправя стаята ти и да сменя завивките на леглата.

– Ще ти помогна.

– Не – тя не го поглеждаше, но решението ѝ явно беше категорично.

Той повдигна брадичката ѝ, за да срещне погледа ѝ.

– Защо не?

– Това няма да ни доведе до никъде.

– Трябва ли всичко да довежда до някъде?

– А не трябва ли?

– Харесвам те, Роуз. Много те харесвам.

– И аз те харесвам, но това не е причина да се разхождаме заедно.

– Защо не?

– Хората понякога говорят неща, които не мислят. Дори вършат неща, които не искат.

– Като това ли? – попита Джордж, като се опита де я целуне, но тя се отдръпна.

– Мисля, че не бива повече да го правим.

– Защо?

– Бъди разумен, Джордж. Аз съм ти домашна прислужница. Само си представи, че ти позволя да ме целуваш, да ме притискаш по ъглите и... – Роуз не можа да довърши. – Зак вече ни видя. Скоро ще ни види и някое от другите момчета. И какво ще стане тогава?

– Само се целувахме.

– Не бих могла да остана при вас – тя мислеше да спре дотук. Не разбра какво я накара да изрече следващите думи. – Щеше да бъде съвсем различно, ако искаше да се ожениш за мене.

– Не смятам да се женя за никоя.

– Знам.

– Не искам и да се държа неприлично.

– И това знам, но няма да ти позволя да ме целунеш отново.

Тя го бе накарала да се чувства виновен и това го ядоса.

– А защо не ме спря край потока?

– Ти ме изненада.

– Само заради това ли?

– Ами, хареса ми.

Джордж тръгна към нея, но Роуз отново отстъпи.

– Няма да го направя отново.

– Защо не?

– Започне ли веднъж това, няма начин да се спре, освен...

– Освен ако се ожения за теб – довърши мисълта ѝ Джордж рязко раздражен. – Само за това ли мислят жените? Не могат ли да си представят, че на мъжа и жената може само да им е приятно да са заедно?

– Може би аз си го представям, но други хора не могат.

– Толкова ли са важни другите за тебе?

– Един ден ще си замина оттук. Ще си намеря ли друга работа, ако хората знаят, че съм ходила с тебе? Това ще е още по-лошо, отколкото да ми викат янки.

– Не е необходимо да си заминаваш.

– Трябва. Ти ще заминеш, а момчетата ще се изпоженят.

– Винаги ще има място за теб.

Защо го каза? Не бе възнамерявал да я наеме на работа завинаги.

– И какво ще правя? Ще бъда гледачка на децата на други жени? Ще готвя и ще чистя, за да могат те да отделят повече време на мъжете си? Искам да имам свой съпруг и деца. Не искам да гледам отстрани.

Джордж не можеше да си представи, че Роуз няма да е център на внимание където и да отидеше. Не само заради красотата си или заради

умението така да организира живота им, че да им харесва. Тя щеше да е специална, където и да отидеше.

– Къде ще си търсиш съпруг?

– Не бъди жесток – сопна му се тя.

– Не исках да го кажа по този начин. Вече спомена, че в Тексас никой не те иска. Къде ще отидеш?

– Не знам, но това не е твоя работа.

– Може и да не е, но ме засяга.

– Няма нужда – рече Роуз, като едва съдържаше сълзите си. – Не се преструвай, че те интересува.

– Интересува ме.

– Не, не те интересува. Ти ме харесваш и ме желаш. Това не е едно и също.

Не е ли? Да харесваш и да желаш. Защото чувстваше силно и двете.

Един от конете в ограждението изцвили.

– Някой идва – рече Роуз, като избърса една сълза от бузата си. – Няма значение какво изпитваме, между нас не може да има нищо. Освен ако не искаш да се ожениш за мен.

Тя избяга в кухнята.

Джордж се почувства подлец. Повтаряше си да внимава от самото начало и въпреки това се бе впуснал в тази авантюра, съзнавайки, че не може да ѝ предложи брак, след като имаше намерение да замине след година. Роуз трябваше да му удари шамар. И да си стегна багажа.

Презираше се. Ако егоизмът му я принудеше да се върне в Остин при хора като Люк Кърни, щеше да се окаже достоен син на баща си.

Той понечи да тръгне след нея, но някакъв непознат ездач се беше приближил до къщата. Джордж се запъти към него. Беше висок почти колкото Джордж, но не и едър като него. Раменете му бяха тесни и вървеше приведен до кръста. Беше мръсен и небръснат, но износената му, изпокъсана униформа на войник от Конфедералната армия му гарантираше радушен прием.

– Здравсти – рече непознатият. – Търся работа. Казаха ми, че ранчото ти почти не е пострадало от войната за разлика от останалите.

– Я се огледай – отвърна Джордж. – Това ли е представата ти за добре запазено ранчо?

За пръв път, откакто се бе върнал тук, Джордж огледа ранчото през

погледа на непознатия. Резултатът го поразява. Грубите греди на къщата и калта между пукнатините му придаваха вид на дом на някой беден, мръсен фермер, където дядото на Джордж би се срамувал да пусне и робите. Огражденията за добитък, разцъфтялата градина и чисто новият кокошарник не можеха да заличат неприятния ефект от прострениите на въжето дрехи, пилетата, ровещи за личинки, и легена за миене, захвърлен върху пълното с пепел огнище само на няколко крачки от входната врата. Стъпалата водеха към открития коридор между двете половини на къщата, който нямаше нищо общо с изисканото антре, облепено с тапети в Ашбърн, както и с полирания под от борови дъски и виещото се двойно стълбище.

Изведнъж Джордж се почувства беден. Винаги бе гледал света от интериора на елегантно жилище; беше си позволявал гостоприемство, зависещо от труда на дузина слуги. Винаги е бил Рандолф от фамилията Рандолф от Вирджиния, привилегирован, ухажван, известен от Масачузетс до Джорджия.

Но пред очите на непознатия стоеше само един беден фермер от Тексас, едва ли по-заможен от самия не го, без репутация, без високо обществено положение. Той беше само Джордж Рандолф.

Беше никой.

Но веднага след това съкрушително осъзнаване се появи друго. За пръв път в живота си той се почувства освободен от фамилията Рандолф от Вирджиния; нямаше защо да поддържа репутацията си. И ако искаше да бъде такъв, какъвто е, трябваше да си го извоюва сам.

Не успее ли, щеше да изчезне безследно. Във Вирджиния един Рандолф никога не можеше да си позволи да изчезне безследно от очите на обществото. В Тексас, обикновеният Джордж Рандолф вече го бе направил.

Дотолкова бе вгълбен в мислите си, та не съзнаваше, че непознатият отговаря на въпроса му.

– Имаш покрив над главата си. Това е много повече, отколкото съм виждал другаде.

Роуз бе застанала до Джордж, за да се включи в разговора.

– Няма ли да влезеш? – попита тя. – Готвя задушено. Добре си дошъл да похапнеш.

– Благодаря, мисис. Трудно е човек да напълни корема. Рядко ми се случва.

– Разседлай коня си – предложи Джордж, засрамен от проявата си на негостоприемство. – Най-малкото, което можем да ти предложим, е

няколко часа почивка от пътя.

– Страшно съм ви задължен – отвърна непознатият.

Той слезе от коня и Джордж му помогна да махне седлото и да вкара животното в ограждението. Когато влязоха в кухнята, Роуз бе сложила на масата чиния задушено, царевичен хляб и голяма чаша мляко.

– Отдалеч ли идваш? – попита тя.

– Чак от Джорджия – отвърна той. – Почти нищо не бе останало от родния ми дом, затова реших да ходя насам-натам. В Алабама беше похубаво, само че там нямат пари. В Мисисипи беше още по-зле. Тук, в Тексас, като че ли нещата са по-добри.

Роуз напълни отново чашата му с прясно мляко.

– Не искам да любопитствам – рече тя с хитра усмивка, – но с кого имаме честта да разговаряме?

– Положението наистина не отива на добре, щом забравям за добрите си обноси – усмихна се в отговор той. – Името ми е Бентън Уйлър, но по-добре ме наричайте Соления.

– Защо те наричат така? – попита Роуз.

– Приятелите от компанията ми ме кръстиха така, защото слагам много сол в яденето. Старата ми майка често казваше, че това ще ме убие един ден.

– Братята ми и аз се прибрахме тук едва преди няколко месеца – каза Джордж и седна на масата.

Докато Соления похапваше от задушено еленско месо, което Роуз бе сготвила за вечеря, трите парчета царевичен хляб, останали от закуска, и изпи още две чаши мляко, двамата с Джордж разговаряха.

– Срегнах хиляди бивши войници от Конфедералната армия. Всички търсеха работа. Много от тях водеха и семействата си.

– Тук не сме много по-добре – отговори Джордж.

– Ами тогава ще продължи по-нататък – рече Соления.

– Чудя се накъде да те упътя. Защо не опиташ в Остин или Сан Антонио?

– Вече бях в Остин. Там ми казаха за твоето ранчо. Мисля, че е по-добре да тръгна на запад. Може би чак до Калифорния или Орегон.

Обсъдиха предимствата на златотърсачеството пред фермерството, на поддържането на ранчо вместо да се биеш с индианците, на чифликчийството пред започването на бизнес в нов град.

– По-добре да тръгвам – каза Соления и стана. – Искам да измина петдесет мили на запад оттук преди залез слънце. Благодаря за храната, мисис. Никога не съм ял по-вкусна гозба през живота си.

Излязоха навън. Няколко минути Соления стоя загледан в далечината, като явно не му се тръгваше.

– Старият Бони сигурно ще е много разочарован да изпита отново тежестта на това седло отново.

Роуз и Джордж го придружиха до ограждението за конете.

– Нали искаше да подбереш няколко крави за продаване тази есен? – прошепна Роуз на Джордж, когато Соления тръгна към коня си.

– Да.

– Ходил ли си някога да избираш добитък?

– Не.

– А Хен или Монти?

– Не.

– Тогава ще имаш нужда от помощ първо при подбирането, а после за докарването.

– Възнамерявах да наема хора, когато сме готови да тръгнем.

– Ще ти трябват повече хора за подбирането и за жигосването, отколкото за из път. Те ще очакват да им платиш, след като продадеш стадото. Засега само ще трябва да ги храниш. Вероятно ще си готвят сами.

– Не знам дали ще мога да си го позволя. Ще получим само няколко долара, ако ги продадем за кожи.

– Тогава ги закарай на север от Мисури. Един човек мина през Остин преди няколко месеца и каза, че в Сейнт Луис получил тридесет долара за всеки млад бик.

– Тридесет долара! – Джордж едва не се задави. – За тези пари мога да купя стотина телици от мистър Кинг. Сигурна ли си, че няма да искат да им се плати сега?

– Питай го.

– Една минутка – викна Джордж на Соления. Човекът бе довел коня до оградата на заграждението. – Мисля да отидем да подберем добитък. Имам намерение да изпратя едно стадо на север към Мисури. Интересува ли те такава работа?

– Разбира се.

– Може да има престрелка.

– Няма да е повече, отколкото на война.

– Няма да мога да ти платя, докато не продам стадото.

– Засега ми е достатъчно да се храня редовно.

– Не мога дори да ти предложа легло. Къщата едва ни побира.

– Валя само веднъж, откакто минах през Тринити – отговори Соления с безгрижна усмивка. – Пък и съмна бързо.

– Добре тогава. Остави коня си в заграждението. Можеш да дойдеш утре с нас и да огледаш местността.

Отново се отправиха към къщата.

– Щях да забравя – сепна се Соления. – Нося едно писмо. Казаха ми, че е страшно важно, но явно не мога да намеря младата жена, до която е адресирано. Живеела някъде тук, но сигурно не са ми обяснили както трябва.

– Не съм чувал наоколо да живеят жени, било то млади или стари – рече Джордж. – Индианците и бандитите прогониха почти всички оттук по време на войната.

– Как ѝ е името? – попита Роуз.

– Мис Елизабет Торнтън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

– Но аз се казвам Елизабет Торнтън.
– Какво съвпадение – рече Соления. – Хората мислят, че ти и тази Елизабет Торнтън сте една и съща жена.

– Но ние сигурно сме. Искам да кажа, че сме.
– Не може да си ти, госпожо. Онази млада дама е неомъжена.
– Аз не съм омъжена – каза Роуз.
– Мислех, че...
– Аз се грижа за домакинството на мистър Рандолф и братята му – Роуз изпита неудобство от настъпилата тишина. – Баща ми ме наричаше Елизабет, но аз предпочитам Роуз – обясни тя.

– Тогава предполагам, че е за теб – рече Соления и ѝ подаде писмото.

– Тя погледна пощенския печат и леко пребледня.
– Какво има? – попита Джордж.
– Нищо – отговори тя. – Само дете е от човек, за когото мислех, че ме е забравил – тя мушна писмото в джоба си. – Предполагам, че искате да си поговорите по мъжки. Аз се връщам в кухнята. Довечера ще трябва да нахраня седем, гърла.

– Имаш петима братя? – попита удивен Соления.
– Шестима. Единият още не се е прибрал от войната.
– Тя роднина ли ви е? – попита Соления, след като Роуз излезе.
– Не.
– Крие ли се от някого?
– За какво по-точно намекваш? – попита Джордж с нарастващ гняв и любопитство.

– За нищо особено. Необичайно е за млада жена да живее с толкова много мъже. Нали знаеш какви клюкарки са жените.

– Наоколо няма жени, за да клюкарстват.
– Много добре.

Джордж не продължи разговора, защото знаеше какво има предвид Соления. С идването си на работа при тях Роуз бе опетнила доброто си име.

Но тя сигурно е съзнавала риска, на които се излага, като приема работата. Каквото и да е станало, не го засягаше. И определено не беше по негова вина.

Но това не го успокои. Хората нямаха право да съдят Роуз. Нямаха добро мнение и за Пийчис и за мисис Ханкс. Но Роуз беше дъщеря на янки. Тя беше млада, неомъжена и по-красива от собствените им дъщери.

– Няма какво толкова да ти показвам – обърна се Джордж към Соления. – Освен къщата и кокошарника, имаме заграждения за животните. И един бик, за когото се надяваме да подобри стадото ни.

– Разбирам малко от бикове – рече Соления. – Дай да го видя.

* * *

– Джордж каза ли, че можем да се отдалечаваме толкова много от къщата? – попита Зак.

– Не го попитах – отвърна Роуз.

– Каза, че ще ме окове с верига за портата, ако разбере, че съм преминал потока.

– Мислиш ли, че и мен ще окове?

Зак се ухили.

– Той не би оковал една дама.

– Кой каза, че съм дама?

– Джордж.

Възможно е, помисли си Роуз и забрави за всичките си доводи, с които искаше да си го избие от главата. Тя се бе овладяла, след като заяви на Джордж, че няма да го целуне отново. Той не искаше нищо обвързващо, а тя не искаше да има нищо общо с военен. Той се държеше настрана и тя се държеше настрана, но бе почувствала необходимост да се измъкне от тази къща. Понякога имаше чувството, че тя я задушаваша.

– Гледай за цветя – каза Роуз на Зак. – Искам да набера един букет за кухнята.

– Обичат ли ги? – попита Зак.

– Разбира се. Кой не ги обича?

– Мъжете – отговори Зак, като закричи по-наперено. – Това са момичешки работи.

– Кой ти каза това?

– Не е нужно някой да ми ги казва – заяви момчето.

– Аз си го знам.

– Добре де, момичетата обичат цветята, затова гледай добре.

– Обзалагам се, че ще намерим хиляди край потока – каза Зак и хукна напред. – Монти каза, че било имало маргаритки навсякъде.

Роуз се въздържа да го поправи. Бяха излезли на разходка. И

дватама заслужаваха да се чувстват напълно свободни и да се забавляват. Най-вече, не искаше да мисли за Джордж. Именно това й желание я накара да излезе от къщата. Ако си развалеше и разходката сред природата, нямаше къде другаде да отиде.

Тя забърза да настигне Зак, като поспря за малко само за да запомни къде са къпините и орехите, които видя по пътя.

Роуз не можеше да свикне с дивия пущинак – нещо средно между пустиня и джунгла, цялата покрита с тръни – но днес той й се струваше дружелюбен и приветлив. Защо не взеха кошница с храна? Денят беше топъл, но не и горещ. На около миля от къщата, ги примамваше дъбова горичка. След продължително ходене Роуз щеше да е доволна, да се поразходи на сянка. Седна на един повален ствол и се отпусна, за да поеме хладината. Зак дойде след няколко минути и веднага нагази в потока. Тя не проумяваше защо водата, особено ако има и кал в нея, привлича толкова силно малките момчета. Двамата по-големи сина на семейство Робинсън имаха способността за нула време да откриват всяка кална локва в Остин.

В следващия миг обаче Роуз отново мислеше за Джордж, като се питаше дали и той е обичал да се цапа като малък, дали е бил очарователен като Зак, дали синовете му ще бъдат като него.

Въздъхна и стана. Не искаше да мисли за Джордж днес. Само я заболяваше главата, а не стигаше доникъде.

– Хайде, Зак – викна тя на момчето. Той се беше качил на едно дърво и пълзеше по клона, надвесен над потока. – Време е да се връщаме.

Доста се бяха отдалечили от къщи, а там я чакаше много работа.

Тя се обърна, за да се увери, че Зак слиза от дървото и тръгна към брега. Вдигна ръка, за да отмести едно клонче, изпречило се на пътя й, и замръзна на място.

Индианци!

Всъщност беше само един. Команч, предположи Роуз. Той седеше на коня си на стотина стъпки нагоре по пътеката и внимателно се взираше в хоризонта. Какво правеше там? Какво търсеше? Имаше ли и други с него?

Сглупи, че не взе пушка, а и нямаше представа къде може да са Джордж и братята му. Ако индианецът имаше намерение да напада къщата, Роуз беше доволна, че не е там. Но той явно не смяташе да отива нагоре по течението. Огледа се още веднъж и после махна с ръка на някого, когото тя не виждаше.

Значи имаше още индианци.

– Чакай – извика Зак, като тичаше към нея.

Роуз се обърна и запуши с ръка устата му. Момчето моментално започна да се съпротивлява, но думата „Индианци!“ , прошепната в ухото му, го закова на място.

Роуз надникна през листата, като мислеше, че индианецът вече препуска към скривалището им сред дърветата. Той не бе помръднал от мястото си, но стоеше с лице към тях. Преди Роуз да реши какво да направи, по коравата земя затрополяха стотици копита. След няколко минути от гъсталака се появиа индианците, следвани от голямо стадо коне. Роуз прецени, че са стотици.

– Крадат коне – прошепна Зак.

– Може да са мустанги.

– Виж, жигосани са.

Тя не искаше да гледа. Както всички други и индианците бяха свободни да ловят хилядите мустанги, скитащи из равнината. Но за конекрадство законът предвиждаше смърт чрез обесване и индианците бяха готови да застрелят всеки, които ги видеше.

Роуз беше толкова зашеметена от препускащите покрай тях коне, че забрави за часовоя на индианците, докато Зак не я дръпна за ръкава.

– Идва.

Нямаше време за паника.

– Качвай се на дървото – прошепна му тя, обърна се и хукна сред дърветата. Лудешки търсеше място да се скрие. Индианецът беше наблизо. Ако отместеше клоните, нямаше начин да не ги види. Зак вече беше преполовил разстоянието до дървото, когато Роуз реши, че едно повалено дърво е най-добрата ѝ закрила. Тя се изкатери по ствола му, като се надяваше да се скрие в преплетените му корени. При падането си то бе изровило голяма дупка в земята и клоните му стърчаха на повече от дванадесет стъпки в диаметър. Роуз скочи в дупката. Като рискуваше да я забележат, тя се обърна, за да се увери, че Зак се е скрил между погорните клони на дървото.

Роуз се дръпна, когато индианецът разтвори клоните. Дали знаеше, че са там? Или само предполагаше?

Роуз затаи дъх, докато той се промъкваше с коня си под сянката на дъбовете с готова за стрелба пушка. Сигурно знаеше, че са там. Тя погледна към върха на дървото, но не видя Зак. Надяваше се, че и индианецът не го е забелязал. Огледа се накъде може да избяга, ако индианецът я откриеше. Можеше да побегне към потока, но нямаше да се измъкне, защото индианецът яздеше кон.

Изведнъж усети, че наоколо се е възцарила пълна тишина. Тя почти чуваше собственото си дишане. Конете и индианците ги нямаше. Останал бе само часовоят. Той гледаше по земята. Сигурно са раздвижили листата. Може би щеше да я проследи до скривалището ѝ.

Роуз чу странен животински звук и видя, че индианецът се обърна. Приятелите му го викаха. Той погледна през рамо, но не обърна коня си. Продължаваше да се взира в земята.

Отново го повикаха, този път по-настойчиво. Индианецът сърдито измърмори нещо под нос и обърна коня. В края на горичката той се обърна още веднъж.

Роуз затаи дъх.

Индианецът заби пети в хълбоците на коня и излезе на слънчевата светлина, като препусна в галоп, за да се присъедини към събратята си.

Тя едва не припадна от облекчение. Знаеше, че из по-голямата част на Тексас скитат индианци и хора извън закона. Всички го знаеха, но дните ѝ в ранчото бяха съвсем спокойни и тя бе уверена, че не я грози никаква опасност. Джордж я караше да се чувства в безопасност. А сега осъзна, че дори и той не може да я предпази от всяка опасност.

Изчака няколко минути, за да се увери, че индианците няма да се върнат. Сториха ѝ се часове, но знаеше, че са изминали само няколко минути. Най-после се измъкна от коренищата. Огледа дърветата над главата си, но колкото и да се мъчеше, не можа да види момчето.

– Зак – повика го тихо тя. Страхуваше се да извика силно, защото индианците можеше да са още наблизо. – Зак – викна тя отново, но не получи отговор.

Парче кора падна в краката ѝ и когато погледна нагоре, видя, че Зак слиза по разклонения на две огромен дъб.

– Махна ли се? – попита Зак.

– Така мисля – отговори Роуз, като отново се озърна, за да се увери, че индианецът не се опитва да се промъкне от друго място.

– Колко ще се изненада Джордж като му кажа – рече Зак, като се спусна на земята. – Той твърдеше, че вече не се виждали индианци.

На Роуз никак не ѝ се искаше да казва на Джордж. Трябваше да измисли някаква основателна причина, задето се бяха отдалечили толкова много от ранчото. Той не ѝ беше забранявал да излиза от къщата, но тя знаеше, че е опасно. Мисълта за него я накара да забра ви за безопасността си. Постъпи глупаво и след този случай Джордж едва ли щеше да я мисли за много умна.

– Имаха милиони коне – разказваше Зак на братята си вечерта.

– Около стотина – поправи го Роуз.

– Откъде ли са взели толкова много? – попита Хен.

– Сигурно от Хюсън – рече Монти.

– Но той живее на повече от петдесет мили оттук.

– Хюсън сигурно си мисли, че е в безопасност там, затова индианците са успели да откраднат толкова много коне.

– Сигурна ли си, че онзи индианец само е наблюдавал? – обърна се Джордж към Роуз. – С цветовете на войната ли беше?

– Лицето му не беше боядисано, ако имаш предвид това – отговори тя. – И не се приближи до къщата. Дали знае, че живеете тук?

– Да – отговори Монти. – Те знаят всяко ранчо в околността.

– Отсега нататък някой ще трябва да остава в къщата – каза Джордж. – Колко глупаво от моя страна, че я оставихме неохранявана.

– Ще се редуваме – съгласи се Хен.

– И не искам ти или Зак да ходите по-надалеч от потока или загражденията, освен ако не ви придружава някой от нас – обърна се Джордж към Роуз.

– Онези дърти индианци няма да ме открият – заяви гордо Зак. – Обзалагам се, че ще извървя целия път до Остин без никой да ме види.

– Всички трябва да бъдем по-предпазливи – каза Джордж на най-малкия си брат, – дори и ти...

– Но...

– Ако искаш отново да дойдеш с нас, ще правиш, каквото ти казвам.

– Но...

– Как ще се почувстваш, ако някой индианец застреля Роуз, докато ти си играеш в храсталака само защото не си бил тук, за да я предупредиш?

Роуз се ядоса на Джордж, че кара Зак да изпитва вина, преди да е сгрешил в нещо, но разбра, че това може би е единственият начин да накара момчето да не се отдалечава от къщата. След като години наред бе правило каквото си иска, то трудно възприемаше дисциплината.

– Добре, но ако някой стар индианец се промъкне до къщата, ще му пръсна главата.

– Направи го – рече Джордж. – А що се отнася до теб – обърна се той към Роуз, – не искам да излизаш от къщата, освен ако не се налага.

– Не се притеснявай за мен – успокой го тя. – Днешният случай ми стига, за да ми треперят краката месеци наред.

– И дума не вярвам на всичко това – обади се Монти. – Ако някой индианец е достатъчно глупав, за да тръгне след вас, накиснете дрехите му в коритото за пране и го сложете във ваната за пет минути. Повече няма да се мерне насам.

Тя се засмя заедно с всички, но ако питаха нея, индианците можеха да си стоят мръсни.

Роуз изпита лошо предчувствие за шестимата мъже в мига, в който ги зърна през прозореца на кухнята. Нямахше кой друг да минава по този път с изключение на конекрадци, бандити и дезертъори, търсещи щастието си. Тези мъже язدهа яки, добре охранени коне и носеха хубави дрехи. Очите им шареха насам-натам, като че ли описваха наум имуществото, което виждаха.

Не вярваше да са крадци, дошли да огледат ранчото, преди да го обераат. Тук нямаше нищо за крадене. Но те явно търсеха нещо и не бяха особено загрижени по какъв начин щяха да го получат. Такъв вид имаха.

Каквото и да искаха, Джордж беше тук, пред къщата. И той ги бе видял.

Напрежението ѝ обаче нарасна, когато видя, че Джордж се приближава към пушката, облеганата на стената на къщата. Двамата с него бяха сами днес. Всички момчета заедно със Соления работеха на един позанемарен участък в околността. Намираха се твърде далече, за да чуят изстрелите.

Без да се замисля, Роуз протегна ръка към ловджийската пушка, която Джордж я бе накарал да държи в кухнята, след като бяха видели индианците.

– Твое ли е това място? – попита един, който явно беше водачът, когато спряха конете си пред къщата.

– Мое и на братята ми – отговори Джордж. – Защо питаш?

– Ние сме от аграрния отдел.

– Как ще го докажете?

Човекът изглеждаше изненадан от въпроса на Джордж. И обезпокоен.

– Няма нужда да го доказваме. Ние сме тук, за да...

– Или си покажете документите, или се махайте от земята ми – рече

Джордж и хвана пушката.

Мъжете се размърдаха неспокойно на седлата си, като държаха ръце на пушките. Роуз знаеше, че Джордж няма никакъв шанс, ако започнат да стрелят. Тя облегна края на пушката на отворения прозорец.

– Покажи му документите, Гейб – обади се един, който се намираще най-близо до водача. – Не е необходимо да създаваме паника, освен ако не се налага.

Отзивчивостта на мъжа не премахна страховете на Роуз. Не й харесваха очите му. Бяха мънички и зловни. Освен това говореше с по-ясно изразен североамерикански акцент от първия.

Политически авантюристи.

– По дяволите, Кейто, никой досега не ни е искал документи – оплака се Гейб.

– А трябва – рече Джордж. – Всеки може да дойде тук и да се представя, за който си иска.

– Изглеждат в ред – отбеляза Джордж, след като прегледа подхвърлените му документи, – но ще проверя, когато отида в Остин. А сега кажете по каква работа сте тук?

Гейб бе склонен да се разправя, но Кейто нареди:

– Кажете му.

– Нашата работа е да проверяваме всеки, който притежава земя в областта. А ти явно притежаваш доста.

– Обясних ви вече, че тя принадлежи на мен и на братята ми. Седмина сме.

– Никакви сведения нямаме за братя. Тук фигурира само името Уилям Хенри Рандолф.

– Той е мъртъв.

– Тогава предполагам, че трябва да разговаряме с мисис Рандолф – рече Кейто. – Вероятно е онази млада жена, която гледа от прозореца там?

Роуз понечи да се скрие, но вече нямаше смисъл. Не биваше да слуша разговора – Джордж имаше право да и се сърди, но беше твърде късно да се спотайва.

– Не – отговори Джордж. – Майка ми почина преди три години.

– Имаш ли удостоверение за смъртта на родителите си?

– Мога да ви покажа гроба на майка си, ако искате. А що се отнася до смъртта на баща ми, разчитам на свидетели. Трудно е да получа писмено удостоверение. Той се сражава на страната на Конфедерацията.

– Засега не е необходимо – рече Гейб.

Никой от мъжете не бързаше да слиза от коня си. Усещаше се напрежение, което накара Роуз да се почувства неудобно.

– Не виждам никой от братята ти наоколо.

– Не са тук в момента, но ще се върнат довечера, ако искате да се запознаете с тях.

Гейб погледна Кейто. Роуз нямаше представа какво си мислят, но беше сигурна, че нямаше да са тук, когато момчетата се върнат.

– Не си плащал данъци – каза Гейб.

– Наскоро се прибрах у дома, но съм сигурен, че братята ми са платили всички данъци.

– Ще проверим, когато се върнем.

– Щом не знаете дали сме платили данъците, каква е сумата и кога са платени, тогава не сте от аграрния отдел – заяви категорично Джордж, – така че обирайте си крушите. Веднага!

– Нямахме предвид данъците от минали години – обади се Кейто. – Не си платил за тази година. Тук сме, за да оценим на колко възлиза имуществото ти и да си платиш данъка.

Роуз знаеше, че данъците се плащат чак когато годината свърши, но се съмняваше дали Джордж го знае.

– Защо не слезете от конете и да влезем в кухнята – покани ги Джордж.

– По-добре да останем тук – отвърна Кейто.

Роуз видя, че Джордж се намръщи. Знаеше, че тези мъже ще се опитат да го измамят.

– В нашите документи пише, че притежаваш около шестдесет хиляди акъра.

– Ранчото е на всички ни.

– Не може. Трябва да е на един.

– Не е така.

– Ние познаваме закона...

– Аз също. Какво друго искате да знаете?

Непознатите се пообъркаха от самоувереността на Джордж. Роуз предположи, че никой от тях не си е направил труда да прочете закона, за който говореха.

– Данъкът е два долара за всяка собственост на стойност сто долара. Да видим сега. За шестдесет хиляди акъра данъкът възлиза на...

Роуз ахна. Цифрата беше неимоверно надута. Сигурно са чули отнякъде, че Джеф плаща за запасите им със злато и са дошли да видят колко могат да измъкнат от Джордж. Освен това се съмняваше дали

парите изобщо ще стигнат до Остин.

– Не мога да смятам такива големи суми наум – каза Кейто с алчна усмивка, – но става дума за хиляди, платими в злато.

– Нямам толкова пари – отсече Джордж, – да не говорим за злато.

Беше пребледнял, като чу за каква сума става дума.

– До нас достигнаха други приказки – подметна Кейто.

– Не ме интересува какво са ви казали – срязва го Джордж. – Нямам толкова злато.

– А колко имаш? – попита Гейб.

– Нямам дори и една десета от това.

Роуз видя, че онези останаха разочаровани.

– И все пак трябва да си платиш данъка. И то днес.

Тя забеляза, че те дотолкова се бяха придвижили напред, че бяха обградили Джордж в кръг. Твърде широк, за да държи всички под око. Ръката на един от мъжете се намираще в опасна близост до дръжката на пушката му.

Роуз бавно насочи ловджийската си пушка и долепи пръст до спусъка.

– Щом данъкът е толкова, ще го платим – рече Джордж, но очите му не изпусаха Кейто, а ръката му не изпуснаше пушката, – но ще трябва да почакате, докато съберем добитъка си и продадем част от него.

– Имаме нареждане да приберем парите днес – каза Гейб, бръкна в джоба си и подаде на Джордж сгънат лист хартия. – Виж сам.

Роуз разбра по изражението на Джордж, че указанията са болезнено ясни.

Джордж се бе прибрал в ранчото съвсем наскоро. Откъде знаеше закона в Тексас? Не биваше да допусне да го излъжат. Но дали щяха да й повярват, ако се обадеше?

– Ако нямаш пари, трябва да ни дадеш нещо на същата стойност.

– Нямам такива скъпи неща.

– Може би трябва да поогледаме, за да се уверим – каза Кейто, – но като начало ще вземем бика.

Роуз се вцепени. Загубеха ли бика, това означаваше край на плановете на Джордж за ранчото. Не можеше да позволи това.

– Ако почакате, докато продадем малко добитък, дори част от земята...

– В документа пише, че не можем да чакаме – прекъсна го Кейто и започна да слиза от коня, – а сега, ако се поотместиш...

Джордж насочи пушката към сърцето му, преди кракът му да бе стъпил на земята.

– Никой няма право да претърсва къщата ми – заяви Джордж, – нито днес, нито когато и да било. Ще си получите парите, но ще трябва да почакате.

Кейто застина в неудобно положение с единия крак на стремето, а другия на земята.

– Виж какво, мистър Рандолф – каза той, – не е необходимо да се ядосваш. Имаме разпореждане. С нищо не можем да го променим. Ще ни дадеш каквото трябва. Ще си възвърнеш парите, след като извършиш продажбите.

– Качвай се на седлото.

– Защо да го правя? Ти си само един, а ние сме шестима.

– Първо ще застрелям теб и Гейб – рече Джордж, без да му мигне окоето.

– А аз ще застрелям останалите – намеси се ненадейно Роуз.

Групата мъже замръзнаха по местата си. Тя бе излязла от къщата и бе заела позиция в коридора. Няколко ръце застинаха във въздуха.

– Сметките ви не са точни, мистър Кейто.

Искаше й се да ги нарече подлещи и политически авантюристи, но сега най-важното беше да не се стига до стрелба. Независимо от крайния изход, Джордж със сигурност щеше да бъде убит.

– Виж какво, мисис Рандолф... – започна Гейб.

Тя неволно се изчерви, но после реши, че ще е по-добре да продължават да мислят, че е жена на Джордж.

– Данъкът е двадесет цента за всяко имущество, възлизашо на сто долара.

– Увеличиха данъците...

– Знам. Миналата зима. От десет на двадесет цента.

– Лейди, откъде знаеш, след като живееш тук...

– Живях в Остин допреди няколко седмици. Знам точно колко е данъкът.

– В нашата заповед пише...

– В такъв случай заповедта ви е погрешна. Върнете се и донесете правилна заповед.

Джордж гледеше вторачено Роуз, изумен не по-малко от Гейб и Кейто.

– Не мога да променя заповедта ей-така – рече Гейб, като щракна с пръсти. – Можете да разговаряте с аграрния отдел за обезщетение.

– Не – категорично каза Джордж.

– Трябва да си платите днес – повтори Кейто.

– Не сме длъжни – възрази Роуз. – Трябва да платим след настъпването на новата година.

– Мисис, казвам ти, че според заповедта данъците трябва да бъдат платени сега. Промениха закона.

– Не е вярно – заяви тя. – Законодателите не заседават, а те са единствените, които могат да променят данъците.

– Добре, да приемем, че данъкът е само двадесет цента – склони Кейто. – По пет долара на акър имате...

– Не, по един долар на акър – възрази Роуз.

– Виж какво, жено...

– По-добре да я наричате „лейди“ – намеси се Джордж.

Мъжете се размърдаха неспокойно. Претърпяха неуспех и сега се опитваха да се овладеят.

– Виж какво, госпожо...

– Земята покрай реката се продава за по-малко от три долара. Земята на запад оттук върви от шестдесет и пет до седемдесет цента. Вижда ла съм документи за това. Чух, че и хората говорят същото.

– Данъците не се начисляват въз основа на продажната цена на земята – рече Гейб, като искаше да сплаши Роуз.

– Знам – отговори тя. – Те се начисляват върху половината от реалната стойност. Ако във вашите документи пише нещо по-различно, не е вярно.

Мълчание. Безизходица.

А сега какво да прави? Знаеше, че няма да обърнат конете току-така и да се върнат в Остин. Чувала беше за такива групи, които се появяват в някои отдалечени имения и им взимат всичко, включително и храната. Джордж нямаше никакво намерение да им позволи да влязат в къщата. Това беше ясно.

Но можеше ли да ги спре?

Тя можеше. Но ако го стореше и разкриеше тайната си, трябваше незабавно да напусне ранчото. Вероятно още довечера. Самата мисъл за това ѝ причини болка, но знаеше, че за нея няма да има бъдеще тук. По-добре да помогне на Джордж и да си замине, преди да е станало твърде късно и раздялата с него да съкруши сърцето ѝ.

Преди някой да направи нещо, чу се тропот на копита и момчетата се появиха. Между Соления и Хен, висеше убит див глиган, който бе завързан за прът, чиито краища бяха закрепени към седлата им. Монти

държеше едно ранено куче в скута си.

– Виджте какво носим – викна Зак, като препусна към малката група.
– Соления казва, че знае да прави истинска скара по джорджиански.

– Прибрах всички доста рано, мисис – извини се Соления, когато стигнаха до стъпалата, като оглеждаше насъбралите се около Джордж мъже, – но ще трябва да осолим този глиган още довечера, иначе ще се развали. Свинското не трае дълго, когато времето е топло.

Роуз забеляза, че премести пръта така, че да освободи ръката си и да хване пушката.

– Нямам представа как се консервира прасе – отвърна тя, вторачила поглед в огромното, черно, кално и окървавено туловище.

– Аз ще се погрижа за това, мисис – предложи Соления. – Но от време на време някой трябва да ми помага.

Той и Хен провряха глигана между Джордж, Гейб и Кейто.

– Омир трябва да поседи вкъщи няколко дни – рече Монти, като се смъкна от седлото. Той вдигна тежко дишащото куче от седлото и го занесе на любимото му място в коридора.

– Нещо му се заби в крака.

Той застана досами Роуз, а ръката му беше само на няколко инча от пушката.

– Трябваше да видите как го гоним – обади се Зак, развълнуван и изгарящ от нетърпение да разкаже всички подробности на Роуз, напълно глух за създалата се напрегната атмосфера.

– Ще ѝ разправиш по-късно – рече Джордж. – Сега разговарям с тези хора по работа.

На Гейб и Кейто не им стана особено приятно, когато изведнъж се видяха изправени пред шестима мъже, всички въоръжени и безстрашни.

– Какво правят тези тук? – попита Джеф и застана до Джордж. – Видях ги да се мотаят в Остин.

– От аграрния отдел са – обясни Джордж. – Дошли са да ни вземат данък.

– Платено им е – каза Монти.

– Уредихме всичко. Роуз им помогна да изчислят новите данъци.

– Роуз ли? – учудено попита Джеф. – Какво разбира тя от тези неща?

– Очевидно доста – отвърна Джордж.

– Още не сме изчислили данъка – заяви Гейб.

– Колко е? – обърна се Джордж към Роуз.

Тя се канеше да се прибере вътре и да остави мъжете да преговарят

сами. Но не можеше да не отговори на Джордж.

– Ако земята струва един долар за акър – а това е почти два пъти повече, отколкото трябва и ще го проверите, когато отидете в Остин – цялата собственост възлиза на шестстотин по сто долара. При двадесет цента на сто, това прави малко повече от сто долара.

– Сто и двадесет – поправи я Джеф.

– Раздели го на две – обади се Роуз.

– Шестдесет долара – рече Джордж.

Мъжете се ядосаха на малката сума, но не си тръгнаха.

– Има още един проблем – обърна се Гейб към Джордж.

Вече изглеждаше войнствено настроен, а издайническият му акцент от Нова Англия беше по-ясно изразен от всякога. След като се беше провалил в замислената игра, сега щеше да причинява колкото се може повече неприятности.

– Ти сражавал ли си се в Конфедералната армия?

– Да.

– А някой от братята ти?

– Аз – заяви Джеф.

– В такъв случай нямате право да гласувате и да заемате обществени длъжности. Освен това за вас има специален данък.

– Лъжеш – обади се Роуз. Тя бе отправила предизвикателството. Сега вече нямаше да е лесно.

– Очевидно сте тук само за да ни сторите зло – рече Джордж. – Махайте се от земята ми.

– Мисля, че не трябва да ги пускаме – обади се Хен.

– Само да ни пипнете с пръст – предупреди ги Гейб. Ще изпратя армията тук.

– Не бива да допускаш армията тук – прошепна Роуз на Джордж. – Те изгориха до основи Бренам и нито един не бе арестуван. Нападнаха дори Браунсвил.

Братята Рандолф стояха в редица, а от двата края Джордж, Роуз и Соления. Избутаха Зак отзад.

– Генерал Грифин няма да дойде тук, ако никой не му изпрати съобщение – рече Монти.

– Прерията оттук до Остин е голяма – добави Хен.

– Те знаят къде сме – каза Гейб.

Роуз видя, че редицата от седмина мъже със сурови лица бе разколебала смелостта му.

– Предлагам да ги застреляме тук – рече Монти.

– Ще ви избегнат – отговори Гейб малко отчаяно, според Роуз.

– Ако намерят телата ви, ще помислят, че е работа на бандитите на Кортина – рече Хен.

Това не бе изречено току-така и мъжете го разбраха.

– Ние сме много. Няма да можете да ни избием всичките.

– Мисля, че има нещо, което трябва да видите – каза Хен.

Той извади пушката си толкова бързо, че тя сякаш се появи изневи-делица в ръцете му. Мъжете го зяпнаха.

– Виждате ли онова гнездо на оси, което виси под стряхата? – попита Хен, като посочи едно гнездо голямо два инча на около петдесет крачки от тях.

Мъжете кимнаха. В следващия миг той стреля. Гнездото изчезна. Заедно с осите.

– Бих ви посъветвала да се върнете в Остин и да забравите, че сте били тук – рече Роуз.

– Няма да ги пуснем да се измъкнат – възрази Хен и вдигна пушката си. – Да ги избием до един.

– Генерал Грифин ще бъде тук преди края на седмицата – заплаши ги Гейб. – И ще разруши всичко до основи, когато дойдат хората му.

Роуз не можеше да се сдържа повече. Виждала беше на какво е способна армията. Всичко, което момчетата бяха направили, всичко, за което се бе жертвал Джордж, можеше да бъде разрушено завинаги. Тя пое дълбоко въздух.

– Тогава генерал Грант ще ви даде на военен съд и ще ви обеси.

– Ти си луда – възкликна Гейб.

– Генерал Грант е пратил известие до генерал Шеридан в Луизиана, за да провери дали армията се грижи добре за мен – съобщи Роуз. – Писа още, че като президент ще помилва напълно Джордж и Джеф, веднага щом уреди формалностите.

– Жена ти е ненормална – обърна се Гейб към Джордж. – Генерал Грант никога не би помогнал на един южняк.

Но никой не го слушаше. Всички погледи бяха отправени към Роуз.

– Писмото от генерал Грант е в джоба ми – каза Роуз на Джордж. – Донесе го Соления.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Лъжеш – обвини я Гейб. – Не е възможно да казваш истината.

– Наречи я още веднъж лъжкия и няма да...

Хен сръга с лакът Монти и той спря по средата на изречението.

– Баща ми и генерал Грант са били в един и същи клас в Уест Пойнт. По-късно се сражавали заедно в Мексиканската война – обясни Роуз, като не смееше да погледне момчетата. – Генерал Грант ми е кръстник.

– Ти си янки! – извика Джеф.

Омразата и яростта, с които толкова често се бе срещал, сега изкривиха чертите на лицето му.

– Родена съм точно тук, в Тексас – гордо започна да разказва Роуз.

– Но това не е важно – добави тя, твърдо решена да не се отклонява от въпроса, докато не убеди Гейб и Кейто, че нападението срещу семейство Рандолф би означавало сериозна опасност за тях. – Искам имената ви и пълни сведения за документите ви – обърна се тя към Гейб. – Смятам да ги изпратя на генерал Грант заедно с уверението ви, че няма да предприемате никакви действия срещу това семейство, докато не пристигне помилването.

Те ѝ подадоха документите, без да възразят.

– Препиши ги – каза Джордж на Джеф.

– И все пак мисля, че трябва да ги застреляме – повтори Монти.

– Те ще се върнат в Остин, за да кажат на аграрния отдел, че няма нужда от по-нататъшно разследване – рече Роуз. – Трябва само да докладват, че са получили погрешна информация. Освен това трябва да се погрижат верните цифри да бъдат вписани във всички документи. Пропуснах ли нещо?

– Мисля, че това е всичко – отговори Джордж, като не сваляше очи от Роуз.

– Да ти покажа ли писмото? – попита Роуз, извади плика от джоба си и го подаде на Гейб. – Не искам да се съмняваш в достоверността на казаното от мен.

Гейб хвърли поглед на първия ред, после на подписа и пребледня като платно.

– Торнтън твой баща ли е?

– Да – отговори Роуз.

– Мамка му! Грифин ще ни одере живи, ако разбере, че сме притеснили тази жена – изсъска Гейб на Кейто, който също хвърли един поглед на писмото и се съгласи с него.

– Върни ми писмото.

– Разбира се, мисис Роуз. Бъди сигурна, че ще поправим документите за данъка. Вероятно няма да е повече от тридесет долара за цялото място. Кой би повярвал, че някой притежава толкова много земя? Повечето хора пасат кравите си, без да плащат нищо.

– И не забравяйте, че смятам да напиша писмото още довечера.

– Няма да те безпокоим, госпожо. Никой не би искал да си има неприятности с генерал Грант или с генерал Шеридан. Всички знаят как се гневят понякога.

– А данъка?

– Ще го платите, когато свърши годината.

– Службата му сигурно е хубава, за да я пази толкова – отбеляза Джордж, след като онези си тръгнаха.

– Хубава, да! Пълни си джоба с парите на хората – добави Соления.

– И все пак мисля, че трябваше да заровим онези двамата в най-близкия бряг на потока – рече Монти.

– Не беше необходимо. Роуз се справи отлично с тях – каза Джордж.

Всички погледи се отпавиха към нея.

Защо имаше чувството, че ще потъне в земята от срам? Тя погледна Джордж в очите. По лицето му нямаше и следа от яростта и омразата на Джеф. Само стъписване и изненада. И въпроси.

– Писах му, след като ме нае на работа и пузнах писмото още същата вечер – обясни тя на Джордж, сигурна, че той иска да го знае. – И през ум не ми мина, че ще получа отговор. Той напусна Тексас след войната. Баща ми мислеше, че никога повече няма да получи вест от него, след като му върна пълномощното си. И сигурно нямаше да му се обади, ако не се наложи баща ми да му пише, за да му възстанови пълномощията.

Тя си пое дълбоко въздух и се освободи от част от напрежението. Сега вече знаеха. Да правят каквото намерят за добре.

– Излъгах го, че ще пиша второ писмо. Нямаше да получа отговор.

– А помилването? – попита Джордж.

– Знаех за строгата клетва. Предположих, че един ден ще ви потърбва помилване. Не виждах нищо лошо в това да го поискам.

– Но защо си е направил труда за двама бивши войници от

Конфедералната армия?

Нямаше причина да не му каже истината. Сега беше моментът.

– Писах му, че ще се омъжа за теб. Да не мислиш, че щеше да го изпрати иначе?

Роуз едва не се задави, докато изговаряше тези думи. Сега вече ще побеснее. Достатъчно беше, че привлече вниманието на Грант към тях, а на всичко отгоре и с лъжа!

– Ей на това му викам оправна жена! – възкликна Соления.

Роуз разбра, че се опитва да ѝ помогне, да разсее напрежението, но не се получи. Джеф никога нямаше да ѝ прости. За близнаците не знаеше, но само Джордж имаше значение за нея. Очакваше, че ще се наложи да ги напусне, но щеше да бъде съкрушена, ако си тръгнеш, скарана с него.

Джордж още изглеждаше някак замаян, но се съвзе. Буцата в стомаха ѝ омекна малко, когато видя, че искрица топлина просблесна в очите му.

– Никога няма да можем да ти се отблагодарим за всичко, което направи – рече той монотонно с механична усмивка. – Вечно ще ти бъдем признателни.

„Сякаш изнася реч, – помисли си Роуз.“ Може да се възползва от случая, за да си намери извинение да се отърве от нея. Може би нямаше да стане веднага. Ще им даде време да поразмислят. Трябваше да подготви за консервиране глигана и да вечерят. Мъжете Рандолф не вършеха нищо на празен стомах.

– Няма да имам време да приготвя вечерята, ако не се заемете веднага с този глиган – рече Роуз, – но ще ви претопля малко задушено, за да не прегладнеете. Ще бъде готово, когато се измиете.

Тя влезе в къщата.

– Знаеше ли, че баща ѝ е бил офицер янки? – попита Джеф, като едва изчака Роуз да отиде в кухнята, за да разпита брат си.

– Да – отговори Джордж, но мислите му бяха по-скоро заети с нея, отколкото с отговора.

– И въпреки това я нае?

– Да.

Той почувства, че Роуз е заплашена и усети, че го обзема спокойствие, докато се подготвяше да я защити.

– Тогава ти ще ни отървеш от нея, и то веднага – побесня Джеф.

– Трябва да поговорим за това – рече Хен.

– Няма какво да говорим – сръза го Джеф.

– Мисля, че има – добави Монти.

– Да почакаме да се нахраним – предложи Джордж. – Ще разсъждаваме по-добре на пълен стомах.

– Как можеш да ядеш храна, сготвена от една янки?

– Джеф, ти изгуби ръката си, а не ума си. Ако мислиш, че ще те отрови, не яж. Но не виждам какво може да ти попречи да се храниш, ако баща ѝ е бил приятел на Грант.

– Ще чакам отвън.

– Ако някой друг мисли като Джеф, да каже.

– Не ме интересува дали е янки. Роуз е добра – заяви Зак. – Нали няма да я изгониш?

– Изглежда трябва да обсъдим това.

– Ти си виновен за всичко – обърна се Зак към Джеф. – Мразя те.

Той заблъска брат си с юмручета, а когато в гърлото му се надигнаха ридания, изтича вътре.

– Не ме интересува какво ще правите с нея – заяви Тейлър, преди да последва братчето си.

– Защо я нае на работа? – попита Хен. – Знаеш какво изпитва Джеф.

– Тя беше единствената подходяща кандидатка.

– Но...

– Освен това мислех, че няма да разберете за баща ѝ.

– Но...

– Няма значение. Родена е в Тексас. Южнячка е повече от нас!

– Не е необходимо да ми крещиш – рече Хен. – Аз не искам да я изхвърля.

Джордж разбра, че е повишил тон, но това бе станало неусетно. Само като си помислеше колко е несправедливо всичко това, кръвта му се разгорещаваше.

– Вече я осъдихте. Баща ѝ се сражавал в Съюзническата армия, значи тя е янки. Ами другите разделени семейства? И тях ли ще осъдите?

– Защо се гневещ толкова? – попита Монти. – Сигурен ли си, че не изпитваш нещо към нея?

– Монти, имам да ти казвам много неща, но понякога ти си безчувствен като онзи глиган. Тя разбра кои са тези мъже, веднага щом пристигнаха. Знаеше също, че мразите янките, защото ѝ го казаха. И все пак предпочете да използва връзките си с Грант, за да защити нашето семейство, макар да знаеше, че можем да я принудим да се върне в Остин. Смятам, че това е проява на смелост от нейна страна, постъпка на човек с характер и дълбоки убеждения. Възхищавам се от тези качества и

фактът, че е янки, не променя мнението ми. Можеш да стоиш отвън, ако искаш, но аз мисля, че дължиш на Роуз благодарност и уважение заради онова, което направи за нас. Ако не можеш да ѝ ги засвидетелстваш, стой навън.

Джордж се обърна и закричи към кухнята, без да до чака решението на братята си.

– Хвана ни натясно – отбеляза Монти.

– Да – съгласи се Хен.

– Може да отстъпите пред Джордж, ако искате, но аз няма да го направя – рече Джеф.

– Не съм и очаквал – каза Монти с обичайната си враждебност към брат си. – Толкова си упорит, че не можеш да проумееш кое е най-доброто за теб, дори и когато не си толкова сляп, за да го видиш. Идваш ли, Солени?

– След минутка. Така се омаях от красноречието на братята Рандолф, че забравих да се измия.

Монти се изсмя от сърце.

– Сигурно имаш предвид Джордж. Хен никога не говори достатъчно, за да разбереш дали е красноречив, или не, а Джеф ще ти каже, че аз не говоря по-добре от един невеж мръсен селянин.

– Не е необходимо да стоиш навън, за да ми правиш компания – рече Джеф на Соления, след като Хен и Монти тръгнаха към къщата.

– Няма да стоя. Само искам да се уверя, че ще влезеш да вечеряш.

– Няма да вляза, докато тя е тук.

– Както искаш. Само знай, че сега не заставаш срещу Роуз, а срещу братята си.

– Не е така. Срещу онази проклета янки съм.

– Братята ти разбират чувствата ти и ги уважават. Всички се съгласиха да обсъдят въпроса довечера. Но вече ти казаха, че не им е приятно да се държиш с Роуз по този начин. Всички бяха единодушни. Ако останеш навън, това ще бъде шамар не само за Роуз, а и за тях.

– Няма да вляза.

– Ако не зачетеш мнението им по този въпрос, как ще очакваш да те слушат за други неща? Не може винаги да става така, както ти искаш.

– Ти какво мислиш за Роуз? – попита Джеф.

– Моето мнение е без значение.

– Искам да го чуя.

– Добре тогава, мисля, че тя е прекрасна жена. Ако знаех, че ще приеме, бих ѝ предложил брак начаса.

– Но баща ѝ се е сражавал в Съюзническата армия! – възрази Джеф, неспособен да повярва, че никой не е съгласен с него.

– Нямаше да ми пука, дори и самият Грант да ѝ беше баща. Тя е адски готина жена и Тексас трябва да се гордее с нея.

– Говориш като Джордж.

– Брат ти е умен мъж. А сега решавай. Ако почакаш още малко, покъсно няма да има значение какво си решил.

Джордж се изненада от себе си. Тресеше се от гняв. Знаеше, че възхищението му от Роуз нараства с всеки изминал ден, но нямаше представа, че чувствата му към нея са достигнали такива измерения. Онова, което изпитваше към нея, бе преминало границата на обикновеното одобрение.

Харесваше я много.

Дори нещо повече. Ако не беше така, как би обяснил реакцията си към нападите на Джеф?

Проявила бе голяма смелост, като беше поискала от Грант да помилва двама офицери от Конфедералната армия. Като си помислеше за мъчителните часове за нея, преди да разбере за решението им – дългите часове, докато консервира глигана и гордо вдигнатата и глава по време на вечерята, – отново се ядосваше.

Тя не заслужаваше такова отношение. След всичко, което направи, тя заслужаваше тяхната благодарност, безрезервното им одобрение и искрено признание.

Влезе в спалнята. Зак и Тейлър бяха там.

– Нали няма да изгониш Роуз? – попита Зак. Беше се преоблякъл, но явно чакаше Джордж.

– Ще обсъдим този въпрос.

– Тейлър настоява тя да си върви.

– Никога не съм я искал тук – рече Тейлър, но след като погледна Джордж, реши да излезе, без да казва нищо повече.

– Аз пък я искам! – извика Зак след него. – Харесвам я много повече от теб. Нали и ти я харесваш? – обърна се той към Джордж.

– Да, харесвам я.

– Не позволявай на Джеф да я изгони.

– Ще гласуваме. Ти също. А сега изчезвай. Знаеш, че Роуз разчита на теб да налееш млякото.

– Тя предпочита ти да го правиш.

– Ами, аз закъснях. Ще трябва да разчита на теб.

Зак едва не се сблъска с Хен.

– По-бавно, циклон такъв.

Но момчето продължи да тича.

– Трябва да помагам на Роуз – викна той през рамо.

– Какво му става? Не съм го виждал толкова запален да работи през живота си.

– Страхува се, че можем да отпратим Роуз.

– Не знаех, че толкова я харесва.

– Все забравяме, че той е още малко момче. Макар много да му харесва да се прави на голям, той има нужда от вниманието и нежността, с които го обгражда Роуз.

– Не съм се замислял за това.

– Нито пък аз, срамувам се да го кажа.

– Защо пък ще се срамуваш? Той все се пъчи, за да ни покаже колко е голям.

– Което прави отношението на Роуз още по-важно.

Вратата се отвори.

– Знам, че Джеф въобще не прилича на баща ми, но – всеки изминал ден става все повече като него! – избухна Монти.

– Не е лесно да се живее с него – съгласи се Джордж, – но не забравяйте, че на нас ни провървя повече, отколкото на него.

– Той непрекъснато ни го напомня – измърмори Монти.

– Побързайте – подкани ги Джордж. – Следващите няколко часа няма да са приятни за Роуз. Няма да ѝ е лесно, ако още през първия час се пита дали ще седнем на масата.

– Аз ще съм там – каза Монти. – За мен храната е над всичко. Както и за Джеф.

* * *

Роуз се зарадва, че Зак дойде при нея в кухнята. Така щеше да се откъсне от мислите си.

– Джордж каза, че ще закъснее и аз трябва да наляя млякото.

– Ще се бавят ли много?

– Не. Ще бъдат тук всеки момент. Джордж тъкмо се ядосваше на Джеф.

Тя никога не бе допускала, че сърцето ѝ ще трепне така от тази новина. Съзнаваше, че съдбата ѝ зависи не само от мнението на Джордж, но и че то е единственото, което съвпада с нейното.

- Ще имаме съвещание и аз ще гласувам – съобщи Зак.
- Не бива да й казваш – рече Тейлър, който вече беше седнал на масата.
- Така и предполагам – каза Роуз на двамата.
- Виждаш ли, тя вече знае, така че мога да говоря спокойно.
- Джордж сигурно предпочита да не ми казвате – рече Роуз.
- Аз ще гласувам да останеш – гордо заяви Зак. – Не ме интересува какво говори Джеф.
- Долен издайник! – извика Тейлър и се хвърли към Зак. Момчето се скри при Роуз.
- Само почакай, като те пипна.
- Сядайте и двамата! – заповяда Роуз. – Ако ще се биете, излезте навън.
- Трябва да наля млякото – каза Зак, като се усмихна с чувство на превъзходство над Тейлър.
- Побързай, защото чувам, че братята ти идват.
- Джордж, Хен и Монти влязоха вкупом.
- Соления се мие – съобщи Монти. – Не знам какво прави Джеф, но нямам намерение да го чакам.
- След няколко минути ще съм готова – рече Роуз. – Може би дотогава ще дойдат.

В кухнята беше абсолютно тихо. На Роуз ѝ се струваше, че всеки път, когато си поеме въздух, шевовете на роклята ѝ пукаат. Опита се да се успокои, но не успя. Само един поглед ѝ бе достатъчен, за да разбере колко е разстроен Джордж. Хен рядко говореше, но тя не можеше да си припомни нито една вечер, когато Монти да е мълчал. И Тейлър не говореше много, но Роуз усещаше, че Зак гори от нетърпение да каже нещо.

Но и той мълчеше.

Зак използваше Джордж като барометър за държанието си и точно сега прогнозата беше за буреносно време. Зак благоразумно реши да обърне платна според посоката на вятъра.

Роуз знаеше, че този ден някога ще настъпи, но не очакваше, че ще е толкова бързо. Тук беше едва от месец, твърде недостатъчно, за да я опознаят. Все едно, гадаеха съдбата на непознат човек.

Притесняваше се за Джордж. Знаеше колко е важно за него да укрепят семейството. Отсъствието на Джеф от вечерята щеше да се окаже

трудно за преодоляване препятствие. От времето, прекарано със семейството Робинсън, знаеше, че щом семейството е единно, щом чувстват, че действат в името на семейния интерес, те могат да преодолеят всяко неразбирателство.

Само че Роуз не беше сигурна дали обичта, която изпитваха момчетата един към друг, ще се окаже достатъчно силна, за да ги обедини при едно дори малко изпитание. Всъщност понякога се питаше дали изобщо братята Рандолф са способни да обичат. Те дори не разбираха какво е семейна лоялност.

Вратата се отвори и в кухнята влезе Соления. Тя въздъхна с облекчение, когато видя Джеф зад него.

Беше почти полунощ, когато Роуз стана от масата.

– Ще се чувствате по-удобно, ако проведете съвещанието си тук. Нощта е приятна. Ще постоя на двора. Може да има звезди на небето.

До единадесет часа още не бяха свършили с приготвянето на глигана, а тя трябваше да разтреби кухнята, след като вземеха решение. Въпреки всичко беше приятно да си мисли за шунката и наденичките в килера. Наистина им трябваше помещение за опушване на месо. Не мислеше, че свинското може да се консервира най-добре само със сол. Ще поговори за това с Джордж утре.

Ако останеше.

– Ще ти правя компания, госпожо, ако нямаш нищо против – предложи Соления, като стана заедно с нея – Познавам малко съзвездията.

Ревност жегна Джордж. Никога не бе седял на лунна светлина с Роуз, нито ѝ бе говорил за звездите. И ден не минаваше, без да открие нещо ново, което искаше да сподели с нея. Може и да не му се удадеше повече възможност. Но насочи отново мислите си към предстоящия неприятен разговор.

– Всеки от нас ще има възможност да сподели какво мисли – започна той. – И кажете всичко сега. Независимо от решението, което ще вземем, не искам да говорим отново по същия въпрос. Никой няма да прекъсва другия или да задава въпроси, докато не е свършил. Ясно ли е?

– Съгласен съм – рече Монти.

Джеф кимна.

– Аз искам да съм пръв – обади се Зак, като подскачаше на мястото си от вълнение.

– Ти си още много малък – възрази Джеф.

– Присъствието на Роуз го засяга толкова, колкото и останалите – заяви Джордж. – Той ще каже, каквото има да казва, и ще гласува.

Момчето се изправи и огледа кухнята като човек, който се подготвя за съдбоносно изявление.

– Аз мисля, че тя трябва да остане, защото я харесвам – заяви Зак и седна.

– Пилешки мозък – рече Тейлър. – Само това ли имаш да кажеш?

– Да изясним нещо – намеси се отново Джордж, като изгледа толкова сурово Тейлър, че той млъкна. – Никой няма да прави обидни забележки относно мнението на другите. Независимо какво мислите за разсъжденията им, мнението си е тяхно и те имат право да го изразят като всички останали.

– Но... – възрази Тейлър.

– Ако не се придържате към това правило, губите правото си да говорите. Съгласни ли сте?

Всички, с изключение на Тейлър и Джеф, кимнаха.

– Кой е следващият?

– Аз – обяви Тейлър и стана. Изглеждаше още по-висок – толкова беше слаб. – Първо, не искам никакви жени тук. Аз мога да върша домакинската работа.

Джордж гледаше намръщено Монти, за да предотврати избухването му.

– Категорично отказвам някаква си жена янки да ми готви. Освен това не обичам да ми заповядват. Откакто е дошла, непрекъснато ни нарежда какво да правим, а това не е правилно.

Тейлър млъкна.

– Мразиш ли я? – попита Джордж.

– Не е важно дали я мрази, или обича – възрази Джеф.

– Това може да повлияе върху моя начин на гласуване – каза Джордж.

– Не я мразя – призна без желание Тейлър. – Напоследък не се държи толкова лошо.

– Въпросът не е в това – намеси се Джеф.

– Свърши ли, Тейлър? – попита Джордж.

– Ами, да.

– Добре, Джеф, говори.

Думите се заизнизваха от устата му още преди да стане на крака.

– Въпросът не е дали я харесваме, или дали ни командва. Става дума за принципи. За онова, което ни причиниха янките по време на

войната. За онова, което продължават да правят с нас чрез Реконструкцията¹. Не мога да погледна тази жена, нито да си помисля за баща ѝ, без да си представя хилядите смели момчета от Конфедералната армия, лежащи върху изровената земя с разкъсани от оръдейните изстрели тела, пролели кръвта си в калта на многобройните бойни полета. Как може да мислите за тази жена в кухнята и да не се сещате за семействата, чиито съпрузи и синове никога няма да се завърнат у дома? А за Мадисън? Дали ще се върне тук?

– Роуз не е виновна за Мадисън – възрази Джордж.

– Тогава какво ще кажеш за баща ни? Знаем, че янките са го убили.

Разкъсали са го на парчета.

Джеф спря да говори и погледна братята си, но те мълчаха.

– Не разбирам как е възможно да си помислите дори за миг да задържите тази жена тук. Не мога да повярвам, че именно ти, Джордж, искаш това.

Джордж съзнаваше, че възражението на Джеф няма нищо общо с Роуз и баща ѝ. Беше война и тя бе причинила страданията на Джеф и на другите като него. Никога нямаше да приеме Роуз, докато не се примиеше със загубата си.

Но той се питаше дали това някога ще стане.

– Имаш ли да казваш още нещо? – рече Джордж.

– Да. Не виждам как ще остана в тази къща, ако Роуз не се махне.

Джеф седна.

– Мисля, че ще е по-добре, ако се въздържаме от заплахи – каза Джордж. – Не е честно спрямо другите. Освен това кой знае дали някой няма да промени решението си. Ако отправяте предизвикателства по този начин, после ще бъде по-трудно да се отмените.

– Аз няма да променя решението си.

– Кой иска да говори сега? – обърна се Джордж към близнаците.

– Ами, аз – рече Монти, но не стана. – Изобщо не бях доволен, когато Роуз дойде тук. Ако си спомняте, казах, че трябва да се отървем от нея. Казах го високо.

– Ти винаги говориш високо – намеси се Зак.

– Само че промених мнението си. Като оставим настрана, че Роуз е хубава, като картина и е една от най-добрите готвачки на света, тя е много святна жена. Оценявам високо онова, което направи за нас днес следобед. Щях да застрелям проклетите мошеници и тук щеше да

1. Реконструкцията на Юга след Гражданската война – б.пр.

довтаса цяла армия. Тя разбра, че искат да ни измамат и знаеше какво да каже, за да ги спре. Единственото, което не мога да забравя е, че е янки. Знам, че не е участвала във войната, но баща ѝ е участвал. Аз не сънувам кошмари за убити войници като Джеф, но мисля за бандитите и конекрадците, на които позволиха да дойдат тук, само за да ни направят толкова бедни, че да не сме в състояние да оказваме съпротива. Не искам да се караме заради нея. Най-после започнахме да се чувстваме като семейство. Ще съжалявам, ако това не продължи.

Малко смутен от изблика си на чувства, Монти седна.

Джордж не знаеше дали да вярва на ушите си. Мислеше, че след Тейлър, Монти държи най-малко на семейството.

Всички обърнаха очи към Хен.

Той седеше на мястото си.

– И аз не я харесвах в началото. Кипнах, когато обърна масата първата вечер. Винаги съм мислил, че една жена трябва да се държи като майка ни, а Роуз съвсем не отговаряше на тази ми представа. После си спомних, как един ден влязох в стаята на майка ни. Тя плачеше за нещо, което татко бе направил.

– Тя все плачеше – намеси се Монти, ядосан, че си спомня за обидите, които стягаха гърлото му.

– Тя казваше на огледалото си: „Само да можех да му се противопоставя.“ Мама никога не възразяваше на татко. Но ако можеше, обзалагам се, че щеше да се държи също като Роуз.

– Ние не... – поде Джеф.

– Не съм свършил – продължи Хен и студенината в очите му накара Джеф да млъкне.

– Аз също мразя янките. Ако не беше майка ни, щях да се сражавам срещу тях заедно с вас. Но не мисля, че детето е отговорно за прегрешенията на родителите си. Мислех, че баща ни е най-подлият, най-долният, най-проклетият кучи син, който някога се е раждал на тази земя. Според собствените си виждания, бащата на Роуз е бил почтен човек. Но ние не можем да кажем същото за нашия старец. Не понасям мисълта, че е служил в Съюзническата армия. Съгласен съм с Монти, много е хубаво, че отново сме единно семейство. Питам се само дали това щеше да стане, ако не беше Роуз. Не бяхме много единни, преди тя да дойде тук.

Прилив на обич към мъжеството и твърдостта на брат му стопли сърцето на Джордж. Знаеше, че Хен обожава майка им. Да сравни Роуз с нея, беше най-големият комплимент, който можеше да направи на

една жена.

Всички се обърнаха към Джордж.

– Аз отговорих на този въпрос, когато взех Роуз на работа – започна Джордж. – Тя ми разказа за баща си и аз знаех какви ще бъдат чувствата ви. Но я наех, защото мислех, че тя е най-подходящата за работата.

– Всеки може да готви и да чисти – възрази Джеф.

– Избрах я и поради други две причини. Според мен тя беше единствената от четирите жени, която нямаше да скъса крехките връзки, свързващи нашето семейство.

– Там ти е била грешката – отбеляза Джеф.

– Не. И онова, което Хен и Монти току-що изложиха, го доказва. Освен това – Джордж продължи, без да обръща внимание на намесата на Джеф, – избрах я, защото, според мен, тя е честна и смела. Но сега ние не разговаряме за Роуз, а за баща ѝ. А той не ме интересува. Не съм наел него на работа.

– Баща ѝ не те интересува? – повтори ужасен Джеф. – Не те ли интересуват всички онези честни и смели южняци, които е избил?

– Аз пък избих много честни и смели янки, Джеф. Ти също, но войната свърши. Ако имахме сестра и ако тя бе останала сама в Пенсилвания или Ню Хампшър, дали нямаше да гладува, или да оцелее с цената на почитеността си?

– Не е същото.

– Мисля, че е.

– Стига толкова – намеси се Монти. – Да гласуваме.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Хубаво е тук – рече Соления.

Роуз седна върху дънера за сечене на дърва. Той остана прав, загледан в звездния свод над главите им. Стояха, без да разговарят, докато разгорещеният спор вътре неочаквано не премина в неясно мърморене.

– Да – съгласи се Роуз, като се мъчеше да се съсредоточи върху разговора със Соления, отколкото да се напруга да долови нещо смислено от откъслечните фрази, идващи откъм прозореца на кухнята. – Не бях живяла извън града, когато се съгласих да дойда тук. Опасявах се, че ще ми липсват хората, магазините, градската суетня.

– Не е ли така?

– Не бях щастлива в Остин. Нещата трябва да се влошат извънредно много, за да се върна там.

– Тук не ти ли е добре? Стори ми се, че всички изпълняват заповедите ти.

Роуз се засмя и по гласа ѝ пролича, че се забавлява, но е и изненадана.

– Така е на пръв поглед. Те наистина са много мили, особено когато забравя къде ми е мястото и започна да раздавам заповеди, но аз съм външен човек. И винаги ще бъде такава.

– Поне Джордж мисли, че се държиш добре.

Тя нямаше никакво намерение да му обяснява как стоят нещата – или по-точно, как не стоят нещата между нея и Джордж. Но преди да успее да измисли отговор, с който да затвори устата на Соления, вратата на кухнята се отвори с трясък, двамата се обърнаха към къщата и видяха, че Джеф излезе с тежки стъпки и закрачи в тъмното.

– Според мен, това означава, че след малко ще трябва да приготвиш закуската – обърна се той към Роуз. – Очаквам всеки момент Джордж да излезе, за да обяви присъдата.

Но Джордж беше изпреварен. Зак изскочи от кухнята, почти по петите на Джеф.

– Оставаш! – извика той, като се втурна към Роуз и се хвърли в прегръдките ѝ. – Джеф е разярен като кастриран бик. Не се ли радваш?

Тя прегърна момчето.

– Радвам се, че ти искаш да остана, но не се радвам, че Джеф е нещастен.

– Той няма значение – заяви Зак, – щом Джордж иска да останеш.

Роуз не можа да измисли разумен отговор и реши да не обръща внимание на забележката на Зак, както и на начина му на изразяване. Нито пък искаше да тълкува задълбочено одобрението на Джордж. Вече й бяха причинили достатъчно неприятности.

– По-добре да се заема с чиниите – каза тя и стана. Хвана детето за ръка и се отправи към къщата. – Ако се забавя още малко, ще бъдат в същото състояние, в каквото ги заварих, когато дойдох тук.

– Аз трябва да си лягам – рече Зак, когато стигнаха до къщата. Той глезено пусна ръката на Роуз и тръгна към спалнята на мъжете. – Хен обеща, че ще ми разкаже приказка, ако му дам дума, че няма да се заяждам с него утре.

Роуз не можа да определи дали Зак очаква приказката, или бяга от чиниите. Но този въпрос не я занимава дълго. Когато влезе в кухнята, Джордж разчистваше масата.

– Не е необходимо да го правиш – рече тя, като бързо грабна чиниите от ръцете му.

– Щеше отдавна да си свършила, ако не те бяхме накарали да стоиш навън.

– Няма да ми отнеме много време.

– Ще ти помогна.

– Добре – съгласи се тя. Стомахът ѝ се сви от вълнение. Джордж не ѝ беше помагал от първата вечер, когато тя хвърли вечерята на пода.

– Предполагам, че Зак ти е съобщил новината.

– Много ли беше разстроен Джеф? Подмина ме като северен вятър.

– Ще му мине.

– Може би не трябва да оставам. – Не знаеше защо го каза. Последното нещо, което искаше, бе да замине, независимо какво изпитваше Джеф.

– Всъщност той не се сърди на теб – рече Джордж, докато слагаше мръсните чинии в легена с вода, който Роуз бе поставила да се топли на печката. – Само не може да забрави какво му причиниха войниците от Съюзническата армия.

Обзе я отчаяние.

– Ще бъде същото като в Остин. Всички започнаха с омраза към нещо друго, но накрая намразиха мен.

– Никой няма да те намрази. Няма да го допусна.

Тя почувства, че тревогите ѝ се стопиха. Глупчо. Не знаеше ли, че не може да контролира чувствата на хората? Но бе сигурна, че ще я

защищава.

– Няма нужда да се притесняваш и за Тейлър. Той не те мрази.

– И все пак ми е неудобно.

– Недей. Останалите искаме да си тук. На Монти не му стигнаха думите да хвали кулинарното ти изкуство. А Хен направо ти се възхищава.

– Мислех, че не приема друга жена освен майка ви – изненадана рече Роуз.

Усмивката изчезна от лицето на Джордж.

– Съжалявам, че не съм го споменавала досега, но не знаех дали ти е приятно да говориш за майка си. Понякога като че ли не чуваш. Друг път се сковаваш като изсушена кожа. Дори не ми каза, че това е нейната спалня – рече Роуз, като посочи с глава към вратата, скрита под горните дрехи. – Открих я случайно.

– Предполагам, че е време да ти разкажа за майка ни.

Но той не изгаряше от нетърпение да започне. Стоеше като законен, сякаш спомените го връщаха назад във времето. Роуз трябваше да измъкне чиниите от ръцете му.

– Майка ни беше красиво, нежно създание. Произлизаше от уважавано, но бедно семейство. Баща ни я очаровал с хубостта и обаянието си и я заслепил с безграничната си енергия и богатство. Но тя се омъжила за него, защото го обичала. И това била най-голямата грешка в живота ѝ.

След като започна да разказва, той като че ли малко се поуспокои.

– Майка ни мислеше, че нашият баща е всичко на света. Независимо колко скандално се държеше той, колко унижения ни причини и колко страдания ни донесе страстта му към хазарта, тя не престана да го обича и искаше и ние да го обичаме колкото нея.

Джордж замълча.

– След един особено бурен скандал няколко семейства, съседни и стари приятели, ни купиха това ранчо и заставиха баща ни да дойде тук. Само че той нямаше намерение да остава. Непрекъснато търсеше начини да се измъкне оттук. И го направи. Войната започна само няколко месеца след като се бяхме преместили. Сигурно страшно му е допаднала. Тя беше единственото нещо, което можеше да се сравни с неговата жестокост.

Отново замълча, а чертите на лицето му се изостриха.

– Здравето на майка ни беше разклатено, а Зак беше още бебе. Момчетата бяха твърде малки, за да поемат грижата за ранчото, но той

изобщо не се замисляше за тези неща. Можеш да си представиш как се отрази това на майка ни. Тя почина година по-късно.

Роуз знаеше, че Джордж не може да разбере. За него отговорността беше всичко.

– Монти само ругае, когато се спомене името на баща ни, но мисля, че Хен би го убил, ако се бе върнал у дома. Той обожаваше майка ни.

Джордж може би не мразеше баща си, но не можеше да му прости. Трагедията му обаче, според Роуз, се състоеше в това, че искаше да му прости.

– Майка ти трябва да е била забележителна жена.

– Тя не искаше да идва в Тексас... Смяташе го за чужда страна..., но и през ум не й мина да се противопостави на татко.

Джордж отново спря да говори, като си спомни нещо, което не искаше да сподели с Роуз.

– Мисля, че нито един от нас няма да му прости за онова, което й причини.

– Ти знаеш, че трябва да бъде точно така, нали?

– А ти би ли могла да простиш?

Искаше й се да каже, че може, но не беше така. На хората от Остин не би простила за много по-дребни неща.

– Не.

– Може би щях да му простя, ако всеки ден не се сблъсках с последствията от характера му. Забелязвала ли си бледия белег около врата на Монти? Това е рана от въже. Двама бандити току-що го били вързали, когато Хен ги намерил. Тогава Монти беше на четиринадесет години. Само на четиринадесет, за Бога, и мислел, че ще умре. Хен уби двама души същия ден. И той беше на четиринадесет години. Ако искаш да знаеш как им се е отразило всичко това, вгледай се в очите им. Те са едва на седемнадесет години, а изглеждат по-възрастни от мен.

Роуз не каза нищо. Не можеше.

– Джеф не искаше да ходи в армията. Страхуваше се, че няма да е по силите му, но баща ни го накара да се срамува. Загуби ръката си и сега не се смята за пълноценен човек.

Роуз никога не бе изпитвала такава безсилие. Бе вникнала в сърцето на Джордж и бе усетила болката му. Видяла бе и железните обръчи, които го стягаха. Най-сетне разбра всичко и се почувства по-безпомощна от всякога.

Роуз въздъхна отчаяно, отметна завивките и седна на ръба на леглото. Беше изтощена, но не бе мигнала. Не можеше да престане да мисли за случилото се снощи. Не за бащата на Джордж или за гласуването, а за Джордж. Допуснала бе грешка да го попита какво мисли за оставането ѝ.

– Непрекъснато ти повтарям колко ценя работата ти – каза той. – Не съм променил мнението си.

Не знаеше защо го попита. Тя му бе казала да се държи настрана. Какво искаше от него?

Знаеше точно какво иска.

Искаше да ѝ каже, че най-много от всичко на света желае тя да остане. Искаше да ѝ каже, че ще бъде съкрушен, ако замине, че ще тръгне след нея и ще я довлече обратно, ако трябва. Искаше да ѝ каже, че не може да си представи как би живял без нея, че тя му е необходима като слънцето на небето и земята под краката му. Искаше да ѝ каже, че тя е сънят му нощем и надеждата му денем. Искаше да ѝ каже, че е неотделима част от живота му, докато я има на този свят.

Искаше да ѝ каже, че я обича.

Искаше да говори за очите ѝ, косата ѝ, устните ѝ, кожата ѝ, носа ѝ, ушите ѝ, дори за гърдите ѝ. За всичко друго, само не за готвенето ѝ, за поддържането на къщата и за отличното ѝ познаване на законите в Тексас. Искаше да я възприема като жена. Желана жена. Жена, която го кара да лежи буден нощем. Жена, чиято красота и чар го бяха обсебили и чието присъствие измъчваше тялото, ума и душата му. Жена, която толкова надълбоко бе влязла в живота му, че нямаше да е докрай удовлетворен, ако не я притежаваше.

Напълно и изцяло.

Искаше ѝ се той да бъде дотолкова завладян от бушуващо желание, че когато беше близо до нея, да се налага да заключва спалнята си, за да опази добродетелността си.

Искаше страстта му към нея напълно да надделее над влудяващото му самообладание, нуждата му от нея да бъде толкова голяма, че да направи всичко, за да спечели нейната любов.

Копнееше да го боли за нея толкова, колкото нея я болеше за него, да почувства страданието от несподелената или непризнатата любов; любовта, сведена до унижението да се надява на комплименти за готвенето и чистенето, само за да знае, че мисли за нея. Искаше ѝ се да я гледа в очите, отчаяно да търси знак на топлина, знак на неподправено чувство и да среща само хладно одобрение.

Искаше да бъде толкова окаяно нещастен, колкото е тя.

През следващата седмица стана ясно, че гневът на Джеф влияе на настроението на цялото семейство. Монти почти се влуди Хен стана мрачен; Тейлър все едно че го нямаше.

Болеше я за Зак. Детето знаеше, че нещо не е в ред, но не знаеше точно какво. То търсеше увереност при Джордж и Роуз. Но тя не можеше да му я даде. Джордж също.

Ето защо Роуз реши да се върне в Остин.

Не ѝ беше трудно да вземе това решение. В ранчото нямаше бъдеще за нея. Джордж ѝ бе дал да разбере това ясно още в началото. Поведението му през изминалата седмица засили увереността ѝ. Тя беше достатъчно млада и красива, за да го предизвиква от време на време да превъзмогва съдържаността си, но искаше повече от физическо желание. Искаше обич и семейство, но нямаше да ги получи от Джордж.

Освен това присъствието ѝ разединяваше семейството. Спокойствието и ведрото настроение се бяха изпарили. Нямаше значение, че не е честно и че никой не го иска.

Просто така се получи.

Не искаше да остава, за да види поражението на Джордж. Нямаше значение, че вината е на Джеф. Той беше член на семейството. Тя не беше. И никога нямаше да бъде.

Затова реши да напусне. Нямаше да съобщава на Джордж. Нямаше сили да му каже.

– Ако ходиш скоро в Остин, ще дойда с теб – обърна се тя към Джордж по време на закуската следващата сутрин.

Трудно ѝ беше да произнесе тези думи. Прозвучаха толкова категорично. Те означаваха, че е изгубила всякаква надежда, че Джордж може да я обикне. Не се заблуждаваше, че с отсъствието си ще постигне онова, което не бе успяла да постигне с присъствието си.

Знаеше, че го обича. Въпреки твърдото си решение да не се омъжва за военен, тя го обичаше.

А не искаше. Беше прахосване на хубави, искрени чувства, но сърцето ѝ не бе послушало разума ѝ, нито пък се бе вслушало в съвета му. То се бе спряло на Джордж и не искаше никой друг. Тя не очакваше, че някога ще се промени.

– Свърши ли се нещо? – попита Джордж.

– Не.

– Още не са минали три месеца.

– Необходими са ми някои неща, за които не мога да помоля друг да ми ги купи.

– Добре. Утре ще отидем.

Той разбра. Тя беше сигурна. След като я погледна изпитателно, той разбра.

– Ще помоля Соления да дойде с нас. Той предложи да ни намери няколко помощника. Мисля, че е време.

– За какво са ни помощници? – попита Джеф.

– Сами няма да можем да огледаме, подберем и жигосаме няколкостотин диви млади бикове. Ще капнем от умора още преди да сме тръгнали за Мисури.

– Сигурен ли си, че трябва да ги закараме чак до Сейнт Луис? – попита Джеф. – Никой освен нея не знае да има пазар там.

– Решено е вече – отговори Джордж. – Можем да вземем десет пъти повече пари.

– Но откъде знаеш, че тя...

– Ще ги закараме до Сейнт Луис – сръза го Монти. – Щом не ти харесва, не идвай. Ако искаш да знаеш, предпочитам да не идваш. Ще бъде адско облекчение да не гледам намусената ти физиономия.

– Някой иска ли да готви, докато ни няма? – попита Джордж, за да отклони вниманието на Монти. – Тейлър?

– Джеф да готви – рече Хен. – Тя си заминава заради него.

– Знаете, че не мога да готвя – сопна се сърдито Джеф. – И какво искаш да кажеш, че си заминава заради мен?

– Да не би да мислиш, че ще се върне? – попита Хен с блеснали от гняв очи. – След като се държиш гадно с всички, сякаш ние сме виновни за проклетата ти ръка.

– Стига, Хен – каза Джордж.

– По дяволите! – избухна Монти. Гневният изблик на близнака му разпали собствената му тлееща ярост. – Време е някой да му каже колко е трудно да се живее с него. Непрекъснато ни дразни и си въобразява, че е нещо повече от останалите, защото е учил малко и всички трябва да лазим по корем пред него до края на живота си, задето е изгубил проклетата си ръка. Жалко, че куршумът не го е улучил в главата. Тогава щеше да е истински мъченик, а не някаква евтина имитация.

Роуз блъсна стола си назад, скочи и избяга от стаята. Не можеше да издържи да чуе още една дума, да види още някое изкривено лице, да

почувства още една гореща вълна на ярост. Особено когато не беше виновна.

Обезпокоените в съня си кучета скочиха и се разляяха. Но веднага я познаха и след две-три неспокойни джафкания млъкнаха. Легнаха отново на земята и сложиха глави върху лапите преди още тя да е изчезнала в мрака.

Не можеше да спре сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Не можеше да спре и краката си, които я носеха безцелно в нощта. Трябваше да избяга колкото може по-надалеч от гнева и обидите. Струваше ѝ се, че целият ѝ живот е изпълнен с тях. Където и да отидеше, те я следваха.

Тя ги причиняваше. Носеше кълновете на раздора у себе си.

Не, няма да се примири с това. Беше щастлива, докато войната не разруши всичко нежно и мило. Гневът, омразата и горчивината бяха дошли с поражението и последвалия период на Реконструкция. И независимо че беше несправедливо, тя беше неумолимо свързана с тези силни чувства, толкова наситени с енергия, че нито хората, нито правителството можеха да ги контролират. Те раздираха градовете и семействата, като унищожаваша живота така необуздано, както оръжията бяха унищожили хората и собствеността им.

Време беше да се съпротивлява на тези чувства. Време беше да престане да се прави на глупачка, като мисли, че може да спечели.

Болката в гръдния кош я принуди да спре да бяга и да се свлече до оградата на заграждението за животните. Дишаше учестено, гръдите ѝ се надигаха и отпускаха тежко. Биковете, които преживяха на лунната светлина, извърнаха глави и я загледаха с безизразните си очи.

Все още задъхана, тя долови нечий стъпки. Джордж. Би трябвало да се досети, че ще я последва. Отчаяно бе искала това. Той беше единственият, който можеше да излекува раните в душата ѝ. И в сърцето ѝ. Само в обятията му щеше да се почувства в безопасност и на сигурно място.

Господи, никога ли нямаше да поумнее! Каква глупачка беше.

За Джордж семейството беше над всичко. Това бе причината за неговото мълчание цяла седмица. Това беше причината да не нареди на Джеф или да промени отношението си към нея, или да се маха.

Това беше причината да не се поддава на желанието си да я прегръща и целува. Това беше причината да се съгласи да я заведе в Остин, макар да знаеше, че тя няма да се върне тук.

Защо я бе последвал сега? Всичко, което щеше да ѝ каже, би я наранило още повече.

– Добре ли си?

Тя не се обърна. Не беше необходимо. Дори и без да го вижда, гласът му прозвуча успокояващо в нощта. Дълбок и уверен, той винаги я успокояваше.

– Добре съм. Само не исках да присъствам на повече препирни.

– Монти винаги...

Тя се обърна и застана лице в лице с него.

– Не става дума за Монти или Хен, и ти много добре го знаеш.

– Не знам как да постъпя с Джеф.

– Нищо не можеш да направиш. Той трябва сам да си помогне. И да не си посмял да споменеш за ръката му.

Прекалено ядосана беше, за да подбира думите си, да мисли за чувствата му или да си припомни, че не бива да критикува. Твърде дълго бе мълчала.

– Откакто се е върнал, Джеф използва ръката си като бич. Знам, че не искаш да ти го казвам, но не мога да се сдържам повече. Използва я, за да го защитаваш, да те отдалечи от близнаците. Ти каза, че баща ти бил егоист. Джеф е като него. Не ме прекъсвай – рече тя, когато той понечи да каже нещо. – Наслушах се на всичко и не мога повече. Глезенето няма да го накара да се чувства по-различно. Трябва да го оставиш сам. Остави го или да плува, или да потъне. Не го ли направиш, ще те завлече на дъното със себе си. Както и цялото ти семейство.

– Знам.

– Тогава защо не си му го казал?

– Защото е мой брат. Не мога да му обърна гръб.

– И затова обръщаш гръб на себе си, на другите си братя, на кариерата си и на мен. Ще му позволиш да направи всички нещастни.

– Няма да се върнеш, след като отидеш в Остин, така ли?

– Ти искаш ли да се върна?

– Да.

– Защо? Само не казвай, че е заради готвенето и чистенето. Пийчис Макклауд ще го върши по-добре от мен.

– Пийчис не може да го направи и наполовина добре, колкото теб.

Защо не ѝ говореше винаги по този начин? Защо трябваше да чака да му съобщи, че напуска, за да ѝ каже нещо хубаво?

– Няма смисъл да се връщам тук. Нищо няма да се промени. Винаги ще си остана янки. Ръката на Джеф няма да се върне. А ти ще чакаш удобна възможност да са махнеш и да отидеш в армията.

– Ние имаме нужда от теб. Не само заради готвенето. Ти ни

помогна да се почувстваме като единно семейство.

– Докато Джеф не разбра, че съм янки.

– Зак има нужда от теб. Не съм съзнавал досега колко е важно за едно малко момче да има жена край себе си; някой, който да не забравя, че той е дете и да не очаква нещо повече от него.

Понякога й се искаше да го удари, да го разтърси, докато зъбите му затракат. Никога ли не мислеше за нея? Или за себе си? Не беше сигурна, че може да мисли за себе си, без да мисли и за братята си.

– Аз съм много привързана към Зак – рече Роуз с треперещ глас. – Той е чудесно хлапе, но не мога да остана тук, само за да му бъда майка. Един от вас ще трябва да се ожени, ако искате жена за това.

– Няма начин това да стане.

– Знам. Близнаците са прекалено малки, Джеф е прекалено огорчен, а ти мразиш жените. Съжалявам, Джордж, но не мога да помагам на семейството ти. Опитах се, но не мога повече.

– Аз не мразя жените.

– Твърдо си решил да не се жениш. Това е същото.

– Аз много те харесвам. Не че... Ако нещата бяха по-различни...

– Да, но не са. Тежи ти семейството и някакъв ужасен страх, от който те полазват ледени тръпки, когато си помислиш за женитба.

– Какво имаш предвид?

– Не съм глупава, Джордж. Ти си съвсем нормален мъж. Имаш съвсем нормални потребности и желания. И не ми казвай, че не искаш жена и семейство. Никога няма да си щастлив без тях. Сам си си внушил, че не си годен за семеен живот, че не обичаш да носиш отговорност, но това не е вярно. И не ми казвай пак, че си се върнал вкъщи само заради Джеф. Не си му обръщал внимание, откакто аз съм тук.

Отново сгрещи и надрънка куп неща, когато трябваше да мълчи. Само че този път нямаше какво да губи. Никакво значение нямаше да има, ако Джордж се разяреше дотолкова, че да я изгони. Тя и без това напускаше.

– Ти се върна, за да се грижиш за семейството си, защото така искаше. Остана тук, защото така ти харесваше. Дори и мен взе под своето крило. После прибра Соления и скоро ще добавиш още бивши войници от Конфедералната армия. Ти си човек, който не може да живее без подчинени. Те те карат да се чувстваш по-силен.

– Грещиш. Нямам представа защо мислиш, че...

– Повтаряй си всички тези лъжи, ако трябва, но аз не искам да ги слушам повече.

– Добре тогава, това не е лъжа – не искам да заминаваш. Дойдох, за да те помоля да размислиш.

Сякаш земята се разлюля под краката ѝ. Беше избухнала, изля яростта си с пълна сила и сега той я изненада.

– Защо искаш да остана? Не заради Зак. Не заради другите. Само заради теб.

В същия миг Роуз съжали за казаното. Може би единствената причина да дойде при нея бяха братята му. Нямаше да може да понесе това.

– Харесвам те – призна без желание Джордж. – Харесвам те от самото начало. Възхищавам се от смелостта и енергията ти...

– Дотегна ми от възхищението ти. Не можеш ли да почувстваш нещо по-непринудено?

– Възхищението ми към теб ме накара повече да те харесвам – отговори Джордж, като държеше на своето. – Получих достатъчно много уроци относно значението на смелостта, за да я пренебрегна отново.

– Добре де, харесваш смелостта и енергията ми. А нещо друго у мен не харесваш ли?

– Но те са част от теб. Нямаше да си същата без тези качества.

– Може би аз съм сгрешила – рече отчаяно Роуз. – Може би ти си напълно неподходящ за съпруг.

– Искаш да ти кажа, че за мене си красива – каза Джордж, – че непрекъснато мисля за теб, че протягам ръка, за да те докосна?

– Да! – възкликанието се изтръгна като въздишка от гърдите на Роуз, като сбъдване на дълго лелеяно желание, като отговор на всички въпроси, свързани с любовта ѝ. – Точно това иска да чуе всяка жена от мъжа, когото...

– Когото? – попита той.

– Довърши онова, което искаше да кажеш – продължи Роуз. Тя не можеше да му каже, че го обича. *Не би го сторила.*

– Никога не съм вършил нещо по-трудно от това да те държа на разстояние от теб. Не можеш да си представиш колко пъти съм искал да те докосна, да...

– Каж ми – замоли го Роуз. – Винаги съм мислила, че не ти е трудно да се държиш на разстояние.

Джордж се приближи до нея.

– Ти си красавица, Роуз. Цял един живот няма да ми стигне, за да ти разкажа за всичко, което ми мина през ума, откакто си тук.

– Не ми каза *всичко*.

– Бях започнал, но ти ми заяви, че нищо няма да излезе.

– Забрави какво съм ти казала.

Той се приближи още малко.

– Не знам как да изразя чувствата си с думи. Никола не съм срещал жена като теб. Ти не искаш да говоря за възхищението си, но как да те накарам да разбереш, без да го направя? Не искаш да говоря за смелостта ти или за енергията ти, но те са част от тебе, така както очите и устните ти.

Той протегна ръка и леко я докосна по бузата. Роуз не можа да се съсредоточи, за да му отговори.

– Знам, но когато говориш за устните ми, някак не се чувствам такова ужасяващо време.

– Виждал съм много красиви жени. Доскоро светът като че ли беше пълен с тях. Но за тях красотата беше самоцел. Те бяха само вежди, устни, кожа, коса и нос, които толкова държиш да възхвалявам. Но нищо повече. Сбор от красиви части.

Ръката му се плъзна по нейната. От допира му изпита силно, почти болезнено усещане.

– Мислиш ли, че съм приятна за гледане?

– Да. Дори Монти смята, че си хубава. А щом си успяла да отклониш поне за пет минути вниманието му от кравите, значи си изумителна.

Роуз се засмя весело, въпреки усещането по ръката си.

– Никога не съм предполагала, че ще се радвам на комплимент, изразен по този начин, но се случиха толкова неща, които не съм очаквала.

– Не ме бива много, а?

– Не. Всъщност доста ме обърка.

Джордж я улови за ръката.

– Опитвам се да ти кажа, че си хубава. Но красотата ти означава много повече заради теб самата, заради онова, което искаш да дадеш от себе си; заради онова, което искаш да споделиш, без да искаш нещо в замяна.

Тя почувства как палецът му описва кръгове по ръката ѝ. Трудно беше да мисли за заминаване при проявата дори на един такъв малък знак на внимание.

– Сега вече се справяш малко по-добре – прошепна Роуз със затворени очи, а душата ѝ жадно поглъщаше думите му.

– Искам да те прегръщам и целувам не само защото ми е изключително приятно. Искам те в обятията си заради всички онези дребни неща, които правиш, за да ми доставиш удоволствие; защото много пъти оставяш работата си, за да обърнеш внимание на Зак; защото макар и уморена, не спиращ да вършиш нещо за нас.

– Продължавай.

Той нежно я притегли към себе си.

– Скоро разбрах, че не съм щастлив и спокоен, когато не си близо до мен. Когато съм далеч от ранчото.

– Все се питам какво ли правиш. У дома непрекъснато се улавям, че те търся с поглед. Предстои ли да взема някакво решение, чужда се какво би било твоето мнение. До такава степен си обсебила ума и мислите ми, че не мога да си представя как съм живял без теб.

Той я притегли още по-близо до себе си. Не се допираха, но Роуз усещаше топлината на тялото му.

– Ядосвах се, ревнувах, когато Монти започна да флиртува с теб. Мисълта, че някой друг те харесва, ме покруси. Още по-зле се чувствах, когато си помислех, че и ти може да го харесваш. Тогава разбрах, че искам да харесваш само мен. Казах си, че не е честно да ти се признавам в любов, след като нямам какво да ти предложа. Но онзи ден при потока забравих за справедливостта. Искам само да те целувам, да знам, че поне малко ме харесваш.

Роуз усети през роклята, че телата им се допират. Гърдите ѝ станаха много по-мъчително чувствителни отколкото ръката ѝ.

– Винаги си го знаел – рече тя.

– Не беше достатъчно, след като нито един от двамата ни не говореше за това.

– Още в началото ми заяви, че не искаш жена и семейство. Защо да говоря за нещо, което никога няма да имам?

Джордж сложи двете си ръце на раменете ѝ. Роуз инстинктивно се наклони към него.

– Поради същата причина, заради която исках да те държа в обятията си и да те целувам. Защото не можех да се съдържам. Какво имаше предвид преди минута, когато каза: „Това иска да чуе всяка жена от мъжа, когото...?“

Роуз направи опит да се отдръпне, но той не я пускаше.

– Не е справедливо...

– Нищо не е справедливо. Искаше да чуеш истината от мен. Сега аз искам да я чуя от теб.

Тя се изкушаваше да го излъже. Защо да разкрива душата си пред мъж, който няма душа? Е, да, призна, че я харесва, че тя го привлича, че характерът ѝ му допада, но това не бяха силни чувства, способни да възпламенят страст, която да трае цял живот. Не бяха достатъчни, за да изгряди живота си върху тях. Не бяха достатъчно стабилни, за да я предпазят от омразата на Джеф.

И все пак имаше нещо. Нещо, което бе подхранвало чувствата ѝ към него през всички тези седмици. Нещо, което бе задълбочило чувствата ѝ и ги бе превърнало в обич. Знаеше ли какво е то? Би ли му казала, ако знаеше?

Тя отново се наведе към него. Щеше да е по-лесно да му го каже, ако не го гледаше в очите.

– Мисля, че никога няма да забравя онази сутрин, когато влезе в ресторанта. Накара ме да се почувствам като истински човек, а не само келнерка, която приема поръчки и сервира храна.

Той леко я притисна към себе си и това я насърчи да продължи.

– Знам, че дойдох тук с прекалено големи очаквания. Знаех го от самото начало. Все си повтарях да си гледам работата и да не давам воля на чувствата си. Но не можах. Невъзможно е човек да е около братята ти и да не чувства нищо. Все едно, че живееш във вихрушка. Но вихрушка, която никога не се изпуска от контрол, защото ти беше в центъра. Държеше хлабаво Монти. Бдеше над Зак. За миг не забрави, че Джеф е страдал повече от теб. Разбираше дори Хен и Тейлър. И макар че Мадисън го няма, ти никога не забрави, че той също е част от семейството. Заряза кариерата си заради семейството си. С нищо не показва, че това ти е неприятно. Ти си олицетворение на учтивостта и разума, но самият ти не го съзнаваш.

Тя го погледна, като очакваше, че се е намръщил. Нежният му, изпълнен с желание поглед едва не я накара да замълчи. Погледът му ѝ вдъхна смелост да му каже единственото, което би се заклела, че не знаеше.

– Винаги си ме закрилял. Дори и когато те вбесявах, ти беше справедлив. Издаваше заповедите си с чувство за хумор и загриженост. Беше най-прекрасният мъж, когото някога съм срещала. И аз се влюбих в теб.

Джордж реагира така, сякаш го бяха смушкали ненадейно с остена.

– Влюби се в мен?

Роуз би се отскубнала от прегръдките му, ако можеше, но той я

държеше здраво. Как може да е толкова чувствителен спрямо братята си, а да не е забелязал, че тя го обича? Не ѝ беше необходимо по-голямо доказателство от това, че той няма никакви чувства към нея?

– Толкова ли е трудно да си го представиш? Ти си хубав, мил и вдъхваш увереност.

Джордж сложи ръка под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ. Погледите им се срещнаха.

– Защо не ми го каза?

Тя се успокои. Не можеше да му се сърди дори когато заслужаваше.

– Защо да ти го казвам? Лежах в онзи мизерен таван седмици наред и жадувах да бъда в обятията ти, да ме целувам, да ми повтаряш, че ме обичаш. И всичко, което ти каза, беше, че не виждаш нищо лошо в това, защото много ме харесваш.

Джордж не я слушаше. Той целуваше лицето, очите, носа и устните ѝ.

– Ти каза, че само *можем да се радваме един на друг*, без да имаме сериозна връзка. Не можеше да бъдеш по-жесток, дори и да искаше – ръцете на Роуз неусетно се озоваха около врата му. – Ти си почти, като баща ми. Макар да ми се струваше, че си точно онова, което търсех, мъчех се да не се влюбвам в теб.

Целувките на Джордж станаха по-настойтелни и тя с паузи довършваше онова, което искаше да каже.

– Допуснах само една... грешка. В сърцето на този прекрасен мъж... нямаше място за друга обич... освен обичта към семейството му. Той беше затворил вратата... беше се изолирал от останалия свят. Този... прекрасен мъж се страхуваше... от едно малко нещо... да се влюби.

Джордж спря да я целува.

– Ами ако този мъж се е влюбил, без да иска да се жени и да създава семейство? Ами ако иска повече от всичко на света да накара една жена да разбере колко много я обича?

Роуз усети, че краката и ръцете ѝ изстинаха. Пръстите ѝ го пузнаха и ръцете ѝ бавно се свлякоха надолу. Тя постави ръце върху гърдите му и го блъсна назад, така че да може да го гледа право в очите.

– Тогава този мъж смесва любовта с желанието. Желанието е горещо като любовта, но му липсва топлината ѝ. То трябва да консумира, но не иска да гради. За него моментът е всичко, а бъдещето е една неприятна мисъл. Желанието пламва силно и изгаря бързо. Любовта се стреми

да създаде подхранваща топлина, която да просъществува през годините.

- Не вярваш ли, че този човек те обича?
- Той може, но не иска да си го позволи.
- Тогава няма ли да останеш?
- Не мога.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Мислех, че в Южна Джорджия няма Господ, но това място надминава всичко.

Бяха пътували часове наред – по тесни пътечки из гъсталаците, през няколко сечища и дузина плитки поточета, – без да зърнат къща или някакъв друг признак на човешко съществуване. Джордж караше каруцата. Роуз седеше до него. Соления яздеше отстрани. Цяла сутрин ги бе забавлявал с веселото си бърборене.

– И по нашите места имаме трънаци, но те не са нищо в сравнение с това тука – рече Соления, като посочи към извисяващите се храсталаци, които се простираха мили наред. – Не мога да разбера как кравите ви влизат и излизат оттук с тези рога. Майка ми имаше една стара млечна крава с рога като свинска опашка. Веднъж се оплете в някаква глициния и си счупи врата. Жалко. Така и не намерихме друга крава да ни дава толкова много сметана.

Джордж изобщо не проявяваше интерес към глицинията на Соления, нито към кравата му. В главата му се въртяха само две неща: близостта на Роуз и възникващата у него убеденост, че решението му да остане ерген не е толкова твърдо, колкото си бе мислил.

Роуз никога не бе изглеждала така хубава и желана. Не знаеше дали това се дължи на факта, че го напуска, или на роклята, прилепнала към тялото ѝ, която очертаваше формите ѝ. Редицата копчета, стигаща до врата ѝ, запазваше скромността ѝ, но гърдите ѝ изпъкваха както никога досега. Скованата ѝ стойка само още повече ги подчертаваше.

Искушението да протегне ръка и да сложи длан върху гърдите ѝ беше прекалено силно, за да го преодолее. Не му беше приятна мисълта, че е роб на страстта си, но не можеше да се сдържа, когато Роуз седеше само на някакви си изнервящи инча от него.

Можеше да се намира и на хиляда мили от него. Пак щеше да усеща напрежението помежду им. Знаеше, че тя не желае да говори за онава, за което мислеше. А и той не я подтикваше да наруши мълчанието си. Снощи бе говорила прекалено много.

Но той не бе говорил достатъчно.

Беше ѝ казал, че се възхищава от нея, че я харесва, но не бе споделил за болката, която заминаването и щеше да му причини.

Не можеше да ѝ го каже, защото го осъзна едва тази сутрин. До

мига, в който тя излезе от къщата с чантите в ръце, той не бе подозирал за истинската сила на чувствата си. Не бе очаквал, че ще му е приятно тя да замине, но и не бе очаквал, че му идваше да падне на колене и да я моли да остане.

Вероятно тя имаше право, като мислеше, че Джордж никога няма да е щастлив и доволен, ако не се ожени, но той нямаше друг избор, значи беше без значение, дето и двамата съзнаваха, че желаят едно и също, но не можеха да го имат. По-добре да се разделят набързо. Болката нямаше да е толкова силна.

А болка изпитваше. Както и гняв. При това учудващо силен гняв. Би трябвало вече да се е примирил. Като че ли целият му живот представляваше поредица от неизпълнени обещания.

Но най-много го болеше, защото тя си заминаваше с мисълта, че той не изпитва нищо повече към нея освен страст. В нейните очи той не беше по-различен от Люк Кърни в това отношение. Не би го преживял, ако разбереше, че тя го презира.

Може би щеше да е по-добре, ако ѝ бе казал защо не може да се ожени, защо не иска семейство. Но снощи някак не беше удобно. Сега също. След като бе решила да се връща в Остин, нямаше да е честно да я спира.

При това той много добре знаеше, че тя трябва да си замине.

Цяла нощ бе лежал буден, като се напрягаше да измисли друго решение, но не можа. Ще си наемат нова домашна прислужница, някоя, която няма да бъде свързана със Съюзническата армия на Северните щати.

Армията. Странно. Докато се прибираше у дома от Вирджиния, той по цели седмици прехвърляше наум териториалните фортове, като се мъчеше да прецени кои му предлагат най-добри шансове за успешна кариера. Когато бе попитал за Тексас, нямаше предвид добитъка или ранчото. Искаше да знае за сраженията с индианците, за фортовете и за хората, които командваха там. Дори и след като се прибра вкъщи и разбра, че ще трябва да поизчака, преди да се освободи, за да замине, той започна да се притеснява, че колкото по-дълго чака, толкова по-трудно ще му бъде да направи кариера. Едва сега осъзна, че не се беше сещал за армията седмици наред. През цялото време бе мислил за огледа на добитъка и за програмата по оплождането на стадото. Дори смяташе да построи нови ограждения за добитъка, навес, обор за бика и може би да поразшири къщата.

Мислил бе за Роуз.

И беше щастлив.

Много по-щастлив, отколкото се помнеше. Дали пък Роуз нямаше право, като твърдеше, че той иска да избяга от нещо, пред което не желае да се изправи.

Не. Истината беше недвусмислена.

Никога нямаше да се ожени.

Остин се намираше на северния бряг на река Колорадо и бе избран за столица на Тексас през 1839 година. Едуин Уолтър бе разположил града в квадрат и всички улици се пресичаха под прав ъгъл. Улиците, водещи на изток и на запад, носеха имената на тексаски дървета, като „Вечнозелен дъб“, „Кипарис“, „Орех“, „Черница“, „Мескит“. А онези, които водеха на север и на юг, бяха наречени на реки в Тексас. Единственото изключение беше авеню „Конгрес“, която минаваше през средата на града. Имаше площад „Столица“, но обществените сгради бяха наредени покрай южната част на авеню „Конгрес“. Складовете за оръжие, казармите, складовете за стоки, хамбарите и огражденията за добитъка се намираха на „Уолтър Крийк“, близо до югоизточния край.

Летният зной бе превърнал улиците в прашно огнище. Бе накарал жителите да се затворят в домовете си.

Джордж спря каруцата пред хотел „Булок“. Той се намираше на ъгъла на улица „Орех“ и авеню „Конгрес“ и беше най-големият и хубав хотел в града.

– Какво ще правиш сега? – обърна се Джордж към Роуз.

Не можеше да я остави ей-така и да забрави за нея. Трябваше да се увери, че всичко с нея ще бъде наред.

– Мисля да проверя дали Доти ще ме вземе отново на работа. Може би сега нещата са се променили.

– А къде ще живееш?

– В старата си стая.

Точно това си и мислеше. Тя нямаше нито работа, нито жилище.

– Остани в хотела, докато си намериш работа и квартира.

– Дотогава може да мине много време.

– Аз ще бъда в града, докато търся помагачи.

Това нямаше да му отнеме и половин сутрин, но щеше да остане седмица, ако бе необходимо. Роуз се колебаеше.

– Ще платя за стаята ти. Вината, че се връщаш толкова рано, е наша.

– Не мога да ти позволя да го направиш.

– Нека да плати – посъветва я Соления. – Винаги съм казвал, че няма смисъл да харчиш собствените си пари, след като можеш да харчиш парите на някой друг.

– Предпочитам да си платя всичко сама – настоя Роуз.

– И аз предпочитам да си имам своя собствена ферма, отколкото да работя за Джордж – отвърна Соления, – но няма как.

Джордж извади няколко златни монети от джоба си и ги подаде на Роуз.

– За три месеца. Това е най-малкото, за което се договорихме.

Тя погледна златните монети, които блестяха в ръката ѝ. После погледна него.

– Това ли е всичкото ти злато?

– Не. Имам още много.

Почувства, че не му вярва.

– Щом си намеря работа, веднага ще ти върна парите за хотела.

– Няма да ти позволя да го направиш.

– Тогава няма да отседна в хотела.

Тя вече бе взела решение и Джордж знаеше, че няма да го промени.

– Бих желал майка ми да притежаваше малко от твоята упоритост.

Щеше да бъде много по-щастлива.

– Съмнявам се дали това щеше да се хареса на баща ти.

– По дяволите баща ми. Сигурен съм, че вече е там. – Джордж обузда гнева си. Не ставаше дума нито за баща му, нито за него или Джеф, а за това, че Роуз го напускате.

– Ще ми кажеш ли, ако ти е необходимо нещо?

– Да.

– Обещаваш ли?

Тя кимна.

Той взе ръката ѝ. Стисна я леко. Трябваше да положи невероятни усилия, за да не я грабне в прегръдките си и да я целуне там, на улицата.

Сетне, без да каже нито дума, той се обърна и тръгна.

Само че беше невъзможно да обърне гръб ей така и да забрави Роуз. Не беше справедливо да се иска това от него. Всеки мускул в тялото му се съпротивляваше. Ужасно жестоко беше, че след като бе дал клетва да не се жени, съдбата му бе отредила да срещне жена, която можеше да го накара да наруши клетвата си.

Той се обърна към хотела. Но веднага щом понечи да тръгне след нея, да отвори уста, за да я повика, кошмарните видения за собствения

му живот изпълниха съзнанието му. Ако я последва, ако я повика да се върне, не се ли обричаше да повтаря тези сцени отново и отново като главен участник в тях?

Не можеше да направи тази крачка.

Тя заслужаваше да си намери мъж, който да я обича и да ѝ създаде семейството, което толкова силно желяеше. Тя заслужаваше съпруг, който ще отиде при нея с разкрепостен дух, а не мъж, осакатен и непълноценен от наследствената си обремененост.

Джордж бе мислил, че никога отново не ще изпита такава душевно терзание, както в деня, в който Лий се предаде на Грант.

Днес той се почувства още по-зле.

Соления намери Джордж в конюшната.

– Виждал ли си Роуз? – попита Соления.

– Не. Случило ли се е нещо?

– Няма да ти хареса.

– Казвай. Лошата новина няма да стане по-хубава, ако отлежи.

– Доти не иска да я върне на работа.

– Точно от това се опасявах.

– А и никой не иска да ѝ даде квартира.

– Защо?

– Ето, това няма да ти хареса. Изглежда, някаква жена на име Пийчис разправяла наляво и надясно, че Роуз не би се върнала толкова бързо, ако не е направила нещо лошо. Намеквала, че не е било нещо почтено, защото нямало да ѝ платят в злато.

Джордж така се вбеси, че не съзнаваше какво върши. Тръгна право към хотела. Нямахше представа какво ще прави, но нямаше и никакво намерение да позволява на когото и да било да се отнася зле с Роуз. Особено някой от този град.

Вбеси се още повече, като си помисли, че съпялата омраза на Джеф и неговият собствен егоизъм бяха направили положението на Роуз много по-тежко, отколкото бе преди два месеца. Припомни си колко мила и приветлива е Роуз, и за изблика ѝ на обич, когато някой се отнасяше добре с нея. Десетки пъти тя се бе опитвала да преодолее омразата и неразбирателството в този град, но всеки път я отблъскваха. Самата мисъл за това го вбесяваше. Когато стигна до хотела, вече трепереше от ярост.

Зърна Пийчис Макклауд на отсрещния тротоар на улицата пред

магазина на Тейлър. Без да поглежда наляво или надясно, без да обръща внимание на сърдитите викове на каруцарите и ездачите, които трябваше да опънат юздите на конете си, за да не го стъпчат, той пресече бързо улицата и тръгна право към нея.

– Мисис – прекъсна той разговора на Пийчис с една дама, едра като нея. – Никога през живота си не съм удрял жена, но ако кажеш още една дума по адрес на мис Торнтън, ще те напердаша с каиша ей тук, на улицата.

Пийчис и познатата ѝ го зяпнаха така, сякаш беше откачил.

– Изобщо не ти влиза в работата какво прави тя, но ако това ще успокои града, можеш да дойдеш във фойето на хотела довечера в девет. Ще видиш как тя ще стане моя съпруга.

Джордж се завъртя на пети, като остави двете жени и Соления онемели от почуда.

Пак го направи. Позволи на общественото мнение за Роуз в този проклет град да те принуди да извършиш нещо, което въобще нямаше намерение да сторши.

Джордж тръгна по тротоара към „Бон Тон“. Току-що бе осуетил всичките си планове за бъдещето. В главата му се въртяха десетки въпроси без отговори. Нямаше представа какво щеше да каже на братята си. Но въпреки че проклинаше глупавия си импулс и мислеше ужасен за бъдещето, краката му се подкосиха и той се чувстваше опиянен.

Сякаш някакъв товар бе паднал от плещите му. Никога не бе изпитвал такова въодушевление, такова чувство на безразсъдство до забрава, на освобождаване от налаганите ограничения. Макар че бе сторил нещо под напора на момента, без дори да се замисли за секунда, той отдавна не се беше чувствал толкова щастлив.

Но сега трябваше незабавно да намери Роуз.

– Ако чуе това от устата на някой друг, никога няма да повярва, че аз съм го казал – рече той на Соления, който буквално тичаше, за да върви наравно с него.

– Онази Пийчис ми се видя убедена.

Джордж изгърси някакво определение, което се надяваше, че ще стигне до ушите на Пийчис.

– Е, ако Доти я бе върнала на работа...

Той нахлу в „Бон Тон“, без да довърши мисълта си. Вътре обядваха някакви мъже, но Доти не се виждаше.

Джордж се отправи към кухнята. Гледката го отврати. Не можеше да си представи как Роуз е издържала да работи тук толкова дълго време. Стените и всичко останало бяха потъмнели от мазнина. Както и самата Доти.

– Няма да я върна на работа, затова не се опитвай да ме убеждаваш – каза Доти, докато сновеше около купищата мръсни чинии.

– Не бих ѝ позволил да работи в тази мръсна дупка дори и един час – отговори Джордж. – Къде е тя?

– Отиде да си търси квартира.

– Къде?

– При вдовицата Дженкинс. Като излезеш – наляво. Надолу по улица „Орех“, към края на града. Дървена къща в прерията.

Той не разпитва непознатите за местонахождението на дървената къща, каквито имаше десетки. Едва на се сблъска с Роуз, която се появи иззад ъгъла.

– Тръгвай с мене – нареди ѝ той без никакви обяснения или предупреждения.

– Какво се е случило? – попита тя. – Нещо с момчетата ли?

– Ще ти обясня, когато стигнем в хотела – успя само да изрече Джордж.

Макар и да бе много объркана от факта, че ѝ отказват работа и квартира, Роуз не беше толкова разстроена, че да не забележи погледите на минавачите, буреносното изражение на Джордж караше някои да се подсмивват, други да зяпат от чисто любопитство. Тя им развали удоволствието да си мислят, че е в беда. Вървеше самоуверено и със самочувствие.

Толкова се радваше, че вижда Джордж. С ирония си помисли, че той може да се справи с всичко.

Никой не проговори на Джордж. Изражението на лицето му беше толкова свирепо, че дори хотелският служител преглътна обичайния си весел поздрав.

Роуз се смути, когато Джордж влезе в стаята ѝ. Още повече се обърка, когато Соления го последва по петите.

– Знам, че ще ти прозвучи малко странно, при това точно в този момент – започна Джордж веднага след като затвори вратата, – но искам да се омъжиш за мене довечера в девет.

Роуз пребледня. Приблужи се към един стол и се отпусна на него.

– Съзнаваш ли какво говориш?

Гласът ѝ звучеше спокойно, но отвътре щеше да се пръсне от

вълнение.

– Разбира се, че съзнавам. Искам да се омъжиш за мене.

Но какво й ставаше? Джордж току-що бе изрекъл най-желаните от нея думи на света, а тя само се свлече на стола с отворена уста. Нещо не беше наред. След като вече се бе поуспокоил, той изглеждаше непреклонен. Сякаш рецитираше думи, които бе научил наизуст. Дори Соления беше изумен, сякаш го бяха закачили на бамбукова пръчка за панталоните.

Тя трябваше да си помисли. Пое си дълбоко въздух, като се надяваше да укроти лудешките удари на сърцето си.

– Седни, Джордж. И ти, Солени. А сега ми кажи какво става. Не може да си променил решението си толкова бързо.

– Промених го. През цялото време, докато пътувахме мислех за това.

Развълнуваното сърце на Роуз туптеше лудешки в гърдите й. Едва си поемаше въздух, погледът й беше замъглен, но тя упорито се мъчеше да не покаже възбудата си.

Джордж *никога* не променяше решението си.

– Иска ми се да вярвам, че моята привлекателна усмивка или чудесното ми чувство за хумор, дори готвенето ми или начинът, по който изпирам ризите ти, са те накарали да дойдеш да ме молиш да се омъжа за теб, но аз те познавам добре. Ти никога не правиш нищо без причина.

– Казах ти вече. Разбрах, че искам да се ожена за тебе.

Роуз почувства, че в душата й се ражда надежда. Не знаеше дали щеше да съумее да я потиска дълго.

– А Соления защо е тук?

– Не разбирам.

– Ако само искаше да ми кажеш, че желаш да се ожениш за мен, не беше необходимо да ме водиш по улицата, като че ли ще ми слагаш белезници. И не беше необходимо да взимаш Соления със себе си.

– Изведнъж го осъзнах. Вероятно като не те виждах, като знаех, че може би никога няма да те видя отново, разбрах някои неща, които порано не ми бяха ясни – Джордж притегли един стол, седна точно срещу Роуз и взе ръцете й в своите. – Веднага започна да ми липсваш. Не знам защо го разбрах едва днес, но така беше. Искам да се омъжиш за мен. Всичко съм уредил.

Това също прозвуча неискрено. Той никога не би уредил женитбата си. Мъжете никога не правеха такива неща. Тя почувства, че надеждата й рухва. Каквото и да беше обяснението, то нямаше нищо общо с

любов. Роуз измъкна ръката си.

– Станало е нещо. Знам, че е станало. По-добре ми кажи, защото няма да се съглася на нищо, докато не ми кажеш.

– По-добре й кажи – намеси се Соления.

Джордж го погледна, а на лицето му се четеше негодувание.

– Да не забравиш да ме извикаш, когато ти правиш предложение за женитба.

Соления се засрами.

– Не исках да ти казвам, защото то няма нищо общо с това, освен дето толкова се въбсих, че реших да се ожена за теб. Точно тогава разбрах, че *наистина искам* да се ожена за теб. Че винаги съм го искал, без да го съзнавам.

– Кажи ми.

Роуз почувства, че отново губи самообладание. Той скоро щеше да каже истината.

– Соленият чул, че Доти не иска да те върне на работа и никой не ти дава квартира.

– Вярно е – отговори Роуз.

– Ами, въбсих се, че хората говорят такива срамни неща за тебе.

– Какви неща?

– Не знам точно – излъга Джордж, – но сигурно са си помислили нещо, иначе щяха да са доволни, че се връщаш. Точно затова се ядосах и реших да им натрия носа, като се ожена за тебе. После разбрах, че другите не ме интересуват. Остана само желанието ми да се ожена за теб.

– Това ли е истината? – настоя Роуз, като се обърна към Соления.

Той беше готов да се закълне във всичко, което тя поиска.

– Сигурен ли си? – обърна се Роуз към Джордж. – Съвсем ли си сигурен?

– Ако не те познавах добре, щях да се закълна, че не искаш да се омъжиш за мене.

– Искам – отговори тя, и усети как я облива топла вълна от щастие, – но мислех, че никога няма да ми предложиш. Седмици наред се подготвах за деня, в които ще заминеш и никога няма да те видя отново.

– Тогава да се радваме, че съм се осъзнал навреме.

Джордж я целуна. Но не както трябва. Роуз знаеше, че щеше да е така.

– А сега предполагам, че ще искаш да купиш някои неща. Не разбирам много от тези работи, само знам, че жените искат булчинска рокля.

– Да, така е – потвърди тя, като си мислеше по-скоро за пресиления ентузиазъм в гласа на Джордж, отколкото за пазаруването.

– Ето ти пари...

– Имам достатъчно.

– Сигурна ли си?

– Плати ми повече, отколкото беше необходимо.

– Добре тогава. Аз трябва да свърша някои работи, между които да взема и разрешително. Не се бави.

– Няма – увери го Роуз.

След като вратата се затвори, тя отново се отпусна на стола. Не се заблуждаваше. Искаше да вярва, че мечтата ѝ се бе сбъднала, че нейният рицар най-сетне е дошъл да я освободи, че ще заживеят щастливо от-сега нататък, но знаеше, че не е така. Джордж не я обичаше. Той изобщо не изрече тази дума.

Не разбираше защо не ѝ прилява. Целият свят току-що бе рухнал край нея.

Не, тя никога не бе имала свой собствен свят, който да рухне. Джордж никога не я беше обичал. Дори не се бе преструвал, че я обича. Тя знаеше, че интересът му към нея представлява смесица от благодарност, харесване, страст и чувство за покровителство. Всичко това поотделно беше чудесно, но не означаваше любов.

Нямаше да загуби нищо, ако се съгласеше да се омъжи за него.

Не, щеше да загуби. Щеше да се раздели с вълшебната приказка. Щеше да се раздели с мечтата си, че той ще я вземе и ще я отнесе във вълшебното царство, където всичко е прекрасно. Знаеше, че такъв свят не съществува, но се надяваше, че ще го има някъде.

Сега обаче разбра, че за нея той не съществува.

И все пак имаше избор. Можеше да се омъжи за човек, който не я обича, или да рискува и да остане в Остин. Помисли за парите в джоба си. Можеше да отиде в Сан Антонио или в Браунсвил. Сигурно щеше да привлече вниманието на някой порядъчен мъж с принципи, когото ще се научи да харесва и уважава.

Да харесва и да уважава! Толкова ли се бе отдалечила от мечтите си? Нямаше ли шанс да срещне някой, когото да *обича*?

Дори и да намереше такъв мъж, как щеше да се почувства той, като разбереше, че баща ѝ се е сражавал в Съюзническата армия? А той рано или късно щеше да го научи. Все някой щеше да му каже.

Усети тежест в сърцето. Знаеше, че винаги ще я наричат янки. Отидеше ли на север, щеше да бъде бунтовничка. Останеше ли в Тексас,

беше янки. Ако наистина се омъжеше за някого, той и семейството му винаги щяха да я гледат с презрение. Може би дори и собствените ѝ деца. Нямаше да може да го понесе.

Нямаше ли да е по-добре да се омъжи за Джордж? Той я уважаваше. Тя го обичаше. Не е ли по-добре така, отколкото да свърже живота си с някого, когото не обича?

А може би беше по-добре изобщо да не се омъжва. Само че тя искаше да свърже живота си с Джордж. Усети как при самата мисъл за това, пулсът ѝ се учести.

Можеше или да приеме предложението му, или да продължи да се съпротивлява срещу прозвището янки и омразата на жителите на този град.

Внезапно ѝ се прииска да изкрещи от яд. Защо беше принудена да избира единия или другия ад? Защо нямаше възможност да изживее мечтата си?

Трябваше да се овладее и да се успокои. Крясците нямаше да помогнат. Нито пък самосъжалението. Трябваше да вземе решение.

Джордж ѝ бе предложил да се ожени за нея. Може би никога нямаше да разбере какво го бе подтикнало да го направи, но несъмнено една от причините беше да я закриля. Ако ще му отказва, дължеше му поне вежливостта да го направи бързо, преди да е станал за смях пред целия град.

При самата мисъл за това ѝ се доплака. Той все си навличаше неприятности заради нея. Беше я наел на работа, за да я закриля. А сега ѝ предлагаше женитба поради същата причина. А тя какво да направи в замяна?

И тя можеше да го закриля.

Не само от официалните власти. Можеше да го закриля от собствените му братя. Те ще го използват цял живот, ако някой не ги спре. Особено Джеф.

Можеше да го закриля и от самия него.

Това беше почтена сделка, нали? Прагматична. Логична. Без емоции. Рационална.

Роуз сподави вопъл на болка. Искаше ѝ се да се хвърли на пода и да зариде силно, че иска да бъде обичана и необходима, център на вселената, но само щеше да си загуби времето.

Джордж я харесваше. Възхищаваше ѝ се. Желаше я. Това би трябвало да е достатъчно.

Налагаше се. То беше всичко, което имаше.

Но дори когато се приготвяше да излиза и се оглеждаше в огледалото, за да се увери, че не ѝ личи, че е плакала, тя осъзна: не се бе откажала от надеждата Джордж да я обикне.

Надеждата ѝ никога нямаше да умре. Независимо от пречките, независимо колко невъзможно изглеждаше, докато беше жива, щеше да се надява.

Докато беше близо до Джордж, имаше надежда мечтите ѝ да се сбъднат.

В мига, в който вратата се затвори след Джордж, щастливото му изражение се превърна в отвращение.

Призля му от онова, което току-що бе направил.

От години знаеше защо трябва да остане ерген. Не бе взел лесно това решение. Нищо не се беше променило, но въпреки това бе помолил Роуз да се омъжи за него, като напълно съзнаваше предстоящата катастрофа. И всичко щеше да се стовари върху Роуз – единствената жена от всички, която не искаше да наскърбява.

Как можа да я помоли да се омъжи за него, дори и само за да я закриля? Ако действително държеше на нея, трябваше да преобърне земята, за да не ѝ позволи да пропилява живота си с човек като него.

Колкото и да се нуждаеше от нея, колкото и да му беше приятно да е с нея, колкото и да я харесваше и да ѝ се възхищаваше, колкото и красива да я намираше, колкото и да желаше тялото ѝ, той не я обичаше. Това не беше извинение за стореното току-що от него, дори и само да я покровителства. Ако беше толкова умен, колкото се мислеше, би трябвало да намери друг начин.

След като знаеше за чувствата ѝ към него, онова, което преди малко направи, беше абсолютно безразсъдство. То надминаваше всичките му съмнения за него самия, за семейството му и за кариерата му. Беше я помолил да сподели с него един живот, който съвсем нямаше намерение да изгражда. Нямаше значение, че го бе направил, без да мисли, също като баща си. Нямаше значение, че го бе направил с основателни причини.

И все пак не бе постъпил правилно.

Незабавно трябваше да се върне и да си признае всичко, но знаеше, че няма да го направи. Нещо повече, не искаше да го прави. Лошото у него не му позволяваше. То се възползваше от слабостта му и от нейната любов, за да я направи нещастна за свое собствени удоволствие.

Искаше я само за себе си. Не можеше без нея. Слабост или лошотия – все едно. Той трябваше да я притежава.

Ненавиждаше се.

Още я нараняваха, тези изпълнени с омраза погледи. Гневните погледи през рамо. Надменно вирнатите носове. Като че ли бе станало лошо, откакто новината, че ще се омъжва, се бе разнесла из града. Роуз се мъчеше да забрави за миналите обиди и оскърбления. Но беше невъзможно, когато жените държаха да се знае, че макар и да се омъжва, тя никога няма да бъде една от тях.

Мъжете не изглеждаха толкова непреклонни. Неколцина ѝ намигнаха, но повечето уважаваха достатъчно Джордж, за да го ядосват, като обидят жената, която щеше да вземе за съпруга. Особено в деня на сватбата.

Тя с неудоволствие отбеляза, че макар и да се бе издигнала в очите на мъжете, това се дължеше по-скоро на Джордж, отколкото на самата нея.

Несправедливостта на всичко това толкова я ядоса, че реши да направи за жителите на Остин сватба, каквато никога нямаше да забравят. Или най-малкото булка, която никога нямаше да забравят. Щеше да изхарчи всичко, ако беше необходимо – парите, които бе спестила, за да се махне от Остин и парите, които Джордж ѝ плати, – но щеше да бъде най-хубавата булка, която са виждали.

Роуз се насочи право към „Добис Емпориум“ – най-големия и скъп доставчик на дамски дрехи в Остин.

Досега се бе осмелявала само да стои пред витрината и да гледа изложените там облекла. Днес щеше да има удоволствието да разгледа всичко вътре. При това имаше намерение да огледа внимателно всяка дреха, преди да реши за какво точно да похарчи парите си. Това можеше да се окаже най-важното вложение в живота ѝ. Не искаше да допуска грешка.

Влезе вътре, но ѝ беше трудно да се съсредоточи. Рафтовете със стока като че ли бяха безкрайни. Имаше всичко – от обувки, палта, рокли и красиво бельо до най-различни накити. Елегантни неща, като лъскави обувки, надиплени пера и изкуствени цветя, фантазмагорични предмети, като изкуствена клонка със синя птица в гнездото. Тази измишльотина явно бе предназначена за шапка. Роуз реши, че такова укращение би стояло по-добре на по-едра жена от нея.

Повече от час тя се разхожда напред-назад по пътеките между рафтовете, като внимателно оглеждате всичко. Пипаше платовете, за да прецени колко тежат и дали са стегнати, обръщаше всяка дреха наопаки, за да види дали е добре скроена и ушита, съдеше за стойността на различните облекла, които привличаха погледа ѝ, и си повтаряше наум броя и цената на нещата, от които се нуждаеше.

Роуз се наслаждаваше на приятната мисъл, че има петдесет и четири долара, които можеше да похарчи, за каквото си пожелае. Вторачените погледи и шушуканията на другите жени в магазина не я засягаха. Възможността да си купи точно онова, което иска, беше прекалено приятно удоволствие, за да го развали, като обръща внимание на критичните и любопитни погледи.

Намираще се в собствения си свят.

Искаше ѝ се да обсъди покупките с някоя друга жена, например с мисис Доби, собственичката на магазина, но по стиснатите ѝ устни и смръщеното чело личеше, че успехът на Роуз ѝ е неприятен. Подобно на повечето жени от града, тя вероятно си мислеше, че такива като Роуз не бива да се смесват с по-издигнатите от тях.

В края на краищата за момиче като Роуз имаше само един начин да върже порядъчен мъж като Джордж Рандолф. А и какво друго можеше да се очаква? Дори и най-големият тъпанар би казал, че тя е направила всичко възможно да се вкопчи в него, докато са били сами. Пък и защо не? Той си имаше собствено ранчо и злато, което нямаше нищо против да похарчи за тази уличица.

Именно такива мисли четеше Роуз по лицето на мисис Доби. Присвитите ѝ устни не проронваха нито дума.

Роуз избра мека памучна дамска риза, украсена с розова панделка, още две като нея, гарнирани със синьо и зелено, чифт лъскави черни обувки с копчета и високи токове, официална рокля, шапка с широка права периферия, по краищата с тюл, и две нощници – най-красивите в целия магазин. Избра си и чифт изящни бели пантофки, метър жълта панделка и две букетчета изкуствени цветя.

Занесе покупките си на касата.

Мисис Доби се намръщи още повече, когато Роуз сложи нещата на щанда. Така стисна устни, сякаш беше налапала лимон.

– Харчиш парите на човека още преди да се оженил за тебе – отбеляза тя. – Ами ако се откаже?

– Това са мои пари – рече тихо и с достойнство Роуз. – Ако се откаже, купила съм си само неща, които са ми необходими.

– Тези нощнички няма да ти трябват – продължи мисис Доби, а в очите ѝ проблесна злоба. – Свестните момичета не се разхождат с такива дрешки, дори и след като се омъжат.

– Нямам намерение да се разхождам с тях.

– Мислиш, че по този начин ще ти бъде верен ли?

Роуз се бе опитвала да запази добрия си тон. Опитвала се беше непрекъснато да си напомня, че е възпитана да се държи като дама. Опитвала се беше да не забравя предупреждението на баща си да не изпада до равнището на другите хора. Но сега ѝ се прииска да го направи. Искаше да ги накара да вкусят от онова, което и бяха причинявали през всичките тези години.

– Дамите в Остин са ми доказали, че не е необходимо съпрузите им да са им верни – отговори тя.

Мисис Доби така се наду, че Роуз едва се съдържа да не прихне. Знаеше, че не е хубаво да изпитва удоволствие, че успя да си го върне, но не съжаляваше.

– Ако жените като тебе не съблазняваха порядъчните мъже...

– Никога не съм съблазнявала мъж през живота си, било то женен, или не – заяви Роуз твърде ядосана, за да е интересува дали хората в магазина я чуват. – Исках само да ме оставите на мира. Но всички вие ясно показате, че желаете да се махна отгук. Е, магнах се. Казвахте, че трябвало да се омъжа. Е, омъжвам се. Би трябвало да сте доволни.

– Всяка почтена жена ще спи по-спокойно, като знае, че си омъжена и че те няма тук – обади се Хети Лъобланш, която се приближи зад гърба ѝ.

– Само че ще спите сами, независимо колко спокойно – сряза я Роуз. – Хорас просто ще си намери друга фуста, която да задиря.

Без да обръща внимание на почервенялото лице на Хети и на яростта на мисис Доби, Роуз продължи с покупките си.

– Искам малко розова вода... Не, голямото шише... И три сапуна с аромат на теменужка. Искам също онази рокля от манекена на витрината.

Жените бяха стъписани от разточителните ѝ покупки, но като чуха за роклята, останаха втрещени.

– Имаш предвид бялата рокля ли? – попита мисис Доби.

– Та тя струва петнадесет долара – възкликна Хети Лъобланш.

– За какво ти е такава рокля в краварското ранчо? – настоя Хети. – Ще я съсипеш веднага щом я облечеш.

Роуз хвърли парите на щанда, сякаш всеки ден харчеше по

петнадесет долара.

– Голяма работа, като я съсия. Джордж обеща всяка година да ми купува нови дрехи и да ми дава пари, които да харча, за каквото си искам.

Нито мисис Доби, нито Хети можаха да отговорят на това. Мъжете в Тексас нямаха навика да дават на жените си пари за харчене. А що се отнасяше до дрехите, най-често им казваха да си ги ушийт сами.

Роуз не си направи труда да им съобщи, че това е част от трудовия ѝ договор. Джордж не ѝ беше обещавал нищо, като станеше негова съпруга.

– Увий добре всичко – нареди тя на мисис Доби. – Ще трябва да издържи на дългия път.

– А бялата рокля?

Тя все още беше на манекена.

– Ще я взема със себе си. Увий я в малко хартия.

Докато мисис Доби увиваше покупките, Роуз продължи да се оглежда наоколо, сякаш се канеше да купи още нещо. С крайчеца на окото си наблюдаваше как мисис Доби сваля бялата рокля от манекена.

– Сгъни я много внимателно. Не искам да се смачка.

Собственичката на магазина се намуси още повече, но се погрижи за роклята.

– Изпрати някой да занесе пакета в хотел „Булок“ – каза Роуз, след като прибра рестото. – Аз съм в седма стая.

– Уличница! – изсъска Хети преди вратата да се затвори след нея.

Роуз с усилие потискаше доволната си усмивка, докато се връщаше в хотела. И тя нямаше нищо общо с моментното удоволствие да си върне частичка от омразата, която се бе трупала върху плещите ѝ толкова дълго време. Току-що бе решила, че бялата рокля ще бъде първият изстрел в атаката да накара съпруга си да се влюби в нея. Джордж Уошингтън Рандолф може би не го съзнаваше, но тя възнамеряваше да завладее всяко кътче на сърцето и ума му. Включително и да узнае тайните, които криеше дълбоко в себе си.

Джордж не бе мислил кой ще дойде на сватбата, но дори и да беше мислил, никога не бе очаквал, че толкова много хора ще изпълнят фойето на хотела. Дори и хотел като „Булок“ не можеше да побере всички. Сякаш целият град искаше да се натъпче вътре. А жените не се свеняха да изблъскват мъжете, за да минат по-напред. Няколко от тях бяха

успели да се доберат до първите редове, въпреки че бяха пристигнали, след като всички места бяха заети. Доти седеше най-отпред.

– Искам да я видя омъжена, както се полага – обяви тя пред всички.
– Той я поиска и аз ще се погрижа да я получи.

Останалите жени изявиха същата твърда решителност, само че Джордж не разбираше защо. Венчавката не беше нещо, което би им доставило удоволствие. Пийчис Макклауд седеше в центъра на цялата група като ангел на отмъщението. На Джордж не му беше ясно защо е дошла – вдовицата Ханкс и Бертилда Хубер също бяха там, – освен ако не се надяваше да присъства на изключителното събитие Джордж да промени решението си в последния момент.

Градусът на напрежението в помещението беше толкова висок, че той започна да се чуди дали седемдесетте мили между Остин и ранчото му могат да го измерят.

– Ето я, идва – извика някой.

Зрителите започнаха да се бутат, за да направят място на Роуз да мине. Джордж не я беше виждал, откакто се завърна от пазаруването.

Промяната в нея го изуми.

От съсипаната, изморена и изтощена жена от вчера нямаше и помен. Бялата рокля бе сватбената ѝ рокля, а изящните пантофки – сватбените и обувки. Жълтата панделка бе сплетена в мрежичка, придържаща дългата ѝ коса, която откриваше лицето ѝ и се спускаше като водопад по гърба ѝ. Бе вплела в косата си китките изкуствени цветя. Но усмивката, която преобразяваше лицето ѝ, беше най-поразителната промяна. Тя и огромните ѝ кафяви очи.

Беше същинска булка.

Булка, която той виждаше за пръв път.

Бе очаквал да се ожени за жена, която ще направи дома му уютен, която ще бъде мила и загрижена за семейството му; която ще върши работата си, без да се оплаква, силна и зависима; жена, от която един мъж има нужда, но толкова рядко намира.

Онази Роуз на стълбите беше жената, за която всеки мъж мечтаеше да се ожени. Излъчването ѝ не можеше да се опише с прости думи. То беше непреходно и единствено сравнимо с чара на красавиците от Юга преди войната. Изящството ѝ, което бе забелязал още в началото, изпъкваше на фона на семплите ѝ дрехи и ослепителната им белота. Усмивката ѝ бе усмивка на жена, която знае повече, отколкото възнамерява да каже.

Като видя как Роуз слиза по стълбите с ангелска грациозност,

Джордж се почувства истински младоженец, изпълнен с опасения, че не е достоен за това изключително създание; нервен, че ще направи нещо и ще обърка церемонията, и изгарящ от нетърпение всичко да свърши колкото се може по-бързо.

Въздействието на Роуз върху присъстващите също беше поразително. Твърде високо прошепнатите забележки и изсъсканите критики продължиха дори и след като свещеникът започна службата. Но Джордж вече не ги чуваше. До ушите му достигаха само думите на свещеника.

Защо не бе прочел досега брачната клетва? Защо ли бе мислил, че ще се ожени и нищо няма да се промени? Току-що се бе закълел да обича, да се грижи и да закриля тази жена. Да я зачита както физически, така и душевно.

Джордж се изтръгна от мислите си. Свещеникът говореше на него.

– Имате ли пръстен? – повтори свещеникът.

Изобщо не се беше сетил, че ще му трябва пръстен – нито за него, нито за Роуз. Не се бе сетил и за сватбен костюм. Беше облечен във всекидневните си дрехи. Почувства се ужасно засрамен.

Джордж свали семейния пръстен от ръката си.

– Вземете този – каза той, като го подаде на свещеника.

Фактът, че даде собствения си пръстен, придаде по-завършен вид на венчавката, отколкото думите. Беше се оженил за Роуз.

Току-що се бе въвлякъл в нещо, което нямаше намерение да зачита.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

– За невестата ти – рече един непознат, като протегна чаша към Джордж. – Да живее дълго и да те дари с много деца.

– За моята невеста – повтори Джордж, като взе чашата след кратко колебание.

Нямаше смисъл да отказва. През следващите два часа имаше чувството, че вдигна наздравица с всеки жител на Остин. Беше се оттеглил в един ъгъл, като се надяваше, че ще остане незабелязан, но всеки го намираше десет минути след като влезеше в пивницата, с усмивка и поздравление на уста, и чаша питие в ръка. Джордж бе отишъл там, за да се опита да измисли как да се справи с желанието си към Роуз, без да се възползва от любовта ѝ към него, уязвимостта ѝ и щедростта ѝ. Но замъгленият му от алкохола разсъдък вече трудно си спомняше нещо друго, освен че тялото му гори от желание.

– Не можеш да останеш тук цяла нощ – рече Соления. – Това е първата ти брачна нощ.

– По дяволите, знам – измърмори Джордж.

Бяха в пивницата „Буца самородно злато“, една от мръсните дупки близо до казармите. Тя представляваше продълговата стая с нисък таван и опушени стени. Огледалото зад бара отразяваше оскъдната светлина на двата фенера с въглища, които висяха отгоре. Клиентите, които играеха карти по ъглите, трябваше да присвиват очи на мъждукащата светлина.

Джордж бе спрял да пие. Почивка. Алкохолът го бе ударил право в главата. Беше твърде късно да си напомня, че е позволил на хората от Остин да го накарат да направи още една грешка. Беше твърде късно да обяснява на Роуз, че не е имал намерение да се напива и че само е искал да намери начин да бъде справедлив както към нея, така и към себе си.

Всяка булка би се обидила на младоженеца, ако той се напиеше само час след сватбата им. След начина, по който ѝ направи предложение, сега Роуз щеше да бъде съсипана.

– Представяш ли си какво изпитва Роуз, като те чака в онази стая, не знае какво се е случило с теб, не знае кога ще се върнеш?

За какво да се връща? Не може да отиде при нея и да не я люби. Не беше толкова силен.

На няколко пъти тази вечер беше на път да забрави за скрупулите

си и да хукне към нея. Ако можеше да намери забрава в любовта ѝ, може би нямаше да изпитва такива силни угризения. Ако можеше да задоволи физическите си потребности, които го караха да губи самообладание, може би с прояснен разсъдък щеше да потърси отговор на измъчващите го въпроси.

Но не можеше да го направи. Беше длъжник на Роуз и щеше да стои настрана, докато изцяло и честно не се отдадеше на нея и на брака им. Щеше да е жестоко от негова страна да вземе само тялото ѝ и да отхвърли останалото. След всичко, което бе сторила за него и за семейството му, той ѝ дължеше това, по дяволите.

– Казах ѝ, че може да закъснея. Казах ѝ да си легне.

А какво друго да ѝ каже? Да чака мъжа си, който не знаеше дали щеше да може да се върне, и какво да направи, ако се върнеше? Да чака мъжа си, който знаеше, че не трябва да я докосва, но съзнаваше, че не може да устои на това?

Спомни си колко нощи бе сънувал Роуз, безбройните часове, през които бе мислил за нея, като си представяше как я прегръща и люби.

Само няколко целувки бяха достатъчни, за да го изкарат от равновесие. Но сега вече нямаше бариера, нито страх, че ще опетни доброто ѝ име. Пред Бога и пред хората тя беше негова жена.

– Какво си направил?

– Нали ти казах. Няма да повтарям.

– Но защо?

– Не е твоя работа, по дяволите.

– Имаш право, не е моя работа, но това засяга Роуз и аз мисля, че тя заслужава да знае какво вършиш и защо го вършиш.

Джордж се опитваше да разсъждава. Трябваше да реши какво да прави преди мозъкът му изобщо да престане да работи.

– И Роуз не ти влиза в работата, по дяволите. Тя е моя жена.

– По нищо не личи.

Джордж се надигна да стане, но се спъна. Наложиха се Соления да му помогне отново да седне на мястото си.

– Не знам какво те гнети – рече Соления, – но каквото и да е то, на твое място не бих допуснал да посрамвам съпругата си.

– Аз не посрамвам Роуз.

– А какво според теб си мислят всички тези хора, като те гледат пиян като смок? Мислят, че или с теб, или с Роуз нещо не е в ред. Няма никаква причина един мъж да прекарва първата си брачна нощ в кръчмата, особено когато се е оженил за жена като Роуз, която го чака в

стаята.

– Не ме интересува какво мислят за мен.

– Знам, но мислех, че те интересува какво мислят за Роуз.

Джордж стана и огледа останалите мъже в пивницата. Бяха се събрали на различни групи, едни пиеха, други играеха хазарт, трети само разговаряха. Мнозина поглеждаха крадешком към него.

– Всяка жена ще знае какво е станало още на сутринта. Ако всички са като онази гаднярка Макклауд, животът на Роуз ще стане непоносим.

Джордж се опъна на стола си.

– Роуз вече няма да бяга от змейове – рече той, сякаш правеше официално изявление. – Аз ще се погрижа за това.

Роуз си бе облякла най-хубавата от новите нощници, но не се бе доближавала до леглото. Как можеше една младоженка да заспи през първата си брачна нощ, когато младоженецът не е до нея? Когато нямаше ни най-малка представа къде може да е той, нито пък кога или дали изобщо ще се върне.

Като изненада Джордж бе поръчал на хотелската управа да пренесат нещата им от двете стаи в най-хубавата ъглова стая в хотела. Имаха изглед към улица „Орех“ от два прозореца и към авеню „Конгрес“ от трети, маси с лампи, пълни с китова мас, тапицирани столове, две мивки и голямо легло с месингови табли. Хотелският персонал дори беше прибрал дрехите им в големите махагонови гардероби.

Но Роуз не мислеше за луксозната стая. Мислите ѝ бяха изцяло погълнати от Джордж. Едва ли нещо лошо се бе случило с него, особено след като беше със Соления. Не, той бе излязъл нарочно. Но защо?

Нямаш представа и нищо няма да измислиш, ако будуваш цяла нощ. Най-разумно ще бъде да си легнеш, да се наспиш добре и да бъдеш готова да се справиш с всичко на сутринта.

Ами ако не се върнеш?

Не беше необходимо да се притеснява за това. Джордж щеше да се върне. Той имаше чувство за отговорност.

Но ако не ѝ кажеше какво не е наред? Как щеше да го убеди да си признае? А трябваше. Бракът не е сполучлив, ако между съпрузите има тайни.

Нейният съпруг! Не можеше да свикне с тази мисъл. Беше омъжена. За Джордж. Беше негова съпруга. Женитбата им стана толкова ненадейно и неочаквано, че и беше трудно да повярва. Може би и той

изпитваше същото.

Може би бе преценил погрешно чувствата си и сега удавяше тъгата си в алкохол. Може би се беше оженил за нея само за нейно добро и първата брачна нощ не го интересуваше. Може би я обичаше малко, но чувствата му бяха умерени.

А нейните бяха силни. Много по-силни, отколкото си бе мислила.

Роуз нямаше представа колко много обича Джордж, докато той не я изпрати горе, след като поздравленията свършиха, и ѝ каза, че ще се върне след малко.

Едва тогава разбра с какво огромно нетърпение очаква да остане насаме с него. Едва тогава напълно осъзна колко силно ще я заболи, ако той не отвърне на любовта ѝ, и че животът с Джордж е далеч по-мъчителен от живота без него.

Дали не бе допуснала грешка да се омъжи за мъж, който не я обича? Дали не бе вперила поглед само в мечтата си и не бе забелязала самия човек? Дали не е била погълната прекалено много от собствените си надежди за бъдещето, от мисълта за весели и щастливи деца, изпълнили къщата, и за любовта и предаността на Джордж, преливаща в сърцето ѝ?

Събуди се, принцесо, – каза си строго Роуз. – Змеят е мъртъв, а рицарят се е прибрал у дома. Време е да се заемеш със собствения си живот.

Само че без любовта на Джордж не си струваше да полага никакви усилия.

Роуз се стресна, някой тропаше на вратата. Беше задрямала. Пламъкът на лампата беше намален. Сигурно минаваше полунощ. Тя увеличи фитила и взе пенъора си.

– Кой е? – попита тя, като се доближи до вратата.

– Джордж – чу се гласът на Соления.

Страхът, който бе преодоляла, отново я обзе. В бързината да отвори вратата, не можа да пхне ключа в ключалката и го изпусна. Беше подлудяла, когато най-сетне успя да отвори.

Пред нея стояха Джордж и Соленият, като Соленият подкрепяше Джордж.

Той беше пил. Не знаеше колко, но явно не можеше да се държи на краката си. Страхът ѝ се превърна в отчаяние. Безполезно беше да се ядосва.

– Доведи го вътре – каза тя, като отстъпи назад. – Къде го намери?

Всъщност изобщо не искаше да знае. Не искаше да знае, че Джордж е обиколил всички пивници в града, като се е опитвал да забрави, че се е оженил и че дори изкушението от първата брачна нощ не го бе накарало да застане пред невестата си, преди да е станал съвсем безучастен.

– Не е трябвало да ме чакаш – рече Джордж.

Произнасяше думите бавно, с голямо усилие.

– Безпокоях се за теб – отговори Роуз.

– Всеки в града искаше да пие за негово здраве – обясни Соления. – Сигурно има стоманена глава, щом още е в съзнание след всичко това.

Роуз прибави още една точка в списъка си от варварски навици, които очевидно доставяха удоволствие на мъжете.

Соленият понечи да помогне на Джордж да влезе в стаята, но той го отблъсна.

– Ще ми намериш ли малко кафе? – обърна се той към Соления.

– Но ти не обичаш кафе – възрази Роуз.

– Още повече не обичам да се напивам – отговори Джордж, вече дошъл малко на себе си. – А се напих, за да не застана очи в очи с истината. Всеки мъж, достатъчно глупав да направи това, заслужава много по-тежко наказание от кафе.

– Ще ти намеря кафе дори ако трябва да изкарам готвача от леглото – обеща Соленият и изчезна.

Джордж внимателно затвори вратата след него. Олюляваше се, но можеше да върви. Прекоси стаята и внимателно се отпусна на един стол. Роуз не посмя да му предложи помощ. Седеше на ръба на леглото и чакаше с ръце в скута.

Чакаше присъдата. Да ѝ каже, че не я обича, че женитбата им е била грешка, че се връща в ранчото и я оставя в Остин.

Да ѝ каже, че всичко е свършено.

Въпреки собственото си страдание, тя не можеше да не му съчувства. Той изглеждаше нещастен и окаян като нея. Никога не го беше виждала пиян. Дори не го беше виждала да пие алкохол. Сигурно се чувстваше напълно отчаян, за да прибегне да такава крайност.

– Не мога да разсъждавам много ясно и затова онова, което ще ти кажа, може да не прозвучи смислено започна Джордж. – Глупаво беше от моя страна да пия толкова много, особено след като изобщо не пия. Знаех, че в края на краищата ще трябва да ти обясня всичко. Той замълча. Като че ли се взираше в нещо, което само той виждаше. – Баща ми

понякога се напиваше. Той беше подъл. И безразсъден – Джордж я погледна. – Не дойдох тук, за да говоря за него. Искях да ти кажа нещо друго.

Изглеждаше толкова нещастен, че на Роуз ѝ се прииска да отиде при него, да сложи главата му на гърдите си и да го увери, че нещата не са толкова лоши, колкото си мисли.

– Не знам как да ти го кажа. Не мога да подбера подходящите думи. Изплъзват ми се. Като Зак са. Никога не са там, където ги търсиш.

Роуз не знаеше дали да се смее, или да плаче. Той беше пред нея, готов да ѝ каже, че всичко е свършено, а я караше да се смее.

– Винаги съм знаел, че не бива да се женя – подхвана Джордж, като говореше бавно и натъртваше на всяка дума, сякаш трябваше да я търси и да я улови, преди да я каже. – На теб ти трябва добра партия за женитба. Аз не съм добра партия. Сърцето ми е разядено. Също като на големия черен дъб, който имахме у дома. Хората все повтаряха колко е хубав и зелен. През лятото майка ни даваше увеселения под сянката му. Един ден се изви силен вятър и го прекърши. Беше се разял отвътре. Също като мене. Целият съм разяден отвътре.

Роуз нямаше представа за какво говори. Вярно е, че наглед изглеждаше добре. Но не разбираше за какво разяждане говореше. Очевидно не ставаше дума за употребата на алкохол. Тази вечер му беше толкова неприятна, колкото и на нея.

– Ето защо се опитах да стоя настрана от тебе – продължи Джордж. – Знаеш ли колко е трудно да се въздържаш от нещо, което искаш да направиш повече от всичко на света?

Той я пронизваше с поглед, тъй като се мъчеше да се съсредоточи, въпреки алкохолното опиянение.

– Това е най-ужасният ад.

Роуз почувства прилив на надежда. Опитваше се да ѝ каже, че *я желае*. Опитваше се да ѝ каже, че се *насилва*, за да се държи на разстояние от нея. И все пак си помисли, че не бива да строи въздушни кули. Уискито бе помрачило съзнанието му. Все още имаше време да произнесе съдбоносните думи.

– Баща ни беше по-хубав от дъба – каза Джордж, като следваше някаква своя насока на мисли, която Роуз не можеше да долови. – Само че беше разяден. Подъл и разяден. Майка ни се мъчеше да скрие това, но аз го виждах. Всички го виждахме.

Роуз имаше чувството, че живее с двама души, които не виждаше, с които не можеше да разговаря, да спори или да прогони. Двама души,

застанали между нея и Джордж. Между братята Рандолф и щастието. Те бяха като призраци, вселили се в живота им от яд, че са съсипали собствения си живот.

– Това го има у всеки от нас. Затова Джеф е толкова язвителен, Монти – готов да предизвика целия свят, Хен обича да убива, а Тейлър мрази хората. Това накара Мадисън да обърне гръб на всички и да се махне.

– Но какво има у теб? – попита тя.

Ако скоро не ѝ станеше ясно за какво става дума, съвсем щеше да загуби нишката на разговора.

– Разяждането – отговори той. – То е там и работи в очакване на бурята. Тогава ще избие на повърхността и ще ни унищожи.

– Ти и братята ти съвсем не сте лоши – побърза да го увери Роуз. – Дори Джеф.

– Аз съм най-лошият от всички – заяви той, без да обръща внимание на думите ѝ. – Аз съм също като баща ни.

– Но това е абсурдно – възрази Роуз.

Би се разгневил, ако го чуеше от устата на някой друг.

– Няма да бъда добър съпруг. Баща ни се опита, но ни накара да го намразим. Последното нещо, което искам, е да ме намразиш.

Лъч на прозрение проблесна в мъглата. Джордж виждаше недостатъците на баща си в себе си. Страхуваше се да не допусне същите грешки.

– Ти изобщо не си като баща си – увери го Роуз. – Може би не винаги с желание поемаш отговорността си – на никого не му харесва да го прави постоянно, – но я поемаш, защото обичаш братята си.

– Но...

– Знаеш, че никой не ще направи онова, което ти правиш. Няма да отидеш в армията, докато не се увериш, че те могат сами да се грижат за себе си.

– А нашият баща ни заряза – прошепна той.

– Могъл си да останеш в армията след войната, но не си го направил. Могло е да ти писне от Монти и Джеф и да ги изоставиш, но не си го направил.

Джордж не изглеждаше убеден.

Роуз реши, че е настъпил моментът да стигне до същината на проблема. Ако той не желаше да го споменава, тя щеше да го спомене.

– Ако се мъчиш да ми кажеш, че си направил грешка, като си се оженил за мен...

Промяната настъпи моментално. Джордж вече не беше объркан и не се оправдаваше.

– Никога не съм казвал, че не искам да се ожения за теб, нали?

– Не, но помислих, че имаш предвид...

– Исках да се ожения за тебе много повече, отколкото някога съм мислил. Но за човек като теб всичко трябва да бъде идеално. Ти трябва да имаш мъж, който да те обича повече от живота си, който да е достоен за любовта, която ще му дадеш, който желае същите нища като теб и няма да съсипе всичко, до което се докосне.

– Ти няма да съсипеш нищо.

– Ще го съсипя. Аз съм най-опасният от всички.

– Но защо?

– Заради кръвта ми.

– Не разбирам.

– В семейството ни има лоша кръв. Тя тече във вените на всички ни.

Ако не знаеше, че е ужасно сериозен, Роуз щеше да си помисли, че алкохолът напълно е замъглил разсъдъка му. На вратата се почука. Соленият влезе с димящ кафеник и две чаши.

– Помислих, че и ти ще искаш кафе.

Роуз поклати глава. С четири очи чакаше Соления да налее кафето. Изгаряше от нетърпение Джордж да изтрезнее, за да може да обясни за какво говори.

Въпреки че не обичаше кафе, Джордж го изгълта набързо. Вероятно беше прекалено горещо и не можеше да усети вкуса му. Сигурно бе изгорило устата и гърлото му. А може би беше прекалено пиян, за да почувства нещо.

– Аз съм в съседната стая, ако ти потрябвам – рече Соления и излезе.

– Какво искаше да кажеш с тази лоша кръв? – попита тя веднага щом вратата се затвори.

– Не мога да имам деца.

– Не разбирам.

– Точно това, което чу. Не мога да имам деца.

Дали искаше да каже, че е физически неспособен да стане баща? Страхуваше ли се, че тя ще престане да го обича, ако е така?

– Обясни ми.

За миг си помисли, че той ще откаже. Това очевидно беше нещо, което не искаше да споделя с никого, дори със собствената си съпруга.

– В нашето семейство има лоша кръв и тя става все по-лоша с всяко поколение. Татко беше скапан баща и има седем скапани сина. Не мога да си позволя да имам деца, като знам какъв баща ще бъда и какви синове ще създам.

– Искаш да кажеш, че...

– Мислиш ли, че съзнателно ще те подложат на всичко онова, което изтърпя майка ми?

Отново призраците. Миналото оказваше много по-силно въздействие върху него, отколкото настоящето.

Джордж продължи да говори, но Роуз вече не го слушаше. Не беше необходимо. Тя не се боеше от призраци. Нито от опасенията му. Знаеше, че са неоснователни. Идваше ѝ да се засмее на глас от облекчение.

Само че не го направи. Независимо колко смешни ѝ се виждаха, за него те бяха истински. Не можеше да прозреш какво увреждане са нанесли родителите му на него и братята му, нито да прецени поражението от раните. Не можеше и да измери страха му, че ще направи същото и със своите деца, особено ако те имаха такива трудни характери като братята му.

Макар че той виждаше всяко лошо качество на баща си у себе си, тя знаеше, че той ще бъде чудесен баща. Та нали го бе видяла как се отнася с братята си?

Тя щеше да му помогне да се държи така и с децата си.

Само че не можеше да промени всичко изведнъж. Трябваше да оправя нещата едно по едно.

– Значи разбираш, защо не можех да легна при теб тази нощ? – завърши Джордж.

Роуз сподави вълнението си. Трябваше да бъде напълно спокойна. Нямахме право да грешим. Винаги съществуваше вероятността, че щом не бе дошъл в леглото при нея тази вечер, може би никога нямаше да дойде. Първо трябваше да премахне тази бариера. А призраците щеше да остави за друга вечер.

– Разбирам, че не ме обичаш... Не е необходимо да се чувстваш виновен. И без това никога не си го твърдял... Но още ли си сигурен, че искаше да се ожениш за мен?

Джордж скочи от стола си. Подпря се за миг на облегалката, докато възвърне равновесието си, но бързо стигна до Роуз. Седна до нея, взе ръцете ѝ в своите и я погледна в очите.

– Повече от всичко, което някога съм искал през живота си. Опитвах се да не се оженим за теб. Опитвах се да не мисля за това, но не успях.

Тъкмо затова се напих. Отлагах идването си тук, за да ти кажа, че искам да направя единственото, което не трябва.

– Ще бъдеш ли щастлив с мен, ако се съглася да нямаме деца?

– Но ти винаги си искала семейство.

– Отговори на въпроса ми.

Роуз бе взела решение. Знаеше, че ще има моменти, когато щеше горчиво да се разкайва за това решение, но от опит знаеше, че не може да има всичко. Имаше привързаността, верността и подкрепата на Джордж. Беше сигурна, че един ден ще има и обичта му. За нея беше го-това на всякакви жертви.

Джордж бе смаян, когато осъзна, че нито веднъж през цялата вечер не му бе минавало през ума да остави Роуз. Не можеше да си представи как би живял без нея.

Чудеше се дали и баща му бе изпитвал същото чувство, когато бе срещнал и се бе оженил за младата и красива Аурелия Джулиет Гаскон. Спомняше си миговете, когато изглеждаха щастливи заедно.

Потръпна. И с него ли щеше да стане същото?

– Да.

Вече наистина го мислеше.

– Има още нещо, което искам да ми обещаеш – добави Роуз.

Той почувства студенината на железни окови, които се увиваха около него, сковаваха го, възпираха го и го обвързваха.

Решително потисна надигащото се у него мрачно предчувствие. Роуз го обичаше. Не би могла да очаква от него да направи нещо, което не бе във възможностите му. А той би сторил всичко, за да я направи щастлива.

– Обещай ми да ми кажеш, ако започнеш да усещаш, че бракът ни те задушаваш.

– А ти какво ще направиш?

– Ще те освободя. Искам да бъдеш с мен, защото ти е приятно да сме заедно, защото, дори и да си свободен да отидеш, където пожелаеш, ти ще предпочетеш да останеш с мен. Заради щастието и на двамата ни ще се откажа от семейството.

– Няма да ти позволя да го направиш.

– Всички имаме право на избор, Джордж. Ти поиска да се ожениш за мен, макар да се страхуваше, че лошото у тебе ще надделее в един момент. Аз съм готова да поема риска да бъда щастлива без семейство. Това не е ли справедливо?

Джордж кимна. Нямаше доверие на гласа си.

– Освен това, ти съвсем не си лош. Не искам да ти противореча. Само държа да знаеш, че според мен ти си най-силният мъж, когото познавам. Вярвам, че можеш да направиш всичко, което пожелаеш.

Дори и след огромното количество уиски Джордж се удиви на голямото доверие, което Роуз имаше в него. Може и да беше като баща си, но с нейна помощ може би нямаше да стане като него.

Роуз погледна надолу към ръката си, която Джордж здраво стискаше.

– В случай че искаш да си легнеш, тази вечер не можеш да станеш баща.

– Искаш да кажеш, че...

Роуз вдигна поглед към него.

– Винаги ще ти казвам.

Тя отдръпна ръката си. Нарочно съблече пеньоара си.

Едва след минута Джордж разбра какво имаше предвид. Тя предлагаше да му бъде съпруга според неговите условия, без да се страхува, че ще имат деца, без да се страхува, че ще стане грешка. Щедростта на подаръка ѝ, безкористността на саможертвата ѝ почти го сломиха напълно.

Почти.

Съвестта му напомняше, че все още не я обича, че не бива да отнема целомъдрието ѝ, след като няма какво да ѝ предложи в замяна, но той я заглуши. Роуз го бе поканила в леглото си. Щом това я устройваше, той възнамеряваше да приеме поканата.

Тялото на Джордж се отзова моментално. Почувства се малко виновен, че физическите му потребности се намесват в един такъв почти свят момент, но видя, че тя седи пред него само по нощница. Взаимното им привличане ги завладя напълно.

Джордж се изправи с усилие на крака и отвори вратата. Вратата на Соления се отвори почти веднага.

– Още кафе – извика Джордж. – И гореща вода за банята. Това е първата ми брачна нощ и жена ми чака.

Беше се облегал на рамката на вратата, за да се подпира.

– Шшт! – изшътка Соления. – Минава един. Ще разбудиш целия хотел.

– Събуди всички – извика Джордж.

– Не можеш ли да го поуспокоиш, госпожо? – попита Соления.

Роуз не можа да не се засмее.

– Вече го направих.

Соления се ухили в отговор.

– Ще се върне след половин час дори ако трябва да се изкъпе в потока.

– Защо не се изкъпе сутринта като всички други – измърмори прислужникът, докато носеше две ведрa с гореща вода за ваната в стаята на Соления.

– Ожени се и ще разбереш – обясни му Соления, който също носеше две ведрa.

– За какво му е да се къпе – мърмореше прислужничката. – Щом не го прави редовно, жена му няма да очаква да се изкъпе и сега. Да отиде мръсен и потен при нея, да си направи удоволствието и след пет минути ще захърка.

– Джентълмените се държат по различен начин – отбеляза Соления.

– Ха! Ама е мъж, нали? И е пиан, нали? Какво тогава му е различното?

Джордж не можеше да се крепи много добре на краката си, когато отвори вратата на стаята им. Ваната беше топла и кафето горещо, но главата му още се въртеше.

Ала най-лошото от всичко беше, че ужасно му се спеше, сякаш бе упоен. Не беше свикнал с уискито. Не можеше да забрави буйствата на баща си, когато се напиеше и затова не докосваше алкохол. Изпита известно облекчение, когато разбра, че не му действа по същия начин, но се чувстваше зле.

Роуз го чакаше. В леглото.

Господи, колко красива изглеждаше на светлината на нощната лампа. Никога не се бе замислял за женската коса. Винаги си бе представял, че красивите жени изглеждат като майка му. Русата ѝ коса имаше цвета на млада царевична свила. Дълга, права и тънка, тя дооформяше крехкия ѝ външен вид.

Буйните кестеняви къдрици на Роуз падаха върху раменете ѝ и се бяха разпилели на възглавницата като рог на изобилието. Сякаш го канеха да зарови лице в щедростта им. Винаги я бе мислил за красива, но сега, на мъждукащата светлина, на фона на снежната белота на завивките, той осъзна, че най-красивото в нея беше това, че е неподправена. Миглите ѝ не бяха прекомерно гъсти, устните ѝ не бяха прекомерно пълни, очите ѝ не бяха дълбоки и хипнотизиращи. Но съвкупността от всичко съставляваше най-очарователното, човечно, топло и подканващо лице, което някога бе виждал.

Забеляза ситните лунички по носа и скулите ѝ. Трябваше да ѝ напомня да си слага шапката винаги щом излизаше навън, защото не би желал да види лицето ѝ покрито с нови лунички. Всъщност, в съчетание с буйната ѝ къдрава коса, луничките я правеха да изглежда като момиченце. Когато дяволитите пламъчета затанцуваха в очите ѝ и започнеша да играе със Зак или да дразни Монти, тя заприличваше на палаво дете.

Но тази вечер в нея нямаше нищо момичешко.

Също като майката земя, тя го канеше да сложи глава на гърдите ѝ, да се отпусне за миг в обятията ѝ и да почерпи сила от дълбокия извор на нейната устойчивост. Дори и като му се отдаваше и признаваше слабостта си, тя му вливаше сила.

Джордж не разбираше как става така. Може би щеше да разбере, когато главата му се оправеше. Само знаеше, че Роуз му бе отправила покана, която той искаше да приеме, но сетивата му бяха притъпени, а тялото натежало. Опита се да съживи порива на желанието си, който го бе обзел, когато тя бе отправила поканата, но тялото му натежа още повече. Дори разсъдъкът му искаше да се откаже от борбата и да я отложи за друг път.

Роуз се усмихна. В нейните очи Джордж винаги беше властна личност, уверен в себе си, внушителен заради ръста и самочувствието си. Тя се бе чувствала относително дребна, слаба и безсилна.

А сега бяха разменили ролите си.

– Никога не съм мислил за първата си брачна нощ – рече той, след като затвори вратата след себе си. – Но ако бях мислил, това определено нямаше да бъде начина, по който щях да отида при жена си.

Джордж не се приближаваше до леглото, а стоеше прав на известно разстояние от него.

Роуз усети, че той като че ли иска разрешение да легне в тяхното легло.

– Важното е, че дойде.

Тя отметна завивките и приглади чаршафа.

Той се колебаеше.

– Срамувам се да дойда при теб в това състояние.

Роуз отново приглади чаршафа.

– Още не си дошъл.

Джордж се доближи до леглото.

– Мъжът, който заслужаваш, би трябвало да дойде при тебе, изпълнен с гордост и самочувствие.

– Мъжът, който искам, *дойде* при мен. Но като всички нас, той е

обременен с чувство на вина, в по-голямата част, натрупана от някой друг. Аз искам да облекча това бреме.

Джордж се отпусна на леглото.

– Не заслужавам такова разбиране.

Роуз протегна ръка и хвана неговата, като нежно го притегли към себе си.

– Хайде да не говорим кой какво заслужава. Вместо това да поговорим за онова, което аз искам да ти дам и ти искаш да ми дадеш.

Той се наведе към нея и облегна главата си на рамото ѝ.

– Не знам какво мога да ти дам – каза той. – Доколкото си спомням, бях решил да не се женя. Промяната настъпи толкова внезапно, че ме завари съвсем неподготвен.

Роуз го притегли още по-близо до себе си и тялото му се прилепи до нейното. Усещането беше вълшебно. Толкова дълго бе чакала да го прегърне, да бъде близо до него, да знае, че той ѝ принадлежи. Искаше да изживее мига, да изпита цялата му сладост. Искаше той да я люби. Чувстваше, че близостта им не би била пълна без това, но съзнаваше, че усещането за близост, за себераздаване и мислите за миналото още го измъчваха и бяха за него много по-важни, отколкото да отдаде тялото си.

– Дори не съм си позволявал да мечтая, че съм женен за теб – рече Джордж.

Говореше нежно и бавно. Едната му ръка лежеше под него, а другата, сплетена с ръката ѝ – върху корема. Роуз се поотмести, за да може удобно да сложи глава във вдлъбнатината между гърдите и раменете ѝ.

– Но го сънувах – усмихна се нежно той. – А братята ми бяха нашите деца.

– На Монти това никак няма да му хареса. – Самоувереността на Роуз се възвръщаше. Щом искаше деца насън, нямаше да мине много време и щеше да ги поиска и наяве.

Задоволството ѝ продължаваше да нараства.

– Живеехме в голяма къща. Ти имаше прислуга и най-различни дрехи.

– Не ми трябват такива неща.

Той не отговори веднага. На Роуз ѝ се стори, че му се спи.

– Ти беше толкова красива. Седяхме край масата и дълго разговаряхме след вечеря. Поръчах на слугите винаги да слагат два свещника близо до теб, за да наблюдавам как светлината играе в златистата ти коса и искриците в очите ти.

Тя се изви, за да може да види лицето му. Клепките му се затваряха. След алкохола, горещата вана и вълненията покрай сватбата, Джордж беше напълно изтощен. Заспиваше в обятията ѝ.

За нейна почуда тя нямаше нищо против.

– Само че има нещо, което отдавна исках да ти кажа. Всяка вечер се канех да ти го кажа, но не го направих. Не знаех как.

– Какво е то? – попита Роуз с нежен като неговия глас.

Настъпи мълчание.

Тя го погледна. Той спеше с глава върху гърдите ѝ, а косата му боцкаше кожата ѝ. Едва дишаше под тежестта му. Но не би се помръднала за всичките богатства на света. Доволна беше, че е с него, дори и след като сватбата им не беше както си я представяше.

Роуз се усмихна. Преди година би се ужасила, ако някой ѝ бе описал как ще протече сватбеният ѝ ден. Дори би се заклела, че никога няма да се омъжи. И през ум не ѝ бе минавало, че ще бъде доволна и така.

Но тя наистина беше доволна.

Беше се омъжила за мъжа на мечтите си. Джордж я искаше и се нуждаеше от нея. Вярваше ѝ, възхищаваше ѝ се и тя беше на път да спечели и доверието му. Какво повече можеше да иска една жена от един мъж?

Щеше да притежава и тялото му. Утре или в другиден, или след два дни. Джордж беше прекалено емоционален и нямаше да издържи дълго. Днешната вечер се изгуби някъде между алкохола и страха му да има деца. Утре ще бъде различно.

А любовта му? Това беше по-труден въпрос, който зависеше както от миналото, така и от бъдещето му. Но един ден щеше да изрече тези думи. В това беше сигурна.

А що се отнасяше до децата, и това щеше да стане. Чувстваше го. Джордж ще поиска деца. При това много.

Но колкото и да искаше семейство, тя бе казала истината, когато му обеща, че ще се откаже от него. Искаше да го освободи от страховете му заради него самия, а не заради себе си, или заради децата, които може би щяха да имат.

Той си мислеше, че бе замесен от същото тесто като баща си. Роуз знаеше, че задачата ѝ е да му покаже, че притежава всички добри качества на родителите си, без техните недостатъци.

Освен, разбира се, неспособността да се вгледа в себе си и да види колко е прекрасен.

Тя беше твърдо решила да направи всичко възможно да накара

братята Рандолф да се чувстват отново семейство. Това беше важно за Джордж, следователно беше важно и за нея. Но нямаше намерение да гледа отстрани, докато те го използваша. Ако Джеф се опитваше да пречи, тя щеше да се погрижи да го отстрани.

Но в момента нямаше срещу какво да се бори и кого да защитава. Трябваше само да лежи, да притиска Джордж и да го чака да се събуди.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слабата утринна светлина озари сивотата в стаята. Джордж се размърда и отвори очи. Всичко се мъжделееше пред погледа му. Къде се намираше? Липсваше му чувството за ориентация. Поне разбираше, че не е в леглото си. Трябваше да се изправи. Трябваше да разбере къде се намира.

Движението му причини силна пронизваща болка в главата. Той се отпусна на възглавницата и хвана с ръце пулсиращата си глава. Опитва се още веднъж. Болката беше ужасна. Изстена. Дали не беше ранен? Дали нямаше някаква рана, за която не си спомняше?

– Как се чувстваш?

Не беше сам. Трудно му беше да определи с кого е, но гласът приличаше на Роузиния. Сигурно е вкъщи. Трябва да е болен.

Отново отвори очи. Погледът му бавно започна да се прояснява. Предметите около него започнаха да придобиват очертания. Но това не беше неговата стая. Не си беше у дома.

– Трябва да си пил повече, отколкото предполагам – рече Роуз. – От един час се мъча да те събудя.

Но за какво говореше тя? Той не пиеше. Спомни си какво беше сторило пиенето с баща му. Направи го раздразнителен и подъл. Биеше се, говореше жестоки, неприятни неща. Джордж се бе заклел никога да не пие.

– Съжалявам, че се чувстваш толкова зле, но щя трябва да станеш. Всички очакват да видят младоженците.

Може би Роуз бе пила. Онова, което му говореше, нямаше никакъв смисъл.

– Навън вече има опашка от хора, които искат да разберат как си оцелял след уискито и след първата ни брачна нощ.

Изведнъж събитията от изминалия ден нахлуха в главата му. Беше се оженил!

И се беше натряскал на първата си брачна нощ. Не знаеше дали да се смее, или да потъне в земята от срам. Реши да се засмее. Може би тогава няма да се чувства толкова унижен. Но болката беше мъчителна. Дори и мускулите на лицето го боляха.

– Колко е часът? – успя да попита той. Гласът му бе дебел и пелтечеше.

– Минава десет. Горещо е, но денят ще бъде чудесен.

– Тогава защо е толкова тъмно в стаята?

– Мислех, че ще е по-добре за очите ти.

Тя отиде до прозореца и дръпна пердетата. Ослепителната светлина сякаш разцепи мозъка на Джордж. Той отново се хвана за главата и притисна длани към очите си.

– Да, чудесен ден, сигурно.

Искаше думите му да прозвучат шеговито, макар и произнесени малко без желание. Но гласът му прозвуча сърдито.

Роуз тихичко се изсмя.

– Едва ли ти харесва, но не е възможно да лежиш в леглото цял ден. Ще можеш ли да седнеш?

Не, не можеше. Стори му, че самото усилие да го направи ще го убие, но знаеше, че трябва да се опита.

– Току-що изпратиха кафе.

Ако сядането не го убиеше, кафето щеше да го направи. Той не обичаше кафе. Ако си спомняше добре, снощи пи ужасно много кафе. Някъде беше чул, че наказанието за греховете е смърт. Е, беше съгрешил, но очевидно ангелите мислеха, че смъртта не е достатъчно наказание. Щяха да го държат жив, докато изтърпи всякаква болка.

Нямаше смисъл да отлага повече. Трябваше да седне. Ако умреше, ако се опитваше да го направи, нямаше да е лошо.

Джордж седна.

Струваше му се, че очите му ще изхвъркнат и ще издърпат мозъка му. Роуз се забули в мъгла. Мина цяла минута, докато погледът му се проясни.

– Сигурно здравата съм се натряскал – рече той. Това беше очевидно за всеки глупак, но в момента не можеше да каже нищо друго. Учуди се, че дори си спомня достатъчно думи, за да сглоби изречение.

– Според Соления, си вдигнал наздравница с всеки от града.

– Някой сетил ли се е да ми напомни, че не пия?

– Никой не е знаел.

– Откъде да го знаят, когато се мъчех да ги убедя в обратното?

Джордж седна на ръба на леглото, хванал с ръце главата си, с лакти на коленете. Не смееше и да си помисли как се е представил като съпруг в очите на Роуз. Определено нямаше да подскочи от радост. Вдигна глава и отново усети силна болка в тила.

– Готов ли си да пийнеш малко кафе?

– Не, но ми дай една глътка. Трябва да плащам за греховете си.

Той бе забравил колко мразеше вкуса на кафето. Особено тексаското. По вкус напомняше отвара от жълъди, орехови черупки и някакви треви, които го правеха сладко и кисело едновременно.

Обаче пийна. Надяваше, че скоро някой ще му потърси сметка за греховете, но ангелът на смъртта явно също спеше до късно. Изпи още една глътка. Вкусът поне му помагаше да забрави за болката. Само да не му стане лошо сега.

– Ще закусиш ли?

– Не.

От устата му излезе стенание, а не говор.

– Добре тогава. Тук имам достатъчно за трима. Мисис Спрекъл казва, че трябва да изядеш всичко. Убедена е, че след първата брачна нощ трябва да си възвърнеш силата.

– Мисис Спрекъл?

Името му напомни за кокошка. Нервна квачка с черни и бели пера.

– Събуди я в един часа за гореща вода. Спомняш ли си? Твърдо беше решил да легнеш в брачното легло свеж като маргаритка.

Ако кафето действително го убиеше, напълно щеше да си го е заслужил. Позорът му сигурно вече беше известен на всички. Джордж въздъхна дълбоко, изгълта останалото кафе и подаде чашата на Роуз.

– Явно съм се представил така, че трябва да предприема смели действия. Донеси закуската и много кафе. Ако оживея, а в момента искрено се надявам това да не стане, ще преминам тържествено през града, наперени като пауни, нахални като политически авантюристи, с високо вдигнати чела и погледите ни ще се кръстосват като мечове с всеки, който посмее да ни се намръщи. Аз ще направя всичко възможно да стъпвам уверено по земята.

Роуз се закикоти.

Джордж също се засмя, макар че никак не му беше до смях.

– Ще ме оставиш ли да го преживея?

– Може би.

– Няма да казваш на момчетата. Монти никога няма да ми позволи да го забравя.

– Нали не мислиш, че ще кажа на когото и да било?

– Не, но не бива да забравям, че не трябва да ядосвам Соления. Както и половината от мъжкото население на Остин.

– Соления твърди, че мъжете изпитвали голямо страхопочитание към теб. Аз никога не съм мислела да отпразнувам така сватбата си, но мъжете са странни и непредсказуеми същества.

– Да, такива сме – съгласи се Джордж.

След като един път очите му свикнаха с ослепителната слънчева светлина, Джордж започна истински да се забавлява. Спираше всяка намръщена жена, която видеше. Смееше се, бърбеше, правеше им комплименти, докато не си тръгнаха с бръмнали глави от глупавото му дърдорене. Спираше хора, които никога не бе виждал, и им казваше, че кара меден месец. Спираше хора, които Роуз никога не бе виждала, и им представяше съпругата си. Беше твърдо решил да изглежда глупешки, блажено и дразнещо щастлив. Искаше всички в Остин да знаят, че се е оженил за „онази янки“ и се гордее с това.

Заведе Роуз в „Емпориум“ на Доби и поиска да ѝ купи дрехи, които тя не желасше. Заведе я в мебелния магазин на Хансън с намерение да купи мебели, от които нямаше нужда. Заведе я в „Бон Тон“ и накара Доти да обслужва бившата си сервитьорка. Убеди се, че всички в хотел „Булок“ знаят, че се е прибрал посред нощ и е искал гореща вана, преди да отиде при жена си.

Мисис Спрекъл се бе погрижила за това.

Вървяха уловени за ръце, пазаруваха рамо до рамо, шепнеха си, смееха се на шеги, които само двамата разбираха, и се преструваха, че на улицата няма други хора.

– Разбира се, че търся работници – рече Джордж, когато Сайлъс Пикет му се представи и му каза, че търси работа. – Само че мога да платя надниците, след като продам стадото. Ще осигуря коне и храна. А ти ще трябва да си набавиш останалото.

– Това ме устройва.

– Гледал ли си добитък?

– Малко.

– В такъв случай си по-напред от нас – отговори Джордж. – Отиди да поговориш със Соления. Той ми наема работниците. Аз съм зает с други неща.

Джордж отправи поглед към Роуз, която се бе спряла на двадесетина фута от него. Гледаше една витрина и вниманието ѝ явно бе привлечено от нещо. Той реши, че каквото и да е то, ще ѝ го купи.

– Чух вече. Моите поздравления.

– Благодаря – отговори Джордж и стисна протегнатата му ръка.

– Предполагам, че не след дълго ще си построиш къща в града.

– Защо мислиш така? – изненада се Джордж.

– Само предположих – отвърна бившият войник, явно осъзнал, че е сгрешил. – Продаваш стадото си, жениш се. На една красива жена не ѝ е мястото в мръсната ферма сред храсталациите.

– Продавам воловете, за да си купя бик за разплод. За пет години шестимата ми братя и аз възнамеряваме да притежаваме много повече от една мръсна ферма. Соления е в хотела. Трябва да отида при жена си.

Джордж моментално престана да мисли за този човек. Много по-приятно му беше да мисли за Роуз.

Като го видя, че идва, тя се обърна. Дори се опита да застане между него и витрината, но беше безполезно. Нещо блещукаше върху парче черно кадифе.

Златен пръстен с голям жълт топаз. Беше много красив. Щеше да подхожда на тена ѝ. Той знаеше, че тя го иска. Усилието да отвлече вниманието ѝ му показва колко много го иска.

Но не можеше да си го позволи. Парите едва щяха да им стигнат, докато продадат стадото. Освен това бяха на цялото семейство. Нямаше никакви собствени пари.

Джордж я хвана под ръка и я поведе към витрината на бижутерията.

– Харесва ли ти този пръстен? – попита я той. Трябваше той да го каже, защото тя никога нямаше да го направи.

– Кой? – попита Роуз, но погледът ѝ веднага се спря върху пръстена с топаза.

– Онзи, с жълтия камък. Мисля, че ще отива на очите ти.

– Може би – отговори тя и се обърна, – но няма да го нося на очите си. Освен това е много скъп. Не знаех, че топазите струват толкова много.

– Искаш ли да го имаш?

– Не съм сигурна. Не знам дали този кехлибарен оттенък ми харесва. Много е тъмен.

На Джордж му се виждаше съвършен.

– Освен това чакам да продадеш стадото. Тогава ще можеш да ми купиш нещо наистина скъпо. Представяш ли си, как ще изглеждам с рубини и сапфири?

Той си помисли, че ще изглежда прекрасно, но тя продължаваше да отвлеча вниманието му от пръстена. Той му хвърли още един поглед, докато отминаваха. Колко искаше да ѝ го купи, но се налагаше да изчака, докато събереше собствени пари. Не знаеше колко години щяха да

минат, преди да може да похарчи такава сума за пръстен.

Знаеше, че Роуз няма нищо против да чака, но той не искаше.

Събуди я земен трус.

Роуз се стресна и се изправи. Не виждаше нищо в мастиленочерна-та тъма около нея. Бяха тръгнали да се прибират и Джордж бе настоял да прекарат нощта в един почти непроходим храсталак. Тя се обърна към мястото, където той бе легнал, близо до нея.

Него го нямаше!

– Джордж! – извика сподавено тя.

– Шшт! – изсъска някъде наблизко Сайлъс Пикет. Той и неколцина други мъже бяха отишли при конете, за да ги успокоят.

– Джордж и Соления отидоха да видят какво става – обясни Сайлъс. – Каза да стоим тук, каквото и да се случи.

Роуз зачака гушена в одеялото, а зъбите ѝ тракаха от страх. Веднага се сети за индианците, които бяха видели със Зак. Дали пък не бяха хората на Кортина? Дали този ужасен бандит не бе стигнал чак до Тексас? А къде беше армията? Нали трябваше да защитава населението на Тексас от индианците и бандитите?

Шубраците около нея зашумоляха и тя едва не изпищя от страх, когато Джордж се появи внезапно пред нея. Тя се хвърли в обятията му.

– Някакви мексиканци крадат добитък – обясни ѝ той.

– А от нашия откраднали ли са? – попита уплашено тя.

– Нашето ранчо е твърде далеч.

– Хората на Кортина ли са?

– Не знам и не попитах. Бяха четиридесет-петдесет души.

– А дали ще дойдат да крадат нашия добитък?

– Вероятно.

– И какво ще направиш тогава?

– Ще се бия.

– Но как ще се биеш срещу толкова много хора?

– Ако не се бием, те ще ни вземат всичко, което имаме.

Роуз почти бе забравила, че във вътрешността на страната не беше така безопасно като в Остин. Бе забравила, че може да се наложи Джордж и братята му да се бият и да умрат заради земята си.

– Натоварете всичко! Тръгваме!

Заповедта на Джордж я ужаси.

– Защо? Знаят ли, че сме тук?

– Не. Ще разпръснем стадото.

Паника обзе Роуз.

– Какво ще правите? Те са толкова много.

– Почти нищо не бихме могли да направим, но не мога да стоя и да ги гледам как крадат добитъка и да не се опитам да предприема нещо. Не сме достатъчно, за да им отнемем добитъка, но ако успеем да обърнем стадото и да го накараме да тръгне към дома си, може би собствениците ще имат време да го уловят.

– Искам да дойда с теб.

– Не. Ти и Сайлъс се качвате в каруцата и тръгвате към ранчото. Ние ще ви настигнем преди зазоряване.

– Но ти дори нямаш кон.

– Надявам се, че Сайлъс ще ми даде неговия.

Тя кимна в знак на съгласие.

Знаеше, че няма смисъл да спори с Джордж, когато ставаше дума за схватка.

– Идват – каза Соления и хукна към храстите, където Джордж бе устроил засадата.

– Колко яздят отпред?

– Само двама. Алекс и аз вече се справихме с първите.

Джордж се усмихна доволно.

– Защо не ми бяхте войници по време на войната? Онези щяха да прекарат доста безсънни нощи.

– Сигурен ли си, че само искаш да обърнем стадото? – попита Соления.

– Това е единственото, което можем да направим – отговори Джордж. – Ако убием, колкото можем, по петите ни ще тръгнат всички престъпници на Мексико. Не бих изложил живота на Роуз на опасност заради чуждия добитък. А сега заемете позиция. Щом извикам, почвайте да стреляте.

Соления се ухили.

– Мислиш ли, че бойният вик ще изкара ума на онези бандити?

– На янките винаги им въздействаше. Сигурно ще смрази кръвта на тази сган.

Цялото тяло на Джордж се разтрепери от вълнение. Беше като див жребец, подушил миризмата на неприятел и нямаше търпение да даде сигнал за атаката. Чувстваше се отлично, че отново издава заповеди.

Само му се искаше да има достатъчно хора, за да очисти всеки бандит, опитал се да прекоси Рио Гранде. Дори нямаше нищо против да пренесе битката на територията на Кортина.

Ех, ако сега беше командир на някой тексаски форт...

Той не довърши мисълта си. Първият вол се появи иззад храстите. Джордж заби пети в хълбоците на коня и нададе смразяващ боен вик, като изстреля залп куршуми точно над главите на приближаващия се добитък. Моментално последваха подобни изстрели от четири други места в храсталаците. Първите ездачи бяха пометени от седлата си, преди да имат време да извадят оръжието си.

Водачът вол хвърли див поглед към препускащите насреща му хора и обърна добитъка, който идваше непосредствено след него. След секунди цялото стадо тичаше обратно надолу към ограденията и към познатите му пасбища.

Джордж и хората му знаеха, че останалите бандити трябва да побягнат заедно със стадото, ако не искаха да бъдат стъпкани, и ги последваха, като изпълниха нощта с виковете и изстрели, за да накарат стадото да препуска с пълна скорост още двадесет-тридесет мили.

Роуз нямаше представа какво става и не знаеше как да тълкува различните звуци: първо зловеща тишина, сетне страховит взрив от пукотевиица, последван от тропот на хиляди копита, после постепенно затишие.

Не попита Сайлъс какво става. Не искаше да знае. Само искаше Джордж да е до нея, а онези бандити да са колкото може по-надалеч. Не смееше и да си помисли какво би станало, ако нападнат ранчото.

Съсредоточи се върху нещата, които трябваше да свърши, когато се приберяха. Колкото и прозаичен да беше този въпрос, тя предпочиташе да мисли за това, отколкото да се чуди дали отново ще види Джордж.

Тропотът на копита в далечината я поуспокои.

– Това е мъжът ми – каза тя.

– Откъде знаеш, че не са бандитите? – попита Сайлъс.

– Джордж никога не би им позволил да узнаят къде сме – отговори тя.

Макар и да нямаше представа от война и бойна тактика, Роуз знаеше, че Джордж ще се погрижи тя да бъде в безопасност. Вече беше променил живота си именно заради това.

Видя го в мига, в който той се показва. На лицето му сияеше широка усмивка. Изглеждаше по-щастлив и много по-спокоен, отколкото някога

го бе виждала. Тя разбра, че е щастлив, защото е ръководил хората в успешна бойна акция и сърцето ѝ се сви.

Все едно, че отново се бе върнал в армията.

Роуз не бе съзнавала досега, колко много бе зависима от решението на Джордж да не облича отново униформа. Но ако това го правеше щастлив...

– Това стадо едва ли ще стигне до Мексико – рече той, като наближи.

Бързо слезе от коня на Сайлъс и седна до Роуз.

– Може би трябваше да заловя неколцина от онези бандити заедно с добитъка.

– Някой ранен ли е? – попита Роуз.

– Никой от наша страна – отговори Джордж.

Тя слушаше, без да се обажда, докато той накратко описваше на Сайлъс схватката.

– Ех, защо не бях с вас – рече Сайлъс.

– И аз исках да си с нас – отвърна Джордж. – Отдавна не съм се чувствал толкова добре. Жалко, че не можем да съберем по-голяма група и да ги изгоним завинаги от Тексас.

– Сигурен съм, че губернаторът няма да възрази рече Соления. – След тази нощ всеки би те взел за командир.

Роуз усети, че вътре в нея нещо се сви. Още една струна в сърцето на Джордж бе докосната. След тази вечер решимостта му да се върне в армията щеше да укрепне.

– Не. Просто беше забавно – каза Джордж – само че един женен мъж има да върши много по-важни неща, отколкото да гони бандити и престъпници, за да си изкарва прехраната – той прегърна Роуз. – Иначе не би се оженил.

Тя почувства как напрежението и страхът ѝ отслабнаха и избледняха. Джордж нямаше да я изостави. Не искаше да я изоставя.

Не бе сбъркала, като се омъжи за него.

Джордж остана изненадан, че се радва да се върне в ранчото си, да види отново познатите места, дори някой опърничав вол или крава, които бе запомнил. Всичко тук беше съвсем различно от Вирджиния и той никога не си бе представял, че ще обикне Тексас. Сега остана смаян, че го приема като свой дом. Дали не дължеше това ново чувство на Роуз и женитбата си за нея? Не можеше да определи, но всичко се бе

променило от деня, в който влезе в „Бон Тон“. Очакваше, че нещата ще продължат да се променят. Това го възбуждаше, но се опасяваше от въздействието на промяната върху момчетата. Не знаеше как ще им каже за Роуз. Особено трудно щеше да бъде с Джеф. Почти невъзможно. Вече бяха стигнали до къщата. Ако почакаше още малко, сами щяха да разберат.

Соления и четиримата мъже, които бе наел за помагачи при огледа на добитъка, Сайлс Пикет, Тед Купър, Бен Прейър и Алекс Пендълтън, бяха отишли да търсят близнаците. Джордж и Роуз продължиха към къщата сами.

– Нервна ли си? – попита той.

– Малко. А ти?

– Да.

– Заради Джеф, нали?

Той кимна.

– Какво ще му кажеш?

– Че си ми станала жена.

– И после?

– После... зависи от него.

От храстите край ограждението за добитъка се разнесе вик. Изви се толкова ненадейно и неочаквано, че и двата коня се размърдаха боязливо. Джордж изобщо не се изненада, когато оттам изникна Зак.

– Върна се – викна той на Роуз, като изобщо не обърна внимание на брат си. Покатери се на каруцата и запрегръща Роуз, докато шапката ѝ падна и косата ѝ се разроши. – Довел си я! – развълнувано каза той на Джордж. – Мислех, че няма да го направиш.

Блестящите му от щастие очи компенсираха всичко, което щеше да каже Джеф. Светът на Зак отново се въртеше около оста си.

– И как така се върна? – попита детето, след като се намести между двамата.

– Роуз и аз се оженихме – отговори Джордж. – Една съпруга трябва да живее при мъжа си.

Джордж изчака да чуе какво ще каже Зак. Реакцията му вероятно щеше да бъде показателна за отношението на другите му братя.

– Мога ли да спя на твоето легло? – попита той със светнали от вълнение очи.

Смехът на Джордж разкъса оковите на напрежението, което се бе насъбрало през последния час у него. Цяла сутрин се бе притеснявал как ще реагират братята му, а единственото, което интересуваше Зак, беше

да се разположи на по-голямо легло.

– Ще видим.

– Това означава не. Не можеш да ме заблудиш.

– Това означава, че ме свари неподготвен. Не съм имал време да мисля по този въпрос. На някое от другите момчета може да му трябва. При това положение, ти ще спиш на неговото легло.

– Малките деца никога не получават нищо – оплака се Зак. – Ще избягам в Ню Орлиънз.

– Надявам се, че няма да го направиш – рече Роуз. – Кой ще ми помага за вечерята?

– Не и Тейлър. Ще си обере крушите, веднага щом те види.

– Той стоя ли с тебе вкъщи?

– Да, но през цялото време се държеше като гадно копеле.

– Подозирам влиянието на Монти – отбеляза Джордж, като погледна изпитателно Зак. – И повече да не чувам такива думи от тебе.

– Тейлър приказва така.

– Трябва да поговоря с Тейлър и Монти. Едно шестгодишно дете не бива да псува.

– Скоро ще стана на седем – обади се Зак. – Достатъчно голям ли ще бъда, за да псувам?

Роуз едва не омаловажи сериозността на Джордж, като най-безсрамно се изкикоти.

– Нито когато станеш на седем, осем или дванадесет години.

– По дяволите – изруга Зак и погледна брат си, изпълнен с угризения на съвестта. – Не исках да кажа това – заоправдава се той. – Просто ми се изплъзна от устата.

– Точно това ме плаши. Мисля, че е време да изпратя някъде Монти за по-дълго.

– Изпрати Джеф. Монти ми харесва.

Тази простодушна забележка отрезви Джордж. Стана още по-нещастен, когато видя изражението на Тейлър, който излезе от къщата, веднага щом спряха в двора. Той държеше дълбока купа и бъркаше нещо в нея.

– За какво се връща тази? – попита сърдито той.

– Оженихме се – отговори Джордж.

Тейлър зяпна Роуз, а ръката му застина, както бъркаше. След минутата хвърли купата на земята и се затича към другия ъгъл на къщата.

– Тейлър правеше пълнеж – поясни Зак, като гледеше захвърлената купа. – Изобщо не ми прилича на пълнеж.

– Вечно трябва да се извинявам заради братята си – каза Джордж.

Но Роуз явно не приемаше сериозно бягството на Тейлър.

– Ще се върне за вечеря.

Тя вдигна купата, прегледа съдържанието ѝ и го хвърли на пилетата.

– По-добре да се заловя с вечерята. Близнаците сигурно ще си дойдат скоро. Зак, внеси багажа в къщата. Ще ми трябва яйца и дърва за огъня. Сигурна съм, че не си донесъл и на Тейлър. Искам ги веднага.

И двамата братя млъкнаха, Зак с много по-голяма готовност от Джордж. Зак трябваше само да събере яйца, да насече дърва и да налее мляко. Джордж трябваше да измисли какво да каже на братята си.

Оказа се, че не е необходимо. Соления вече беше съобщил новината.

Монти докара коня си досами стълбището на къщата, втурна се в кухнята и силно прегърна Роуз. Тя едва успя да пусне лъжицата, с която разбъркваше фасула защото той я вдигна, завъртя я и я целуна по устните.

– Благодаря на Бога, че Джордж се е вразумил. Сега отново мога да се храня.

– Понякога мислиш ли за нещо друго освен за стомаха си? – засмя се Роуз.

– Да – отговори Монти, като се засмя с онази усмивчица, която според нея един ден щеше да подлуди някоя жена, – но някак имах чувството, че си забранена зона. Освен това, на тебе не ти се наложи да ядеш онова, което Тейлър забъркваше през последните няколко дни. Кълна се, че се опитваше да ни отрови, защото харесваме повече твоите гозби от неговите.

– Остави жена ми – рече леко раздражен Джордж – Можеш да я целунеш, но тази прегръдка е нещо повече от братска.

Монти още притискаше Роуз към себе си, а краката ѝ се люлееха във въздуха. Познатото дяволито пламъче искреше в очите му и тя се притесни за миг, че може да раздразни брат си. Беше готова да изсипе фасула отгоре му, ако се наложеше, но Монти се усмихна добродушно и я пусна на пода.

– Няма да ви причинявам неприятности, макар че доста се изкушавам, като гледам колко е сериозен Джордж.

Той отиде до брат си и го тикна настрана.

– Радвам се, че се върна. Никога не съм мислил, че Джордж ще направи такъв сполучлив избор – рече той и целуна Роуз по бузата.

– Можеш да я целунеш – каза Монти, като побутна близнака си. – Джордж няма да има нищо против.

Хен се отдръпна от Роуз и го погледна гневно.

– Много ви благодаря за посрещането – каза Роуз, но стомахът ѝ се свиваше. – Високо го оценявам.

– Не толкова високо, колкото ние оценяваме...

– Монти, ако още веднъж споменеш за готвенето ми, кълна се, че няма да приготвя вечерята. На жената може да ѝ е приятно, когато мъжът хвали гозбите ѝ, но би искала да оценяват малко и самата нея.

– Като си помисля за теб и веднага се сещам за ядене.

На лицето на Хен бе изписано отвращение. Той удари брат си по рамото толкова силно, че Монти едва не загуби равновесие.

– Глупав дърдорко такъв, тя иска да каже, че трябва да ти е приятно, дето е тук, дори и да не може да сготви нищо.

Монти отвърна на удара му.

– Не съм глупав дърдорко, макар и да не знам какви хубави неща да кажа на една жена.

– Ще знаеш, когато му дойде времето – намеси се Роуз, когато двете момчета започнаха да си разменят сериозни удари, – но ако се биете в кухнята ми, ще си легнете гладни.

– Предлагам да се измиете и да се успокоите – каза Джордж. – И си облечете чисти дрехи. Тази вечер е празнична.

– Няма да бъде такава, ако Тейлър и Джеф не дойдат – рече Зак.

Хен грабна малкия си брат, задържа го над главата си и го заплаши, че ще го сvari в казана за миене преди вечеря.

Детето писукаше от удоволствие.

– Оставете Зак да разкрие същината на въпроса – предложи Джордж.

– Трима от братята ти ме харесват – каза Роуз. – Много жени започват с по-малко.

– Може би...

– Тейлър ще дойде. Той ми се сърди само защото го изместих от кухнята. А що се отнася до Джеф, сигурна съм, че всъщност не ме мрази. Но ти не можеш да направиш нищо, затова престани да се притесняваш.

– Нямаше да се притеснявам, ако ставаше дума само за мен.

– Ами не се притеснявай и за мен – рече Роуз и се изправи на пръсти, за да го целуне бързо. – Преживях дамите от Остин. След тях почти не забелязвам Джеф.

Но не беше така. Всички го забелязваха.

Всички дойдоха на вечеря, включително Соления и новите работници. Джеф не разговаряше с никого. Не поглеждаше Джордж. Рядко вдигаше очи от чинията си. Нито веднъж не отправи поглед към Роуз.

Отначало говориха малко. Всички бяха сериозно заети с яденето. След като бяха утолявали глада си с храната на Тейлър, а после и сами, когато вече не можеха да храносмилат гозбите му, те припряно бързаха да си наваксат. Всички, с изключение на Роуз и Джордж, ядоха много. Когато се отпуснаха, за да се слегне храната, разговорът се завъртя около предстоящия оглед на добитъка.

– Останалите момчета ще бъдат тук след един-два дни – рече Соления. – Колко време ще ни отнеме, за да се подготвим за пътуването, ще зависи от добитъка, който искаш да вземеш.

– Сайлъс вече ни показва как да направим заграждението и улея за дамгосването – каза Монти на Джордж. – Това ще намали времето наполовина.

– И ще ни улесни – добави Хен. – Не е шега да вкараш вътре петгодишен вол, по-голям от коня ти.

– Докато имаме помощници, искам да прегледам стадото и да набежим всички бикове, които няма да задържим – рече Джордж. – Можем да дамгосаме всички, които сме пропуснали, и да подберем онези, които ще продадем.

– Това вероятно ще ни отнеме още месец – реши Соления.

– Освен това искам да преброя добитъка – продължи Джордж. – Ако бандити нападнат ранчото довечера, няма да знаем колко са откраднали.

– Макклендънови откраднаха едно по едно повече от бандите – отбеляза Монти. – Ще изгоня всичките до един от щата.

Джеф изправи глава.

– Не казвай нищо – рече му Джордж. – Няма да се караме. Разбра ли?

Всички разбраха, че това не е молба. Дори Джеф.

Обсъждането на огледа на добитъка продължи, но напрежението се бе възвърнало. То се увеличаваше с всяка изминала минута.

– По-добре да си лягаме, ако смятаме да се занимаваме с кравите преди зазоряване – предложи Соления и стана. – Много вкусно беше, мисис. Утре сутринта сами ще си приготвим нещо за хапване.

– Ще се храните с нас, докато сте в къщата – каза Роуз. – Кога искате да тръгнете?

– Пет часът рано ли е?

– Как да не е, по дяволите – възкликна Монти. – Дори кучетата ми не стават толкова рано.

– В такъв случай ще трябва да се погрижим да променим дневния ти режим – каза Джордж. – Както и езика ти. Зак започва да говори също като теб.

– Копеле такова! – кресна Монти на най-малкия си брат.

– Точно тази дума имах предвид – рече Джордж.

Монти има благоразумието да се изчерви.

– Няма да ви уча какво да говорите там, в пущинаците, но всичко се променя в мига, в който влезете в този двор. Същото се отнася и за помагачите – каза Джордж на мъжете, докато излизаха от стаята.

Соления кимна в знак на съгласие.

– Роуз сигурно е чувала... – започна Монти.

– Вероятно е чувала, но няма никаква причина да продължава да чува. Приятно ли ще ти е, ако хората псуват в присъствието на жена ти, или на приятелката ти?

– Ще внимавам какво говоря – обеща Хен. – Не искахме да те обидим, госпожо – обърна се той към Роуз.

– Монти обикновено не се замисля какви ги дрънка. Хайде да си лягаме, преди да си изтърсил още някоя глупост – изсъска Хен на другия близък.

Двамата излязоха от кухнята, като си разменяха ожесточени реплики.

– Време е и ти да си лягаш – обърна се Джордж към Зак.

Тейлър бе излязъл със Соления и останалите.

– Може ли да спя в твоето легло? – попита Зак. – Ти обеща, нали помниш?

– Обещах да си помисля – отговори Джордж.

Той бе забелязал ненадейното внимание от страна на Джеф и се стегна.

– Хайде, отивай и лягай там. Явно никой друг не го иска.

– Ура! – извика Зак.

Той скочи, прегърна брат си и изтърча от стаята, за да съобщи на всички радостната новина.

– А ти къде ще спиш? – попита Джеф.

Гневът в гласа му се долавяше ясно.

– Ако вие двамата ме извините, ще отида да помогна на Зак – каза Роуз – Предполагам, че ще легне на голия дюшек, без да си сложи чисти

чаршафи.

Джордж се поуспокои. Не искаше Роуз да живее със спомена за онова, което щеше да каже Джеф.

– Ще спя с жена си – отговори Джордж. – Ще се съгласиш, че така е редно, макар и тя да е янки.

Той не разбра защо отговорът му успокои Джеф. Мислеше, че ще го удари.

– Смятам, че няма да се чувствате удобно на тавана.

Чак сега му стана ясно.

– Роуз и аз ще спим в спалнята.

Той кимна през рамо към вратата зад връхните дрехи. Джеф изглеждаше като буреносен облак.

– Но това е стаята на майка ни! – извика той, а лицето му се зачерви от гняв. – Да не искаш да кажеш, че ще настаниш тази...

Джордж го прекъсна.

– Преди да кажеш каквото и да е, спомни си две неща. Първо, Роуз е моя съпруга. Не можеш да говориш каквото си искаш за нея и да очакваш аз да ти простя и да забравя. Второ, по-добре кажи каквото имаш да казваш сега. Ако го повториш пред Роуз, ще те поваля на земята.

– Не мога да повярвам! – избухна Джеф. – Собственият ми брат. Толкова ли се нуждаеш от жена, че трябваше да се ожениш? Можеше да си намериш някоя. Всеки град в Тексас е пълен с жени. Те обикновено са готови да се хвърлят в краката ти.

– Не се нуждая толкова много от жена, Джеф. И аз имам желаниа като всички останали, но не се ръководя от тях.

– Сигурно се ръководиш от нещо друго, но не и от разсъдъка си. Ако не е стомахът ти или нещо под него, какво е тогава?

– Нещо, което омразата и гневът ти пречат да разбереш – отговори Джордж.

– Само не ми казвай, че я обичаш – рече Джеф. – Не бих повярвал, че обичаш една янки, дори и да се закълнеш.

– Добре, няма да се кълна.

– Господи, чак сега ми стана ясно. Съвсем скоро къщата ще се изпълни с малки пикльовци янки.

– Няма да имаме деца – каза Джордж.

Джеф зяпна брат си.

– Тогава за какво друго си се оженил за... нея?

– Във вените на всички нас тече кръвта на татко. Мислиш ли, че бих рискувал да стана баща на синове, които ще приличат на него?

– А Роуз какво мисли по този въпрос?

– Не е твоя работа – отговори Джордж, – но тя се съгласи.

За миг Джеф изглеждаше напълно объркан.

– Но да я настаниш в стаята на майка ни – продължи той, – да ѝ позволиш да спи в леглото й...

– Знаеш, че тя би се съгласила – отвърна Джордж. – Освен това, тя живя тук по-малко от две години. Никой от нас не е роден тук.

– А какво ще кажат близнаците?

– Нищо, и ти го знаеш. Ти си единственият, който не може да се примири с факта, че бащата на Роуз се е сражавал в Съюзническата армия.

– Адски си прав – не мога.

– Ами ще трябва да се примириш. Роуз ще остане тук.

– Искаш да кажеш, че си избрал тази жена пряко собствената си плът и кръв.

– Ако някой трябва да *избира*, това си ти, а не аз. Аз вече съм направил избора си.

– Няма какво да избирам. Губиш си времето, като ме молиш да я приема.

– Съвсем не те моля – отговори Джордж. – Знаеш какъв трябва да е изборът ти. Зависи от теб.

– Не я приемам – отсече Джеф и скочи от стола си. – И теб не приемам, докато си женен за нея.

– Тогава по-добре си вземи завивките. Предполагам, че ще се чувстваш по-добре със Соления и момчетата.

– Гониш ли ме? – попита Джеф с разширени от удивление очи. – И всичко това заради някаква кучка янки, която е успяла да те хване толкова натряскан, че си се оженил за нея, само за да я вкараш в леглото?

Джордж скочи. Сграбчи го за ризата и го повлече из стаята като парцалена кукла.

– Радвай се, че имаш само една ръка. Ако имаше две, щях да те бия до безсъзнание. Не искам тя да знае, че един от братята ми е паднал толкова ниско, та да обижда една дама. А сега се махай оттук и не прекосявай този праг, докато не си готов да се отнасяш към Роуз с уважението, което се полага на моята съпруга и твоята снаха.

– Никога няма да го направя.

Джеф грабна една от връхните дрехи и една мушама и излетя от кухнята.

Роуз не можеше да заспи. Знаеше, че и Джордж не спи. Но нямаше смисъл да разговарят. Нямаше да оправят нещата с приказки. Поне още не. Първата вечер у дома беше катастрофална. Толкова катастрофална, че тя бе прибягнала до лъжа, за да улесни нещата и за двама им.

Беше чула, че Джеф напуска къщата. Всички бяха чули. Той бе нахлул в стаята на момчетата, видя я като казваше лека нощ на Зак и измърмори мръсна ругатня.

Монти го повали на пода. Само защото стигна до него преди Хен. За щастие, малко преди нещата съвсем да излязат от контрол, Джеф стана на крака и изскочи от спалнята. Джордж беше в коридора. Когато го пусна да мине покрай нея, Роуз реши, че не е чул думите на Джеф.

Искрено се зарадва.

– Съжалявам – измънка тя на близнаците и бързо се върна в кухнята.

– Какво има? – попита Джордж, като я последва.

Не можеше да повтори пред него казаното от Джеф. Това нямаше да реши нищо, а само щеше да утежни бремето, което Джордж вече носеше.

– Надявах се, че Джеф няма да го приеме така тежко.

– Ще се успокои. Също като татко е. Бързо му минаваше. Много шум за нищо.

– Монти е такъв – рече Роуз. – Джеф е различен.

Знаеше, че и Джордж мисли по същия начин. Тя го остави да разопакова багажа им, докато почистваше кухнята. Така щеше да бъде сам. И тя щеше да е сама.

– Тъй и не успяхме да сложим тапетите в тази стая, преди да започне войната – каза Джордж, когато тя най-сетне влезе в спалнята. – Предполагам, че момчетата не са имали желание, след като мама почина.

– Сега вече имаме много време – рече Роуз с целия ентузиазъм, който можа да събере.

Съблече се, но той не помръдваше. Седеше и гледаше през прозорчето в нощната тъма. Изглеждаше тъжен и потиснат. Тя прокле Джеф наум. Легна си. Джордж продължаваше да гледа през прозореца.

– Не знам защо не си изморен – каза тя, – но аз съм капнала от умора. Ако искам да приготвя закуската в шест часа, трябва да заспивам.

Той се обърна към леглото, но сякаш не я виждаше, а гледаше през нея.

– Нещо не се чувствам добре – продължи Роуз. – Ще спя. Защо не поседиш малко, щом не ти се спи?

– Болна ли си? – попита Джордж, като се събуди от унеса си.

– Само съм изморена. Изглежда цикълът ми настъпва малко порано.

Погледът му моментално се проясни.

– Понякога съм така – добави Роуз.

– Сигурна ли си, че това е всичко?

– Да.

– Добре тогава.

Той се наведе и я целуна. Дори и в този миг тя усети, че има нещо между тях.

– Съжалявам, че меденият ни месец не мина както трябва.

– Всичко ще се оправи.

Но не вярваше в това. Когато вратата след него се затвори, тя имаше чувството, че я е напуснал.

Защо си бе мислила, че само трябва да се омъжи за Джордж и всички съмнения ще се разсеят? Защо беше толкова наивна да вярва, че щом му стане жена и ще бъде тачена от семейството му? Защо излезе от кухнята? Би искала да разбере какво се бе случило между него и Джеф. Тогава щеше да знае с какво да се бори.

Но така или иначе знаеше. Трябваше, да се бори със семейството му. Джордж може би не го съзнаваше, но той обичаше семейството си повече от жена си.

Това я нарани дълбоко.

Нямаше лек за това. Не беше въпрос на разсъждения, за да го опорва. Беше факт. Знаеше, че разбиеше ли семейството му като съпруга, това винаги щеше да стои като пречка помежду им.

И все пак искаше да легне при нея. Щеше да е доволна само да е до него, както в онази нощ в Остин. Не бе мислила, че ще бъде толкова щастлива да лежи до него, в обятията му, а съпругът ѝ – пленен от съня.

И пленен в нейната любов.

Защо го бе отпратила? Той се нуждаеше от нея. Желаше я. Можеше да използва това, за да се сближат. Но не искаше да го привързва към себе си чрез леглото, както и чрез уменията си да готви. Искаше да обича *нея*, а не способностите ѝ. Нямаше значение, че Джордж ги възприемаше като част от нея. Тя знаеше, че има разлика. Глупаво беше да мисли, че единственият ѝ проблем беше да го убеди да поиска деца. Това можеше да се окаже по-лесно, отколкото да го убеди, че е по-важна

за него от семейството му. Или поне също толкова важна. И сега съзнаваше, че няма да бъде щастлива, ако не постигнеше именно това.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джордж изпита истинска физическа болка, когато затвори вратата на спалнята, сякаш се печеше на шиш от огромното напрежение, породено от физическите му потребности, които нарастваха в него, откакто се бе оженил. Нужни му бяха няколко минути, за да възстанови душевното си равновесие. Беше почти уплашен от чудовищната сила на физическото си привличане към Роуз. Толкова много въпроси го измъчваха и търсеха отговор, но мислите му се съсредоточиха единствено върху несъмнения въпрос: желанието му към Роуз. Измъчваше се, че е близо до нея, а не може да я докосне, да я целуне, да осъществи онова, за което бе мечтал безброй пъти.

Но не можеше. Ако имаше намерение да и бъде истински мъж, не биваше да я докосва. Само че Джордж не беше сигурен дали ще издържи.

За да не продължава да се измъчва физически и душевно, той насочи мислите си към семейството си. Беше се оказал притиснат от две страни. Очаквал бе гнева на Джеф. Изненада се, че толкова много държи на единството в семейството си.

Разбра го едва когато Джеф излетя гневно от къщата. Роуз имаше право. Би сторил всичко заради братята си. Би се върнал у дома, без Джеф да го насърчава. Би чакал дълго, дори първо би се записал в някой армейски преден пост, но щеше да се прибере у дома. Той носеше отговорността за семейството. Не можеше да избяга от нея.

Явно я бе наследил от майка си.

Искаше му се да познава добре братята си. Необходимо му беше време, за да започне да ги разбира, да им помогне да се опознаят един друг по-добре, да им помогне да станат здраво сплотено семейство, да издирят и да съхранят онези спотаени характерни черти, които наследствената обремененост бе оставила непокътнати и недоразвити.

Тревожеше се за Тейлър. Никой досега не бе успял да проникне в душевността му. Джордж трябваше да намери начин да го откъсне от изолацията му и да го привлече към семейното приятелство.

А сега и бракът му го бе свързал с още един човек, когото трябваше да разбира и да вплете в тази мрежа от похабени души. Джордж се чудеше дали промяната в отношението му към семейството не се дължеше на женитбата му с Роуз. Може би не ставаше въпрос само за реагиране

спрямо клеветите на Пийчис. Ако нямаше ясна представа за чувствата си към семейството си защо не бе изтълкувал погрешно и чувствата си към Роуз?

Не ставаше дума за това, че я харесваше, че я намираше привлекателна и дори че искаше да я люби. Ставаше дума за това, че той искаше да се ожени за нея, защото не можеше да си представи живота си без нея. Какво щеше да прави, ако се наложеше да избира между семейството си и нея?

Този въпрос го изплаши до смърт.

До този момент беше сигурен, че ще трябва да пожертва Роуз. И все пак, сега когато се изправи пред тази вероятност, той не знаеше как би постъпил. Чувствата му бяха много по-дълбоки, отколкото подозираше.

Колко глупаво от негова страна. Непрекъснато мислеше как да не докосне Роуз, да не я целуне, да не я люби и бе изгубил представа за всички онези дребни неща, които водеха до любовта. Удоволствието да бъде близо до нея, вълнението да я види преди всички на сутринта, успокояващото ѝ присъствие в края на деня; да се пита дали е щастлива, как е изглеждала преди да я срещне, фактът, че не бе обичал никоя друга.

Не знаеше дали онова, което изпитваше, е привличане, страст или силен копнеж, които никога нямаше да преминат. Само знаеше, че не може да мисли за нея, без да чувства приятно задоволство. У нея имаше нещо, от което се нуждаеше. И то нямаше нищо общо с физическото привличане към тялото ѝ. Откри, че до такава степен не му хареса, дето не може да я люби тази вечер, та се изкушаваше да прати по дяволите цикъла ѝ. И все пак, не ставаше дума дори и за това.

Накратко, Роуз олицетворяваше всичко, от което се нуждаеше, за да бъде щастлив. Как би могло дори да му мине през ума да се откаже от нея?

Не можеше. Не искаше.

Ами Роуз? Възможно ли е тя да се чувства по-добре с някой друг? Не беше справедливо да я лишава от възможността да създаде семейство. Имаше много добри мъже, които търсеха съпруги. Сигурно можеше да обикне друг и да забрави за него. Може би ще е по-добре да замине по на запад, където враждата между Съюзническите и Конфедералните щати не беше толкова силна.

Но веднага щом си помисли да отпрати Роуз, разбра, че не би могъл да го направи. Може би още не беше наясно какви всъщност са

чувствата му – и това го караше да се чувства глупаво, – но каквито и да бяха, те бяха силни.

Надяваше се само да са честни и почтени.

Първата седмица от огледа на добитъка мина ужасно. Работата беше тежка. Жегата – убийствена. А напрежението – смъртоносно. Джеф нито се доближи до къщата, нито спомена името на Роуз, но гневът му бе надвиснал над главите им като дамоклев меч.

Страстите се разгорещяваха от думите, произнесени от раздвоения му като на пепелянка език. Джордж се смяташе за щастливец, че нито Монти, нито Хен не застреляха Джеф. Единственото, което попречи на взрива беше, че когато десетимата помагачи се занимаваха с добитъка, Джордж можеше да държи Джеф настрана от близнаците почти през цялото време.

Дамгосването, набеязването и преброяването на телетата не беше нищо в сравнение с изкарването на петнадесетфунтовия рогат добитък от храсталака. Животните не искаха да напускат познатите им пасбища. Много от тях бяха израснали на свобода. Голяма част от тях въобще не бяха дамгосвани. Близнаците правеха всичко, което беше по силите им, за да държат конекрадците настрана, гледаха да не дойдат бандитите на Кортина и се опитваха да превъзмогнат прекомерната умора. Всяко пето или шесто животно беше недамгосан бик.

Едрият рогат добитък не искаше да излиза доброволно от храсталациите. Някои спяха през знойните дни и пасяха нощем. Разяряваха се, ако някой прекъснеше съня им. Джордж се радваше, че бе успял да намери няколко мексикански каубои, които да ги изкарват от храстите. Мексиканците умееха да общуват с добитъка и знаеха как да се измъкнат от гъсталациите живи.

Освен това се надяваше, че присъствието на мексиканците в ранчо-то ще съдейства за изграждането на известна лоялност. Не можеше да им плаща надници, но говеждото месо и кожата, които им даваше, щяха да им помогнат да издържат семействата си. Надяваше се, че по този начин ще намалее вероятността да откраднат от него или да позволят на приятелите си да го направят.

След като мексиканците свършиха с изкарването на добитъка от шубраците, останалите мъже трябваше да ги вкарат в ограждението. Да се изкарват полудивите, разярени животни от гъсталациите беше тежка, изтощителна и опасна работа. Мъжете имаха нужда от отпочинали коне

на всеки няколко часа.

Една част от добитъка не искаше да живее в ограждението. Бяха по-диви и от елените и бързи и подвижни също като тях. Плуваха като патици, скачаха като антилопи и се съпротивляваха като ранени глигани. Разяряха ли се, нападаха всичко, което се движеше.

Един ден Джордж чу мучене на теле. Почти веднага след това – панически тропот на волове в гъсталака. Отначало помисли, че бягат от нещо. После установи, че тичат към телето, за да му помагат. Само за няколко минути десетина вола се събраха в шубраците, откъдето идваше зовът за помощ. Джордж разбра, че там става ужасно боричкане. Дори и от разстояние виждаше как се тресат гъсталаците. Ненадейно от храстите изскочи един вълк, следван от десетина вола. Дори и след като бягаше, за да спаси живота си, вълкът не можеше да надбяга воловете. Точно пред очите на Джордж те се нахвърлиха върху него и започнаха да го тъпчат с копитата.

Той реши да не разбутва този шубрак, докато добитъкът там не се успокоеше, но както ненужните бикове, така и лошокачествените крави трябваше да бъдат отделени, ако възнамеряваше да подобри стадото. Някои щяха да бъдат заклани от конекрадците. Останалите щяха да бъдат застреляни заради кожата и месото им.

Работата по дамгосването беше тежка и непосилна, но използването на специални жезла даваше възможност както да дамгосват старите бикове, така и да ги кастрират, без да ги убиват. С шестимата бивши войника от Конфедералната армия, братята Рандолф и десетината мексиканци, работата вървеше добре. Джордж възнамеряваше да огледа всеки инч от земята си и околността. Нямахме друго ранчо в радиус от петнадесет мили. На теория всяка крава тук беше негова и на братята му.

Но явно не всеки беше съгласен с това. Не минаваше и ден, без да попаднат на избелял скелет от крава. Някои сигурно са били убити още преди войната. Наоколо нямахме друго ранчо, но имаше хора, които мислеха, че притежават някакви права над добитъка на семейство Рандолф. Джеф може и да вярваше, че взимат само толкова, колкото им е необходимо да оцелеят, но Джордж скоро реши, че „онова, което им е необходимо, за да оцелеят“, прилича по-скоро на редовно изхранване с говеждо.

След като тук-там попаднаха на ферми, Джордж започна да се съгласява с близнаците. Той не забелязваше никакви следи от чифлици, домашни животни и хора, решили да си построят ранчо, за да издържат

себе си и семействата си. Виждаше занемарени, обрасли с бурени градини, някоя стара крава или хилаво магаре и полуразрушени колиби. И все пак, никой не изглеждаше гладен.

Не беше трудно да се досети защо.

– Те са от рода на Франк Макклендън – каза му Хен. – Гадни са като змии и мързеливи като таралежи. Единият от тях си намери правилствена работа и сега се държат, като че ли са господари на всичко.

– Е, няма вече да се хранят с нашия добитък – рече Джордж.

Той очакваше неприятности – почти всеки ден забелязваше някой да ги наблюдава, но нищо не се случи. Семейство Макклендън живееше на изток от ранчото. Джордж започна работата точно оттам. За три седмици изчистиха всичко, което можаха да измъкнат от проломите и заплетените шубраци. Не остана нищо друго освен петдесетина опърничави вола.

А тях даде на мексиканците да ги застрелят и да вземат месото и кожата им.

– Имаш ли някакви роднини? – обърна се Джордж към Роуз.

Тя чувстваше, че той се отдалечава от нея и че не може да направи нищо. Би могла, ако го виждаше за по-дълго време, а не за няколко часа на ден, ако имаше удобен случай да поговори насаме с него, ако не беше започнал цикълът ѝ.

Но се срещаша само на масата, по време на ядене. На закуска бързаша да хапнат по нещо и да отидат на работа. На вечеря беше почти същото. Всички идваха изморени, прашасали, потни, избодени и с безброй одрасквания, изгаряния и наранявания. Докато се измиеха, погрижеха за раните си и вечеряха, ставаше време за лягане.

– Само жената и децата на чичо ми – отговори тя. – Но те не са ми близки. Дори не съм ги виждала.

Джордж спеше при нея, но беше твърде изморен, за да направи нещо повече, освен да я целуне целомъдрено, а тя жадуваше за нежните интимни докосвания, допира на пръстите му, прегръдката или ръката около талията ѝ.

Нищо.

Опитваше се да разговаря с него. Той я слушаше, но след като цял ден бе издавал заповеди, нямаше желание да говори. Всъщност и на нея не ѝ се приказваше. Не можеше да говори за нещата, които дълбоко я вълнуваха. Вече се бяха споразумели. А сега тя искаше да промени

правилата, за които се бяха договорили.

– Не трябва ли да им събщиш, че си се омъжила?

Понякога го улавяше, че я гледа по странен начин.

Сякаш наблюдаваше непозната, изучаваше я и се мъчеше да разбере коя е тя и какво представлява. Друг път гледаше право през нея. В такива случаи знаеше, че мисли за братята си.

Започна да се пита дали не бе направила грешка, като се надяваше, че Джордж може да я обикне. Ужасно трудно беше да се влюбиш в жена, за която нямаш време да мислиш.

– Не са се интересували от мен, след като чичо ми беше убит. Те си въобразяват, че всеки, който живее в Тексас, има плантация и стотици роби.

Роуз реши, че сега не е моментът. Нещата щяха да се оправят, след като свършеха с огледа на добитъка и го продаяха. Но знаеше, че с всеки изминал ден става все по-трудно Джордж да се промени. Най-уязвим беше в Остин. Оттогава все повече се отдалечаваше от нея.

Смяташе да го помоли да я заведе в Остин или някъде другаде, далече от семейството му, но не очакваше, че той ще прекъсне огледа, след като тя имаше всичко, от което се нуждаеше за следващите няколко месеца. С изключение на неговата любов.

– А други роднини? Семейството на баща ти?

Всеки път, когато го видеше вперил поглед в празния стол на Джеф, тя знаеше, че чувствата към братята му са надделели. Разбираше го всеки път, когато той поглеждаше Тейлър и между очите му се появяваше бръчка. Разбираше го, когато го виждаше, че напълно съзнателно отделя на Зак по няколко минути всяка сутрин. Дори когато нямаше достатъчно време за нея.

– Те искаха да стане свещеник и се отказаха от него, когато отиде в Уест Пойнт.

А и поведението на братята му не показваше нищо, което да успокои страховете ѝ относно лошата кръв в семейството. Джеф имаше хаплив език и беше жесток. Непрекъснато търсеше начини да дразни близнаците. Монти и Хен обикновено бяха в лошо настроение. А през останалото време се държаха като истински диваци. Тейлър не се съобразяваше с никого. Само у Джордж и Зак като че ли имаше някакво душевно равновесие. Може би Джордж имаше право. Може би всички бяха луди.

– В такъв случай си нямаш никого на света.

Може би, но Джордж не беше сам на света, а тя го обичаше.

Не можеше да продължава така, а и не искаше да се връща назад.

Щеше да се побърка, ако скоро не настъпеше някаква промяна.

– Вече не.

Нервите на Джордж бяха опънати до скъсване. Роуз му бе казала, че през тези дни може да забременее, затова вече трета поредна вечер той лежеше до нея в леглото, без да я целува и прегръща. През останалите нощи спеше на открито и сънуваше, че лежи до нея и я държи в прегръдките си.

Когато не беше вкъщи му се струваше, че най-трудното е, дето е далеч от нея. Но щом легнеше до нея, най-трудното беше забранената зона от две крачки помежду им.

Цяла седмица се бе опитвал да не мисли за нея, когато беше на седлото и някоя разгневена крава се приближаваше към него. Мъчеше се да забрави топлината в очите ѝ, когато поставяше нагорещеното до червено желязо за дамгосване върху хиляда и петстотинфунтовия бик, вече докаран до лудост от кастрирането. Стараше се да не мисли за нея, докато обмисляше плановете си или даваше указания за деня. Той неизбежно губеше нишката на мисълта си и объркваше всички.

Но най-трудното от всичко беше да се стреми да не мисли за нея, когато спеше в ранчото, защото знаеше, че не може да я има. Тази вечер му беше особено трудно. Тя беше будна. Знаеше това. Разбираше го по дишането ѝ. Знаеше, че лежи там и чака.

Какво чакаше?

Дори не искаше да си го помисли. Какво би могла да иска една жена от мъжа, когото обича? Единственото, което не можеше да ѝ даде. Може би баща му е казвал на жените, че ги обича, за да си осигури моментното удоволствие, но Джордж не можеше да го направи. Когато каже на Роуз, че я обича, това щеше да бъде самата истина.

Но я желаше. Господи, колко силно я желаше! Цялото му тяло беше вдървено от болка. Трябваше да направи нещо. Още пет минути и щеше да се пръсне.

Може би само да я докосне. Няма да прави нищо друго освен да я целува и прегръща. Можеше да изгаря отвътре от неудовлетворено желание, но то не беше толкова силно, че да се забрави и да я накара да зачене.

– Все още е опасно – рече Роуз, когато той протегна ръка към нея.

– Знам. Само исках да те докосна. Нямах нищо против, нали?

– Не – отговори тя.

Джордж се отпусна. Въпреки че положи изключителни усилия, той бе мислил за нея през целия ден. Само искаше да докосне с пръсти кожата ѝ, да почувства мекотата на гърдите ѝ, да вкуси от сладостта на устните ѝ. Нищо друго нямаше да прави.

– Съжалявам, че нямам възможност да прекарвам повече време с теб – каза той и плъзна ръка по корема ѝ.

Тънката ѝ нощница беше мека и топла.

– Разбирам – рече Роуз, но гласът ѝ прозвуча тихо и несигурно.

– Не бива така да се отнасям към жена си.

– Не съм се оплаквала.

Тя не се дръпна, когато сложи ръка върху гърдите ѝ. Но неговото тяло се напрегна от желание. Докосна зърното на гърдата ѝ. Това още повече го възпламени.

– Не се чувстваш тягостно, нали? – попита тя. – Казах ти, че никога не бих те обвързала напълно.

– Не става дума за това.

Не искаше да говори. Искаше да се вгълби в усещанията, които идваха през пръстите му. Не желаше да мисли за нищо друго, освен за единственото, което си бе забранил.

– Какво има тогава?

– Чувствам се виновен – успя да изрече Джордж. – Много по-виновен от всякога.

– Недей.

Но не можеше да не се чувства виновен, че се бе оженил за нея, след като много добре знаеше, че не може да я дари с деца и дом, какъвто тя желаше. Чувстваше се виновен, че тя го обича, а той не може да отвърне на чувствата ѝ. Чувстваше се виновен, задето желанието му да я люби бе толкова силно, че всеки мускул в тялото му беше обтегнат. Чувстваше се виновен, защото постъпките му не съответстваха на емоциите му.

Ръката му се плъзна под нощницата ѝ. Кожата ѝ беше топла и гладка. Затаи дъх, когато стигна до гърдата ѝ. От него се изтръгна продължителна и сърцераздирателна въздишка, докато с върха на пръста си галеше втвърдяващото се зърно.

Усети как то започва да се напруга, а неговото напрежение беше още по-силно. Но не можеше да спре. Облегна се на лакът. Наведе глава и устните му докоснаха топлото ѝ тяло. Усещаше как гръдният ѝ кош се надига и спада под ръката му. Тя дишаше леко и учестено.

Той също.

Той разголи едната ѝ гърда и докато продължаваше да гали другата, ухапа с пламнала устни зърното ѝ. Докосваше леко с устни кожата ѝ и масажираше гърдите ѝ. Тя отново ухаеше на теменужки. Съвсем леко. Това му хареса. Езикът му започна да описва кръгове около зърното ѝ. Усещането беше прекрасно. Близна зърното ѝ. Рязкото поемане на въздух, внезапното обтягане и неволно извитото в дъга тяло само възпламениха още повече желанието му. Отвори уста и нежно ухапа зърното ѝ.

Леките ѝ стенания го възбуждаха още повече.

Засмука зърното ѝ, първо нежно, а после по-силно – също като желанието му, което все повече го завладяваше. Стисна другата ѝ гърда, притегли я към себе си и зарови лице между двете.

Роуз обви с ръце врата му и го придърпа към себе си. Джордж премина границата.

Остави гърдата ѝ и я целуна пламенно по устните – целувка, разпалена от цяла седмица копнеж, през която бе мечтал за нея непрекъснато, поредица от нощи, през които се бе измъчвал от мисли за тялото ѝ; седмица, която обтегна нервите му дотолкова, че беше готов да се пръсне.

Целувката му беше дълга, силна и отчаяна. Желанието му бе възпламенило възприятията му и той смътно усещаше, че и тя го целува със същото отчаяние. Той покри врата, раменете и гърдите ѝ с горещи целувки, а ръката му се плъзна надолу по тялото ѝ и погали бедрото ѝ. Не разбра дали стенанието се изтръгна от него или от Роуз. Едва ли имаше значение. И двамата бяха обзети от завладялото ги желание един към друг. Нито един от тях не искаше да обуздае силите, които ги притегляха в едно сливане, за което бяха мислили непрекъснато в продължение на повече от седмица. Ръката на Джордж се плъзна под ношницата ѝ, покрай коляното ѝ и спря на вътрешната страна на бедрото ѝ. С едва доловима въздишка Роуз отпусна тялото си в очакване на навлизането му в нея. Но макар и тялото му да пулсираше болезнено от дългите нощи на въздържание, Джордж почувства колебание и пламенността му се охладя от вледеняваща вълна на страх.

Пред очите му се появи седемгодишното момче, свито пред баща си, и ръка, разярено нанасяща удар след удар, докато детето не можеше да се изправи на краката си. Чу виковете си на болка и страх, видя ужаса в очите на баща си, осъзнал какво е сторил със собственото си дете. Видя майка си – безсилна жена, на която липсваха смелостта и силата да защити децата си – да го взима на ръце, а тъжните ѝ сълзи да се стичат по лицето ѝ. Видя баща си пиан и опасен дни наред след това. Видя

цялото семейство, обзето от страх.

Желанието му се изпари.

– Съжалявам – рече с дрезгав глас Джордж и стана от леглото.

Нахлузи панталоните и ризата си, грабна чорапите и ботушите си и изчезна бързо, като хладен бриз в горещ летен ден.

След като излезе от къщата, Джордж спря, за да може силно туптящото му сърце да се поуспокои. Постепенно почувства, че напрежението напуска тялото му и започна да си поема дълбоко въздух. Накрая въздъхна тежко и седна да obuе ботушите си.

Не можеше да се върне при нея. Нито тази нощ, нито която и да е друга нощ, докато не свършеше времето, през което можеше да забременее. Беше се примирил с необходимостта си от нея, но за компромис или нещо подобно не би могло и дума да става. Не трябваше да имат деца. Никога.

Може би трябваше да я изпрати отново в Остин. Щеше да я посещава редовно. С кон пътят не беше толкова дълъг. Особено с бърз кон. Може би щеше да е по-добре за нея. За него определено щеше да е по-леко.

Но всеки път, когато решише да разговаря с Роуз, възникваше някоя причина, която го убеждаваше, че не би могъл да живее без нея. И не след дълго се отказваше. Дори жените от Остин да посрещнеха Роуз с отворени обятия, Джордж знаеше, че не може да й каже да си върви. Това дълбоко щеше да я нарани. Освен това той беше свикнал с нея. Това му харесваше. *Нуждаеше се* от нея. Тя го бе запленила. А що се отнасяше до опасността, че ще се предаде и ще се люби с нея, преди да е безопасно, просто ще спи на открито! Струваше си да прекара няколко нощи върху коравата земя, за да избегне цял живот угризения.

Но докато нощта преваляше, докато обмисляше без резултат неща, за които не бе имал време през деня, Джордж осъзна, че ако нямат деца, това ще бъде еднакво голяма загуба както за него, така и за Роуз. Наследствената му обремененост се изразяваше и в нещо друго.

Роуз лежа няколко минути, без да помръдне, с напрегнато от желание тяло. И от болка.

Сетне, когато мускулите й се поотпуснаха, дойде ред на сълзите. Нямаше сърцераздирателно хлипане, нито конвулсивно потръпване на гръдния кош, а само мълчалив поток от солени сълзи, които се стичаха по бузите, около устните и върху възглавницата.

За пореден път животът ѝ бе предложил нещо, позволил ѝ бе да го види, докосне, държи, съхранява, а после го бе отдръпнал внезапно, сякаш се боеше, че може да стане нейно притежание.

Не знаеше още колко ще издържи преди напълно да рухне. Сега разбра, че любовта може да създава, но може и да руши.

– Би ли взел днес Зак със себе си? – попита Роуз, когато Джордж влезе в кухнята.

Другите момчета още се миеха.

– Само ще пречи.

– Имам изненада за него – обясни Роуз. – Утре е рожденият му ден.

Той се почувства ужасно. Толкова беше зает с огледа на добитъка и с чувствата си към Роуз, че бе забравил за рождения ден на Зак. Спомни си колко важни бяха рождения дни за него, когато беше дете. За Зак сигурно бяха още по-важни. Още едно доказателство, че ще бъде лош баща.

– Той умира от любопитство да види огледа на добитъка. Кажете му, че ще го заведеш там по случай рождения му ден. Така няма да очаква, че ще го взимаш всеки ден.

– Ще го взема – рече Джордж. – Съжалявам, че не се сетих за това.

– Не можеш да мислиш за всичко. Доста си зает и притеснен тези дни.

– Това не ме извинява.

– Повече от достатъчно правиш. Престани да се самообвиняваш.

Джордж всъщност очакваше с нетърпение да вземе Зак със себе си. Но за малко: още преди да наближат загражденията, където дамгосваха добитъка, момчето го обсипа с толкова много въпроси, че за малко не го върна. В края на деня вече му се искаше да го бе направил.

– Изкъпи се добре довечера – каза Джордж на Зак, докато слизаха от конете вечерта. – Не го ли направиш, Роуз няма да ти позволи да седнеш на масата. По тебе има толкова кал, че можем да засадим градина.

– Трябва да сипвам млякото – възрази Зак.

– Ще те отменя. По-добре аз да го направя, отколкото да ми вонииш цяла вечер. Е, ако се изкъпеш бързо, може и ти да го сипеш.

Зак беше малък, но не беше глупав. Забави се поне два пъти повече, отколкото му бе необходимо. Всички бяха в кухнята преди него.

Когато влезе подскачайки, той видя торта със седем запалени свещички и купчина подаръци на мястото си. Очите му се уголемиха като

паници.

– Всичко това за мен ли е? – попита той, като гледаше ту Джордж, ту Роуз.

– Абсолютно всичко – увери го тя. – Не знам някой друг да има рожден ден.

– О! – възкликна Зак. – Никога не съм имал подаръци. Нито торта.

Джордж знаеше, че не може да направи нищо за онова, което е липсвало на миналите рождени дни на Зак, и това го накара да се почувства по-зле от всякога. Дори и да си спомнеше, че братчето му има рожден ден, никога не би му минало през ум да му даде подарък или да помоли Роуз да направи торта.

Но тя се беше погрижила за всичко. Винаги го правеше. Някак беше в природата ѝ. И не само по отношение на рождените дни. Не минаваше и ден, без да им поднесе някаква изненада. Дори и на Джеф.

Щеше да бъде съвършена майка. Удоволствието, изписано на лице-то ѝ, докато наблюдаваше колко е щастлив Зак, накара Джордж да се почувства добре, защото тя се забавляваше. Макар и бракът ѝ с него да не ѝ даваше възможност да има собствени деца.

– Кожени каубойски панталони! – извика Зак, след като разопакова един много дълъг пакет, увит в кафява хартия. – Имам си кожени каубойски панталони!

Той се хвърли към големия си брат и толкова силно го прегърна, че едва не счупи врата му.

– Откъде знаеш, че от всичко на света най-много исках кожени каубойски панталони? – попита детето с блеснали от вълнение очи. – На никого не съм казал.

Джордж отвори уста, за да отрече, че има нещо общо с тази чудесна изненада, но Роуз поклати леко глава. Той разбра, че Зак ще ѝ благодари за тортата, но само един голям брат може да се досети за нещо толкова чудесно като кожени каубойски панталони. Тя искаше заслугата да е негова, защото на Зак по би му харесало да е така.

Джордж преглътна гордостта си.

– Какво друго може да му трябва на един човек, на когото се налага да язди из храсталаците?

– Но ти не ми даваш. Вече може ли?

– Ако нямаш нищо против Роуз да ти вади бодлите.

– На теб не ти вади бодлите – подчерта Зак. – Нито на Хен и на Монти.

– Защото не искаме да ни вижда как плачем – отговори Джордж.

– Ти никога не плачеш – засмя се Зак, защото разбра, че големият му брат се шегува с него. – И звук не издаваш. Само Монти вдига врява.

– Заяждащ се с мен, а? – закачи го той, като го стисна игриво.

Зак благодаразумно се скри в обятията на Джордж.

– Ти и Тейлър дръжте Джордж, а аз ще разкъсам малкия разбойник на парчета – каза Монти на Хен.

Хен и Тейлър се престориха, че искат да издърпат Зак от Джордж, а Монти го гъделичкаше, където му паднеше.

Детето пишеше от смях.

Когато по-големите момчета се измориха от игра и се върнаха към вечерята, Зак се отдели от Джордж и отвори подаръците си. Една риза и колан предизвикаха веселия му смях, но чифт ботуши го накара отново да се хвърли на врата на Джордж.

– Този път трябва да благодариш на Роуз – рече той, твърдо решен да не бъде повече причината за радостта на Зак, независимо какво искаха той или Роуз. Тя ги избра специално за теб.

Мисълта, че Роуз е причината за най-щастливите му мигове, откак-то се бе върнал у дома, го осени изведнъж. Братята му също бяха щастливи. Не си ги спомняше да са се смели толкова много.

Дори Тейлър.

Изпита още по-голяма вина, че не я обичаше. Че не може да я дари с деца.

Джордж се опита да не мисли за това. Той и Роуз бяха преминали този мост с отворени очи...

Не, тя не беше. Никога не бе й казал, че я обича. Не й го каза, дори и след като се ожени за нея и не поиска деца.

Но тя знае, че не я обича.

Това нямаше никакво значение. Много хора, които не се обичат, имат семейства.

Идваше му да избяга някъде. Срамът от начина, по който се бе държал с Роуз, задълженията му към семейството и отговорността за ранчото започваха да му тежат изключително много.

Дори не бе стигнал до никакво решение относно проблема си с Роуз. Нито със семейството си. Не знаеше дали прави онова, което е необходимо за ранчото. Можеше да изгуби цялото стадо по пътя за Сейнт Луис. С изключение на Монти, не знаеше дали останалите ги бива да гледат ранчото. Сигурно така се е чувствал и баща му, когато нещата са започнали да се разпадат. Джордж никога не бе изпитвал съчувствие към баща си, а само гняв. Но сега го разбираше и това го изплаши.

– Периодът, през който можех да забременея, свърши – каза небрежно Роуз, докато прибираше остатъците от тортата, като че ли това нямаше особено значение.

Джордж замръзна на мястото си. Братята му току-що бяха излезли от стаята, Зак нямаше търпение да пробва новите кожени панталони, а Хен изяви желание да го научи как да си ги слага. Джордж беше останал, за да ѝ благодари за онова, което бе направила. Но някак не успя да го каже както трябва.

– Само исках да те уведомя, в случай че искаш да спиш навън.

Това беше покана. Точно сега беше моментът да реши какво да прави с брака си. Поредица от различни обстоятелства го бе принудила да отложи взимането на решение. Но сега нищо не му пречеше. Трябваше да се ангажира по някакъв начин с тази жена или да я пусне да си върви. Не можеше да я държи вечно тук, да го обича, но да чака и да се чуди.

Той кимна с разбиране.

Видя разочарованието в очите ѝ. Видя го изписано и на лицето ѝ. То застина. Изглеждаше като красив неодоушевен предмет.

– Благодаря за рождения ден – рече той, като се почувства по-уверен. – Не трябваше да приписваш заслугата за кожените панталони на мен.

– Знаеш, че на Зак повече ще му хареса, ако са от теб.

– Така е, иначе нямаше да му позволя да ми благодари.

Той замълча. Как да кажеш на една жена, която те гледа с обич в очите, че току-що е направила нещо мило? Щеше да прозвучи почти като обида.

– Не знам как разбираш кога и какво точно да направиш. Аз не мога.

– Може би някои неща са по-естествени за една жена – отговори Роуз и леко се усмихна. – Ти правиш повече от достатъчно.

– Като имам предвид как върви работата навън, не съм много сигурен. Не мога да ги накарам да се забавляват като тази вечер.

– Да, но именно работата, която вършиш, ни позволява да празнуваме – рече тя, а погледът ѝ стана по-нежен. – Сплотеността на едно семейство не се изразява само в празнуване на рождени дни и подаръци.

Тя искаше да му каже нещо, но той не можеше да разбере какво. Но то едва ли щеше да го изненада. Семейството му никога не е било щастливо. Спомняше си само неприятни мигове.

– Може би не познавам братята си. Може би трябва да ги поверя на теб. Ти ще се справиш с тях много по-добре.

Самосъжеляваше се. Не, още се чувстваше виновен, че забрави за рождения ден на Зак. Изпитваше и отчаяние, че още се колебае като някой глупав хлапак относно Роуз.

– Ако смяташ, че Монти ще ме изслуша по въпроса за кравите... – тя не довърши мисълта си.

Джордж се усмихна и напрежението му попремина.

– По-добре да постоя тук още малко. И ако го направя, ще трябва да поговоря с близнаците, преди да си легнат.

Необходимо му беше и известно време да помисли. Роуз недвусмислено му бе подсказала, че иска да я люби. Той също го желаше. Толкова много го желаше, че се учуди как тя не разбра по изражението на лицето му. Но първо трябваше да си изясни някои неща.

Знаеше, че тази вечер ще бъде от съдбоносно значение и за двама им. Знаеше какво иска да направи, но трябваше да се увери, че ще го направи с основателна причина. От жизнено важно значение беше да е сигурен.

Роуз лежеше в леглото. Будна. Чакаше го.

Щеше ли да дойде?

Нищо не бе казал. Само излезе.

Бяха достигнали до кризисна точка. Поне що се отнасяше до нея. Ако Джордж не дойдеше при нея тази вечер, значи тя нямаше значение за него като съпруга. Заболя я само като си го помисли. Беше стигнала твърде далеч, за да загуби.

Но каквото и да станеше, тя никога нямаше да го забрави. Дори и ако повече не го видеше. Никого нямаше да обича толкова, колкото него. До края на живота си щеше да сравнява всеки друг мъж с него.

Беше запомнила чертите му, променливото му настроение, разговорите им, цели сцени. Познаваше всяко негово движение и изражение. Той беше част от нея. Винаги щеше да бъде.

И братята му нямаше да забрави. Чувстваше, че и те са част от нея. Това беше странно, като имаше предвид факта, че те я считаха за външен човек.

Помисли си колко лесно се бе сближила със семейство Робинсън. Беше се почувствала добре дошла още от самото начало. В края на първата седмица вече имаше чувството, че е член на семейството. Защо и

сега не е така?

Но тя умееше да се преборва с трудностите. Беше издържали преди Джордж да се появи в Остин, щеше да издържи и ако никога повече не видеше нито него, нито братята му.

Звукът от отварянето на врата прекъсна внезапно мислите ѝ и дъхът ѝ секна. Стъпки в кухнята. Натиска се дръжката на вратата.

Джордж беше дошъл!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя го чакаше всред мъждукащата светлина на лампата, чийто фитил беше намален, за да се пести ценното гориво. Той продължаваше да се удивлява на красотата ѝ. Не можеше да проумее как фактът, че баща ѝ се е сражавал на страната на Съюзниците би накарал който и да е мъж да не обръща внимание на красотата ѝ.

Изглеждаше толкова уязвима. Толкова крехка. Толкова изплашена от онова, което той щеше да направи.

Или нямаше да направи.

– Не бях сигурна дали ще дойдеш – каза тя.

Дори гласът ѝ трепереше, сякаш се страхуваше, че и най-малката погрешна стъпка ще го пропъди.

– Трябваше да помисля за някои неща.

– Аз също.

Джордж се почувства неловко. Никога не му беше минавало през ум, че Роуз също може да търси отговор на някои въпроси. Какъв глупак беше! Защо винаги си мислеше, че той е единственият, който трябва да взима решения? Сега осъзна, че се отнасяше по същия начин и с момчетата.

Както и с Роуз.

Беше я приел такава, каквато е, като си въобразяваше, че тя вечно ще бъде при него, ще чака, ще бъде готова на всичко, ще му прощава всеки път, когато той реши да не я потърси.

Джордж се приближи до леглото. Седна на ръба и загледа Роуз в очите.

– Изясни ли си нещата? – попита тя.

– Повече отпреди.

Щеше му се тя да увеличи светлината. Не можеше да види добре изражението ѝ. Искеше да знае със сигурност какво мисли за онова, което щеше да и каже.

– Имаш ли нещо против, ако говоря първо аз? – попита тя.

Стомахът му се сви. От щастливата и весела Роуз от вечерта нямаше и помен. Сега изглеждаше ужасно сериозна. Както и нещастна.

– Не.

Не започна веднага. Не го поглеждаше. И това още повече го изнерви. Ако ѝ беше трудно да намери подходящите думи, това беше само

защото знаеше, че тези думи няма да му харесат. Тя вдигна глава и го погледна право в очите.

– Чудя се защо поиска да се ожениш за мен. Съвсем честно, боях се да те попитам.

Тя сведе поглед. Нямахше желание да продължи.

– Знаеш, че те обичам – каза след малко тя. – Никога не съм го крила.

Той не знаеше как да реагира, нито какво да отговори.

– Страхувам се, че любовта ме подмами да дам някои обещания, които може би няма да спазя.

Стомахът му се сви още по-силно.

– Казах, че разбирам страха ти от отговорността и че никога няма да те обвържа изцяло. Разбирам всичко, но не мога да продължавам да живея тук, да чакам да решиш дали да дойдеш при мен и да се опасявам, че всеки миг можеш да промениш решението си. Това ми беше достатъчно, поне така мислех, но вече не е.

Дали не възнамеряваше да му каже, че го напуска?

– Когато дойдох тук, аз си представях, че Свети Георги и дошъл да ме спаси. Знаех, че това са фантазии, детска приказка, но вярвах, че ако поживея малко в ранчото, нещата ще потръгнат.

– Но не стана така.

– Влюбих се в теб. После Зак ме заплени с дяволитата си усмивка. След това ужасно се привързах към Хен. Харесвам дори Монти, когато не крещи и не се опитва да ме сплаши само със силата на личността си. Нямам нищо против Тейлър и се безпокоя за Джеф.

– Ти държиш на всички нас.

– Имаш чудесно семейство. Братята ти са толкова умни, енергични и предани. Всеки от вас е способен да даде много обич, но не я предлага от страх, че може да я отхвърлят.

– Не са отхвърлили твоята обич.

– Не, но се съдържат. Чакат теб. Няма да ме обикнат, докато ти не го направиш.

Джордж беше поразен. Никога не му бе минавало през ум, че решенията на братята му могат да зависят от неговите. Още по-смаян беше, че биха могли да се въздържат от нещо, което искат, само заради него. А като си помислеше, че той се съдържа заради тях.

Ами ако Роуз беше права...

– Никой не може да живее тук, без да се привърже към семейството ти – продължи тя. – Боли ме, че още съм външен човек за тях. Мисля, че

не мога да издържам повече.

– Искаш да се върнеш в Остин ли?

– Не!

Промълви го тихо, но с непогрешима непреклонност.

– Искам да остана тук до края на живота си, но не мога. Ако нещата стоят по този начин. Мислех, че мога, но съм грешила. Разбираш ли какво изпитвам?

Можеше ли да я разбере? Никога не бе преценявал обстоятелствата от нечия друга гледна точка освен от своята. Опитваше се, но беше толкова погълнат от собствените си страхове, че не гледаше на проблемите от гледната точка на някой друг. Остана още по-потресен, защото не бе имал време да се допита до собствените си чувства. Но сега трябваше да го направи, тъй като Роуз се канеше да ги напусне. Да го напусне. А много по-ясно от всичко в живота си съзнаваше, че не иска тя да си отиде.

– Започвам да разбирам – каза Джордж, – но грешиш, че семейството ми не те е приело. Понякога си мисля, че Зак те обича повече от всички нас.

– Той иска да ме обича, но макар и да не съзнава какво прави, държи се на разстояние и чака да му дадеш знак, че може да прояви чувствата си.

– Мислиш ли, че разбира тези неща?

Роуз го погледна така, сякаш беше красив и чаровен, но малко смахнат.

– Всички го разбират. Погледни Монти. В началото ме дразнеше. Когато стана ясно, че между нас има нещо, той се отдръпна. Ако бе сигурен, че ме обичаш, щеше да започне отново да ме дразни, но вече като сестра.

Джордж беше забелязал всичко това, но бе предположил, че Монти отново проявява трудния си характер.

– Дори Джеф чака. На него може да му хрумне да се махне отгук. Може да реши да се върне. Но докато ти не вземеш решение, той ще чака.

Джордж се почувства още по-зле. Бе изменил не само на Роуз. Беше изменил и на семейството си.

– Не съм искал да стане така – рече той.

– Знам. Последното, което си искал, е една жена да усложнява живота ти.

– След като наблюдавах родителите си, реших да не рискувам и да

повтарям грешките им. Но после срещнах теб и всичко се промени. Питаш ме защо съм се оженил за теб. Не можеш да постъпва другояче. Сигурно звучи глупаво от устата на един възрастен, особено на човек, който непрекъснато нарежда на другите какво да правят, но това е истината. Чувствата ми към теб от ден на ден ставаха все по-силни, но не мога да ти кажа дали те харесвам много, дали ме караш да се чувствам толкова добре, че не бих понесъл раздялата си с теб, или дали ме привличаш, защото си най-красивата жена, която съм виждал.

– Това ли е всичко?

– Не. Непрестанно си повтарям, че съм луд, защото върша не онова, което искам. Сетне осъзнавам, че *не искам повече да е така*, че всъщност ми харесва. Но когато се вгледам в себе си и разбера, че съм си същият, започвам да се чудя какви са мотивите ми. Дали се чувствам така за собствено удоволствие, или увлечението ми по теб наистина се е превърнало в любов, без да го съзнавам.

– И какво реши в крайна сметка?

В гласа й ясно се долавяше безпокойство.

– Осъзнах, че не знам какво е любовта. Никога не съм я срещал. Не слагам в това число любовта на майка ми към баща ми. Тя й пречеше да го види какво представлява в действителност. Мисля, че ти не си заслепена от любовта, за да не виждаш истината. Ако е така, не я искам. Чувствата ми към теб са много силни, но не знам дали са достатъчно силни. Когато те погледна, не спирам да мисля и за всичко останало. Не губя представа за нещата, когато ме прегърнеш. Независимо колко силно те желая, не мога да забравя за братята си. Знам само, че не мога да те пусна да си отидеш.

Роуз не смееше да храни надежди отново. Какво я караше да мисли, че нещо ще се промени сега? Джордж беше женен за братята си и натрапчивия си страх, че е като баща си. Какъв шанс имаше тя срещу такива силни въздействия?

Макар нещо в нея да й подсказваше, че той още не се е ангажирал с нея, още не е решил дали тя е по-важна от семейството му, тя осъзна, че е направила крачка напред. Малка, но все пак напред. Той бе решил, че въпреки всички трудности, не желае тя да си замине.

Може би наистина я обичаше, но не го съзнаваше. Искаше й се да повярва в това. Отчаяно искаше да е така. Но щеше ли да понесе още едно разочарование? Мисълта, че Джордж не й беше обещал нищо, всъщност тя го беше направила, не й помагаше. Така се бе получило, никой не беше виновен, но само тя страдеше.

И Джордж страдаше.

Той се мъчеше да я обикне. Можеше ли да го остави, точно когато се обръщаше към нея? И то не само като любовник. Той се обръщаше към нея, за да се спаси от блатото на собствените си съмнения, от ужасното чувство, че няма никаква стойност.

Тя искаше да му бъде любима, а не спасител, но разбра, че може би е невъзможно да бъде едното, докато не стане другото. Той ѝ бе протегнал ръка и я бе спасил пряко волята си. Не му ли дължеше същото?

Може би, но не желаше да остане с него, защото му дължеше нещо – искаше той да бъде с нея, защото я обича, защото това е единственото, което може да направи. *Точно това каза и той, малка глупачке. Каза, че се е оженил за тебе, защото това е единственото, което е можел да направи.*

Той наистина я обичаше. Стигаше до тази истина бавно, без да вижда пътя и крайната цел, но все пак напредваше твърдо и неумолимо.

Но колко още имаше да чака? Щеше ли да преживее още едно разочарование?

Би понесла всичко, стига Джордж да я обичаше. Знаеше това. Може би не желаше да го признае, определено не желаше да го понася, но също като Джордж, тя щеше да остане, защото това беше единственото, което можеше да направи.

– Ще остана, ако си сигурен, че ме искаш – рече тя.

– Дори и ако не ти обещава нищо?

– Искаш ли, въпреки че и аз не ти обещавам нищо?

– Да – незабавно отговори той. – Освен това ще ти обещава едно нещо.

Роуз остана разочарована. Знаеше, че ще ѝ обеща да се грижи за нея. Знаеше също, че това вече ней бе достатъчно.

– Обещавам, че ще те обикна. Искам да го направя.

Роуз беше толкова щастлива, че едва не скочи и не прегърна Джордж. Щеше да го направи, ако не се боеше, че ще го отблъсне. Той действително я обичаше. Само му трябваше време да го осъзнае.

– А аз обещавам да чакам, колкото и време да ти отнеме.

Роуз имаше чувството, че за пръв път си разменяха клетви и че този път истински свързваха живота си. Ако тази вечер я любеше, бракът им щеше да започне наистина. Тя протегна ръка и хвана неговата.

– Ще останеш ли с мен?

– Сигурна ли си, че го искаш? Не мога да не те докосвам. Опитвах се, но вече не мога.

– Тогава недей.

Джордж усети как цялото му тяло се разтрепери от страст. Само при допира на пръстите ѝ по цялото му тяло се разля гореща вълна от желание. Съзнаваше, че ако остане при Роуз сега, нищо вече няма да го раздели от нея.

Не му се тръгваше. Тази вечер беше решил, че иска тя да остане с него до края на живота му. И щеше да направи всичко, каквото трябваше, за да я задържи.

Джордж усети, че напрежението изчезва от тялото му. Не напрежението, предизвикано от поканата на Роуз. Не напрежението от очакването, което караше мускулите му да треперят. А напрежението, което не позволяваше на сетивата му да се съсредоточат изцяло върху осъществяването на копнежа, който го раздираше от седмици.

Джордж легна до Роуз. За пръв път изпита усещането, че мястото му е именно тук. Не чувстваше страх от собствения си провал или раждаща вина за намеренията си. Чувстваше се щастлив. Свободен.

Доволен.

Почти без да се замисля, той протегна ръка и прокара пръсти по кожата ѝ. Това беше не само изява на страст, а и на ангажираност. То хвърли мост между тях. То говореше, че той я иска, желяе. То говореше също така, че ще продължава да я иска до края на живота си.

Наведе глава, докато докосна с устни гърдите ѝ и започна нежно да целува гладката ѝ като кадифе кожа. Устните му говореха, че я иска, че я желяе. Те казваха също така, че ще я пази като зеницата на очите си. Че ще държи на нея, докато е жив.

Лекият аромат на теменужки достигна до ноздрите му. Обикновено му харесваше, но тази вечер искаше да вдъхне аромата на самата Роуз, а не на сапуна.

И все пак този аромат ѝ подхождаше. Силен, но не тежък и натрапчив. Също като Роуз.

Докосна с устни кожата ѝ. Тя беше леко влажна. От топлината на нощта. От несигурност. От желание.

И той беше влажен. Разгарящият се в него огън скоро щеше да го накара целият да се изпоти. Тялото му вече беше започнало да се подува от неотложната необходимост. Джордж се намести по-удобно, за да може да се облегне на лакът, така че устните му да обхождат все по-примамващата го Роуз. Но докато я целуваше по рамото и ключицата, тялото му се изопна от желание. Сложи дясната си ръка на гърдата на Роуз и започна да я милва през тънката памучна материя на нощницата ѝ. Той

отговори на първичния си инстинкт да завладява и да притежава, и да я пожелае за себе си. Прегърна я страстно, обгради я с желание, обви я с потребността си и я покри с жаркия си плащ.

Роуз тихо стенеше. Обърна се към него и долепи тяло до неговото. Усещането от допира на цялото ѝ тяло обтегна самообладанието на Джордж до краен предел. Той събра цялото си въздържание, за да не се нахвърли върху нея, и се надигна да я целуне по затворените клепачи. Целуна я леко по носа и по-настойтелно по разтворените устни.

Роуз изстена и се изви към него. Устните ѝ отговориха на неговите и Джордж я целуна още по-силно. Уви ръце около врата му и притисна тяло към неговото. Твърдите ѝ пълни гърди се притиснаха към тялото му, а коравите им зърна изгаряха кожата му. Уханието ѝ изпълни ноздрите му; потните им тела се сляха в прегръдка. Устните ѝ го приканваха за още целувки. Джордж изстена. Този път дълбоко. Това беше стон на мъж, пленен в мрежата на желанието. Плъзна език в устата ѝ, а ръцете му оголиха гърдите ѝ от нощницата. Със страстен стон захапа жадно едното ѝ зърно и започна да гали с ръка другото. Отговорът на Роуз беше моментален и драматичен. Тя хвана с ръце главата му и силно я притисна към тялото си.

Джордж се улови за леглото, за да не я погълне наведнъж и се съредоточи повече върху гърдите ѝ, отколкото върху собственото си желание. Толкова дълго бе чакал, че възнамеряваше да извърши всичко бавно, да вкуси сладостта на всеки миг, на всяко докосване. Да вкуси от звука на нейното изумено стенение, когато впие устни в зърното ѝ. Да вкуси от възбудата ѝ, когато прокара по него горещия си език.

Когато разбра, че мисли повече за въздържанието си, отколкото за удоволствието да гали тялото на Роуз, Джордж прати въздържанието по дяволите. Друг път ще направи всичко по-бавно. Тази вечер щеше да се взриви, ако трябваше да изчака още минута.

Роуз му помогна да съблече нощницата ѝ. Изглежда бързаше повече от него да премахне всички прегради между тях. Тя като че ли не виждаше голотата си. А той не виждаше нищо друго освен нея. Не можеше да ѝ се насити. Очите му, устните му, пръстите му, всяка част от тялото му искаше да изучи тялото ѝ с фантастична бързина. Всичко, което правеше, само разпалваше още по-силно пламъка, от който вече обезумяваше.

Подтикван от желанието, възпламенено в деня, когато за пръв път я видя в „Бон Тон“, той бързо съблече дрехите си и легна до нея.

– В началото може да не ти е приятно – каза той, като раздели

краката ѝ.

Тялото на Роуз се отпусна в очакване. Тя се изви като дъга, когато пръстите му потънаха в горещата ѝ влага. От устните ѝ се изтръгваше стенание след стенание, докато той се наместваше върху нея и се подготвяше да я обладаете. Трябваше да изчака още, да направи всичко бавно, за да е сигурен, че тя ще се приспособи към него, но когато тя се хвърли върху него, той не можеше повече да чака.

– Ще те заболи, но само за миг – рече Джордж, докато се отпусна върху Роуз.

После тя стана негова. По начина, по който мъжете правеха свои жените от незапомнени времена. С телата си. С умовете си. С душите си.

Събра цялото си търпение, за да проникне в нея постепенно и леко. Роуз обаче съвсем не споделяше неговото самообладание. Дори когато той се приготви да проникне внимателно през девствената ѝ преграда, тя го притисна силно към себе си.

Джордж напълно изгуби контрол. Поел по пътя на желанието си, той вървеше към пълното му осъществяване. Само забави ритъма, за да може Роуз да го следва.

Но щом почувства, че вълната на сладката агония започва да се надига все повече у него, той се втурна стремглаво напред, като доведе и двамата до разтърсващо освобождаване от напрежението, което толкова дълго ги бе държало в оковите си.

Лежаха известно време един до друг. И двамата мълчаха. Щом възвърнаха контрола над сетивата си, Джордж не можа да повярва, че токущо е любил жена си. Но само трябваше да обърне глава или да протегне ръка, за да се увери, че Роуз е до него – топла и примамлива.

Чувството на задоволство се бе върнало. Усещаше как го обзема целия и го успокоява. Ако някога бе изпитвал съмнения дали ще постъпи правилно, те вече се бяха изпарили.

За пръв път през живота си беше напълно спокоен.

* * *

Джордж се събуди с първите лъчи на слънцето.

Погледна Роуз. Тя лежеше, обърната към него, и спеше. Той леко надигна глава и се облегна на лакът, за да я види по-добре. Не знаеше как е възможно, но тя изглеждаше още по-красива в съня си. Леко разрошената ѝ коса я правеше още по-привлекателна. Сякаш нищо на света не би могло да наруши покоя ѝ.

Но нещо смущаваше спокойствието на Джордж. Близостта на Роуз. Тя беше само на няколко инча от него, сложила ръка на корема си. Устните ѝ, полуразголените ѝ гърди, бялата ѝ като алабастър шия и голите рамене бяха на един дъх от него.

Той усети как отново го облива горещата вълна на желанието. Жарта ѝ от снощи още тлееше в него.

Желаше Роуз. Знаеше го още от самото начало, но не бе съзнавал, че ще настъпи такава промяна в чувствата му. Не беше сигурен в какво точно се състоеше. Само знаеше, че в този миг се чувства по съвсем различен начин. Само знаеше, че е по-добре.

Никога досега не се беше чувствал толкова добре, нито толкова добър. И това не можеше да си обясни, но не се и опитваше. Само щеше да се наслаждава на това чувство, докато то траеше.

Но щеше да свърши. Дори и Роуз не можеше да превърне живота в такъв, какъвто не беше, но знаеше, че чувството винаги ще бъде някъде наблизо. Там, където е Роуз. И всичко, което трябваше да направи, беше да се обърне към нея.

Докосна бузата ѝ. Беше мека и хладна. Суха. Пипна устните ѝ. И те бяха сухи. Очевидно тя не усещаше горещината, която дори и в този момент изпотпяваше кожата му.

Джордж прокара пръсти по лицето ѝ, докосна ухото ѝ, тънката ѝ шия и съвсем леко пипна рамото ѝ. Не знаеше защо му беше толкова приятно да я докосва. И по-рано бе докосвал жени, но усещането беше несравнимо. Това беше повече от физически глад за тялото ѝ и възбуждаща потребност да намери отдушник за собственото си полово влечение. Това беше необходимостта да я опознае, да научи всичко за тялото ѝ. Дълго да целува устните ѝ. Да провери дали е по-приятно да целува вдлъбнатината на рамото ѝ или на шията. Да определи дали гърдите или устните ѝ са по-меки. Тя представляваше лабиринт от тайни и той трябваше да разгадае всички до една.

Роуз се размърда от допира му.

Той я целуна и тя се събуди.

– Колко е часът? – прошепна тя.

– Разсъмва се.

– Трябва да ставам – каза Роуз и се опита да седне. – Скоро ще искат да закусят.

Джордж я притегли към себе си.

– Ще почакаш малко.

Ръката му се мушна под нощницата ѝ и докосна гърдата ѝ. Роуз го

погледна.

– Не можем. Ако не излезем оттук, те ще влязат в кухнята и ще разберат какво правим.

– Не ме интересува, дори и целият свят да разбере – рече Джордж, разголи раменете ѝ и я притисна към себе си. – Нали сме женени.

– Но...

– Няма „но“, – прекъсна я Джордж и съблече нощницата ѝ. – Никога не съм се чувствал толкова свободен през целия си живот. Не знаех как ще се почувствам когато прекрачих прага на тази стая, но точно само това не ме интересува. Желая те!

Джордж остана смаян, че току-що бе казал на Роуз, че я желае. Действително я желаше повече, отколкото си бе представял, че е възможно, но не знаеше, че би могъл да го признае пред някого. Но преди малко го беше направил и то с лекота.

Това го накара да се почувства още по-добре. Чудеше се какви чудеса може да направи Роуз с душевното му равновесие.

Но трябваше да го остави за по-късно. В момента искаше да се потопи в очарованието на тялото и.

– Джеф, промених плановете си. Остани, след като другите, излязат, и ще ти обясня.

Джордж и близнаците отидоха до временния лагер на открито, но той почти не участва в шеговитите закачки, докато язدهа натам. Чувстваше се като прероден. И всичко това заради Роуз.

Тя трябваше да бъде негова. Независимо какво трябваше да направи. Независимо от какво трябваше да се откаже. Преди му се струваше толкова трудно и сложно. Сега вече беше лесно и естествено.

– Какво си намислил? – попита Джеф.

Беше намусен, както обикновено. Очевидно нищо в него не се беше променило.

– Разговарях с близнаците. Твърде късно е да ходим до Сейнт Луис. Не съм сигурен дали ще успеем, преди да настъпи зимата. Лятото беше сухо и се съмнявам дали ще намерим достатъчно трева и вода.

– Тогава изчакай до пролетта. Казах ти го вече.

– Не мога да чакам толкова дълго – отговори Джордж. – Искам да отидеш и да разговаряш с Кинг още сега.

– Лично ли?

– Да. Иди в ранчото му, ако трябва, но говори лично с него.

– Няма за какво да говорим. Нямаме пари да си купим крави.

– Искам да сключа една сделка. Той ще ходи в Сейнт Луис напролет. За неговите хора ще бъде по-лесно, отколкото за нас. Те са опитни и познават хората и пътя. Предложи му да разменим волове за крави. Няма да бъде трудно да закараме воловете до ранчото му. Разбери дали ще се съгласи и колко ще иска. Аз предлагам една крава за два вола.

– Чия е идеята? – поиска да узнае Джеф.

– Моя.

– Това е може би най-разумната ти идея, откакто си се върнал, но не знам дали Кинг ще се съгласи.

– И аз не знам, но ако някой може да го уговори, това си ти.

Джеф изглеждаше изумен, после го погледна недоверчиво, сякаш очакваше някакъв номер.

– Какво те кара да мислиш така?

– Когато поискаш, ти си много убедителен. Освен това си пестелив. Имаме нужда от най-добрата сделка, която бихме могли да сключим и ти ще я сключиш.

Джеф изглеждаше поласкан от комплимента. Явно очакваше, че Джордж ще му се кара за нещо, когато настоя да остане след другите. Беше нащрек. Със свити устни и стиснати зъби. Сега се изненада.

– Ами ако Кинг не продава?

– Сигурно ще има други фермери, които ще пътуват напролет. Може дори да намериш някой, който ще вземе стадото срещу комисионна. Не ми се иска да ходим толкова далеч, докато вие не минете по този път с някой, който го познава. Попитай го дали близнаците могат да отидат с него идната пролет.

– Колко да му искам?

– Колкото можеш повече, но не се съгласявай за по-малко от дванадесет долара на глава. Ако не измъкнеш повече, ще трябва да ги караме сами. В противен случай по-добре да ги продам за кожата и сланината.

– Кога искаш да тръгна?

– Колкото можеш по-скоро. Ще кажа на Роуз да ти приготви дрехите.

Джеф се намръщи, но Джордж не му обърна внимание.

– Има още нещо, което искам да свършиш, докато си в Остин – добави той.

Отиде до коня си и се върна с нещо дълго и тънко, увито в парче плат.

– Това е сабята ти – рече Джеф. – Има ли й нещо? Съмнявам се, че

някой в Остин може да оправя такава фино оръжие.

– Нищо й няма – каза Джордж и му я подаде. – Искам да я продадеш.

– Да я продам! Защо? Не сме толкова закъсали с парите.

– Искам да я продадеш и да купиш венчален пръстен за Роуз.

Джеф се намръщи като буреносен облак.

– Занеси я на „Макграт и Хейдън“. Потърси Джим Хейдън. Вече говорих с него. Той знае какъв пръстен искам. Ще ти го продаде на изгодна цена.

– По дяволите, няма да го направя. Не мога да продам сабята ти, за да купя пръстен за...

– По-добре си помисли, преди да го кажеш – предупреди го Джордж. – А докато мислиш, опитай се да си припомниш, че говориш за жена ми.

– Но...

– Няма „но“, Джеф. Изглежда мислиш, че като се вбесиш, ще промениш всичко, но не е така. Роуз ще бъде моя жена, независимо какво ще правиш.

– Надявам се, че ще дойдеш на себе си и...

– И какво? Ще я върна в Остин ли? Ще се разведа? Защо? Тя не е направила нищо, освен че се грижи за нас по-добре от собствената ни майка.

– Как можа да го кажеш?

– Това е истината. Татко не се грижеше за никого. Майка ни никога не му противоречеше. Ти може и да не си спомняш, но аз помня много добре.

Погледът му стана непреклонен като този на Джеф. Спомни си колко пъти ги бяха били, а майка им стоеше безпомощно. Спомни си колко й се гневеше заради слабостта й.

– Роуз би ме убила, ако причиня на Зак половината от онова, което татко ми причини, и ти го знаеш много добре.

– Няма да купя пръстен за онази жена. Дори и да го направя, няма да продам сабята ти заради него. Тя е свещена.

– Това е само една сабя, Джеф. Тя само ми напомня за четири ужасни години, които искам да забравя. Ти виждаш какво стана с каузата и идеите, за които се сражавахме. Аз виждам командвани от мен, разкъсани на парчета момчета, някои така обезобразени, че дори не можех да ги позная.

– И все пак мисля, че не бива да я продаваш.

– Не мога да похарча семейни пари. Трябва да купя този пръстен със свои пари. А това е единственият начин, по който мога да си набавя пари.

– Няма да го направя. Не мога.

– Кое? Да купиш пръстен за Роуз или да продадеш сабята?

– И двете.

Джордж погледна намръщеното, нещастно лице на брат си и гневът му понамаля. Можеше той да изгуби ръката си. Може би тогава и той щеше да е вечно сърдит и озлобен.

– Джеф, трябва да забравиш войната. Справедлива или не, тя свърши. Няма връщане назад, нищо няма да се повтори. Ако продължаваш да живееш със спомените си, ще бъдеш нещастен, както и всички около теб.

– Как да забравя? – извика той и размаха остатъка от ръката си пред лицето му.

– Като превъзмогнеш омразата. Може да мразиш янките, но си го изкарваш на нас.

– Ако говориш за Роуз...

– Да, но говоря и за близнаците. И за Зак, и за Тейлър. И за себе си. Никому не е приятно, когато си наоколо. Не си ли забелязал, че всички млъкват, когато дойдеш при нас?

– Не могат да ме понасят, защото съм сакат.

– Ако искаш – вярвай, но всички те обичат. Биха ти го показали, но ти не им позволяваш.

– Това е чиста измислица, по дяволите. Те ще си счупят краката да излязат от стаята. Монти едва не пада от бързане.

– А защо да стои там? Не е чул нищо хубаво от теб, откакто си се върнал.

– Той е двуличник, ограничен, инат, раздражителен...

– Не повече от теб.

Джеф като че ли щеше да се пръсне от ярост.

– Монти е десет пъти по-лош, отколкото аз съм бил някога.

– Попитай Роуз, ако не ми вярваш.

– Не бих я попитал за нищо.

– А би трябвало. Може да научиш някои неща, които ще те изненадат. И ще ти помогнат.

– Ако мислиш да се осланияш на съветите на Роуз, можеш да си го спестиш.

– Искам да ти дам само един съвет – каза Джордж. – Ще трябва да

избереш между семейството и озлоблението си.

– Ти просто искаш да ми наложиш да приема Роуз. Знаеш, че това никога няма да стане.

– Само ти казвам, че си на път да се отчуждиш от единствените хора на този свят, които имат причина да те обичат, независимо че ти се държиш като окаян, изпълнен със злоба негодник. Роуз сега е част от нашето семейство. След няколко години Монти и Хен също ще се оженият. Не можеш да отхвърлиш съпругите им, без да отхвърлиш и тях самите.

– Те няма да се оженият за янки.

– Може би не, но изборът е техен. Ти трябва да си готов да ги приемеш, независимо за кого ще се оженият.

– Не мога да го направя.

– Тогава си помисли за тези неща по пътя към Корпъс Кристи. Помисли си, докато разговаряш с мистър Кинг. Помисли си, докато продаваш сабията ми и купуваш пръстен за Роуз. Реши кое е по-важно за теб – семейството или озлоблението ти. Можеш дори да останеш в Остин няколко дни повече, за да бъдеш напълно сигурен. Ако решиш в полза на семейството, ще имаш щастието отново да спиш в къщата. Ако ли не, по-добре изпрати пръстена.

– Искаш да кажеш – да се махна оттук ли?

– Искам да направиш своя избор. Няма да позволя да разрушиш семейството.

– Ти го правиш със своята жена янки.

Джордж си помисли, че думите на Джеф ще го вбесят, но при мисълта за Роуз беше невъзможно да се ядоса.

– Трябваше да дойдеш в къщата вчера. Моята жена янки направи увеселение по случай рождения ден на Зак. Никой от братята му не си спомни, че той има рожден ден. Никой от братята му не се сети да му приготви торта или да му купи подаръци. Само моята жена янки. Тя похарчи парите, които й платихме, за да купи на нашия брат кожени каубойски панталони. Знаеш ли как се почувствах?

– Зак хареса ли ги?

– Беше на седмото небе от радост. И знаеш ли какво още направи моята жена янки? Тя приписа заслугата за панталоните на мен. В този миг бях толкова отвратен от себе си, че не можех да вдигна глава. Единственото, което Зак е искал за рождения си ден, а аз да не знам.

Джеф мълчеше.

– Никога не съм виждал това момченце толкова щастливо. Монти и

Хен започнаха да го закачат. Дори Тейлър се забавляваше. Четиримата се сборичкаха на пода. Правил ли си някога такава вечер за семейството? Аз не съм, но моята жена янки го направи. По време на войната хората и от двете страни страдаха, Джеф. Знам, че не мога да поправа загубата ти. И баща ни няма да се върне, а спомените няма да помогнат.

– Значи, ако не забравя за това – размаха отново Джеф остатъка от ръката си – и за баща ни, и за всичко останало, по-добре да се махам.

Джордж въздъхна отегчено. Изглежда, думите му нямаха никакъв ефект. Но трябваше отново да опита.

– Никой от нас няма да забрави войната, Джеф. Тя винаги ще бъде част от нас, но само една част. С течение на годините тази част ще става все по-малка и по-поносима. Но трябва да започнем сега, когато е най-трудно.

– Никога няма да забравя какво е правил баща й.

– Не те карам да го забравяш. И Роуз няма да го забрави. Само не го използвай срещу нея. Никога няма да те приемат добре в нечий дом, ако не уважаваш стопанката му.

– Каж ми, че я обичаш – избухна Джеф и целият му гняв се фокусира в това предизвикателство. – Никога не съм те чувал да го казваш. Не вярвам, че си способен на това.

– Ще си промениш ли мнението за Роуз?

– Може би. Ако действително я обичаш. Само че не вярвам да е така.

Джордж започна да си подсвирква нетърпеливо, като се помъчи да отклони въпроса на Джеф. Тук не ставаше дума за него и Роуз. А може би беше така. Не знаеше. Джеф бе задал въпроса. Може би той щеше да му даде един от отговорите, които търсеше.

– Преди няколко дни разбрах, че не знам какво е любов.

– Майка ни обожаваше нашия баща – възрази възмутен Джеф. – Тя беше обсебена от него.

– Това беше една от причините да изпитвам страх от женитбата. Обичах майка ни, но не исках да се ожения за някоя като нея. За мен любовта означаваше безпомощност, задушаване, болка. Едва когато срещнах Роуз разбрах, че любовта означава сила, способност да отстояваш своето, да говориш неща, които никой друг не иска да чуе. Разбрах още, че тя означава себераздаване, защото правиш някой друг щастлив. Не знам дали обичам Роуз. Известно време не бях сигурен, но...

– Знаех си го. Знаех си го!

– ... но сега съм сигурен. Знам, че ми е необходима, че не мога да

си представя живота си без нея. Това ли е любовта? Мисля, че това е част от нея. Знам, че я желая. Тя успокоява душата и тялото ми, както нищо друго. Това също е част от любовта. Знам също, че никога не съм бил толкова щастлив, колкото с нея.

– Говориш, като че ли си омаян.

– Това може би е също част от любовта. Не знам, но ще разбера. Понякога всичко това ме обърква. Чувствам се като дете. Но всеки ден научавам по нещо. Това е все едно да промениш начина си на живот. Това е доброволно желание да се откажеш от контрола. Да се обречеш на нещо и да вярваш, че то ще се осъществи.

– Говориш като смахнат – отбеляза Джеф, като сбърчи вежди.

– Може би и това е част от любовта. Каквото и да представлява, тя е нещо, което искам повече, отколкото съм си представял. А Роуз е единствената, която може да ме научи да обичам. Няма да се откажа от нея, Джеф, независимо колко ще ми струва това.

– По дяволите! – изруга Джеф. – Ти си влюбен в нея.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шестото чувство на Джордж ги спаси.

Задаваше се дъжд. Тежкият, влажен въздух като че ли повлия на добитъка. Точно когато мъжете бяха свършили работата си за деня, един особено див вол счупи оградата, като поведе повечето животни, които бяха прибрали през деня. Докато намерят стадото и застрелят подстрекателя, стана твърде късно да се връщат в ранчото. Одраха вола, сготвиха колкото месо можеха да изядат и заспаха, уморени до смърт. Искаха да си починат добре, преди дъждът да ги измокри до кости.

Нещо събуди Джордж. Може би вятърът, който виеше в клоните на дърветата. Или някой счупен клон. Нищо не се виждаше в тъмното. Буреносни облаци скриваха луната. Единствената светлина идваше от тлеещите въглини в огнището.

Едно от кучетата беше будно. Бе обърнало глава срещу вятъра. Ръмжеше гърлено. Погледна към Монти, започна да вие неспокойно, после отново отправи поглед в мрака. Пак изръмжа.

Джордж не знаеше как разбра, че ще бъдат нападнати. Просто го усети. Протегна ръка към пушката си и стреля в тъмата.

– Някой се приближава откъм потока! – извика той на спящите си другари.

Нападателят се втурнаха стремглаво с мулета и понита към средата на временния лагер и започнаха да стрелят напосоки.

Мъжете се събудиха и отчаяно затърсиха някакво прикритие. Докато намерят оръжието си, нападателите изчезнаха. Не се знаеше колко бяха. Носеха тъмни дрехи и сигурно бяха почернили лицата си. После се насочиха право към лагера на мексиканците, който се намираше на петдесетина ярда оттук.

Ала не намериха никого там. Мексиканците умееха да се потулват в храсталаците също като добитъка. Джордж чу, че бандитите катурват каруцата, чупят глинени съдове и удрят с желязо. Унищожаваха запасите и работните инструменти на мексиканците.

Сетне се върнаха пак в лагера на Джордж, като гърмяща и трещяща маса в мрака. Джордж прецени, че са тридесет-четиридесет човека. Неговите хора не биха имали шанс срещу такъв многочислен противник, ако не беше една пушка, която неуморно стреляше и поваляше нападателите един след друг и когато последният от тях препусна из лагера,

четирима мъже висяха на седлата си.

– Хен, ти ли го направи? – подвикна Джордж към стрелеца.

Никакъв отговор.

Нападателяте отново се върнаха, този път в разгърнат строй, но смъртоносната пушка уцели още трима. Атаката свърши още преди да стигнат до самия лагер. Нападателяте се стопиха в мрака и тропотът от копитата бързо заглъхна в нощта.

– Макклендънови, проклетите му копелета! – изруга Монти, като се показва иззад пъна, на който бе седял, докато се хранеше. – Мислех, че ще дойдат по-рано, ако изобщо имаха намерение да идват.

– Сигурен ли си, че не са мексиканските бандити, на които попрехихме на връщане от Остин? – попита Соления.

– Да. Трябва да са Макклендънови. Никой уважаващ себе си бандит няма да убие спящ човек.

– Няма значение кои са били, защото всички искат едно и също – каза Джордж. – Вижте дали всички са добре. Солени, имаме ли някакви лекарства?

– Нямаме за рани от огнестрелно оръжие:

– Ако някой е ранен, трябва да го закараме до къщата.

Оказа се, че всички са живи и здрави.

– Виж как са мексиканците, Монти – рече Джордж.

– Обзалагам се, че са били вече на стотина фута в храсталаците, когато онези копелета нахлуха в лагера ни.

– Провери как са все пак.

Монти тръгна към лагера на мексиканците.

– Май отсега нататък ще трябва да поставяме пазач – каза Джордж.

– Също като в армията. По двама ли ще пазим или по един? – попита Сайлъс.

– Един е достатъчен. Кучетата ще свършат по-добра работа от втори човек.

– Пръв трябва да пази младият Алекс. Той винаги заспива последен.

– Къде е той? – попита Джордж. – Някой виждал ли го е?

– Не – отговори Соления.

Без да каже нищо, Хен потъна в мрака и се отправи към храсталаците, в които бе легнал Алекс. Той обичаше да има нещо над главата си, когато спи. Беше от хълмиста Алабама и не се доверяваше на откритите места. Изнервяли го. Предпочиташе гората.

Алекс беше хилав младеж и изглеждаше много по-млад от двадесет

и четирите си години. Беше веселяк и любимец на всички. Бързо се сближи с Хен. Джордж така и не разбра защо – бяха толкова различни. Последва Хен със свито сърце.

Брат му пъкна ръка в хрусталаците, където спеше Алекс. Ръката му застина във въздуха. От начина, по който бяха прегърбени раменете на момчето и замръзналите му мускули, на Джордж не му беше необходимо да задава въпроси. Разбра какво бе станало с него.

Дори и след четирите години война, стомахът му се сви при гледката. Изстрелът го бе поразил отблизо точно когато е ставал на крака. Беше неузнаваем.

Инстинктивно протегна ръка и стисна момчето за рамото. Усети как мускулите му потрепват, напрежението го обзема, но Хен не махна ръката му.

– Смяташе да ходи в Санта Фе напролет – рече тихо той. – Познавал някакво момиче там. С пясъчноруса коса и лунички.

– Ще ѝ пишем. Сигурен съм, че иска да разбере какво е станало с него.

– Смяташе да живее сред хълмовете. Не можел да спи добре на равното.

– Ще го погребем на най-високия хълм, който намерим – обеща Джордж. – Още на сутринта.

– Не е ли по-добре да се подготвим, в случай че се върнат? – попита Соления.

– Онези копелета няма да се върнат – каза с презрение Монти. – Те са страхливци. Очакваха, че ще ни изненадат, но по-скоро ще нападнат жени и деца, отколкото да се изправят пред нас.

– Къщата! – възкликна Джордж.

Обзе го леден страх. Макклендънови сигурно се бяха отправили към ранчото, след като второто им нападение бе безуспешно. Роуз, Тейлър и Зак бяха сами.

Пришпори коня си като луд.

Останалите препуснаха след него.

Отначало Роуз не чу шума. Тя разказваше приказка на Зак. Много важно беше да разказва добре, защото и Тейлър слушаше. Преструваше се на заспал, но Роуз знаеше, че е буден. Той смяташе, че е твърде голям за приказки, но Роуз си спомняше, че те ѝ доставяха удоволствие чак докато баща ѝ замина на война.

– Но когато принцът дошъл до замъка, не можал да влезе. Вратите и прозорците били обрасли с увивни растения.

– Можело е да ги отсече – обади се Зак.

– Няма бравда – отговори тя, малко ядосана, че той я прекъсва през цялото време.

– А с какво е цепил дърва за огъня?

– Принцовете не носят брадви, глупчо – намеси се Тейлър и седна в леглото. – Те са издокарани с блестящи доспехи и носят мечове.

– Но все някой трябва да сече дърва за огъня – не се предаваше Зак.

– Как принцесата ще приготви закуската?

– Нищо не разбираш – взмути се брат му. – Принцесите не готвят.

– Ама Роуз готви.

– Господ да те благослови, дете – рече Роуз, като го целуна по главата, което никак не му хареса, – но аз не съм принцеса. Дворцовият дървосекач насича дърва за огъня – обясни тя, като се надяваше да сложи край на спора. – Принцовете не носят брадви. Не им подхожда.

– Аха – отговори Зак, очевидно удовлетворен.

– Така, а сега докъде стигнах? А, да, сетих се. Той обиколил замъка, за да намери път към него, но всичко било обрасло с увивни растения. А те имали множество дълги остри бодли.

– Като котешките нокти ли? – прекъсна я отново хлапето.

– Шшт! – рече тя. – Чухте ли това? Прилича на изстрели.

– Вероятно Монти стреля по някоя пуйка. Каза, че е време да сготвиш още една.

Но за какво му бяха на Монти толкова много пуйки? И как не улучи досега, че продължаваше да стреля?

– Нещо става – обезпокои се Роуз.

Скочи и изтича до вратата. Момчетата я последваха. Изстрелите се чуваха все по-наблизо. Бяха много.

– Идват от лагера – каза Тейлър. – Някой го напада. Отивам да помагам.

– Чакай! – спря го Роуз.

– Ще им трябвам.

– Онези може да дойдат и тук – предположи Роуз.

Той замръзна на мястото си.

– Няма да го сторят, освен ако...

– Може да са две групи – продължи тя, като не ѝ се искаше да довърши наум мисълта на Тейлър. – Всеки, който нападне лагера, ще нападне и къщата.

– Отивам да видя – заяви Тейлър.

– Не. Мъжете ще се погрижат за себе си. А ние трябва да сме готови, в случай че дойдат и тук. Донеси всички пушки, които намериш. И всички патрони.

– Знаеш ли да стреляш?

– Достатъчно добре. Не забравяй, че съм дъщеря на полковник.

– Може ли и аз да стрелям? – попита Зак.

– Ти ще зареждаш.

– Но аз искам да стрелям.

– Нямаме време за спор. Тейлър и аз трябва да стоим плътно до прозорците. Някой трябва да зарежда пушките. Ще можеш ли да се справиш?

Зак кимна, а в очите му се мярна вълнение. За него това беше само едно приключение – нещо като сражение от приказките.

– Бързо, опитай се да скриеш бика. Но чуеш ли ги да идват, бягай насам колкото ти държат краката.

Докато Тейлър отиде да донесе пушките и патроните, Роуз провери каква е видимостта от всеки прозорец.

– Аз ще стрелям от нашата спалня – рече тя. – Ако искаме да ги отблъснем, трябва да стреляме едновременно.

Купчината пушки и кутии с патрони в средата на стаята я изуми. Хен и Монти бяха заредили къщата здраво с оръжие в случай на продължителна обсада. Тази вечер тя им беше благодарна, че са го сторили.

Зак се втурна в стаята.

– Идват! – извика той. – Чух ги да минават потока.

– Колко са? – попита Роуз.

– Стотици – отвърна Зак.

– Ти стой тук, точно в средата. Намали светлината. Независимо какво правим ние, не спирай да зареждаш. От това може да зависи животът ни.

Зак вече не се забавляваше. Седна сред десетките кутии с патрони и приятната му възбуда се изпари.

– Обзалагам се, че ще нападнат конете и добитъка.

– Не можем да им помогнем – рече Роуз.

– Мога да се промъкна зад къщата...

– Не! – изкрещя тя. – Не мога да те пусна там, без да има кой да те прикрива.

Роуз долови страх в гласа си и това я смути. Как можеше да очаква момчетата да запазят спокойствие, когато тя самата беше нервна.

Трябваше да се съсредоточи. И все пак усещаше как страхът се надига в нея. Няма да изпада в паника. Баща ѝ беше офицер. Бе издържал на много битки, но никога не се бе страхувал, нито дори и пред открит огън.

Джордж също не би се паникьосал. Освен това той щеше да разчита на нейната смелост, за да защити братята му. Помисли си колко много означават те за него и за нея, и нервите ѝ се опънаха. Не знаеше кой ще нападне къщата, но само страхливи подлещи нападаха жени и деца.

Страхът ѝ прерасна в гняв.

– Щом видиш, че се приближават, избери си един от тях и се цели само в него – обясни Роуз на Тейлър. – Изобщо не поглеждай друг, защото няма да се прицелиш добре.

Баща ѝ я бе научил на това. Избери мишената и забрави за всички останали край нея.

– Отначало стой тук до мен – продължи тя. – Ако започнат за обграждат къщата, отиди на другия прозорец.

Нападателите нахлуха в двора в галоп. Сякаш изникнаха от мрака без никакво предупреждение.

Роуз и Тейлър започнаха да стрелят почти веднага. Нападателите явно очакваха, че ще сварят неподготвени обитателите на къщата и се стъписаха.

– Не спирай да стреляш – нареди тя на момчето, докато подаваше празната си пушка на Зак и взимаше друга. – Трябва да поддържаме натиска.

Пукотевицата от изстрелите почти я оглуши. Беше сигурна, че шумът постоянно ще отеква в главата ѝ, но се съсредоточих ожесточение върху неприятелите, които отново се готвеха да атакуват къщата.

– Знаеш ли кои са? – обърна се тя към Тейлър.

– Макклендънови! – извика момчето, без да спира да стреля.

– Кой ги води?

– Старецът. Онзи, който прилича на опушен и осолен.

– Аз ще се целя в него – каза Роуз. – Ти се цели в онзи, който е най-близо до теб.

Тя захвърли втора празна пушка тъкмо когато започна новата атака. Взираше се в нощната тъма и чакаше да се появи белокосият старец.

– Заобикалят къщата от двете страни – предупреди я Тейлър.

– Отиди на другия прозорец – извика тя, без да престава да се взира в непрогледния мрак, приканващ нападателите.

Започна да вали дъжд и почти нищо не се виждаше. Може би ще намокри пушките им и ще им бъде трудно да стрелят.

Те изникнаха от тъмното почти до прозореца ѝ. Сепната от внезапната им поява, Роуз спря да стреля. Ала бързо възвърна самообладанието си и се прицели в стареца. Не го улучи, но със задоволство видя стъпаната му физиономия. Беше близо до целта.

Когато той се обърна, тя забеляза, че ръкавът му е разкъсан. Беше го уцелила. Стреля отново и отново, без да може да го нарани, но успя да улучи други от хората му. Хвърли пушката, без да поглежда назад, взе следващата и продължи да стреля.

– Как се справяш? – попита тя Тейлър.

– Уцелих неколцина. Дръпнаха се, но идват нови и нови.

– Смяташ ли, че ще успеем да ги задържим?

– Само ако не нахлуят в коридора.

– Мисля, че няма да го направят – каза Роуз, учуди на от себе си, че има определено мнение за престрелката – нещо, което съвсем не ѝ беше ясно. – Старецът изглеждаше доста изненадан, когато го улучих. А куршумът сигурно само го е одраскал.

– Какво правят сега? – попита Тейлър. – Нищо не виждам.

– Не знам. Боя се, че се опитват да откраднат бика. Скри ли го, Зак?

– Не можах да го намеря – отговори момчето. – Те се появиха толкова внезапно.

Роуз чу изстрел в далечината. Втори не последва. Нападателите явно бяха стреляли по нещо. Единственият изстрел означаваше, че са улучили целта си. Стана ѝ лошо. Намерили са бика. Джордж ще бъде бесен. Това ще осуети всичките им планове.

– Тейлър, грабвай пушка и тръгвай след мен.

– Какво ще правим?

– Ще ги прогоним оттук. Те не познават околността и няма да ни видят в тъмното. Трябва да премахнем няколко от тях, преди да разберат, че сме излезли навън.

– Но те ще ни убият веднага щом разберат откъде стреляме.

– Няма да се задържахме на едно място. Зак, ти стой до вратата. Не отваряй, докато не чуеш моя глас. Разбра ли?

Детето кимна.

Роуз не бе направила и пет крачки навън, когато пожела да беше останала вътре. Никога не бе съзнавала колко удобно се чувства човек зад дебела стена. През тези греди не можеха да проникнат никакви куршуми, но навън нямаше преграда да ги спре.

– Край заграждението за добитъка са, – прошепна тя на Тейлър.

– Обзалагам се, че тези копелета го събарят – изсъска в отговор той.

Точно това правеха. Завързваха по няколко въжета на всеки прът и един по един ги сваляха на земята. Вероятно щяха да ги изгорят, ако не валеше такъв проливен дъжд.

– Мръсници! – прошепна Тейлър и вдигна пушката.

– Чакай! – спря го Роуз. – Трябва да стреляме заедно. Видят ли ни, няма да можем да стреляме повече от един-два пъти.

– Да убием онези, които дърпат прътовете.

– Не, по-добре се цели в стареца и онзи до него. Ако ги улучим, останалите, може би ще избягат.

– Добре.

– Три бързи изстрела и после хуквай към къщата, колкото ти държат краката.

– Ясно.

Роуз изчака, докато онези застанаха неподвижно.

– Сега? – прошепна тя и започна да стреля, колкото може по-бързо.

Видя как старецът се свива преди да насочи пушката към другия до него. Стреля два пъти, улови Тейлър за ръката и викна:

– Тръгвай!

Не се помъчи да се крие или да не вдига шум. Нападателяте сигурно бяха разбрали откъде идват изстрелите. Те знаеха, че ще се опитат да се върнат в къщата. Щяха да стигнат до нея преди Роуз и Тейлър, защото бяха с коне.

Тя тичаше с всички сили, но не можеше да догони дългокракия Тейлър. Той стигна до къщата, преди тя да е изминала и половината разстояние. В този миг чу тропот на копита. Някой я преследваше с безумна скорост. Не, двама бяха. Страхът ѝ даде допълнителна сила да бяга. Може би щеше да успее.

Точно тогава се спъна и падна върху една изпусната на земята пушка.

Без да обръща внимание на калта по себе си, Роуз скочи на крака. Мъжете бяха почти до нея. Зави настрани и единият от ездачите не я улучи, но пък тя попадна точно на пътя на втория. Той насочи пушката си право към нея.

Експлозията беше ужасяваща, но Роуз не усети никаква болка. Не се свлече на земята, а продължи да тича. Успя да стигне до външната врата, втурна се вътре, тръшна вратата зад себе си и я залости.

Зак стоеше на прозореца с пушка в ръка, целият бял като платно.

– Той щеше да те убие – промълви детето.

– Стреля преди мен – обясни Тейлър, докато провираше пушката

през прозореца и стреляше в нощната тъма. – И го улучи.

– Онзи щеше да те убие – повтори Зак. Роуз разбира, че детето е изпаднало в шок. Беше застреляло човек, който се канеше да я убие, и сега осъзна какво е сторило. Беше твърде малък, за да преживее такъв ужас.

Роуз изтича до него и го грабна на ръце.

– Няма нищо – успокой го тя. – Ти си едно изключително смело малко момче.

Зак не помръдваше. Беше като дървена кукла в ръцете ѝ. Роуз погледна през прозореца и видя, че двамата ѝ нападатели бяха изчезнали.

– Ти ми спаси живота – каза тя на Зак, като полека измъкна пушката от ръцете му. Брат ти много ще се гордее с теб.

– Кога ще се върне Джордж? – попита той.

– Скоро – увери го Роуз. – Сигурна съм, че вече е наблизно.

– Махат се – извика Тейлър. – Конете тръгват.

Той хукна към вратата.

– Стой тук – заповяда му тя. – Може да е някаква хитрост. Може да са прогонили конете, за да ни накарат да излезем навън и да ни убият.

Тейлър я погледна замислено.

– Би изтрепала доста индианци – отбеляза той. – Това изобщо не ми мина през ума.

Роуз беше толкова изумена, че не знаеше какво да каже.

Усети как тялото на Зак малко се отпусна. После обви с ръце врата ѝ. Роуз имаше чувството, че ще се задуши, но не го пусна. Той започна да трепери и тя го притисна към себе си, като се надяваше, че топлината и близостта ѝ ще го успокоят.

И тя бе убила човек за пръв път през живота си тази вечер, но единственото, което изпитваше, беше облекчение, че опасността е преминала и гняв, че онези типове искаха да ги убият. Беше сигурна, че ако се върнат, няма да изпитва никакви угризения отново да убива.

– Джордж идва – извика Тейлър.

– Не излизай навън. Може да не е той.

– Идват в галоп. Само Джордж и близнаците могат да яздят така в дъжда и бурята.

Дъждът вече валеше като из ведро. Невъзможно беше да се види нещо.

– Запали лампата и я сложи на прозореца – каза Роуз. – И се наведи за всеки случай.

Не можеше да се откъсне от прегръдката на Зак и затова го повдигна и отиде до вратата. Открехна я полека. Нищо не се случи и тя я

отвори по-широко и излезе навън.

В коридора духаше силен влажен вятър, но тя продължи да върви. Искаше да види Джордж и да разбере дали всичко с него е наред.

Той се появи изневиделица от мрака. Слезе от коня и прегърна и двамата, преди дори Роуз да успее да каже нещо.

– Добре ли си? – попита той, като зарови лице в рамото ѝ, а Зак се мушна между двамата. – Къде е Тейлър?

– Ето ме, тук съм – каза Тейлър, като излезе от спалнята със силно светеща лампа.

Светлината осветяваше лицата на останалите мъже, събрали се около Джордж.

– Нападнаха ли лагера? – попита Роуз, без да пуска Зак.

– Първо нападнаха нас.

– Някой ранен ли е?

– Убиха Алекс – отговори Монти, като мина покрай Роуз и Джордж, които още стояха прегърнати. – Какви поразии направиха тук?

Роуз пусна Джордж.

– Убиха бика. Зак се опита да го скрие, но те се появиха много бързо.

Монти изпсува по най-вулгарен начин и се втурна навън. Хен и неколцина от мъжете го последваха.

– Влез вътре – рече Роуз. – Ще направя кафе и ще затопля задушното. Целият си вир-вода.

– Какво стана? – попита Джордж.

Докато правеше кафето, режеше хляба и затопляше еленското месо, тя разказа на Джордж за нападението.

– Ако Зак не бе застрелял онзи тип, нямаше да съм тук сега.

Настроението на Зак видимо се повиши, когато брат му се върна. Очите му отново заблестяха и енергията му се възвърна. Нямаше търпение да разкаже на Джордж за участието си в престрелката.

– Той беше истински зъл тип – започна Зак, изпълнен със задоволство, че всички възрастни мъже в стаята попиваха всяка негова дума. – Бях сигурен, че ще застреля Роуз точно там, в калта.

Състоянието на роклята на Роуз беше достатъчно красноречиво доказателство за думите му.

– И тогава грабнах пушката и го застрелях.

– Но ти не знаеш да стреляш – възрази Джордж.

– Научих се сам – гордо заяви Зак. – Само насочих оръдието и го повалих.

– Пушката – поправи го Тейлър, възмутен от опита на малкия си брат да се изфука. – Освен това само си го ранил, защото препусна бързо с коня си.

– Да, но не можа да застреля Роуз – не се оставяше Зак.

– А това е най-важното – потвърди Джордж.

Започнаха да разговарят за други неща. Скоро влезе Монти. Врх-летя като хала, с цялата пусната на свобода енергия на гигантски извор.

– Застреляли са дойната крава, мръсните му копелета – рече той и взе кафето, което Роуз му подаде. – Но бикът е жив. Мързеливото животно се беше свило като охлюв в един храст, за да запази скъпоценната си кожа от дъжда.

– Щяха да хванат Роуз, ако не ги бях прогонил – обади се Тейлър, твърдо решен да получи своя дял от похвалите за тазвечерните събития.

– Излязъл си от къщата? – попита Джордж, толкова смаян и ядосан, че настроението на момчето помръкна за миг.

– Аз го накарах – намеси се Роуз в подкрепа на Тейлър. – Полуях, като разбрах, че нападат деца. После, след като застреляха бика...

– Не са го застреляли – отбеляза Джордж.

– Тогава помислих, че са го застреляли – настоя Роуз, – и това ме сбеси. Те не можеха да ни видят в тъмното, затова двамата с Тейлър стреляхме няколко пъти по тях навън.

– Оправно момиче – ухили се Монти.

– Луди хора – рече Джордж, като изгледа строго брат си. – Можело е да ви убият.

– Можеха да ме убият и както си лежах в леглото – възрази Роуз. – Освен това, не разбирам защо трябваше да чакам тук и да треперя от страх, докато те разрушаваха ограждението за добитъка и се организираха да ни нападнат отново. Помислих, че можем да ги прогоним, и го направихме.

Джордж още изглеждаше недоволен, но не каза нищо повече.

– Може отново да нападнат – рече Соления. – Трябва да охраняваме къщата.

– Съвсем ще се скапем – отбеляза Монти. – Някой знае ли как ще се справим с това, като същевременно довършим огледа на добитъка?

В продължение на час те предлагаха различни идеи как да постъпят. Докато измислят план и направят график за дежурствата, слънцето се показа.

Дъждът бе спрял. Всичко навън изглеждаше свежо и обновено.

Освен мъжете.

– Къде е Хен? – сети се изведнъж Джордж. – Не съм го виждал от няколко часа.

– Дойде да пазим бика заедно – каза Монти.

– Върна ли се с теб?

– Разбира се.

– Не е влизал тук – рече Соления. – Спомням си, че само ти и Бен влязохте.

– Сигурен ли си? Той беше зад мен на вратата.

– Не съм обърнал внимание, но мисля, че мина от другата страна на къщата – каза Бен.

Монти се втурна навън и се върна след малко.

– Няма го. Не е бил там. Пушките и патроните са още на пода.

Мрачно предчувствие обзе Роуз. Отиде в спалнята. Не беше необходимо да брои кутиите, за да разбере, че няколко липсваха.

– Тръгнал е подир Макклендънови – рече Монти. – Сигурно това е направил. И аз отивам.

– Не, в никакъв случай – противопостави се Джордж. – Ще те убият. Как ще се изправиш сам пред петдесетина души?

– Но Хен го е направил.

– Не знам какво е направил той, но сигурно не се е изправил сам пред онази сган. Не е толкова глупав.

– Стойте тук и закусете. После ще организираме лагер навън и ще продължим с огледа на добитъка.

Монти беше войнствено настроен.

– Той ми е брат-близък. Не мога да го оставя сам.

– Той е и мой брат – каза Джордж, – и ако го познавам добре, иска да бъде сам сега. Той е вълк единак, Монти. Онези типове са в по-голяма опасност от него, а ти си една мечка – ще се втурнеш право към тях с намерението да ги разгромиш със сила.

– Ти за какъв ме смяташ – за глупак ли? Не сме се грижили за това място цели четири години, за да се оставим да ни убият.

– Съвсем не те мисли за глупак – намеси се Роуз. – Само се притеснява за теб.

– Да, но аз пък се притеснявам за Хен.

– Всички се притесняваме за него, но нищо няма да промениш, ако се хвърлиш в неизвестността. Той ще се прибере вкъщи, когато е готов. А сега сядай. Закуската е готова.

Двадесет минути по-късно неловката тишина бе нарушена от един конник, който се приближаваше към къщата. Монти скочи и отиде до

прозорца.

– Я да му се не види! – възкликна той. – Та това е Хен и води някаква крава.

– Всички да седнат – каза Джордж, когато мъжете се надигнаха, да се отправят към прозорците и вратата. – Дръжте се така, все едно не сте забелязали, че го няма.

Малко по-късно, след като се беше измил, Хен влезе в кухнята, седна на отреденото му от Роуз място, сипа си ядене и започна да се храни. Тъкмо се канеше да преглътне втория залък точно когато атмосферата в стаята щеше да се взриви от любопитство, той вдигна глава и отправи поглед към Джордж.

– Зак, по-добре иди да издоиш кравата. Ако Джордж пие кафе на закуска, за нищо няма да го бива.

Хен подари една от редките си усмивки на Джордж и се зае отново със закуската си.

– Никога не съм бил така изплашен през целия си живот – нито дори през войната – каза Джордж на Роуз.

Лежах спокойно един до друг, току-що се бяха любили и сега се наслаждаваха на удоволствието. Джордж трябваше да си напомни за сетен път, че Роуз е омъжена за него, че ще бъде негова съпруга, докато са живи. Още не му се вярваше.

Тази нощ се любиха особено страстно – вероятно заради опасността от предишната вечер. А може би Джордж бе измъчван от мисълта, че би могъл да загуби Роуз. Каквато и да беше причината, той се чувстваше по-близък с нея от всякога.

– Не мога да повярвам, че ми беше необходимо толкова много време да разбера, че ще нападнат къщата – каза Джордж, като се питаше за пореден път дали инстинктът за оцеляване не го бе изоставил. – Можеха да те убият, преди да стигна дотук.

– Тейлър беше страхотен. Не стреля добре, но иначе е безстрашен. Според мен направо се забавляваше.

– Същото не може да се каже за Зак. Малкият разбойник още бърбори за случилото се.

Роуз се измъкна от прегръдката на Джордж и седна в леглото.

– Досега все не ми се удаваше възможност да ти кажа, но се тревожа за Зак. Снощи никак не му беше до смях. Пребледня като чаршаф, след като застреля онзи тип. Наложих да измъкна пушката от ръцете

му. Съвзе се, едва когато ти се върна.

Джордж усети как хамутът на отговорността го задушаваше и чувство за вина стегна гърдите му. Дали ще успее да отгледа Зак и Тейлър, преди да се случи още някое произшествие?

Хвала на Бога, че няма да има собствени деца.

– Ще се опитам да му отделям малко повече време.

– Гледай да не разбере защо го правиш – посъветва го Роуз, като се подсмихна. – Зак е много горд със себе си. Гордостта му ще бъде накърнена, ако научи, че съм ти казала за моментната му слабост.

– Но нали току-що ми спомена, че бил вцепенен от страх.

– Така беше, но и ти току-що ми каза, че никога не си бил така уплашен.

– Да.

– Искаш ли да го съобщя на братята ти? На Монти ужасно ще му хареса. На Тейлър също.

– Разбира се, че не искам.

– Ами и Зак мисли така. Най-после той извърши нещо чудесно според него. Има нужда от това, щом се мисли за голям и равен на вас.

Джордж се обърна с лице към Роуз.

– Чудя се как съм могъл да мисля, че ще съумея да се оправя с това семейство без теб.

Роуз поруменя от удоволствие.

– Е, справяш се някак.

– Ами. Най-сетне се примирих с факта, че не мога да правя всичко, както някога съм си въобразявал.

– Не смяташ да заминаваш, нали? – попита Роуз, а очите ѝ потърсиха неговите, докато сърцето ѝ се сви от страх.

Той се притисна до нея. Прегърна я и я притегли към себе си.

– Не мисля да заминавам никъде и нищо, и никого няма да напусна. Особено теб. Само се уча да приема факта, че ми е необходима помощ. Нещо повече, много съм щастлив, че именно ти си тук и ще ми помогнеш.

Тя се сгуши в обятията му.

– Всеки би могъл да го направи.

Вярваше в това, което каза, но искрено се надяваше, че той ще го отрече.

– Не и без да обича братята ми, колкото аз ги обичам. Разбрах го, докато препусках насам; проклинах се, че съм толкова глупав и се надявах да не стане твърде късно. Но нещо у мен ми подсказваше, че по

някакъв начин ще съумееш да запазиш живота на момчетата.

Роуз не знаеше какво да отговори и затова се притисна още по-силно до него.

– Осъзнах и още нещо по време на онова лудешко препускане в дъжда и калта. Знаеш ли, може вътрешно да се измъчваш за нещо, докато така се объркаш, че не знаеш какво да мислиш. Тогава настъпва и кризата, а след нея всичко се изяснява.

– Така е с всеки.

– Борех се с чувствата си към теб и това не ме довеждаше до нищо. Но веднага щом си помислих за онези негодници, дошли тук, докато спиш, изобщо не се подвоумих. Само се страхувах за теб и за момчетата. Знам, че един ден ще ги пусна да вървят всеки по своя път, но ти винаги ще бъдеш до мен. Дори и да не се нуждая толкова много от теб, пак няма да ти позволя да си отидеш.

– На жената ѝ харесва да бъде най-важното нещо за мъжа си – каза Роуз, като се сгуши още по-плътнo до него.

Джордж седна и я погледна в очите.

– Не ти е ясно какво ти казвам. Обичам те. Най-сетне разбрах какво е любовта. Обичал съм те, без да го съзнавам.

Много ѝ се искаше да му вярва. Искаше го повече от всичко на света, но първо трябваше да се увери в думите му.

– Сигурен ли си? По време на криза човек лесно преувеличава чувствата си.

Джордж я улови за ръцете и я притегли към себе си.

– Обичам те, Роуз Торнтън Рандолф. Обичам те толкова много; имам чувството, че ще експлодирам, ако съдържам любовта в себе си. Обичам те, защото ти ни обичаш толкова много. Обичам те, защото си красива, защото до края на живота си искам да те любя. Обичам те дори защото беше достатъчно луда, за да атакуваш Макклендънови, тъй като си помислила, че са застреляли бика.

Той сложи пръсти върху устните ѝ, за да заглуши възраженията ѝ.

– Но сега обичта ми е по-различна. Става дума за дребните неща. Когато погледите ни се срещнат и ти ми се усмихнеш, не можеш да си представиш какво въодушевление изпитвам. Досява ми се да извърша някоя лудория. А когато си закачиш полата на някоя цепеница за огъня или си убодеш пръста на изсъхнала шушулка от фасул, казваш нещо, което си научила от Монти. Харесва ми дори начина, по който избърсваш потта от челото си, надвесена над печката. Не съм ли луд?

Роуз се питаше дали човек може да умре от толкова много щастие.

Ако е така, оставах я още пет минути. Джордж сигурно не би говорил такива шуротии, ако действително не ги мислеше. Трудно ѝ беше да се предаде, отново да бъде уязвима, но още по-трудно ѝ беше да се въздържа от нещо, което толкова силно бе желала през последните месеци.

– Не си по-луд от мен – харесвам начина, по който като че ли малко се извисяваш винаги когато обгърнеш с поглед земята си. Особено много ми харесваш, когато си принуден да пиеш кафе. Мръщиш се така, сякаш предпочиташ да изпиеш водата от някоя кална локва.

Джордж започна да гъделичка Роуз, докато от очите ѝ потекоха сълзи. После я прегърна и целуна въодушевено.

– Ако някой ни чуе, ще помисли че сме луди.

– Не, само влюбени.

– Дали другите възрастни хора се държат като нас? Дали отново се чувстват на четиринадесет години?

– Не знам за другите, но на мен ми харесва да се чувствам по този начин. Надявам се да бъде така до края на живота ми.

– Все още ли си съгласна да нямаме деца?

На Роуз ѝ се искаше да не беше задал този въпрос точно сега. Това беше единственото, което я натъжаваше. Предпочиташе да се радва на изповедта му, без да си спомня, че тя има определена цена.

– Напротив, не съм съгласна. Чувствах се много самотна като единствено дете. Семейство Робинсън ми помогнаха, но аз исках да имам свои братя и сестри. Когато пораснах, мечтаех да желая да имам деца. А сега не знам дали ги искам повече заради себе си, или заради теб.

– Заради мен ли? Но защо?

– Опитвах се да ти кажа колко прекрасен човек си ти. Не само по отношение на мен. Братята ти и всички, които работят тук, ще се съгласят с мен. Няма да има нищо по-въълнуващо за мен от това да гледам как твоите синове растат и да искам да станат като теб, а дъщерите ти да намерят поне наполовина добри мъже като теб.

Джордж потрепера.

– Самото отглеждане на Зак и Тейлър ме плаши до смърт.

– Не се оправдавай. Няма да те убеждавам да промениш решението си, но ще те накарам да разбереш, че ще бъдеш добър баща.

– Защо мислиш така?

– Защото заслужаваш да имаш по-високо самочувствие. Не знам какво е направил баща ти и защо си мислиш, че ще повториш грешките му, но ти заслужаваш да гледаш на себе си с гордост.

Джордж преглътна изумен. Още по-лошо – очите му се

навлажниха. За миг се уплаши, че ще загуби самообладание. Откакто срещна Роуз, се научи да приема много неща, но това вече беше твърде много.

Притисна я към себе си.

– Не знам защо ми трябваше толкова време да разбера, че те обичам. Ледени тръпки ме побиват, като си спомня, че за малко не те изгубих. За такъв чудесен човек като теб аз съм забележително тъп.

Роуз го целуна по носа.

– Най-сетне го осъзна. Това е най-важното.

Джордж наведе глава и докосна с устни гърдата на Роуз.

– Сигурна ли си, че си щастлива?

– Абсолютно – отговори тя, като се притисна до него.

– А ти?

– Напълно.

Двамата се отдадоха на желанието, което ги тласкаше неудържимо един към друг. Много скоро не мислеха за нищо друго, освен за любовта си.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите няколко дни Хен изобщо не се усмихна. Настоя да погребат Алекс Пендълтън до майка им. Каза, че Алекс не си спомнял майка си, а сега мисис Рандолф щяла да се грижи за него като истинска майка.

Отказа да говори какво е правил през онази нощ, освен че е довел дойна крава, която намерил „да скита, изгубила се в нашата земя“.

След по-малко от седмица разбраха каква е работата. Братята се върнаха у дома след работа и завариха един лейтенант и шестима войници, разположили се в двора. Старият Макклендън и двама от семейството му също бяха там.

– Аз ще говоря с тях – предупреди Джордж братята си.

– Защо пък ти? – Веднага попита Монти.

– Защото никога не знам какво ще ти дойде наум да кажеш.

– Ти не си единственият тук, които може да мисли. И аз мога...

– Затваряй си устата – изръмжа Хен. Неочакваната му груба заповед стъписа Монти и той млъкна. Поне за известно време.

– Ти ли си Джордж Рандолф? – попиша лейтенантът.

– Да – отвърна Джордж, като слизаше от коня. Видя, че Роуз и Зак излязоха от къщата. Момчето хукна към него.

– Разправят, че си убил някого – рече Зак и се вкопчи уплашен в брат си. – Казах им, че не си, но те не ми повярваха. И на Роуз не повярваха.

Джордж коленичи и го прегърна. После го хвана за ръката и се обърна към офицера.

– Какви са тези приказки за убийство?

– Аз съм лейтенант Краб – представи се младият човек. – Мистър Макклендън твърди, че един от вас е убил двама от семейството му. Останалите също се заклеха в това.

– Какво означава „един от вас“? – попита Джордж.

– Ти, някой от братята ти или от хората, които работят тук! – изкрещя старецът.

– Можеш да включиш и останалите хора в околността – отвърна тихо Джордж. – Ние сме шестима, заедно с този тук малък разбойник. В момента за мен работят петнадесет души.

– Дошъл е да те арестува за убийство! – извика един от по-младите

Макклендън.

– Не можеш да ме арестуваш само защото някой е убил член на семейството му – каза Джордж.

– В Тексас се извършват промени – рече лейтенантът. – Някои закони не са вече в сила.

– Кой по-точно? – попита Джордж, като прикова с поглед лейтенанта. – Тези, които защитават почтените граждани от кървави нападения посред нощ ли? Онези, които осигуряват защита на жените и децата, за да не бъдат убити, докато спят ли? Или другите, които уж защитават честните граждани от обвиненията, отправени им от властта?

– За какво става дума? – не разбра лейтенантът.

– Става дума, че онзи старец и семейството му преминаха като хала през лагера ни преди шест нощи и убиха един от помощниците ми. Но забележи, не употребявам думата „някой“, а обвинявам определено него – завърши Джордж и посочи стария Макклендън. – И всеки тук би се закълел в думите ми, нали, момчета?

Всички кимнаха в знак на съгласие. Лейтенантът се обърна към Макклендън, но старецът го гледеше невъзмутимо.

– А аз се заклевам, че той нападна къщата след това – обади се Роуз, като пристъпи напред. – Раних го в лявото рамо. Свали му ризата, ако не вярваш.

– Той казва, че е бил ранен, когато вашите хора нападнали семейството му. Ранили още шест-седем души.

– Виж куршумите в тези греди – рече Роуз и посочи следите по къщата. – Ясно се вижда, че дупките са съвсем пресни.

Лейтенантът започна да се колебае.

– Мога да ти покажа лагера, ако искаш – добави Джордж. – Разчистили сме мястото, но още личи какво е ставало там. Ще ти покажа и гроба на младия Алекс. Ей там е, под големия дъб – посочи той.

– Прясната купчина пръст се виждаше и от разстояние.

– Но защо ще ви нападат? – зачуди се лейтенантът.

– Години наред се хранят с нашето говеждо – избухна Монти, който не можа повече да издържи. – Сега извършваме оглед на добитъка и ще го продаваме. Затова ще им се наложи да се захванат за работа, в противен случай ще умрат от глад.

– Това е лъжа – извика старият Макклендън. – Нито един от синовете ми не е убивал тяхно животно.

– Ти нямаш крави, а как ще обясниш говеждото на трапезата си?

– Купуваме го – отговори той. – Всички ще се закълнат в това.

– Ако го направят, ще излъжат – намеси се с тих, но треперещ от гняв глас Хен и привлече вниманието на всички. – Аз мога да докажа, че крадете добитъка ни.

– Това е много сериозно обвинение – предупреди лейтенантът.

– Колкото в убийство ли? – попита Джордж.

– Ще ми покажете ли доказателствата си?

– След като се върнат останалите ни хора. Има ли си човек работа с това семейство, значи могат да избият всички ни.

– Но ние сме представители на армията на Съединените щати – заявява гордо лейтенантът. – Никой няма да ви пипне.

– Ти или си глупак, или дълго си отсъствал от Тексас – озъби се Монти.

Ездата до чифлика на Макклендън беше дълга и изморителна. Джордж остави Соления и Сайлс в къщата при Роуз и Зак. Останалите потеглиха заедно. Водеше ги Хен, но за всеки случай Джордж и Монти яздеха между Макклендънови и него.

Отначало Макклендънови яздеха самоуверено, но колкото повече се приближаваха до земите им, Джордж забеляза, че започват да стават неспокойни. А когато Хен се насочи към един повален от буря дъб, те явно занервничиха. Щом Хен поведе групата към ореховата горичка, покрай един широк завой на потока, Макклендънови изчезнаха в най-близкия гъсталак. Лейтенантът и хората му останаха с отворена уста, докато гледаха как Макклендънови се измъкват през храстите. Щом се отдалечиха, Хен ги поведе към потока.

– Копайте тук – нареди той, като стъпи на една плитчина в средата на бързея.

На по-малко от един фут дълбочина лопатите удариха на кожа. Имаше над десетина кожи и на всяка от тях ясно личеше прясната следа от дамгосването.

– Толкова са самоуверени, че дори не са си направили труда да отрежат следите от дамгосването или да изгорят кожите – възмути се Монти.

– Крадат, откакто се заселихме тук – добави Хен, – и никой не може да ги спре. Особено сега, когато са свързани с властите.

– Промените не се въвеждат, за да бъдат мамени местните фермери – каза лейтенантът малко смутен, което го накара да се почувства неловко.

– Личи си, че не си бил дълго време по тези места – рече Монти. – Трябваше да дойдеш тук преди месец.

– Защо? – учуди се той.

– Попитай поземлените власти, когато се върнеш в Остин – отговори Джордж. – Какво смяташ да правиш с Макклендън?

– Ще се закълнеш ли, че именно старецът е убил онова момче?

– Никой от нас не може да се закълне кой точно го направи – призна той. – Те ни изненадаха, появиха се изневиделица от мрака. Намерихме Алекс едва след като си тръгнаха.

– При това положение, не мога да арестувам никого.

– Ама мен ще ме арестуваш съвсем за нищо.

– За твоето арестуване имам заповед, а за неговото нямам.

Той показа на Джордж заповедта.

– Жена ми е кръщелница на генерал Юлисийс С. Грант – рече Джордж, докато се взираше в заповедта, а гневът му растеше с всяка измината минута. – Можем веднага да го докажем, ако искаш. Не мисля, че ще остане много доволен, като разбере, че си арестувал мъжа й по обвинение, скалъпено от доказани крадци на добитък – той посочи кожата. – Особено като казваш, че не можеш да арестуваш същите тези крадци, дори и след опита им да убият кръщелницата му и семейството й. Разполагаш с десетина свидетели, които ще се закълнат в това. Някои от нас са бивши войници от Конфедералната армия, но сме почитени хора.

– Генералът изпраща документ за помилване на Джордж – съобщи Монти. – С него той ще бъде напълно оправдан. Сигурно вече е пристигнал в Остин.

– Помилване ли? – учуди се лейтенантът.

– Помилване от президента и от самия генерал Грант – обясни Монти. – На генерала явно не му харесва кръщелницата му да е омъжена за съпруг с тъмно минало.

– И това можем да докажем – добави Джордж.

– Генерал Шеридан ще намине да види как е тя. Ако искаш, остани да му кажеш „Добър ден“. Чувам, че е много влиятелен човек. Ако се запознаеш с него, може да се издигнеш.

– Мислех, че мразиш янките – каза Джордж на Монти, след като лейтенантът и хората му се отправиха към Остин. – И през ум не ми е минавало да разчитам на покровителството на някои от тях.

– Не разчитам на покровителството им, но не виждам защо да не използваме правата си. Макклендънови ще ни причиняват още неприятности. Няма да оставят така нещата. Току-виж тук довтасала и армията.

– Мислиш ли, че отново ще опитат?

– Доколкото знам, не са работили нито ден през живота си. Не ми се вярва да седят със скръстени ръце и да гледат как измъкваме храната от устата им.

Роуз някак не се чувстваше удобно в присъствието на Сайлърс. Нямаше никакво основание и това я караше да изпитва известна вина. Струваше й се, че я наблюдава. Но нали точно затова Джордж го беше оставил в къщата. Само че не я гледаше като Бен или Тед, или някой от новите работници, които Джордж бе наел след нападението на Макклендънови.

Наблюдаваше я крадешком, а понякога и открито. Сякаш очакваше да направи нещо, за което тя нямаше ни най-малка представа.

– Няма много работа тук – каза той.

– За теб не – отвърна Роуз.

Цяла сутрин я бе наблюдавал как шета. Но не й предложи помощ, защото това явно не влизаше в представите му за отношението към жените. Седеше спокойно до вратата, така че да вижда кой влиза в двора, с опрян на касата стол и крака на прага. За миг на Роуз й се прииска столът да падне, но веднага се почувства виновна заради тази зложелателна мисъл.

– Изненадан съм, че Джордж те кара да работиш. Повечето от богатите мъже водят жените си в Остин или в Ню Орлиънз и си гледат живота. Не живеят в тези забравени от Бога пуциначи и не превиват гръб заради стадо полудиви крави.

Роуз приготвяше за печене второто от двете диви прасета. Монти изливаше яда си заради Макклендънови върху местния дивеч. През последната седмица ядоха елен, антилопа, пуйка, прасе и заек. Ако не изхранваха толкова много хора всеки ден, повечето месо щеше да се развали.

– Не харесваме живота в града – каза Роуз.

– Какъв смисъл има да пазите всичко само за децата си? Като че ли и братята му нямат нужда от пари.

– Не знам каква е представата ти за парите, но според мен не бива човек да се вълнува толкова за няколко златни монети. Със скоростта, с която свършват запасите, ще ни стигнат за не повече от месец-два.

– Нямам предвид шепи, а сандъци със златни монети. Хиляди монети.

– Имаш доста развнтено въображение, щом мислиш, че Джордж може да набави толкова много пари. Загубили са всичко през войната.

– Значи не ти е казал.

– За какво?

Никак не й харесваше начина, по който Сайлъс я гледаше – недружелюбно, всъщност направо с неприязън.

– Мъжете обикновено споделят такива неща със съпругите си. На друг мъж не казват, но все споделят с някого. Все някой трябва да знае. Естествено, сигурно не иска братята му да знаят за това, за да запази всичко за себе си.

– Ти си слънчасал. Разсъдъкът ти нещо се е помрачил.

– Е, разбира се, че ще изчаква. Би било глупаво изведнъж да започне да се къпе в пари. Много по-хитро е да излъже, че е забогатял от продажбата на добитъка. Никак не е глупав съпругът ти.

– Мисля, че Джордж е изключително умен – рече Роуз, – но нямам ни най-малка представа за какво говориш. А сега, щом нямаш желание да ми помогнеш за месото, иди да потърсиш Зак. Това детенце изчезва по-бързо от ледено кубче в гореща печка.

– Ще отида да го потърся след малко. Тъкмо сега още не ми е дотрябвал.

Нещо в тона му подсказа на Роуз, че положението се е променило и може да стане опасно.

– Какво точно искаш?

Тя хвана здраво ножа, който използваше. Беше достатъчно остър, за да пререже сухожилие, хрущял или по-дребни кокалчета.

– Искам да знам какво е направил съпругът ти с всичкото онова злато.

– Какво те е прихванало? Имаш предвид златото, с което платиха в Остин ли? То не беше много и вече почти свърши.

– Говоря за половин милион долара в злато.

Сега вече Роуз беше сигурна, че Сайлъс е побъркан.

– Всички знаят, че семейството му е напуснало Вирджиния без пукната пара. Приятели им купили това място.

– Капитан Рандолф нападнал навремето влак на Съюзническата армия, който пренасял заплати на стойност половин милион долара в злато. В суматохата вагонът със златото изчезнал. Така и не го намерили.

– Какво те кара да мислиш, че бащата на Джордж има нещо общо с това? С него е имало и други хора.

– Засадата е била устроена близо до неговия дом. Никой не е

познавал местността по-добре от капитан Рандолф.

– Дори и да предположим, че наистина е имало злато и бащата на Джордж го е взел, това няма нищо общо с него или с Джеф. Те не са виждали баща си, след като са заминали на война.

– Възможно е да им е пратил писмо.

– Може и да го е сторил, но писмото да се е загубило. Съкровището или вагонът вероятно са изчезнали. Цялата тази история навярно е плод на изкривеното ти въображение. Не знам кой ти е разказал тази приказка, но нещо се е объркало. Познавам Джордж много добре и ако той знае къде е скрито златото, щеше да го върне.

– Не е толкова глупав – изсмя се Сайлъс.

– Не всеки цени златото повече от честта.

– Дори и половин милион ли?

– Да, особено половин милион, който нито притежаваме, нито сме чували за него.

– Не ти вярвам.

– Очевидно, в противен случай щеше да престанеш да говориш за това злато. Я се огледай. Това прилича ли ти на богаташки дом?

– Може би го е скрил.

– Джордж и братята му са тръгнали от Вирджиния само с онзи бик. Ако ми кажеш как са пренесли петстотин хиляди долара в злато без никой да разбере, тогава знаеш много повече от мен.

– Може да са го оставили във Вирджиния.

– Чудя се как още не си заминал, за да търсиш златото – рече Роуз.

– Не познавам друг, който да е по-жаден за злато от теб.

– Може и да е така – отговори Сайлъс и стана. – Все сънувам, че съм забогатял. Трудно се трупат пари долар по долар.

– Съгласна съм с това, но не мога да приема, че единственият начин да забогатееш е да вземеш нещо чуждо. Не мога да си представя, че човек, възпитан като моя съпруг, може да стори нещо подобно. Ти би ли го направил?

– Госпожо, човек никога не знае какво би направил, докато не се сблъска с изкушението. А половин милион долара са огромно изкушение. И така, къде казваш, че може да се е скрило момченцето? Никак не ми се претърсва всеки храст от тук до лагера.

– Най-вероятно е да го намериш край потока – отговори Роуз.

Испита облекчение, когато Сайлъс се махна. Не се страхуваше от него, но я притесняваше. Когато някой е обсебен от мисълта за злато, е опасен. А точно сега не им трябваша повече неприятности. Довечера ще

каже на Джордж. Може да е дреболия, но за всеки случай ще го уведоми.

* * *

– Кинг заяви, че иска да търгува с нас. По-добре да ги продадем на нас, отколкото Кортина да ги заколи заради кожата и сланината. Армията преследвала тези бандити, но всички знаят, че нищо няма да излезе. Не могат да ги последват в Мексико.

Джеф се бе върнал от Корпъс Кристи предишната нощ и не спираше да говори. Роуз не го бе виждала така оживен. Какво ли не би дала, за да разбере каква е причината за тази промяна и дали ще трае дълго.

Джордж наистина я обичаше силно и дълбоко – вече беше убедена в това, но не искаше да поставя лоялността му на изпитание. Грижата за семейството беше много по-отдавнашна от грижата за нея.

– Каза, че ако искаме, напролет ще закара воловете в Сейнт Луис. Ние ще си поемем риска за пътя, но предлага най-добрата възможна цена – тридесет долара. Ала може и да се простим с добитъка. С крадците, бездомните и индианците рискуваме петдесет процента. А може да изчакаме до следващата пролет и да ги продадем на прекупвач.

– Как да постъпим според теб? – попита Джордж.

– Да тръгнем на север с Кинг. Който премине, той ще е купувачът.

– А откъде да намерим пари да плащаме на хората дотогава?

– Кинг ще вземе стадото сега. Ще им спести идването с нас напролет. Съгласи се да ни даде по дванадесет долара на глава сега, а останалото, след като продадем добитъка.

Джордж беше доволен от брат си. За пръв път бе оставил собствените си неволи и се бе съсредоточил върху работата.

Изражението на Джеф неочаквано се промени. Всичката му потискана дотогава злоба изби.

– Има още нещо – добави той и бръкна в джоба си. – Това е било у шерифа на Остин от известно време. Доста се колеба, преди да повярва, че ти си Джордж Рандолф, споменат в писмото.

Джордж взе плика. Беше отворен.

– Прочете ли го?

Не беше ядосан, само изпитваше любопитство.

– Част от него. Не можах да стигна до края.

Това още повече засили любопитството на Джордж. Писмото беше от някой си полковник Джоуна Марш.

– Какво иска той от нас?

– Виж сам. Прочети го, на всички – каза Джеф и махна с ръка на братята си. – Ще бъдат щастливи да научат, че баща ни е бил истински, честен герой.

Джордж остана поразен. Сигурно имаше някаква грешка. Отвори писмото и започна да чете:

Драги мистър Рандолф,

Исках да ви пиша по-рано, но възвръщането към цивилния живот не ми даде възможност да отделя необходимото време за писмото. Месеци наред чувствам растяща и неотложна потребност да разкажа на вас и семейството ви за последните месеци от живота на баща ви. Той беше наистина забележителен човек. Казвата на Конфедерацията дължи много на водаческите умения и на храбростта му.

Изумен от прочетеното, Джордж погледна Джеф.

– Нататък става още по-зле.

Джордж не разбра защо го направи, но подаде писмото на Роуз. Тя го взе, без да съзнава какво се иска от нея, и започна да чете:

Познавах баща ви за кратко. Той дойде в полка ми след битката при Атланта. Беше на подходяща възраст, опитен, и аз веднага му поверих командването. Това беше най-доброто решение, което някога съм вземал. Той беше като баща на онези момчета. Нищо не убягваше...

Роуз спря да чете, защото Хен скочи, изруга и гръшна вратата след себе си. Тя погледна останалите, но само Зак я гледаше.

– Продължавай – каза Джордж, без да вдига поглед.

... от погледа му. Неуморимо полагаше усилия да ги сплоти в единна бойна единица. Не можехме да сторим нищо друго, освен да тормозим Шърман, докато изтръгваше сърцето на Джорджия, но много скоро той и хората му научиха името на баща ви, при това съвсем основателно. Той беше безстрашен. Щом преценеше, че опасността е твърде голяма за младите, сам се хвърляше в боя. Не мога да ви опиша какви чудеса извърши. Беше безумно смел. Постигна големи успехи, но именно храбростта му стана причина за гибелта му.

Роуз млъкна. Единственото, което синовете знаеха за баща си, беше, че е бил убит, но не беше сигурна дали искат да чуят как е станало това. Само Зак проявяваше интерес. Лицето на Тейлър беше безизразно. В погледите на Джордж и Джеф се четеше силно сдържана ярост. Монти също едва овладяваше гнева си. Макар и разколебана, Роуз продължи:

Моята бойна част беше малобройна. Шърман изпрати голяма войска срещу нас, като се надяваше да ни довърши, за да продължи необезпокояван към крайбрежието. Хванаха ни неподготвени. Трябваше да отклоним по някакъв начин вниманието им, за да имаме време да се скрием в гората. Съвсем ненадейно баща ви препусна право към командирите на Съюзническата армия. Не бях виждал такова нещо – той стреляше с двете ръце, използваше всички оръжия, които имаше, и повали десетина души от седлата. Стигна почти до тях, вряза се в редиците им, но го убиха. Други жертви нямаше. Изпратихме специално подразделение в лагера на Съюзническата армия, за да вземе тялото. След всичко, което бе извършил, той трябваше да бъде погребан от хората, заради които даде живота си.

Роуз вдигна поглед от писмото, но останалите не реагираха. Монти скочи от мястото си, отиде до прозореца, погледна навън, но не каза нищо. Тя продължи да чете:

Остави само пистолета и униформата си, които дадохме на един от войниците, който щеше да замине на запад, след като свършиха сраженията. Той ще ви търси в Тексас. Името му е Бентън Уийлър.

– Соления! – извика радостно Зак.

Той беше подчинен на баща ви, затова може да ви разкаже по-добре от мен какъв достоен човек беше той. Знайте, че всички ние споделяме тъгата Ви, но загубата за приятелите е несравнима със загубата за семейството. Мир на праха му! Господ да благослови вас и семейството ви.

Искрено ваш полк. Джоунс Марш

– Негодник! – изруга Монти.

– Дръж си езика зад зъбите – предупреди го Джордж. – Роуз е тук.

– Не ми пука, дори и Господ да е тук, пак ще прокълна този мръсник – отговори Монти, толкова разгневен, че едва се владееше.

– Това не е всичко – обади се Джеф. – В Остин ще има парад в негова чест. Очакват всички да присъстваме.

Монти започна да ругае най-невъздържано. Роуз се зачуди откъде е научил толкова псувни, след като живееше далече от града.

– Джордж, ти нали няма да отидеш? – попита Монти.

Той не отговори. Седеше и гледаше вторачено пред себе си.

– Аз няма да отида – заяви Джеф. – Каквото искат да правят – не ме интересува. Ако някой от нас трябва да отиде, това ще си ти, Джордж. Ти си най-големият.

Той продължаваше да мълчи.

– Парад! – избухна Монти. – Хен няма да отиде, дори и да опрат пистолет в слепоочието му. Ще ги подреда добре, като отида, само за да им разкажа какъв пор честват.

Роуз знаеше, че Уилям Хенри Рандолф не е бил добър баща. Не знаеше какво точно е направил, та синовете му толкова да го мразят, но чувстваше, че ако не отидат на парада, ще усложнят нещата.

– Знам, че не е моя работа – обади се Роуз, като се боеше да каже мнението си, – но те ще честват онова, което баща ви е направил, а не самия него. Не се опитвам да променя отношението ви към него, но не можете ли да го забравите поне за парада?

Джордж стана. Роуз никога не бе виждала очите му толкова натъжени. Винаги бе имала чувството, че той е покрит с някакъв защитен слой, който го предпазва от проява на крайности. Но този път болката му беше истинска, дълбока и изгаряща. Не горчива или ядовита като на близнаците. Не войнствена като на Джеф. Изглеждаше наранен там, където беше най-уязвим.

– Момчетата могат да постъпят, както желаят – каза Джордж с глух и безизразен глас, като продължаваше да гледа втренчено в празното пространство, – но аз няма да отида.

Сетне се обърна и излезе от кухнята.

– Това решава всичко – отбеляза Монти с мрачно задоволство. – Джордж е единственият, който можеше да ни накара да отидем.

– Купи ли пръстена? – обърна се Джордж към Джеф, като го бе последвал в спалнята на момчетата.

– Да – отговори той.

После мушна ръка в един от джобовете си и му подаде малък пакет, увит в много хартия.

– Той го пазеше. Бил сигурен, че скоро си щял да дойдеш за него.

Джордж разопакова пакетчето и то разкри тайната си – златен пръстен с голям жълт камък. Знаеше, че се нарича топаз, но имената на скъпоценните камъни нямаха никакво значение за него. Важното беше, че Роуз харесваше точно този пръстен. Това му стигаше.

– Достатъчно пари ли получи за сабята, за да платиш за пръстена? – попита Джордж, без да отмества поглед от пръстена.

– Да. Можех да взема повече, но го накарах да обещае, че няма да я продава поне една година.

– Защо?

– Ще си я вземеш обратно. Може да желаш да забравиш войната, но ще си поискаш сабята. Мисля, че дотогава ще имаме достатъчно пари. А пък ако ти не я искаш, децата ти ще я искат.

Джордж го погледна със зяпнала уста. Не можеше да повярва на ушите си.

– Сигурно си любопитен да узнаеш защо съм се променил – усмихна се свенливо и малко тъжно Джеф.

Приличаше на човек, на когото се е наложило да приеме без никакъв ентузиазъм нещо, което не му харесва.

– Няма да ти простя, че се ожени за Роуз, така както няма да простя и на живота, че ми отне ръката. Тук не става въпрос дали го искам, или не – не мога да простя и толкоз. Но вие сте моето семейство. С това нещо – добави той, като погледна към остатъка от ръката си, – вие сте единствените хора, с които някога ще живея. Освен това, само вие се отнасяте с мен така, че да не се чувствам изрод. Обаче липсата на ръката ми послужи добре за сключването на сделката. Човек трябва да е много коравосърдечен, за да не ме съжали, че съм я загубил заради каузата на войната.

Джордж изпита огромно облекчение.

– Сключил си отлична сделка, но не заради ръката. А що се отнася до сабята, не я искам обратно. Пък и няма да имам деца, които да я наследят.

– Какви ги говориш, по дяволите? Освен ако дълбоко не греша, онази жена очаква с нетърпение къщата да се напълни с дребосъци.

– Спомняш си какъв беше баща ни. Сериозно ли мислиш, че ще изкуша съдбата, за да се повтори всичко?

- За Бога, Джордж, ти изобщо не си като татко.
- Може би не съм, но това е риск, който не искам да поема.

Роуз дълго седя над чашата с кафе. То изстина много преди тя да стане с тежка въздишка. Знаеше, че неувереността на Джордж е свързана с баща му, ала как да му помогне да я преодолее? Не беше сигурна дали изобщо можеше да направи нещо, освен ако не го накараше да говори повече за нея. Не беше убедена дали е готов да го стори, но по очите му познаваше, че няма да е скоро.

– Никой не ми каза да донеса нещата на баща им – рече й Соления.
– Сигурен бях, че все някой ще спомене за тях.

– Джордж ще ти го каже, но му трябва повече време.

Ала дните минаваха и тя започна да губи надежда. Джордж бе сложил писмото от полковника на една лавица, така че да се вижда. То упражнил злокобно въздействие върху братята му. Дори и Зак, който не си спомняше нито баща си, нито майка си, беше повлиян от него.

Най-накрая тя не издържа. Взе писмото и го прибра в едно от нейните чекмеджета.

Момчетата веднага забелязаха, че го няма. Роуз видя как всеки влизахе, погледнаше към лавицата и спираше за миг, щом видеше, че писмото не е там. Настроението им обаче незабавно се променяше и не след дълго се развеселяваха.

Огледът на добитъка вървеше към своя край. Нямаха повече неприятности с Макклендънови и скоро щяха да поемат към ранчото на Кинг. Бяха постигнали къщата, бяха събрали добитъка и очакваха да получат известна сума за него. Възнамеряваха да превърнат ранчото в източник на постоянни доходи.

При това направиха всичко задружно и се гордееха с този факт, макар и никой да не го споменаваше.

– Мисля, че ранчото трябва да има отличителен знак – каза Роуз една вечер.

– Нали имаме – напомни й Джеф.

– Но липсва име – добави тя. – Нали не искате хората да го наричат само „Мястото на Рандолф“.

Джордж я погледна с интерес, което я накара да се размърда неспокойно, но не отстъпи.

– Аз съм съгласен – рече с неочакван ентузиазъм Монти. – Сегашното „S“ не е наш знак. Заварихме го тук.

- Тогава какво предлагате? – попита Джордж.
– Трябва да е нещо характерно, с което хората да свързват името ни – каза Джеф.
– И нещо, което трудно ще се промени на друг знак – добави Хен.
– Не се сещам за нищо, което да отговаря на всички тези изисквания – каза Джордж и погледна Роуз. – А вие, момчета, имате ли някакви идеи?

Обаче не откъсваше поглед от Роуз.

- Може да... – започна Монти, но Хен го сръга в ребрата. – Какво искаш, по дяволите! – избухна той, като заобиколи брат си.
– Той няма никакви идеи – каза Хен на Джордж. – Никой от нас няма.

На Роуз ѝ се прииска да излезе от стаята. Бяха се съюзили срещу нея. Дори Монти, който обикновено беше прекалено своеволен, за да разбере от нещо по-изтънчено от удар по главата. Би дала всичко на света, за да махне усмивката от лицето на Джордж, както и на Хен. Но се реши да каже предложението си – в края на краищата, идеята беше нейна.

- Имам едно предложение, което бихте могли да обсъдите – започна тя, като също гледаше Джордж в очите. – Тъй като сте седмина, може би трябва да използвате цифрата седем.
– Шестима сме – поправи я Зак.
– Не бива да забравяш Мадисън – напомни му тихо тя. – Джордж не го е забравил.

Думите ѝ успяха да премахнат усмивката на Джордж, но Роуз не искаше да става така.

- Освен това мисля, че трябва да оградите в кръг цифрата седем. „Кръгът на седмината“ звучи добре. При това трудно би се променило на друг знак.
– Квадратът още по-трудно би се променил – подразни я Джордж.
– На мен ми харесва „Кръгът на седмината“ – обади се Монти.
– И все пак ми е интересно защо Роуз държи на кръг – каза Джордж.

- Има ли значение? – попита Монти.
– Да – настоя той.

Твърдо бе решил да изкопчи причината от нея. Добре де, ще му каже, макар че той ще съжалява.

– Според мен, кръгът най-добре ще отразява несломимата и несъкрушима обич, която свързва това семейство. Всеки път, когато го

видите, ще знаете защо се трудите така усилено.

Изпита огромно неудобство. Не биваше да забравя, че мъжете не обичат да разкриват чувствата си, особено в присъствието на други мъже.

– Щом ще включваме Мадисън, трябва да включим и теб – обади се Зак, който единствен не разбра какво точно иска да каже Роуз. – Трябва да бъде „Кръгът на осмината“.

– Правилно, млади човече, очаква те блестяща кариера и красиви богати наследници – заяви радостно Роуз и едва се съдържа да не го прегърне. – Не може да го наречем „Кръгът на осмината“, макар че беше много мило от твоя страна да го предложиш. Само че ще трябва да го промените на „Кръгът на деветимата“, когато следващият от вас се ожени, после – „Кръгът на десетимата“ и така нататък. Не го ли направите, другите съпруги ще се обидят.

– Тя има право – съгласи се Джеф. – Аз съм за „Кръгът на седмината“.

Нямаше възражения.

* * *

– Кога успя да го измислиш? – попита я Джордж, като се мушна до нея в леглото.

Тя се притисна до него, сякаш цял ден бе чакала този миг.

– Преди няколко дни. Изведнъж ми хрумна, че няма да е зле ранчо-то да носи някакво име и веднага щом го измислих, се сетих, че то трябва да бъде и на знака.

– Имам предвид онова за кръга.

Роуз се поколеба, защото не искаше да разваля настроението му.

– От време на време на хората трябва да им се напомня за нещата, които са най-важни за тях. Особено на братята ти. Представи си целия свят, ограден с кръг – жените и децата в средата, а мъжете по края, готови да ги защитават – и така ще разбереш колко много разчитате един на друг.

Джордж притисна Роуз към себе си и я целуна по бузата.

– Много ти дължим.

Тя прилепи тяло до неговото и го целуна по устните.

– Всеки трябва да си плаща дълговете – каза тя, като обсипа лицето му с целувки.

– Да започвам ли отсега? – попита той и я целуна по врата.

– На това разчитам – отговори предизвикателно Роуз.

Момчетата чуха гласа на брат си откъм коридора, но сетне, след като настъпи тишина, решиха, че щетите не чак толкова сериозни.

– Няма да дойда с теб – каза Джордж.

Не съзнаваше, че е взел това решение, докато думите сами не се изпълзнаха от устата му.

– Как така няма да дойдеш – иронично възрази Монти. – Изгубиш ли ни от поглед, доверието ти в нас се изпарява. Не знаеш каква каша ще надробим.

– Преди месец щях да се съглася с теб, но сега вече не.

– Какво толкова се е променило?

– Не искам да оставям Роуз сама. Знам, че Макклендънови се крият, но ще се появят веднага, щом излезем от къщата.

– Остави Соления тук.

– Той ще остане, но и аз ще остана.

– Не знаех, че толкова си привързан към жена си – каза Монти и сръга брат си в ребрата.

– И аз не знаех, докато не се замислих, че ще отсъствам няколко месеца. Това е много време.

– Обзалагам се, че е така.

– Не бъди циничен – обади се Хен. – Той наистина се притеснява заради Макклендънови.

– Няма да се появят – каза Монти.

– Не съм сигурен. Нямам доверие на стария.

– Писна ми от тях – рече Монти. – Кой ще ни води? Омръзна ми да изпълнявам заповедите на Джордж, но той е поне с ума си.

– А другите не са ли? – попита Джеф.

– Ти например не си.

Джордж прекъсна разгарящия се спор.

– Знаете ли, когато се прибрах у дома, мислех, че отговорността да сплотявам семейството е единствено моя. Ужасно се притеснявах за всяко решение, което взимах. Едва по-късно разбрах, че не бива да ви задържам и че можете да стоите тук само ако искате.

– Е, и? – настоя Монти.

– И четиримата можете да ръководите нещата.

– Но това е лудост – реши Монти.

– Всички притежавате необходимите качества, за да заведете стадото до ранчото на Кинг. Никой не разбира от крави повече от теб, Монти,

а Джеф умее да се пазари. Хен ще се погрижи да нямате неприятности по пътя. Тейлър ще поправи всичко, което се счупи.

– Вероятно е така, но никой освен теб не може да накара тези глухаци да работят заедно.

– Неприятно, но факт – съгласи се Джеф.

– Не можеш да ни оставиш само за да си начешеш крастата – каза Монти, като кимна многозначително към Роуз.

– Съвсем не ви оставям – отговори Джордж, като не обърна внимание на закачката на Монти. – Ще се занимавам с ранчото, колкото мога, но не трябва да свърша всичко сам. Няма да е справедливо за всички ни, особено за Роуз. Трябва да изпълнявате задълженията си, без да ви вися над главите. Щом не можете да работите заедно, значи не сте нищо повече от обикновени кравари.

– Той има право – рече Хен. – Непрекъснато се караме. Така правеше баща ни, а аз не искам да съм като него. И никой от вас не искам да бъде като него.

Братята зяпнаха в почуда Хен. Беше изнесъл дълга и особено емоционална реч. Джордж не си го спомняше да се е загрижвал за някой друг освен за себе си.

– Като начало, решете по кой път ще минете. Джеф се върна неотдавна от Корпъс Кристи, а Бен е от Браунсвил. Да се разберат и да се спрат на най-подходящия път.

– Сигурен ли си, че си взел правилно решение? – обърна се Роуз към Джордж, който слушаше как братята му се карат, за да решат по кой път да минат.

– Да – отговори той, като я прегърна през кръста и я целуна. – Отначало ще им бъде трудно, но скоро ще свикнат.

– Сигурен ли си? – повтори тя след едно особено гласовито избухване на Монти.

– Мислех, че ще се сбият, но в свадата им няма злоба.

– Каквото и да правиш, не им го казвай. Джордж се засмя доволно.

– Няма. Нека сами да го разберат. Така ще бъде най-добре.

– И аз мога да отида до Остин.

– Дори и да не се притеснявах за теб, пак щях да ги оставя да свършат работата сами. Разбери, че именно ти ми каза да престана да правя всичко сам.

– Знам, само исках да се убедя. Не желая да оставаш тук само заради мен.

– Не мога да измисля по-добра причина – отвърна Джордж. – Зак е

на второ място, а бикът идва чак на трето.

Роуз си помисли, че ако Джордж се шегува така, ще прекарат няколко чудесни месеца.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Джордж влезе в стаята на момчетата, където Роуз приготвяше дрехите им за пътуването до ранчото на Кинг.

– Какво направи с писмото от полковника?

Въпросът му я стъписа. Мислеше, че бяха решили да се държат така, сякаш никога не бе съществувало.

– Скрив го. Разваляше ви настроението и изнервяше всички.

Видя, че Джордж е развълнуван и спря да сгъва панталона на Монти, като го притисна до гърдите си.

– Не разбирам защо това писмо ви разстройва толкова много. Знаем, че баща ви се е държал лошо с вас, но не изпитвате ли поне малко гордост от онова, което е направил за другите? Загинал е като герой, Джордж, а това вече е нещо.

– Така е, но то нищо не променя – отговори Джордж, като отбягваше да я погледне в очите, както правеше винаги, щом станеше дума за баща му.

– Но защо? И на мен не ми хареса, когато баща ми реши да се сражава срещу Конфедерацията, но въпреки това се гордея с него.

– Ти не знаеш нищо за баща ми.

Тя продължи да сгъва панталоните.

– В такъв случай предполагам, че е време да ми разкажеш.

Той вдигна глава и я погледна в очите.

– Не.

Роуз сгъна панталона и го сложи върху купчината с дрехи.

– Баща ти стои помежду ни от мига, в който те срещнах. Не можеш все да криеш тайната си, защото накрая тя ще те погуби.

Джордж не отговори, но продължи да я гледа.

Тя отстрани една непокорна къдрица от лицето си.

– Ще погуби и брака ни.

– Няма да позволя това.

– Няма да можеш да се противопоставиш. Тази тайна те измъчва повече, отколкото Джеф се измъчва заради ръката си. Само че не го съзнаваш, защото не крещиш на хората и не изчезваш намусен сегиз-тогиз като него.

– Разговорите няма да променят нищо.

Тя взе един пуловер и започна да го сгъва.

– Откъде знаеш, щом не си опитал? Аз те обичам, Джордж, и искам да почувствам, че и ти ме обичаш. Но не мога, защото криеш нещо от мен. Сърцето ми се къса да се дя тук безпомощна, докато ти постепенно се съсипваш.

– Ако ти разкажа, и ти ще го намразиш.

Той вдигна една шпора, която Зак бе оставил на пода. Роуз долови болката в гласа му. Не искаше да го наранява повече, но Джордж трябваше да забрави призрака на баща си, защото той щеше да го преследва цял живот.

– Баща ти не може да ми въздейства по друг начин, освен чрез теб.

Тя сложи друг кош с дрехи върху леглото и започна да ги съгва.

– Ще ми кажеш ли, или да попитам някой от братята ти?

Джордж седна на предишното си легло и започна да върти колелце-то на шпората.

– Нищо няма да разбереш за баща ни, ако не знаеш, че аз го обожавам. Той беше хубав, висок, атлетичен, елегантен, очарователен, известен и богат. Никой нямаше такъв баща. Гордеех се, че съм негов син. И го обичах, по дяволите.

Джордж хвърли шпората на пода, стана и отиде до прозореца. Макар и да беше с гръб към нея, Роуз долови конвулсивните потрепвания на гърлото му, докато се опитваше да се овладее. Много ѝ се искаше да отиде при него и да го прегърне, но знаеше, че трябва да се пребори сам с чувствата си.

– Кое, мислиш, ме нарани най-дълбоко в писмото на полковника? Той пише, че татко бил като баща за подчинените си и че нищо не убягвало от погледа му.

Джордж се обърна с лице към Роуз.

– А имаше моменти, когато бих дал всичко на света да ми обърне поне пет минути внимание.

Продължи да я гледа, но тя забеляза, че в мислите си той се връща назад във времето и си спомня какъв е бил баща му.

– Отначало ме взимаше със себе си навсякъде. Научи ме да яздя и да ходя на лов. Налагаше ме с камшик по гърба, ако обърках нещо, но аз се трудох до пълно изтощение, за да му се харесам. Ала един ден всичко това свърши и от този момент аз като че ли спрях да съществувам за него. Бях се провалил в нещо.

Роуз усети, че се тресе от негодувание, че баща може да бие сина си, задето не е уцелил или да му обърне гръб, след като знае, че той го боготвори. Ако можеше да възкреси бащата на Джордж, щеше да му

каже колко го ненавижда.

Тя подреди дрехите на Монти и отиде до леглото на Тейлър.

– Когато не задиряше жените на другите мъже, той играеше хазарт и пропиля всичко, което беше наследил, или се напиваше и се биеше. Стигна дотам, че хората извърщаха гръб, когато го видеха да идва.

Джордж спря да говори и мълча толкова дълго, че Роуз подреди и дрехите на Тейлър, и отиде до леглото на Хен, без да промълви нито дума. Джордж беше толкова погълнат от спомените си, че сякаш не съзнаваше за присъствието ѝ.

– Том Бланд, един от братовчедите на баща ни, живееше до нас. Беше му най-добрият приятел още от детинство. Не беше женен и след известно време почти ни осинови. Помагаше на майка ми, когато баща ни го нямаше или беше без пукнат грош. Грижеше се за нас – водеше ни на лов, показваше ни околността и ни даваше съвети. Изпращаше пари на Мадисън в училище. Беше ни повече от баща. Ако сме станали хора, това се дължи на него.

Джордж отиде до бюрото си, извади снимка в позлатена рамка и я подаде на Роуз. Беше стереотип на един съвсем обикновен на вид човек. Дори брадата и мустаците не можеха да скрият добротата в очите му. Роуз се изненада, че Джордж пази снимка на Том Бланд, но не и на майка си или на баща си.

– Татко си втълпи, че Том и мама го мамят. Не успя да предизвика Том да се бие, но съблазни сестра му. Том му остана верен приятел през цялото време, но татко не искаше да се вразуми и той му забрани да пристъпва прага на дома му. Баща ни удари Том и го предизвика на дуел. Всички се опитаха да ги спрат, но тридесет минути по-късно татко уби Том – там, в градината пред къщата му, пред очите на сестра му и майка му. Роуз върна снимката на Джордж. Той я гледа известно време, а накрая огорчението изостри чертите на лицето му. – Сега разбра ли защо толкова много го мразим?

Роуз кимна. Най-сетне разбра какво бе ужасното наследство на този зъл човек, когото Джордж трябваше да нарича свой баща. Остана толкова потресена, че не знаеше какво да каже. Замисли се за Джордж. На близнаците им беше по-лесно – те мразеха баща си, без да изпитват никакви угризения, но Джордж го бе обичал. Чувстваше се виновен за промяната у него. Разбира се, нямаше никаква вина, но как да го убеди, че е така?

Трябваше да му помогне да се отърси от това бреме, но не знаеше дали има достатъчно влияние над него. За да се освободи, Джордж

трябваше сам да застане лице в лице с всичко, от което се боеше.

– Онова, което ще ти кажа, няма да ти хареса – започна Роуз, – но мисля, че трябва да отидеш на парада в Остин.

– Никога!

След спокойния начин, по който ѝ разказа за баща си, тя не очакваше такава остра реакция.

– Не заради баща ти – побърза да добави тя, – а заради теб самия. Не го ли направиш, ще се чувстваш виновен до края на живота си.

Джордж отново погледна снимката.

– Грещиш. Напротив – никога няма да си простя, ако отида.

Той сложи обратно снимката в бюрото си.

– Длъжен си да го направиш заради внуците – каза тя, без да обръща внимание на думите му. – Те ще се гордеят, че баща ти е бил герой. Ще им дадеш нещо, което ти не си имал.

Джордж пак щеше да избухне, но успя да овладее гнева си.

– Тогава да отидат бащите им.

Но Роуз не се интересуваше от момчетата и от децата им, а единствено от него. Тя пренесе поредния кош на леглото на Хен и продължи да сгъва дрехите. Толкова по-лесно щеше да бъде да мълчи, да се съсредоточи върху дипленето на орфаните и износени дрехи, които грижливо бе изпрала, но си бе обещала да се грижи за Джордж. Пък и не бе очаквала да бъде лесно.

– Само преди един ден каза на момчетата, че няма да се измъкваш от задълженията си като глава на семейството. Ами, ето – това е едно от тях. Може да ми се разсърдиш, че го казвам, но всички вие трябва да се примирите с онова, което е бил баща ви. Не наказвате него, като се криете от истината, а себе си. Твое задължение е да даваш пример и да им покажеш, че е време да го забравят. Парадът ще бъде първата стъпка.

– Не мога да отида.

Роуз бе стигнала до същината на проблема – собственото недоверие и омраза на Джордж – и не можеше да спре дотук.

– Освен това е време да престанеш да се обвиняваш за случилото се и да се страхуваш, че ще станеш като него. Децата рядко приличат само на единия родител.

– Как можеш да живееш с това семейство – започна Джордж и посочи с ръка стаята – дори двадесет и четири часа и да не видиш отпечатъка на баща ни върху всички нас? – отново се ядоса. – Хен убива без никакви угризения. Монти се заяжда с всеки и това му доставя удоволствие. Тейлър не дава пукната пара за никого, а Джеф се интересува само

от себе си. Единствено Зак прави изключение и ще стане човек. Само при мисълта, че мога да стана баща на такива деца, ме облива студена пот.

Най-неочаквано той смъкна ризата си.

– Виждаш ли това?

Следи от камшик – над десетина белега по гърба.

– Татко го направи, когато веднъж беше пиян. Мислиш ли, че ще продължа да живея, ако сторя това на някого от синовете си?

Роуз се стъписа пред следите от жестокостта и бруталността на баща му. Джордж имаше право – тя щеше да го намрази. Що за човек е този, който бие сина си така? Не можеше да си представи какви чувства изпитва Джордж, след като знае, че във вените му тече кръвта на такова чудовище.

– Допускам, че е възможно да приличаш до известна степен на баща си, но въпросът е дали ще допуснеш тази прилика да надделее, или да промени характера ти.

– Не винаги можеш да контролираш отражението на живота върху себе си.

Роуз знаеше това. За нея беше лесно да разсъждава логично, да преценява трезво и да стига до смислени изводи, но Джордж бе обсебен от спомените си, вълнението и гнева, а жестокостта на баща му беше още жива в паметта му и затова не можеше да разсъждава последователно.

– Джордж, няма друг в щата Тексас, който да изпълнява задълженията си с по-голямо чувство за отговорност. Какво мислиш, че правеше, когато учеше братята си как да се оправят с работата, когато измисли как да подобриш стадото, да го огледаш преди продажбата и да го откараш в Корпъс Кристи? Или когато учиш Зак да язди, или го караш да помага на теб и Соления в издигането на навеса? Всичко това ти идва толкова естествено, че дори не го съзнаваш.

– Не обичам само аз да взимам всички решения.

– Напротив, обичаш – възрази Роуз с подкупваща усмивка. – Защо мислиш, че ти достави такова удоволствие службата в армията или преследването на хората на Кортина? Може и да не обичаш да носиш отговорност, но не обичаш и да те командват. Освен това не си щастлив без семейството си.

Джордж не изглеждаше убеден.

– Някои от качествата на баща ти могат да се използват. Погледни само колко много неща направихте, откакто се върна. Хен не би се поколебал да пожертва живота си за някой от нас. А въпреки че Монти

дразни другите, той работи най-много. Тейлър също работи, без да се оплаква, макар че мрази всичко свързано с ранчото. Джеф ти е неимоверно предан. А Зак би излъгал и Господ, само за да бъде повече време с теб.

Джордж вече не изглеждаше толкова мрачен. Роуз не знаеше дали я слуша или си мисли за по-весели неща.

Тя взе трите коша.

– Ела с мен в кухнята. Трябва да се заема с вечерята.

Независимо от проблемите, ежедневието не биваше да се забравя. Ако вечерята не беше на масата в седем часа, това също би довело до нов проблем.

– Има и още някои неща, трябва да вникнеш в тях – продължи Роуз, докато взимаше един дълбок съд. – Толкова се страхуваш от неуспеха, че се боиш да повярваш в себе си. Защо?

– Защото се провалих пред баща си.

– Не е вярно. Нещо се е променило в него. Донеси ми картофи.

– Само да можех да се уверя в това.

– Той я слушаше. Как да го накара да повярва в себе си.

Тя взе тенджерата и наля вода в нея.

– Зак може ли да се провини дотолкова, че да му обърнеш гръб?

– Разбира се, че не – отговори Джордж от килера. – Той е небрежен и се съмнявам дали може да направи разлика между онова, което не бива да върши и това, което иска да направи – не съм сигурен дали изобщо го интересува, че има такава разлика, но е добър.

– Чу ли се какво каза току-що? – попита Роуз, когато Джордж се появи с кошница картофи. – След като Зак не може да загуби по никакъв начин обичта ти, тогава и ти не си направил нищо да загубиш обичта на баща си.

– Наистина ли вярваш в това?

– А ти не вярваш ли? – попита тя, като взе картофите от него.

– Не знам.

– Ти тълкуваш всичко, което правиш, по възможно най-лошия начин. Нека да ти кажа как аз виждам нещата. Позволи ми да бъда твоите очи и съвест.

Тя изми един голям картоф в съда с вода и започна да го бели.

– Не мога да сторя това – отговори Джордж. – Майка ми толкова много обичаше баща ми, че не виждаше недостатъците му. Не съм сигурен дали и с мен не е така. Трябва да съм убеден, че мога да се вгледам в себе си и да изпитам гордост от онова, което съм направил. Държа на

твоего одобрение, но искам и на мен да ми харесва.

Роуз спря да бели картофа.

– Добре, вгледай се в себе си, щом искаш, но виж онова, което действително е там, а не само някакви призраци, съществуващи единствено във въображението ти.

– Ти си била свирепа тигрица, когато поискаш – отбеляза Джордж и най-после усмивка озари сериозното му лице.

Роуз продължи да бели картофа.

– Става дума както за моето, така и за твоето щастие. Не мога да позволя на един мъртвец да ми го отнеме.

Джордж се засмя още по-весело. Приблужи се зад гърба ѝ и я прегърна през кръста.

– Добра майка ще станеш. Децата ти ще се гордеят с теб, независимо дали го искаш, или не.

– Ти също ще бъдеш добър баща – отговори Роуз, като забрави за картофа. – Децата ти ще се радват...

– Ще си помисля върху всичко, което ми каза, с изключение на последното – рече той и я целуна. – Много се радвам, че се ожених за теб. Бих искал майка ни да имаше малко от силния ти дух. Щеше да е по-добре за всички ни. Тя не може да се справи с баща ни, дори и с нас.

Той обърна Роуз към себе си. В този миг и двамата не мислеха нито за картофа, нито за ножа.

– Това е една от причините, заради които те обичам. Силна си и за двама ни. Няма да ми позволиш да се предам. Бориш се за онова, което смяташ за правилно. Не се променяй. Разчитам на теб.

– Няма, ако обещаеш да повярваш в себе си поне наполовина като всички останали.

Джордж я целуна по устните.

– Обещавам да опитам. А сега по-добре да видя какво правят момчетата. Дано не са се избили.

Роуз се надяваше на по-определено доказателство за щастieto му, но беше изключително доволна, че най-сетне постигна някакъв напредък. Потопи изсъхналия картоф във вода и продължи с беленето.

– Не забравяй да накладеш огън, преди да тръгнеш. Ще готвя пуйка заради Монти. Радвам се, че няма да ми се налага да го правя поне два месеца. Сигурна съм, че и птиците ще са благодарни.

Роуз имаше чувството, че току-що бе положила глава на

възглавницата, когато отново настъпи време да става. Момчетата искаха да тръгнат преди зазоряване. Тейлър ги убеди да им готви. Роуз се зачуди как се съгласиха, след като избощо не харесваха гозбите му, но той явно си въобразяваше, че е готвач по рождение, и не приемаше никакви възражения.

Пригответи им храна за три дни.

Денят мина спокойно. Джордж и Соления правеха навес за бика. Вероятно щяха да свършат работата си два пъти по-бързо, ако Зак не им се мотаеше в краката, но не успяха да го накарат да остане в къщата с Роуз, след като можеше да бъде с брат си.

Роуз взе чаша чай и седна на един люлеещ се стол под сянката на дъба до кладенеца. Наблюдаваше как Зак помага на Джордж във всичко, бавеше го, но не злоупотребяваше с търпението му. Той отговаряше на всичките му въпроси и се държеше така, че момченцето да се чувства равно на тях.

Роуз несъзнателно си представи как Джордж се държи по същия начин със своя син – с техния син – и очите ѝ се напълниха със сълзи. Трябваше да намери начин да го убеди да имат деца. Но не само мисълта, че може да нямат деца я натъжи безкрайно.

Джордж също я натъжаваше. В живота му щеше да има голяма празнота без деца, но още не го съзнаваше. И как би могъл с тези братя, които се държаха като бебета? Ала след десет-петнадесет години те вероятно нямаше да са тук и едва тогава щеше да разбере какво е пропуснал.

Джордж почти танцува от вълнение цяла вечер. Е, не в буквалния смисъл, защото никога не го правеше, тъй като беше прекалено земен човек, но видимо бе развълнуван. Роуз познаваше по очите му. Съмненията ѝ напълно изчезнаха, когато позволи на Зак да спи на открито със Соления.

– Не искам Соления да се разположи удобно и да заспи, а през това време някой да се промъкне зад гърба му – обясни той на Роуз. – А щом Зак е край него, съмнително е дали избощо ще задреме.

Досега Соления спеше сам навън, за да охранява къщата от евентуално нападение.

Джордж и Роуз се прибраха в спалнята си. Вълнението на Джордж нарастваше, въпреки че не направи опит да се любят. Тя се молеше да не се е разболял. Оставаха ѝ още няколко дни, през които не можеше да

забременее, и искаше да прекара нощите в обятията му.

Сложи си една от нощниците, които бе купила в Остин – тази с жълтата панделка, – и седна да сресва косата си, докато тя заблестя с махагонов оттенък. На мъждукащата светлина тя беше особено пищна и Роуз я оглеждаше със задоволство.

Искаше да изглежда добре за Джордж.

– Свърши ли с огледалото? – попита той с нотка на нетърпение. – Ако не те познавах, щях да си помисля, че се приготвяме за бал.

– Никога не съм ходила на бал.

Веднага съжали, че го каза, защото той се натъжи.

– Но съм сигурна, че ще ходя на стотици, когато станеш най-богатият фермер в Тексас.

– Ти заслужаваш малко развлечения – рече Джордж и коленичи до стола ѝ, така че да я гледа в очите. – Не бива да стоиш затворена тук и да работиш от сутрин до здрач, а красотата ти да чезне, без никой да я оценява.

Роуз се наведе и го целуна по устните.

– Надявам се, че красотата ми не чезне така бързо. Не искам да се превърна в грозна вещица, преди да навърша двадесет и една години. – Тя сложи пръст върху устните на Джордж, когато той се опита да я прекъсне. – Но не ме интересува, щом си с мен. Не съм сигурна дали ми се иска да ходя на бал. Не желая да те затруднявам.

– Изобщо не ме затрудняваш.

– Искам обаче да отида до Ню Орлиънз. Зак възбуди любопитството ми.

Джордж изглеждаше изключително сериозен.

– Не знам защо се омъжи за мен. Не мога да ти дам нищо от онова, което искаш.

– Е, и аз не мога – отговори Роуз, като се надяваше да повиши настроението му. – Заслужавам голяма къща със слуги и балкони от ковано желязо, балове всяка вечер, скъпоценности и разкошни рокли, и опашка от обожатели – тя въздъхна престорено. – Не можеш да си представиш колко съм разочарована, че кравите ти не ще те направят толкова богат.

– Говоря сериозно – рече той, но леко се усмихна.

– Аз също. Хич не ми пука – както би се изразил Монти – за балове, скъпоценности и слуги, щом ти ме обичаш.

– Е, тогава значи няма да искаш това.

Тя разбра за какво говори едва когато погледна към разтворената му длан, където лежеше златен пръстен с жълт камък.

Роуз ахна.

– Откъде го взе?

– Намерих го на един храст.

– Не говори глупости. Той изглежда също...

– ... като пръстена, който видя на витрината на „Макграт и Хейдън“.

Роуз кимна.

– Защото това е същият пръстен. Накарах Джеф да ти го купи на връщане от ранчото на Кинг.

– Но той беше ужасно скъп.

– Това няма значение...

– Знам, че е отблъскващо прозаично и неблагодарно от моя страна, но има значение. Ти не би изхарчил семейните пари – тогава с какво го плати?

Джордж изглеждаше смутен. Тя не искаше да му разваля настроението, но се налагаше.

– Каж ми, моля те.

– Продадох сабята си.

Роуз остана изумена. За човек, сражавал се във война, няма по-скъп спомен от оръжието му. Баща ѝ се бе разделил с него едва след смъртта си. А Джордж бе продал сабята си, за да ѝ купи венчален пръстен. Идваше ѝ да заплаче от щастие. *Глупчо, не съзнаваш ли какво означава това, че ме обичаш поне колкото семейството си?* Не разбираше ли, че тя щеше да пести и да се ограничава до края на живота си, ако бе необходимо, за да откупи сабята му?

Джордж взе ръката ѝ в своята и ѝ сложи пръстена. Тя се хвърли в прегръдките му и го обля в сълзи. Не виждаше нищо. Едва различаваше скъпите черти на лицето му. Не можеше да не го погледне, без да си помисли колко е хубав, силен и добър. Той беше мъж – *нейният съпруг*, – който се нуждаеше от нея, но не го съзнаваше. Изглеждаше толкова силен, храбър и непобедим, но отвътре бе уязвим като дете. Само че не го знаеше. И другите не го знаеха, но тя нямаше да им каже.

Достатъчно ѝ беше, че тя го разбра.

И все пак, щастието ѝ не беше безоблачно.

Сигурна беше, че ѝ бе подарил пръстена, защото я обичаше и искаше да ѝ даде нещо, което тя особено силно желаше. Но същевременно съзнаваше, че ѝ го бе подарил, защото се чувстваше виновен – отказал бе да имат деца и пръстенът беше като изкупление.

Представяше си го как цял живот ще плаща за вината си и отново

се закани да промени решението му. Достатъчно лошо беше, че се страхува да си позволи нещо, което всъщност желаше. Чувството му за вина беше явно непоносимо.

Но с това щеше да справи по-нататък. Тази нощ искаше да се радва на любовта му, да остави душата си да се наслаждава на щастието, че я обича достатъчно, за да направи такава жертва за нея.

– Колко е красив – възхити се тя, – но съвсем не очаквах пръстена.

– Това е отчасти причината, за да ти го подаря – отвърна Джордж. – Ти никога не очакваш нищо, а си ми дала толкова много. Общо взето, това е единственото, което мога да направя за теб.

Роуз го притегли към себе си и притисна главата му към гърдите си.

– Не знам какво да направя, за да те убедя, че и така съм щастлива.

– Непрекъснато си на крак, принудих те да готвиш и да чистиш за половин дузина мъже, без да имаш приятелки, и да се откажеш от всякаква надежда да имаш семейство. Няма да има много кандидатки за женитба, ако на всяка жена се предлага само това.

– Щяха да се съгласят, ако знаеха каква е сделката – увери го Роуз.

– Не можеш да се отървеш от мен, колкото и да се мъчиш.

– Още не ми е ясно – каза Джордж и целуна гърдите ѝ през тънката нощница.

– Надявам се, че няма да искаш да ти обяснявам, докато ми размътваш мозъка така.

– Мога и по-добре – отговори Джордж, а в погледа му се четеше страст и закачливост.

– Надявам се – каза Роуз с леко разтреперан глас. – Разчитам на това.

През следващия половин час Роуз забрави за всички въпроси, които я измъчваха; за всички доводи, от които се нуждаеше, за да накара Джордж да промени решението си; дори за значението на жертвата му с пръстена. Съзнаваше само какво става с тялото ѝ и радост се отдаде на всяко от движенията му.

Беше толкова горещо, че не можеха да заспят. Станаха и изнесоха столове в двора. Луната осветяваше околността, а нощта беше съвършено тиха. Дори шурците край потока мълчаха. Като че ли всяко живо същество пазеше силите си за през деня. Ветрецьт шумолеше в изсъхнали-те листа на дърветата покрай потока и в безкрайните гъсталаци.

Вероятно някой вълк или пантера причакваха жертвата си някъде в мрака и Роуз се радваше, че Джордж е до нея.

Трудно ѝ беше да повярва, че след като досега бе живяла в град, тук – на десетки мили от населено място, – където на всяка крачка дебнеше опасност, тя се чувстваше в безопасност. Дори и индианците не я плашеха.

Защото Джордж беше до нея.

Нямаше представа какво мислеха другите жени за него. Израснала бе без приятелки и не бе споделяла с никого вълненията си. Но все пак предполагаше, че много млади жени, привлечени от външността и властното му държание, щяха да се разочароват, ако откриеха, че той е тих и сериозен, истински домошар.

Тази мисъл ѝ вдъхна увереност.

Спомни си за болката, която изпита, когато баща ѝ замина; тревогата от назначаването му на преден пост; радостта и по време на отпуските; съзнанието, че винаги е на второ място.

Но с Джордж не беше така. Най-много от всичко той искаше да бъде с нея.

– Мислех си – каза той, като оглеждаше къщата, – че трябва да пристроим още една стая – на момчетата им е тясно.

Особено ако се върне Мадисън. Не го каза, но тя знаеше, че го мисли. Още не бе престанал да се надява, че брат му ще се върне.

– И ти имаш нужда от собствена стая – освен спалнята и кухнята. Освен това не трябва да се храним точно до камината.

– Това не е Вирджиния – засмя се Роуз. – Къщите в Тексас нямат приемни и трапезарии.

– Дори и да нямат, ние ще имаме.

Роуз се усмихна отстъпчиво.

– И какво друго ще имаме?

– Не знам. Трудно е да се каже докога ще останат момчетата. Ако някои решат да живеят тук със семействата си, не знам какво ще правим.

Зависи колко деца щяха да имат. Джордж не искаше да го каже, защото щеше да я засегне, но Роуз разбра какво има предвид.

– Може би ще предпочетат да си имат свой дом – предложи тя.

– Можем да построим къща край потока – предложи Джордж, като посочи към възвишението на няколкостотин ярда от тях.

– В такъв случай няма защо да изграждаш пристройка към къщата.

– Ще видим.

Роуз усети някакво напрежение и вдигна очи към Джордж. В гласа му бе прозвучала непозната досега нотка. Изражението на лицето му също се бе променило. Той се обърна към заграждението за добитъка.

– Мисля, че трябва да построим и обор. Бикът е твърде ценен и не бива да го оставяме на открито, където бродят вълци и пантери.

Дали ставаше дума само за обора, или не искаше да ѝ обяснява защо всъщност мисли да разширява къщата? Тъкмо се канеше да го попита, когато дотича Зак. Беше толкова задъхан, че едва след няколко секунди успя да продума:

– Макклендънови идват. Вече минаха потока.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

– На какво разстояние са от нас? – попита Джордж и несъзнателно погледна към пътечката около къщата, сякаш очакваше да ги види вече там.

– Не знам. Видяхме ги при дъбовете, където Монти лови пуйките. Соления ми показваше какво да правя, когато ги чухме да идват – обясни Зак.

– В два часа сутринта?

– Не можеш да заспя. Соления също.

– Как ще заспи от въпросите ти? А къде е сега?

– Наблюдава ги.

– Какво ще правиш? – попита Роуз.

– Ще ги накарам да се махнат. Зак, ти стой тук и помагай на Роуз.

– Не е честно. Искам...

– Тук не става дума кое е честно и кое не – прекъсна го Джордж. – Роуз има нужда от помощта ти.

Заговореше ли Джордж с такъв тон, Зак знаеше, че няма смисъл да задава въпроси.

Джордж отиде бързо в спалнята. Взе едно яке и напълни джобовете му с патрони. Грабна и още една пушка.

– Ще се върна веднага щом мога, но не ме чакайте преди зазоряване.

– Внимавай, моля те – настоя Роуз.

– Разбира се. Очаквам големи събития и нямам намерение да позволя на Макклендънови да ми попречат.

Той реши да върви пеша, но скоро съжали. Ботушите му не бяха подходящи за вървене, още по-малко за тичане, но нямаше време да оседлава кон и да рискува да чуят тропота от копитата му.

Не се наложи да ходи много надалеч. Макклендънови бяха на около половин миля от къщата.

– Шшт! – обади се Соления от един гъсталак край потока.

Джордж се втурна към сенчестите места.

– Колко са?

– Шестима. Старецът ги води. Приближават бавно. Дори са увидели копитата на конете. Искат да се приближат достатъчно, за да ни изненадат.

– Ясно. И аз имам изненада за тях.

– Има още нещо, което трябва да знаеш – Сайлъс е с тях.

– Сайлъс! Но той замина за Корпъс Кристи.

– Сигурно се е измъкнал по пътя и се е върнал.

– Но защо?

– Нямам представа. Мислех, че ти знаеш.

– Не. Разговаряли сме само по работа.

– Сигурно има някаква причина.

– Предполагам и това ме притеснява.

– Какво ще правиш сега?

– Ще ги попитам какво търсят тук.

– Ама... – ухили се Соления. – Обзалагам се, че не си научил тази тактика в армията.

– Не, но това е битка, в която не искам да участвам. Може да е номер. Надявам се основната група да не се промъква зад къщата в момента.

– Едва ли. Нямаше да положат толкова усилия да се приблизят тихо, ако смятаха да отклонят вниманието ни.

– Обзалагам се, че е така. Да се надяваме, че и двамата имаме право. А сега да се връщаме към къщата. Трябва да минат оттук, през храстите. Щом стигнат до теснината, ще ги спрем. Аз от едната страна, а ти от другата.

Докато двамата изминаваха двестата ярда до къщата, Джордж се увери, че наоколо няма никой друг освен старият Макклендън, четиримата му сина и Сайлъс. Неизвестно защо останалите членове на фамилията не бяха с тях. Джордж и Соления заеха удобна позиция в шубраците и зачакаха. Скоро ги чуха да разговарят.

– Как ще го накараш да ти посочи къде е скрито златото? – обърна се старецът към Сайлъс.

– Само да пипнем хлапето и жената, и той ще ни каже всичко.

– Не бих, заменил злато за жена – отговори Макклендън и се намръщи презрително.

– Аз също, но Джордж Рандолф не прилича на нас. За него хората са по-важни от златото.

– Глупак – отсече старецът.

– Сигурен ли си, че има толкова много злато? – попита едно от момчетата. – Как са го пренесли от Вирджиния дотук, без никой да разбере?

– Половин милион е и са го взели със себе си. От къде мислиш, че

имат златото, с което плащаха в Остин?

– Прибера ли си дела, отивам в Ню Орлиънз – каза друг от синовете му. – Ще напълня цяла стая с жени. Ще ги накарам да се разхождат само по черни чорапи.

– Аз пък ще си купя готина къща с много слуги, които ще правят всичко, което им наредя.

– И да лягат с теб ли? – заикоти се трети.

– И това – потвърди брат му.

– Още не сме докопали златото, а вие вече мислите как да го похарчите – срязва ги старецът. – По-добре запомнете добре какво ще правите, когато стигнем до къщата. Повтори им пак – обърна се той към Сайлъс.

– Оставяме конете до ограждението за добитъка – започна Сайлъс. – Джордж и жена му спят в стаята зад кухнята, а Соления и хлапето – от другата страна на коридора. Двама от вас ще заобиколят къщата, докато стигнат до...

– Късничко е за разходка, мистър Макклендън – подвикна Джордж, когато се приближиха до него.

– Ето защо обикаляш толкова надалеч от земята си – добави Соления от другата страна на пътеката.

Нападателите разбраха, че могат да се окажат в средата на кръстосан огън, неволно дръпнаха юздите и посегнаха към оръжието си. Конете вдигнаха глави, изпръхтяха и се размърдаха неспокойно, като се въртяха ту на едната, ту на другата страна. Яздеха вкупом и в получената се суматоха започнаха да си пречат.

– Какво правите тук? – попита строго Джордж. – Да не би да отивате на гости по това време?

– Дойдохме за златото – отговори Сайлъс.

– Защо му каза? – скара му се старият Макклендън. – Сега ще бъде нащрек.

– Рано или късно трябваше да му кажем – отговори Сайлъс. – Не можеш да хванеш някой, без да му кажеш какво искаш от него.

– Особено когато не знаем къде го е скрил – добави едно от момчетата.

– Имам само стотина долара – рече Джордж. – Защо мислиш, че момчетата отидоха да продадат част от добитъка?

– Говоря за заплатите на войниците – отвърна Сайлъс.

– Не знам нищо за никакви заплати.

– Имам предвид онези, които открядна баща ти.

– Ти си пиан, Сайлъс – каза Джордж. – Знаеш ли за какво говори,

Солени?

– Баща ти плени войниците от Съюзническата армия, които охранявали заплати на стойност половин милион долара – обясни Соления. – Парите не са намерени и до ден днешен. Баща ти каза, че това било уловка, а златото било другаде.

– Неговият баща е откраднал златото – продължаваше да настоява Сайлъс. – След войната Джордж е живял почти цяла година във Вирджиния. Сигурно го е намерил. Златото, което похарчи в града, е част от краденото.

– Дълбоко грешиш.

– Откъде един бивш войник, като теб, може да има злато?

– От продажбата на малко земя, която наследихме от леля ми – отговори Джордж. – Провери в съда, ако искаш.

– Не ти вярвам. Донесъл си златото тук и си го скрил. Не се безпокой – няма да ти го вземем всичкото.

– Колко ще вземеш, Сайлъс?

– Половината. А съобщя ли на властите, нищо няма да ти остане.

– А след като вземеш едната половина, няма ли да поискаш и останалото?

– Половината ми стига.

– А Макклендънови? Може би си мислят, че е по-лесно да крадат злато, отколкото добитък.

Синовете на Макклендън ругаеха тихо и по всичко изглежда, се казана да стрелят по посока на гласовете.

– Успокойте се – предупреди ги старецът. – Ще ви застрелят, преди да изминете и десет ярда.

– Ако наистина притежавах това злато, бих го дал по-скоро на армията, отколкото на теб – заяви Джордж. – Поне ще спя спокойно.

– Не се притеснявай – успокои го Сайлъс. – Вие сте шестима, ние също. Да делим наполовина – така е най-справедливо. Като начало ще ни стигне.

– Сайлъс, нямам никакво злато. Никога не съм имал. Дори и да имах, щях да го предам на армията.

– Казах ти, че нямат злато – прошепна едно от момчетата.

– Иска да те накара да мислиш, че няма – обади се друго. – Тези Рандолф са хитри като плъхове.

– Я да млъквате – сгълча ги старецът. – На никого не вярвам, докато не видя с очите си.

– Ще си спестиш много неприятности, ако ни дадеш златото –

извика Сайлърс. – Няма да закачаме нито жена ти, нито малкия ти брат. Заминаваме и повече няма да ни видиш.

– За последен път ви казвам, че нямам никакво злато и нищо не знам за него. Но дори и да имах, много се съмнявам дали щяхте да се махнете оттук и да оставите половината. Няма да мирясате, докато не получите всичко. Така е, защото Макклендънови са толкова мързеливи, че не могат да се справят с добитъка, който се гледа почти самостоятелно. Хора, които крадат добитък, няма да се откажат от злато.

– Правиш голяма грешка.

– Не, ти правиш грешка. Рисувах някой да бъде убит заради нещо, което не съществува. Омръзна ми да ти го повтарям. Обръщайте конете и тръгвайте към потока.

– Ще се върнем пак – закани се старецът.

– Не се и съмнявам – отговори Джордж, – но направите ли го, ще избия колкото мога повече от вас.

– Ние сме над четиридесет. А ти си само един.

– И ти си само един. Затова първо теб ще убия. Отрежеш ли главата на змията и останалата част ще загине. А главата си ти, Макклендън. Ти си злото, което заразява вашето семейство.

– Ще те убия, Рандолф – изкрещя старецът. – Ще ви избия всичките до един.

Джордж изстреля един куршум в земята пред коня на Макклендън. Животното се изправи уплашено на задните си крака, хвърли стария на земята и препусна в мрака.

– А сега изчезвайте оттук.

– Накуцвайки, Макклендън тръгна след отстъпващата група.

– Мислиш ли, че ще дойдат днес?

Роуз бе занесла обяда на Джордж, който наблюдаваше пътеката, скрит в храстите. Бе решил, че в ранния следобед е най-безопасно да обядва.

– Очаквам да дойдат довечера. Искат да ни заловят живи, за да им кажа къде е златото, а ти и Зак сте им нужни, за да ме принудят да го направя.

– Опитах се да обясня на Сайлърс, че няма никакво злато – каза Роуз.

– Хората втълпят ли си, че има някъде богатство, което могат да вземат, никога няма да повярват, че то не съществува, каквото и да им

говориш. Това би означавало да престанат да се надяват, а те ще сторят всичко само да не се простят с надеждата.

– Ами кажи тогава на Сайлърс и на онзи зъл старец, че и аз имам някакви надежди и също не мисля да се отказвам от тях.

– И какви са те?

Джордж направи знак на Роуз да седне до него. Не смееше да откъсне поглед от пътеката, но искаше тя да е до него.

– Мечтая да живея тук до края на живота си. Години наред да те виждам как се връщаш у дома за вечеря. Да гледам как синовете ти яздят около теб...

– Знам това.

– Това е моята мечта – напомни му Роуз. – Мечтая си каквото искам.

– Добре – съгласи се той и се зае отново с обяда. – За какво друго мечтаеш?

– Мечтая и за момичета. Тук има толкова много мъже. Трябват ти няколко дъщери. Ще те накарат да се почувстваш като нов.

Джордж измънка нещо. Роуз се чудеше дали това изразяваше съгласие.

– Мечтая вечер да седим край портата и да гледаме залеза, а зиме да сме край огъня; през лятото да берем сливи или да се разхождаме в ореховата горичка. Мечтая също да видя всичките ти братя тук с жените и децата им.

– Къщата няма да ги побере.

– Лято е – продължи Роуз. – Децата играят до късно, а възрастните седят навън, споделят новините и си припомнят младостта.

– Ти наистина си завладяна от идеята да имаш деца, а?

– Не мога да не мисля за това. Бъдещето без деца е толкова пусто.

– Защо мислиш така?

– Не мога да ти обясня. Знам, че децата създават много грижи, че носят болка и тъга, но не мога да си представя нищо по-прекрасно от това да прекарам последните години от живота си сред децата си. Но това е само част от мечтата ми.

– А каква е останалата?

– Свързана е с теб.

– Може ли да я чуя?

– Щом исках.

– Искам – отговори Джордж и бързо я целуна.

– Не е нещо необикновено – нещата, които обичам в теб.

– Кажи ми ги.

Роуз се засмя доволно. Трудно ѝ беше да повярва, че е толкова весела пред лицето на опасността. Може би след случките с индианците, бандитите и крадците на добитък бе свикнала с нея, но и нещата не изглеждаха толкова страшни, когато беше с Джордж.

– Обичам да те гледам с братята ти. Няма по-голямо щастие за теб да си с тях – да говорите всички едновременно и да спорите. Разбира се, те правят всичко, каквото им кажеш...

– Не съм толкова лош.

– ... И на теб ти харесва. Обичам да те гледам и със Зак. Винаги отделяш време за него, макар че той понякога става досаден с въпросите си.

– Това ли е всичко, което харесваш у мен? Джордж – главата на семейството – добрият голям брат.

Роуз сведе поглед; за да не го гледа в очите.

– Обичам те и като любовник. Мисля, че още не ме бива много в това отношение, но ми харесва с теб.

– Много те бива дори – целуна я пак Джордж. – Ако не се опасявах, че Макклендънови могат да изникнат отнякъде, щях да ти покажа веднага колко си добра.

Тя вдигна очи възмутена.

– Не и тук, в мрака и тръните.

– Да, тук.

– Няма да ти позволя да се държиш с мен като с една от кравите ти – възрази Роуз.

В гласа ѝ прозвуча негодувание, но тайно в себе си се радваше. Усети приятна възбуда при мисълта, че толкова силно привлича Джордж, та той е готов да я люби тук, в храстите. Беше запомнила случаите, когато Джордж е бил толкова развълнуван, че да прави съвсем неприлични за него неща – когато например повали Люк Кърни, а по-късно поиска ръката ѝ. Щеше да добави и желанието му да я люби навън. И да си помисли как да организира скоро разходка сред природата.

Сега обаче Макклендънови бяха някъде наблизко, а и имаше да свърши доста работа, преди да се мръкне. Колкото и да не ѝ се искаше този миг да отлети, никога нямаше да забрави изражението на стария Макклендън, когато бе нападнал къщата заради някакви си крави. Не искаше дори да си помисли какво би сторил за половин милион долара.

Роуз стана.

– Нали няма да стоиш още дълго тук?

– Докато дойде Соления. Щом разбере колко са, ще знам какво да правя.

Соления пристигна няколко минути след като Роуз си тръгна.

– Макклендън води целия род – съобщи той. – На около половин час път са оттук.

Джордж погледна към залязващото слънце.

– Имаме още два часа, преди да се стъмни. Мислиш ли, че ще изчакат дотогава?

– Не бих разчитал на това. Толкова много са, че сигурно ще нападнат по всяко време.

– И аз това си мислех. Сайлърс с тях ли е?

– Да.

– Значи все още са убедени, че имам злато.

– Така изглежда.

Джордж изруга.

– В такъв случай възнамеряват да ни избият накрая.

– Ще стоим тук, докато можем, но се съмнявам дали ще бъдем в състояние да отбраняваме дълго къщата.

Джордж и Соления се бяха върнали в къщата. След като се приготви да посрещне нападателите, сега Джордж кроеше планове как да избягат.

– Приготвих колкото можех повече храна – каза Роуз.

– А аз скрих конете – добави Соления. – Трябва да стигнем до Остин под прикритието на нощта.

В мига, в който Соления спомена Остин, Джордж разбра, че няма да тръгне за никъде. Може и да беше лудост да се сражава срещу толкова многоброен противник, но човек все трябваше да пусне корени някъде. Не можеше да се мести насам-натам, ако искаше да тежи на мястото си. А Джордж имаше и по-големи амбиции – да създаде нещо, да остави нещо след себе си.

Искаше да има деца.

Самата мисъл неочаквано го утеши. Сякаш още нещо в живота му си идваше на мястото – поредната част от скритата картина, която след пълното подреждане щеше да разкрие кой всъщност е Джордж Рандолф. Знаеше, че се е спрял на правилното решение, защото се почувства добре.

Искаше да каже на Роуз, да сподели откритието си с нея, но сега

нямаше време. Ако изобщо желяеха да имат бъдеще – с или без деца, – налагаше се да помисли за Макклендънови.

– Трябва да отидем някъде, където няма да могат да ни намерят.

– Да се скрием в пущинака – предложи Соления.

– Няма да им отнеме много време да ни открият. Там те се чувстват като у дома си.

– Знам къде да се скрием – намеси се Зак. – В пещерата.

– Каква пещера? – учуди се Джордж.

– Пещерата при потока. Под ореховата горичка. Тримата го зяпнаха.

– Достатъчно е голяма да ни побере. Всеки ден ходя там.

– Ето защо не мога да те намеря – каза Роуз.

– Можем ли да се промъкнем до нея незабелязано? – попита Джордж.

– Разбира се. Нали аз така правя.

– Тогава с Роуз веднага занесете там храната и амунициите.

– Не искам да тръгвам без теб – възрази Роуз.

– Най-добре ще бъде, ако Соления и аз останем. Ако нападнат, докато сме при потока, не стреляйте по тях. Не искам да разберат къде сме.

На Роуз ѝ беше ясно, че ако напуснат къщата, Макклендънови ще унищожат всичко в нея. Стана ѝ мъчно за красивата спална мебел – в къщата нямаше друго по-ценно от нея.

Освен снимката на Том Бланд.

Тя се запъти към стаята на момчетата. Отвори чекмеджето и бързо взе снимката. Тъкмо се канеше да се върне, когато видя края на друга снимка в рамка и отмести ризите, които я покриваха.

Дъхът ѝ секна. Това беше снимка на семейството на Джордж пред дома им във Вирджиния, вероятно преди да заминат за Тексас. Зак беше още бебе в ръцете на майка си.

Погледът ѝ моментално бе прикован от най-високото момче, което стоеше зад майката. Нежна усмивка омекоти лицето ѝ. Джордж. Изглеждаше толкова млад и сериозен. Не толкова хубав като сега, но личеше какъв ще стане.

Погледът ѝ неизбежно бе привлечен от мъжа, който стоеше вдясно. Остана поразена. Уилям Хенри Рандолф изобщо не изглеждаше така, както си го бе представяла. Той беше най-красивият мъж, когото бе виждала. Единственият усмихнат на снимката! Чарът му го правеше да изглежда като жив. Струваше ѝ се невероятно, че бащата, от когото се

страхуваше Джордж и когото близнаците презираха, е този прекрасен мъж. По лицето му не бе изписана нито безхарактерност, нито разгулност или порочност. Той беше олицетворение на всяка женска молитва.

Отмести поглед към Аурелия Рандолф. Тя беше бледа, крехка, стеснителна и уморена жена. Съпругът ѝ я засенчваше – липсваха ѝ неговата енергия и жизненост, които сякаш преливаха от снимката, – но беше изключително красива. Роуз изпита тръпка на ревност при вида на тази жена, запазила се така красива, въпреки раждането на толкова много деца.

Останалите разпозна лесно. Тейлър стоеше малко настрана – както винаги единак, – а близнаците бяха от двете страни на майка си. Хен бе сложил покровителствено ръка на рамото ѝ. Джеф почти не се забелязваше между Джордж и бащата. А копието на Джордж сигурно беше Мадисън.

Роуз потърси други снимки, но нямаше. Уви внимателно двете фотографии. Сигурно бяха единствените спомени на Джордж отпреди войната. Бяха му необходими, за да освежава паметта си.

Нападението започна пет минути след като Зак и Роуз излязоха от къщата. Не атакуваха фронтално, а от всички страни, през храстите, откъм огражденията за добитъка и двора.

– Няма да можем да се държим дълго – извика Соления от коридора.

– Стреляй, колкото можеш по-бързо – отговори Джордж. – Ако отблъснем първата атака, може би ще имаме шанс.

Обикновено двама души не могат да се противопоставят на толкова много нападатели, но теренът около къщата беше разчистен на петдесетина ярда във всички посоки. Джордж и Соления виждаха всеки един от Макклендънови, щом се появеше на открито. След петнадесетина минути нападателите намаляха с четвърт и се оттеглиха.

– А сега какво ще правим? – извика Соления от кухнята.

– Ще чакаме – отговори Джордж от спалнята. – И ще заредим колкото можем повече пушки, преди да се върнат.

Но никой не се появяваше. Здрачи се, после се стъмни съвсем, ала никой не идваше.

– Какво ли са намислили? – зачуди се Соления.

– Ще ни подпалят.

– Откъде знаеш?

– Това е единственото, което могат да направят. Факлите им вече горят.

Соления видя зловещото зарево в гъсталака.

– Какво ще правим?

– Ще излезем, преди да се превърнем в жива мишена.

Джордж събра пушките, натъпка патрони в джобовете си и хукна навън, към потока. Соления го последва.

– Бягат! – извика един от Макклендънови и около двамата се изсипа дъжд от куршуми.

– Остави ги – чу се друг глас. – Интересува ни златото.

– Да, но не знаем къде е.

– Сайлъс казва, че знае.

Джордж и Соления стигнаха до потока, пропълзяха през храсталациите и се промъкнаха до брега.

– Къде е пещерата на Зак? – промърмори Джордж.

– Тук, долу – чу се гласът на Зак в тъмното. Сухото лято бе превърнало потока в тесен ручей, но периодичните наводнения бяха разширили коритото му двадесет фута на дължина и шест фута на дълбочина. Гъстата орехова горичка ограждаше потока от двете страни и свършваше там, където той правеше остър завой. Течението бе издълбало лабиринт от тунели между дълбоките дебели корени. Беше задушно и влажно, но, за щастие, хладно.

– Голяма пещера. Тук могат да се скрият десетина души.

– Никога няма да ни намерят – заяви гордо Зак.

– Може би, но не смятам да им давам тази възможност. Ще наблюдавам.

– И аз ще помагам – предложи детето.

– Още не. Соления и аз ще се редуваме. Ти и Роуз имате нужда от сън. Знаем ли какво ще предприемат на сутринта.

– Сигурен ли си, че не можем да помогнем с нещо? – попита Роуз. – Чувствам се страхливка, като се крия, докато ти поемаш всички рискове.

– Нямаме друг избор – отвърна Джордж. – Те са много повече от нас. Единственият начин да спечелим е да изчакваме. Хванат ли дори един от нас, всичко е свършено. Ако се наложи да бягаме, трябва да имаме сили.

– Смяташ ли да бягаме?

– Засега не, но няма да рискувам живота ни. А сега поспете. Ще ви събудя, когато се съмне.

– Мислиш ли, че ще ни търсят? – попита Соления.

Беше около три часа – време да смени Джордж. Беше отишъл при него в хралалаците на отсрещния бряг на потока.

– Да. Когато не намерят злато, те ще помислят, че сме го взели със себе си. Най-малкото смятат, че аз знам къде е заровено.

– Не трябваше да наемам на работа Сайлъс. Никога не ми е харесвал.

– Не можеш да разбереш какви мисли се въртят в главата на един човек. Можеше да бъде и някой друг.

Джордж замълча за малко.

– Постъпил е глупаво, като е казал на Макклендън. По-добре да беше дошъл при мене. Онзи дъртак няма да дели с никого – включително и със синовете си. Ще убие Сайлъс, веднага щом докопа златото.

– Вярваш ли на приказките им – имам предвид дрънканиците за баща ти?

– И аз се канех да те попитам същото.

– Знам ли? Беше достатъчно безразсъден. Може и да е взел златото, ако му е скимнало, но се съмнявам, че би го направил заради семейството си.

Джордж се изсмя дрезгаво.

– Той никога не е правил нищо за семейството си.

Мълчаха известно време.

– Защо не ми каза, че си го познавал? – попита Джордж.

– Помоли ме да мълча, докато не попитате – отговори Соления. – Добави, че може да сте толкова сърдити, че да не искате да знаете нищо за него.

– Наистина му се сърдя, но се надяхах, че ще науча нещо, което ще ми помогне да го разбера. Съмнявам се дали самият той е съзнавал защо прави някои неща. Вероятно се е оставял да го носи течението. И все пак мисля, че не е само това.

– Така е – потвърди Соления. – Той знаеше, че ужасно е объркал живота си и се ненавиждаше заради това, но стореното – сторено. И именно това го уби, в края на краищата, или го накара да се остави да го убият.

Джордж изсумтя презрително.

– Татко никога не би се оставил да го убият. Прекалено самолюбив беше.

– Напротив, мразеше се – възрази Соления. – Знаеше, че е провалил всичко, че ви е разочаровал и не можеше да се примири с тази мисъл.

Джордж изруга.

– Мислиш ли, че ще ти повярвам, след като така се отнесе с нас? А с майка ми?

– Боя се, че нямаше много добро мнение за жените – може би защото бяха твърде лесно достижими за него. Знам ли?

– Откъде научи всичко това?

– Бях подчинен на баща ти. Участвах в последния му патрул.

– Значи си един от онези, за които е бил като истински баща?

– Знам, че ти е тежко – отговори Соления.

– Повече от всичко друго, което направи този негодник. Някога бих дал дясната си ръка, само да се държеше като баща с мен.

– Той знаеше това.

– Тогава защо, по дяволите, не е предприел нещо?

– Не е могъл.

– Защото му е било по-приятно да се напива и да ходи по жени, отколкото да изведе детето си на разходка.

– Баща ти почти не говореше – продължи Соления. – Само слушаше. Но през нощта, преди да атакува войниците на Шърман, не можа да заспи. Мисля, че вече беше взел решение какво да направи. Аз седях до него и слушах. Той разказва цяла нощ.

– Обзалагам се, че е имал какво да каже. Не се учудвам, че или си нямал сили да се сражаваш на следващия ден, или ти е писнало от него.

– Той говори само за двама души – за Том Бланд и за теб.

Джордж очакваше всичко, но не и това.

– И какво каза?

– Че по отношение на двама ви е допуснал най-големите грешки в живота си. Нищо друго нямало значение.

– Дори и майка ли?

– Бил я предупредил, но тя не му повярвала.

– Какво й казал?

– Да не се омъжва за него, че е отвратителен и ще я съсипе.

– Това му предсказание се сбъдна. А какво извинение намери за убийството на Том Бланд?

– Никакво. Едновременно го мразел и обичал.

– Но в това няма никаква логика.

– В Том виждал всичко, което той не бил. Особено силно го намразил, когато вие сте се сближили с него. Всеки неуспех го карал да го

ненавижда още по-силно.

– Или ти си луд, или баща ни. Не бях чувал подобни измишльотини.

– По-скоро Том полудявал, колкото повече баща ти искал да го съсипе. Съблязнил сестра му само за да го предизвика.

– И го убил, защото бил толкова добър, че не можел да го търпи повече жив?

– Мисля, че не е искал да се стига чак до там. Пиенето му помрачило разсъдъка.

– Нищо не го е объркало. Той си беше проклет до мозъка на костите.

– Не беше толкова лош, че да не изпитва угризения. Смотолеви нещо за Том, но не разбрах какво – предполагам, че само той е знаел за какво говори.

– Не мисля, че е изпитвал угризения за убийството на Том – троснато настоя Джордж, – но се радвам, че нещо го е измъчвало. Дано да е страдал поне наполовина колкото нас.

– Наистина страдаше, при това за теб.

Джордж не искаше да слуша повече. Бе приел факта, че баща му не е притежавал съвест. Не можеше да си позволи отново да се надява на обратното.

– Само не ми казвай, че е мислил за мен, след като толкова години не ми обръщаше внимание. Няма да ти повярвам.

– Не знам колко често се е сещал за теб, но се гордееше с теб. Това е една от причините, поради които момчетата с готовност му се изповядваха. Мислеха, че след като толкова много мисли за теб, ще прояви желание да изслуша и тях.

Джордж искаше да стане и да се махне. Не вярваше на нито една дума. Но онова, което го разстрои най-много, беше, че му се *искаше* да повярва. *Необходимо* му беше да повярва. Независимо какво му разказваше Соления, щеше да седи до него, да чака и да се надява да чуе нещо, което ще го накара да започне поне малко да уважава баща си.

– Баща ти знаеше, че е лош човек, но ти не си като него.

– Не си измисляй, Солени – сръза го Джордж, но усещаше как потребността да му повярва става все по-голяма. Само да можеше да приеме, че Соления казва истината!

– Каза, че докато още си бил дете, виждал, че ще станеш мъж, какъвто той сам би желал да бъде. Знаел, че го обожаваш и че би направил всичко, за да му се харесаш. Точно в този момент решил да те държи на

разстояние, за да не съсипе живота ти.

– Не мога да повярвам, че баща ми е станал най-ненавижданият човек във Вирджиния, само за да ме предпази от себе си?

– Не. Съмнявам се, че е правил неща, които не са му харесвали, но е искал да те предпази. Точно затова те е изолирал от себе си.

– Така че да израсна без никаква закрила.

– Знаел е, че си достатъчно силен, и се е оказал прав.

Джордж вече почти бе повярвал, но всичко това му дойде твърде много. Нито веднъж през живота си не бе чувал баща си да споменава, че има силен характер. Тъкмо обратното – ругаеше го, защото бил слабохарактерен и склонен повече към приказки, отколкото към действие. Беше се подигравал на непохватността му, приятелите му, на желанието му да отиде в Уест Пойнт. Може и да е изпитвал известни угризения за смъртта на Том – явно бе запазил малко човечност в душата си, – но не му се вярваше, че се е възхищавал от сина си по някакъв начин.

– Даде ми нещо да ти предам. Накара ме да обещаая, че ще го получиш.

– Откъде научи как да ме намериш?

– Той ми обясни как да стигна при теб. Сигурен беше, че ще си тук. Каза, че си се върнал, защото братята ти имат нужда от теб.

Джордж отново започна да се колебае. Понякога искаше изобщо да не бе имал баща. В момента го искаше повече от всякога.

Соления отиде до завивките си и измъкна оттам сабя. Подаде я на Джордж.

– Поиска да ти я предам.

Джордж не можеше да я докосне. Колкото и да искаше – не можеше. Това щеше да означава, че е повярвал на Соления и че е уязвим. Отстъпеше ли веднъж, нямаше връщане назад и никаква преграда за болката, която бе насъбрал в течение на годините. Не можеше да поеме този риск.

– Защо поиска да ми дадеш сабята?

– Написа и писмо.

Той отиде пак до завивките си и извади оттам един изпомачкан плик. Восъчният печат беше повреден, но не счупен напълно.

– Написа го в нощта, преди да загине.

Джордж се вцепени. Не можеше да помръдне. Вторачи поглед в плика. Изпитваше силно желание да го вземе, но се страхуваше. Беше на границата, откъдето връщане назад може би нямаше. В този миг си спомни какво му бе казала Роуз – толкова много се боял да не сгреша в

нещо, че би се самоубил и би се отрекъл от възможността да има онова, което иска. Ако нямаше смелостта да прочете последните думи на баща си до него, как щеше да има смелостта да се справя с живота по-нататък?

Как щеше да заслужи жена като Роуз?

Бързо, преди да е променил решението си, той грабна плика, счупи восъчния печат и извади писмото. Там беше написано едно-единствено изречение:

Запомни как съм умрял, а не как съм живял.

Джордж почувства как преградите рухват. Като че ли стоманеният обръч в него се огъна и се стопи. Усети как нещо вътре в него – малко и неопределено, но съществено – се освобождава. За миг му приля, но и това премина. Испита огромно разочарование и съжаление, но и облекчение.

Може би, в края на краищата, повярва.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

– Трябва да са някъде тъдява – чу се глас.

– Вероятно са тръгнали към Остин. Нощта е била достатъчна, за да се измъкнат.

– Докато прекопавахме двора им.

– Убеждавах ви, че няма никакво злато, но татко не искаше и да чуе. Искаше да го принуди да каже къде го е скрил. Заяви, че ще одере жива жената, ако трябва.

Джордж се бе разярявал и преди, но онова, което чу сега, го накара да изпита нещо свършено ново. Усети как гневът го залива като приливна вълна – могъща вълна, която се увеличаваше и преливаше. Сигурно така се е чувствал и баща му, когато е губил самообладание. Тази мисъл толкова много го изплаши, че яростта му намаля.

– Трябва да отвлечем вниманието им по някакъв начин, защото скоро ще ни намерят – прошепна Джордж на Роуз. – Соления и аз ще ги разкараме. Ти и Зак стойте тук. Не мърдайте, дори и да чуете изстрели.

– Защо ще стреляте? – попита тя.

– Не можем да отвлечем вниманието им по друг начин.

Роуз не изглеждаше много уверена.

– Не ни чакайте, преди да се е мръкнало – рече Джордж.

– Внимавай.

Пещерата беше ниска и можеха да се придвижват само с пълзене, но Джордж успя да прегърне Роуз.

– Никога не съм имал причина да се връщам, но сега вече не е така. Бъди сигурна, че неколцина Макклендънови няма да ми сторят нищо.

Той я целуна силно.

– Вие със Зак подремнете. Така денят ще мине по-бързо.

– Какво смяташ да правиш?

– Не знам точно, но мисля да убедя стария, че идеята да дойдат тук не е добра.

– Как?

– Ще намеря начин.

И изчезна. Изпълзя от пещерата и повече не се видя.

Роуз започна да се безпокои. Джордж бе станал неузнаваем. Показва безсърдение, което не бе забелязвала досега. Знаеше, че е решителен, но сега беше различно. Това я изплаши. Не й харесваше.

– Не може ли поне да гледаме какво става? – примолви се Зак.

Бяха прекарвали дълъг, напрегнат и скучен ден, докато се криеха в пещерата и чакаха завръщането на Джордж. Роуз не мигна, но накара Зак да поспи и сега той преливаше от енергия, а тя едва държеше очите си отворени.

– Няма да ходиш навън – предупреди го тя. – Някой може да прескача потока. И говори по-тихо.

– Няма да ме хванат. Ти все не можеше да ме намериш – подразни я той. – Джордж също.

– Така е – призна Роуз, – но сега не играем на криеница. Ако онези хора те намерят, Джордж ще трябва да се предаде.

Зак кимна в знак на съгласие.

– Не искат да повярват, че няма злато. Ще ни убият всичките. Сега разбра ли?

Той кимна отново.

– Добре. Защо сега не ми разкажеш някоя приказка? Аз не мога да измислям повече, дори и да опреш пистолет до главата ми.

Роуз се стресна и се събуди. Беше заспала, докато Зак ѝ разказваше за кучето, което Джордж ще му купи, след като продаде стадото. Зачуди се защо ѝ е толкова топло и усети, че Зак я е завил с един юрган. Наистина беше много мил. Трябва да направи нещо специално за него, когато се върнат към нормалния живот. А сега по-добре да му даде нещо за ядене. Следобедът преваляше и в пещерата беше тъмно. Тя отвори очи, като очакваше, че Зак ще е до нея.

Нямаше го!

Прииска ѝ се да го нашляпа, въпреки че страхът за живота му накара дъха ѝ да секне. Може би е излязъл. Тя се запромъква през преплетените корени, като се проклিনаше, че е заспала. Зак нямаше да изчезне, ако бе будна. Отвън нямаше никой. Зак бе изчезнал. Трябваше да го намери на всяка цена. Никога нямаше да си прости, ако нещо се случеше с него. Не искаше дори да си помисли как ще реагира Джордж. От начина, по който се държа сутринта, явно нямаше да се спре, докато и последният Макклендън не умреше. Това щеше да съсипе Джордж и всичките ѝ мечти. Не биваше да го допуска.

Роуз се измъкна от пещерата и се послуша. След няколко минути чу изстрели някъде далеч на запад. Значи Джордж и Соления бяха успели

да отвлекат вниманието на Макклендън. Почувства се малко по-добре. Колкото по-малко от тях останеха живи, толкова повече намаляваше вероятността нещо лошо да се случи със Зак.

Роуз се върна в пещерата, взе една пушка, провери дали е заредена и отново излезе навън.

След половин час търсене не намери никаква следа от момченцето. И не видя никой от Макклендънови. Като че ли се бяха изпарили. Не смееше да се приближи до димящите останки от дома им – Макклендънови сигурно бяха там, – но не мислеше, че Зак е отишъл към къщата. Дали Зак вече не се бе върнал в пещерата?

Не успя обаче да стигне до потока. Едва бе изминала двадесетина ярда, когато старият Макклендън изскочи зад гърба ѝ иззад един дебел дънер и измъкна пушката от ръцете ѝ.

– Знаех си, че ще се върнеш в бърлогата си – ухили се той. – Познавам тези пещери. Крил съм се веднъж там от индианците. Предположих, че ще отидете там.

Безполезно беше да се съпротивлява. Беше възрастен, но същевременно поразително силен. Освен това щеше да я застреля, преди да е изминала и два ярда.

– Връщаме се да чакаме мъжа ти – каза Макклендън. – Сигурно скоро ще се появи.

Роуз знаеше, че не може да остави стареца да я завлече обратно в пещерата. Вкараше ли я вътре, Джордж нямаше да може да я спаси.

Започна да се съпротивлява, за да го забави, като усилено мислеше къде да застане, но не откри подходящо място. Скоро разбра, че ако ще прави нещо, трябва да действа бързо. Подложи крак и спъна Макклендън, като същевременно го ритна с всичка сила в слабините.

Старият дори не се олюля, нито се спъна. Удари я по главата с приклада на пушката и Роуз се свлече на земята.

– Ще ти строша черепа, ако се опиташ да го направиш пак – заплаши я той.

Тя не оказа съпротива, когато я изправи на крака и я повлече към потока. Трябваше да предупреди Джордж на всяка цена. Събра всички сили и извика:

– Джордж!

Викът ѝ раздра натежалия следобеден въздух като светкавица, но Роуз не го чу. Дългите тънки пръсти на Макклендън се впиха в гърлото ѝ и започнаха да я душат. Само ушите ѝ писнаха и пред очите ѝ падна мрак.

Един час преди това Джордж и Соления се бяха отказали от опитите си да отвлекат вниманието на Макклендън и поеха обратно към пещерата. Почти бяха стигнали до потока, когато викът на Роуз смрази кръвта на Джордж и го накара да пристъпи към действие. Той хукна през поляната към потока и се втурна към покритото с камъни корито по посока на вика, който още отекваше в ушите му. Закова се на място и потрепера, когато видя, че Макклендън влочи неподвижната Роуз към потока.

Обзе го силен гняв, какъвто не бе изпитвал досега. Усети хладнокръвно желание да убива, да унищожи безмилостно този човек, заплашил някого, когото обича. Като че ли в него се бе спотаявал някакъв здраво окован във вериги звяр. Но потребността да се бори за своя живот и за живота на хората, които обичаше, не пусна чудовището на воля.

Сякаш баща му бе възкръснал и се бе вселил в тялото му! Дори и застанал срещу Макклендън, опитвайки се да измисли как да спаси Роуз, Джордж се бореше с желанието да убива и животинската ярост. Каквото и да направеше, той щеше да бъде принуден да го стори, а не защото не можеше да се овладее.

– Пусни я, Макклендън – извика Джордж. – Казах ти вече: няма злато и никога не е имало.

Старецът вдигна очи изненадан. Зловеща усмивка изкриви чертите на лицето му.

– Отпратих останалите – рече той. – Те мислят, че си отишъл в Остин, но аз знаех, че си останал тук. Прекалено си упорит, но не и глупав. Искам само парите. Кажи ми къде са и ще пусна жена ти. Не искам момчетата да разберат, че съм взел златото, защото ще го прахосат по курви и до Коледа нищо няма да остане. Но аз ще бъда богат.

Соления се бе приближил до Джордж.

– Ще стрелям в него – пошепна Джордж.

– Къде? Дори и да го улучиш в главата, той пак може да застреля Роуз.

– Знам. Ще се целя в лакътя. Наблюдавай го.

Джордж се вмъкна в пещерата и се появи след няколко секунди с пистолет в ръка.

– Огледай се за Зак – каза той на Соления. – Не го виждам наоколо.

Джордж прескочи потока и застана срещу Макклендън.

– Кажи ми къде е златото или ще я убия – ухили се още по-зловещо

старецът.

– Лъжеш, старче – отговори Джордж. – Пусни Роуз или ще те застрелям на място. Не мисли, че няма да го направя. Баща ми ме научи да уцелвам знаците на картите за игра от двадесет крачки разстояние. Една нощ не ми даде да си легна, докато не улуча двадесет последователно.

Макклендън погледна притеснено към пистолета на Джордж, но не пусна Роуз.

– Няма да ме убиеш – продължи Джордж и тръгна към стареца. – Дори и да имах злато, нямаше да ти кажа къде съм го скрил. Нямаше да го намериш и след смъртта ми. И Роуз няма да убиеш, защото ще умреш първо ти.

– Я не ме заплашвай – опълчи се старецът.

Джордж продължи да върви към него.

– Знам, че няма да ни позволиш да се измъкнем. Родата ти е някъде наблизко. Петима-шестима преследваха Соления и мен. Няма да се изненадам, ако всички се появят начаса. Веднага щом ти кажа къде е златото, ще ги накараш да ни убият – говореше той, като продължаваше да върви към стареца.

– Не се приближавай повече – изкрещя Макклендън. – Ще я убия.

– После ще убия теб. И пак няма да имаш златото.

Джордж се приближи достатъчно, за да види дали Роуз се е върнала в съзнание. Тънка струйка кръв се стичаше по слепоочието ѝ.

Животинското у него подскочи и изръмжа. Всякакво съжаление и желание да запази живота на стареца угасна. Никога досега не се бе чувствал така спокоен и уверен, че ще убие някого. Вече не беше на себе си – някой друг командваше действията му.

– Ще го убия, Роуз – каза Джордж, без да обръща внимание на Макклендън. – Щом можеш, отскубни се от него и тичай към потока с всички сили. Те ще излязат от храстите.

– Пълен глупак си, ако мислиш, че ще се измъкнеш – отговори старият, като отстъпи, влачейки Роуз със себе си. – Момчетата няма да те оставят.

– Какво от това? – предизвика го Джордж, като продължаваше да се приближава към него. – Ти ще си мъртъв и в пъкъла.

Макар и да не бе на себе си, Джордж вдигна пистолета, като се опита за последен път да се пребори с желанието си да убива. Никога досега не бе правил нещо, воден от сляпа ярост, но сега щеше да убие, за да спаси Роуз и да избреби целия род на Макклендън, ако е необходимо, но не само от гняв. Винаги трябваше да мисли за последствията от

действията си.

Джордж усети как постепенно безумната ярост започва да намалява и разсъдъкът да му се прояснява. В този миг старецът се спъна в един корен и Роуз се отскубна от него. Затича се, но Макклендън вдигна пушката и стреля.

Джордж видя как тя залитна и падна. Стреля моментално и без да чака да види дали е улучил стария, хукна към Роуз.

– Само драскотина – каза тя, като посочи петното кръв върху роклята на рамото си. – Нищо ми няма.

Внезапно около тях затрещяха изстрели.

Джордж помогна на Роуз да се изправи на крака и побягнаха към възвишението край потока. Соления стреляше толкова бързо, колкото му позволяваше пушката.

– Обградени сме: – извика той. – Не знам колко дълго ще успеем да издържим.

Вдигнаха пушките точно когато Макклендънови изникнаха от храстите. Джордж и Роуз ги поваляха един по един с неумолима решителност. Не след дълго стрелбата поутихна, а сетне съвсем замря.

Джордж чакаше, но нищо не се случи. Изчака още. Никакви изстрели. Никакво движение в шубраците.

– Има ли някой там? – извика той.

Тишина.

Не смееше да излезе от укритието. Не знаеше какво става, но беше убеден, че Макклендънови са още там.

– Има ли някой? – повтори той.

След малко един глас се обади:

– Да.

– Няма никакво злато – каза Джордж. – Никога не е имало. Опитах се да обясня на стареца, но той не искаше да чуе. Можете да прекопаете цялата земя около къщата.

– Вече го направихме – отговори гласът.

– Няма смисъл от повече жертви.

Последва продължително мълчание.

– Още ли си там?

– Да.

– Ще ни оставиш ли на мира?

Отново мълчание. Джордж чуваше, че си говорят нещо, но нямаше представа какво.

– Може ли да вземем баща ни?

– Да.

След няколко минути от гъсталака излезе слаб мъж, копие на стареца преди години. Спря за миг, сетне тръгна към баща си.

– Казах му, че няма никакво злато, че богатите не се трудят неуморно като вас, но Сайлс се кълнеше, че има. Единственото, което можехме да направим, беше да ви накараме да напуснете къщата.

– Какво стана със Сайлс?

– Баща ни го уби. Така се въбеси, че не може да намери златото, че го застреля, без да му мигне окото.

Младият мъж погледна към баща си.

– Казах му да не закача жена ти. Никой не въвлича жени в тези работи. Но това го разяри още повече и не искаше да слуша никого. Мислеше, че знае всичко, и виж докъде стигна – както и ние – добави той, като погледна към ранените си братя, някои от които започнаха да се надигат, но други не помръдваха. – Стреляте добре. И това казах на баща ни, но той отговори, че сте от източните райони, а там само планинците умеят да си служат с оръжие. Разправих му как един от братята ти застреля Клут и Бъди без никой да го забележи, но той не се вслуша в думите ми.

– Какво ще правите сега? – попита Джордж.

– Ще го занесем въкъси и ще го погребем до майка ни. На нея ще й хареса, но аз пет пари не давам, дори койотите да го разкъсат.

Джордж наблюдаваше как мъжът вдигна тялото на баща си и го качи на един кон, който някой изведе от хресталаците. Старецът беше мъртъв. Джордж бе изгубил битката със себе си.

– Исках да го улуча в лакътя – промълви Джордж по-скоро на себе си, отколкото на Роуз и Соления. – Само исках да бъда сигурен, че няма да застреля Роуз.

– Точно там го уцели – потвърди Соления, – но той използва двете си ръце, за да се прицели в теб, докато ти помагаше на Роуз да се изправи на крака. Трябваше да го спра по някакъв начин, само че не съм толкова добър стрелец като тебе и се премерих в нещо по-голямо от лакътя.

Джордж изпита огромно облекчение. Беше спечелил. Щом можа да се овладее, когато животът на Роуз бе застрашен, тогава би могъл да го направи и друг път.

– Ще отида да проверя дали наистина са се махнали – рече Соления, изкатери се по брега и се изгуби в хресталаците.

– Мислиш ли, че ще се върнат? – попита Роуз.

– Няма да дойдат вече – отговори Джордж, който се бе съвзел

почти напълно. – Младият не прилича на баща си. Къде си скрила Зак? Не го видях, когато влязох в пещерата за пистолета.

– И аз не знам къде е – отвърна Роуз. – Бях излязла да го търся, когато Макклендън ме хвана.

– Искаш да кажеш, че се е измъкнал, без да ти се обади?

– Боя се, че бях заспала.

– Само да го намеря, ще го скъсам от бой – закани се Джордж.

– Той не е искал...

– Знам, но заради него едва не те убиха, а това е непростимо.

Не се наложи да търсят Зак, защото в същия миг дребна фигурка се стрелна от храстите, пресече потока и се хвърли в прегръдките на Джордж.

Преди той да успее да му се скара, Зак извика:

– Погледни, Джордж, доведох войската.

Той вдигна очи и видя един офицер, накичен с генералски ширит и дузина ленти, който се появи на кон от страничната пътека през храстите, следван от осемнадесет войника.

– Аз съм Фил Шеридан – представи се военният. – Можете ли да ми кажете къде да намеря Джордж Рандолф. Нося му документ за помилване.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джордж гледаше втречено димящите останки от дома им. Дебелите греди не бяха изгорели, но покривът го нямаше. Почти всичко вътре беше разрушено. Дъските бяха изкъртени от пода, шкафовете и бюфетите бяха строшени; съдовете – изпразнени; консервите и сандъците – отворени и захвърлени. На двора бяха изкопани толкова много дупки, че приличаше на къртичи град.

– Бяха разкопали дори гробовете на мисис Рандолф и на младия Алекс.

– Не можете да останете тук – рече Шеридан.

– Така е – съгласи се Джордж. – Ще се преместим в Остин.

Роуз го погледна.

– Ще накарам войниците си да претърсят развалините – предложи Шеридан. – Ще им намеря работа, докато чакат хората на Кортина. Не се притеснявайте за Макклендънови. И с този проблем ще се справим.

– Нали няма да се откажеш от това място? – обърна се Роуз към Джордж. – След като положи толкова усилия.

– Няма. Пък и трябва да ходим на парад – нали не си забравила? – усмихна се той.

Тя не си бе представяла досега, че една усмивка може да е толкова безрадостна, но се почувства горда с Джордж, изключително горда.

– Освен това ти не можеш да стоиш тук, докато строим нова къща – този път истински дом. Но ще ни отнеме доста време, защото трябва да бъде достатъчно голяма, за да побере поне половин дузина дребосъчета янки.

Роуз усети как сърцето ѝ подскочи в гърдите.

– Сигурен ли си?

– Напълно. Очаквам с нетърпение да поема тази отговорност. Приемам с желание предизвикателството да ги уча да се справят с превратностите на живота. Копнея да разрешавам споровете им като истински Соломон. Ще бъда източник на мъдрост, извор на знания и съкровищница от съвети.

– Сигурен ли си, че говориш за деца? – попита Соления. – Каза го така, сякаш се готвиш да се кандидатираш за губернатор.

Роуз и Джордж се засмяха.

– Знаеш, че не мога да остана в Остин след парада – обърна се Роуз

към Джордж. – Няма смисъл да спорим. Една разумна жена не би живяла другаде, докато съпругът ѝ строи дом за нея.

– Но къде ще живееш?

– При теб – навън или в пещерата. Няма значение къде, но няма да стоя в Остин.

– Може би трябва да обмисля по-внимателно идеята с децата – каза Джордж, като се мъчеше да остане сериозен. – Не знам дали ще се оправя с няколко упорити като теб момичета.

Роуз се трогна.

– Нали не го правиш само заради мен? – попита тя.

– Разбира се, че го правя за теб. Децата ще бъдат подарък за теб заради онова, което си и ще бъдеш за мен. Но те ще бъдат подарък и за мен. Те ще бъдат вярата ми в бъдещето, в мен самия, победата ми над миналото. Нямах да постигна нищо без теб.

– За бивш войник проявяваш прекалено много емоции – отбеляза Шеридан.

– Така е – съгласи се ухилен Соления. – Добре, че не отиде пак в армията.

– Пак ли? – учуди се генерал Шеридан и изгледа проникателно Джордж.

– Да. Преди известно време възнамерявах да отида на Запад и да се бия с индианците.

– Мислиш ли, че ще го направи?

– Всеки, който може сам да се противопостави на четиридесет души, би станал полковник за нула време. А ако Грант се заинтересува от него, да не ти казвам каква кариера ще направи – каза Шеридан на Соления.

– Мисля, че това вече не го интересува – отговори той, като гледаше как Джордж и Роуз вървят ръка за ръка към дъба, под който се намираха двата гроба. – Сега мисли за деца. А Роуз е единственият генерал, на чиито заповеди ще се подчини.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Периодът на преобразуванията след Гражданската война е бил наистина осъдителен заключителен акорд на най-кръвопролитната и трагична война в американската история. Най-голямото нещастие обаче е не фактът, че тя се е състояла, а че е продължила прекалено дълго. В Тексас хората сами раздавали правосъдие девет дълги години след това.

На 19 юни 1865 г. генерал Гордън Грейнджър пристигнал в Тексас и обявил военно положение в щата. По-голямата част от войската била разположена в крайбрежните градове, където създава проблеми на местното население. След като гарнизон от чернокожи тероризирал Виктория, белите офицери отказали да предадат войниците от Съюзническата армия в местните затвори. Войсково подразделение от чернокожи изгорило до основи град Бренам, но нито един войник не бил осъден или заплашен. Други части нападнали Браунсвил със същата безнаказаност.

През 1866 г. Конгресът на Съединените щати написал така наречената „желязна“ клетва, която забранявала на хората да насочват своеволно оръжие срещу Съединените щати или да подкрепят „лъжливите“ правителства, враждебно настроени или „вредящи“ на официалната щатска или местна администрация. През 1867 г. генерал Чарлс Грифин разширил заповедта до всички лица, заемали държавна или федерална служба до бунта. Новото тълкувание се отнасяло до кметовете, училищните настоятели, чиновниците, данъчните инспектори, дори гробарите.

През 1869 г. по време на администрацията на губернатора Дейвис, данъците станали непосилни. Били наложени данъци, възлизали на шест милиона долара, докато за издръжката на правителството били необходими само около 800 000 долара. Повечето от приходите в държавната хазна идвали от данъка върху земята, които разорил плантаторите и фермерите, но не засегнал особено тежко деловите среди. Двадесет и един процента от приходите на тексаските жители отивали за данъци.

Законът застанал на страната на тексасци, когато Дейвис бил принуден да се оттегли от поста си през януари 1874 г.

В този роман си позволих две волности. Първо, ограничих периода на свръхвисоките данъци на пет години. Второ, армията не е направила опит да спре набезите на Кортина или да се справи с нападенията на индианците и крадците на добитък. Едва през 1875 г., когато капитан Л. Х. Макнели организира група от шурмоваци, били взети ефективни мерки

срещу Кортина.

С изключение на генерал Шеридан, всички действащи лица и събития в книгата са плод на собственото ми въображение.

Във Вирджиния действително съществува семейство Рандолф, от което произлизат президентът Томас Джеферсън, главният съдия на Върховния съд Джон Маршал и генералът от Конфедералната армия Робърт И. Лий, но всяко сходство с членовете на тази фамилия – живи или починали – е чиста случайност.

КРАЙ

© 1994 Лей Грийнууд
© 1994 Юлия Чернева, превод от английски

Leigh Greenwood
Rose, 1994

Начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: ultimat, 2009

Издание:

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1994
Редактор Елена Матева
Технически редактор Николинка Хинкова
Коректор Юлия Бързакова
ISBN 954-19-0001-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10228>]